BESTSELLER-URILE ULTIMULUI DECENIU

JUDITH KRANTZ

AUTOAREA CELEBRELOR ROMANE *FIICA LUI MISTRAL, PRINȚESA DAISY, VOI CUCERI MANHATTANUL, SCRUPULE, FLASH* - EDITATE ÎN PESTE 125 MILIOANE DE EXEMPLARE.

Pînă ne vom revedea

* *

EDITURA ORIZONTURI

JUDITH KRANTZ

PÎNĂ NE VOM REVEDEA

JUDITH KRANTZ

PÎNĂ NE VOM REVEDEA

Volumul 2

Traducerea : Monica Epure
Mircea Epure

EDITURA ORIZONTURI
Bucureşti
1994

Tehnoredactare
computerizată : Cristian Armășelu
Corectură : Ervina Sur

I.S.B.N. : 973 – 9154 – 18 – 2
I.S.B.N. : 973 – 9154 – 17 – 4

Copyright © 1988 by Judith Krantz.
Toate drepturile asupra ediției în limba română
sunt rezervate
EDITURII ORIZONTURI

CAPITOLUL 14

Freddy se asigură că are casca bine prinsă. Buclele negre ale perucii stil Brenda Marshall îi intrau în ochi şi o gîdilau pe la nas, pe cînd şedea la bordul de control al unui avion mic şi vechi, marca Gee Bee, cu carlinga descoperită. Ştia prea bine, după doi ani de cascadorie, că n-avea sens să încerce să-i convingă pe cei de la departamentul costume că nici o femeie-pilot n-ar zbura cu părul revărsîndu-i-se seducător pe sub cască pe umeri. Oricum, în opinia lui Freddy, femeia-hoţ de bijuterii, cu inima de aur şi nervii de oţel, care scăpa întotdeauna de la locul crimei pe calea aerului, această fiinţă, rolul pe care trebuia să-l joace în filmul "O femeie în primejdie", era capabilă de aproape orice, inclusv să piloteze un avion într-o rochie de seară, cum făcuse şi ea, cu o săptămînă înainte.

Verifică altitudinea la care se afla. Era exact la patru mii de picioare, cum plănuise, Freddy lăsă liberă comanda avionului. Echilibră aparatul cu grijă. În dimineaţa asta de august a anului 1938, cerul era liniştit, iar avionul zbura drept, menţinîndu-se la acelaşi nivel, şi putea rămîne aşa pentru mult timp. Pe clapa interioară a buzunarului, Freddy avea cusută o oglindă, în care-şi verifica rujul. Observă că era la fel de strălucitor ca acum o oră, cînd îi făcuseră conturul buzelor.

Fiind gata de acțiune, se uită în jurul ei după cele patru avioane cu aparatele de filmat. Unul era foarte aproape de ea, în partea stîngă, iar celelalte trei se aflau situate sub avionul ei, la diferite altitudini, şi zburau în formație strînsă, astfel încît să prindă complet scena ce cuprindea săritura cu paraşuta. Balansă aripile avionului în semn că e gata şi privi cele patru avioane. Acesta era genul de cascadorie pe care nu-ți permiteai s-o repeți.

Cele patru avioane mari şi puternice îi răspunsesă printr-un semnal care însemna că aparatele filmau. Freddy îşi spuse în sinea ei că Brenda trebuia să-şi înceapă acțiunea. Abordă o expresie alarmată, care se schimbă într-una hotărîtă. Apucă săculeţul din catifea plin cu bijuterii şi şi-l îndesă în jachetă, trase repede fermoarul şi se tîrî cu paraşută cu tot spre marginea avionului.

– La revedere, băieți şi fete, n-o să vă alegeți cu nimic, țipă Freddy replica ce i se părea la fel de absurdă ca şi acțiunea filmului.

Văzu aparatul de filmat cel mai apropiat cum îi înregistrează mişcarea buzelor, imagine peste care, mai tîrziu, se va suprapune vocea lui Brenda Marshall. Apăsă butonul roşu din cabină, cel care trebuia să declanşeze explozia peste cincisprezece secunde, adică după ce ea va sări şi va ajunge la o distanță suficientă pentru ca suflul exploziei să n-o ajungă. Chiar în clipa în care apăsă butonul sări din avion, evitînd cu îndemînare marginea aparatului şi avînd grijă să nu o prindă curenții de aer. Se simți liberă. Va număra pînă la zece, apoi va deschide paraşuta.

– Unu... doi... trei... numără ea, căutînd şnurul de

declanşare.

Deasupra ei, cu douăsprezece secunde mai devreme şi mult, mult mai aproape de ea, avionul explodă. Unda de şoc a exploziei premature o lovi pe neaşteptate. Flăcări ce formau arcuri de benzină arzînd şi bucăţi inegale din avionul zdrobit înconjurau din toate părţile trupul ei în cădere. Motorul şi aripile cuprinse de foc trecură pe lîngă ea, la o distanţă infimă.

Se simţea ca o bucată de carne inertă ce se îndrepta spre pămîntul de sub ea. Cînd Freddy îşi reveni, nu-şi dădea seama de cît timp era în cădere. Dar prima ei reacţie fu să tragă de şnurul de declanşare a paraşutei. Cîteva secunde, ritmul căderii încetini, datorită paraşutei albe care se deschise deasupra ei. Dezorientată, constată cu uşurare că nu luase foc. Flăcările benzinei arse n-o atinseseră. Legănîndu-se dintr-o parte în alta, examină cerul deasupra ei, să vadă dacă se mai află vreo bucată de avion în apropierea ei. Aerul din jur era plin de fragmente plutitoare, dar la o distanţă acceptabilă de ea. Cele trei avioane de sub ea păreau că-şi urmează netulburate traseul stabilit.

Freddy se gîndi că de data asta filmaseră o scenă mult prea palpitantă pentru cît era ea plătită. Se uită în sus recunoscătoare la paraşuta care se deschisese atît de prompt. Dar observă că flăcările de la benzina ce luase foc făcuseră găuri mari în multe locuri şi acestea se lărgeau rapid, cuprinzînd tot materialul paraşutei de care depindea viaţa ei. Se uită în jos. Estimă că mai avea mai mult de două mii de picioare pînă să atingă pămîntul.

Iar în acest timp paraşuta va arde complet, flăcările fiind aţîţate de curenţii de aer prin care plutea.

Şi chiar dacă n-ar fi ars de tot, n-ar mai fi rămas suficient ca să-i încetinească aterizarea.

Să deschizi o paraşută e uşor – s-o închizi în înaltul cerului e imposibil, se gîndi ea sălbatic, pe cînd trăgea cu ambele mîini de toate firele paraşutei, ţinîndu-le strîns şi luptîndu-se cu toate puterile pentru viaţa ei. Treptat, paraşuta şi aerul care o umfla se supuseră şi ea reuşi să strîngă toate firele la un loc, astfel încît să împiedice intrarea aerului. Cădea cu o viteză din ce în ce mai mare. Acum numai vîrful paraşutei, unde aerul fusese reţinut, îi încetinea cît de cît căderea. Se abţinu să se uite în sus la paraşută, să vadă dacă mai arde. Toate simţurile îi erau acum concentrate asupra alegerii momentului potrivit pentru a da drumul la firele paraşutei, astfel încît să-i amortizeze căderea şi înainte ca materialul să ardă complet.

– Acum! ţipă ea cînd văzu aria încercuită de pe pămînt unde cameramanul stătea şi filma. Îl văzu pe Mac alergînd spre locul unde trebuia să aterizeze. Desfăcu braţele, liberînd toate firele paraşutei. Cu o smucitură, paraşuta se umflă din nou, dar încă avea o viteză de coborîre mult prea mare, al dracului de mare. Pămîntul se apropia văzînd cu ochii. Ateriză prost, cu o izbitură puternică. Îşi luxă braţul stîng şi glezna de la piciorul drept în acelaşi timp. Şi apoi, încă luptîndu-se să împrăştie aerul din paraşută şi căznindu-se să nu se lase tîrîtă pe pămînt, leşină. Cînd îşi reveni, îşi dădu seama că Mac sărise asupra ei ca să-i oprească mişcarea. Aparatele de filmat încă funcţionau. Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost ţipătul regizorului: "Continuaţi să filmaţi, continuaţi, îl băgăm şi pe el în scenariu".

– Promiți că n-ai să-mi bagi șampon în ochi? întrebă Freddy îngrijorată, în timp ce îngenunchea pe podeaua de la baie, goală pînă la brîu.

Avea brațul și glezna încă bandajate și i se spusese la spital să nu ude bandajele. Mac se gîndise că singura metodă de a-i spăla părul, era ca ea să stea în genunchi în fața căzii, cu capul aplecat deasupra marginii.

– De ce ți-aș da cu șampon în ochi?

– Din neatenție... e un mister... indiferent cît de tare se străduiesc oamenii să spele pe cineva pe cap fără să-i bage șampon în ochi, întotdeauna-se întîmplă exact contrariul. Pentru mine nu există nimic mai nesuferit ca treaba asta.

– Îți place să sari din avioane și ți-e teamă de un spălat pe cap?

– Începi să mă înțelegi.

– Apleacă aici capul, închide bine ochii și nu-ți mai face atîtea griji.

– Stai! spuse ea alarmată. Nu de spălat mi-e frică, ci de clăbucul care se formează. Cum ai de gînd să mă speli?

– Cu oala asta. E foarte simplu. O s-o umplu cu apă caldă amestecată cu rece și o s-o torn pe părul tău. Iisuse!

– Du-te și adu un ibric! ordonă ea. Auzi, o oală... numai un bărbat putea alege o oală.

– Atunci ce zici de o stropitoare pentru flori? Cu ea aș putea să controlez perfect turnarea apei, aș vărsa cîte o picătură aici, una acolo...

– Minunat! Nu, stai. Dacă mă gîndesc bine, ar dura prea mult timp. Tot mai bine cu un ibric.

– Stai nemişcată, Freddy! Mă întorc imediat! El fugi jos în bucătărie şi găsi un ibric. Îşi dădea seama că se străduieşte în zadar să nu se poarte ca o mamă ocrotitoare pe lîngă copilul ei. Dar era aşa de fericit că scăpase din accident, încît ar fi fost în stare să-i spele pe rînd fiecare şuviţă, cu periuţa de dinţi, dacă asta ar fi fost dorinţa ei. Cum stătea aşa aplecată, Freddy părea şi mai graţioasă, iar bandajele făceau ca picioarele şi încheieturile mîinilor ei să fie mai frumoase şi mai firave ca niciodată. Dar ea avea o constituţie puternică şi Mac o prindea tot timpul ţopăind şi mişcîndu-se de colo-colo, în ciuda temerii lui că s-ar putea să cadă şi să-şi mai rupă un picior sau vreo mînă. Urca scările în goană, sărind cîte trei trepte deodată, gîndindu-se cît de curajoasă, frumoasă şi de neînvins era preţioasa lui fetiţă.

După ce termină să o spele pe cap, Mac o luă în braţe, în ciuda protestelor ei, o aşeză pe pat şi începu să-i şteargă părul cu un prosop. Din fericire, părul ei era mai scurt acum decît fusese înainte de a se apuca de cascadorie. Şi-l tăiase din cauza perucilor pe care era nevoită să le poarte, fiindu-i astfel mai comod. Dar Mac avea încă de luptat cu o claie rebelă. După ce părul fu uscat pe jumătate, începu să-i perie cu grijă fiecare şuviţă de păr ondulat. Se gîndea că aşa cum se uita la el cu ochii mari visători, pe jumătate femeie, pe jumătate copil, arăta ca unul din îngerii lui Da Vinci din *Bunavestire.*

– De unde ai învăţat tehnica de pieptănare? îl întrebă ea.

– Cînd eram copil, am avut un cîine mare şi lăţos.

– Nu mi-ai povestit niciodată de asta, spuse ea acuzator.

– A fugit.

– Asta e povestea cea mai tristă pe care am auzit-o vreodată, spuse Freddy şi izbucni în plîns. Şocat, pentru că el glumise doar, Mac se străduí s-o liniştească; dar cu cît o mîngîia mai insistent şi îi spunea că de fapt nu se întîmplase aşa, cu atît mai tare plîngea. În cele din urmă se mai potoli, suspina doar din cînd în cînd şi ofta, spunînd "Sărăcuţul căţeluş", pînă cînd se calmă de-a binelea, cuibărită şi trăgîndu-şi nasul în braţele lui.

– Ce-a fost asta? întrebă el, după ce se calmase.

– Nu ştiu, mormăi la pieptul lui.

– Cred că asta este o reacţie tîrzie datorată accidentului.

Ea ridică uşor capul şi îi zîmbi protestînd.

– Nu. Nu poate fi aşa ceva. Mi-am revenit complet din accident, îl asigură ea, cum făcuse şi-n săptămînile cît stătuse în spital. Mai mult ca sigur că geniştii care au preparat explozibilul au calculat greşit timpul, deşi ei nu vor recunoaşte niciodată. Asta este singura explicaţie. În rest, totul a mers perfect.

– Freddy, una e să înţelegi din punct de vedere tehnic ce s-a întîmplat şi alta e să ieşi cu bine din şocul emoţional produs de accident. Ai trecut printr-o stare de şoc puternică, cu toate că refuzi încă să accepţi asta.

– N-am spus că n-a fost un şoc. Şi mi-am stricat şi cea mai bună paraşuţă. Dar am mai avut şi înainte accidente, mi-am mai rupt şi atunci cîteva oase.

Continua să braveze.

– Dar n-ai avut nici un accident ca ăsta, spuse sumbru Mac. Freddy, cînd ai de gînd să renunți la cascadorie?

– Cînd ai de gînd să te însori cu mine?

Între ei se lăsă tăcerea. De jumătate de an, de cînd Freddy împlinise optsprezece ani, ea adusese vorba despre căsătorie de cîteva ori. Dar de fiecare dată o făcuse pe ocolite, într-o manieră de glumă, care-i permitea lui McGuire să n-o bage în seamă și să treacă mai departe cu un zîmbet batjocoritor. Acum, ea pusese întrebarea în mod serios, hotărît și aștepta un răspuns clar. Se temuse de mult de acest moment. Dar știa că era inevitabil și cu cît treceau lunile, cu atît se apropia scadența. El ezită și pînă la urmă spuse, dînd din cap:

– Uite ce e, Freddy...

– Nu-mi plac răspunsurile care încep în felul ăsta. Cînd, Mac?

– Freddy, draga mea, eu...

– Uită-te la mine. Cînd, Mac? Cînd?

– Nu pot! Nu pot! spuse el, frămîntîndu-se.

– Nu ești însurat. Ce vrei să spui prin "nu pot"? Ba poți. Nimic nu e mai simplu. Am putea zbura la Las Vegas astăzi și ne-am căsători înainte de asfințit. Vrei să spui că nu vrei, nu-i așa?

– Da, nu vreau. N-ar fi corect, Freddy. Ar fi un lucru de neiertat. Tu ai numai optsprezece ani – eu am patruzeci și doi – sîntem generații diferite – sînt prea bătrîn pentru tine!

– Dar știi foarte bine că lucrul ăsta n-are nici o importanță pentru mine, răspunse ea dur. Niciodată n-am iubit pe nimeni, cu excepția ta. Nu mă voi mărita cu nimeni

altcineva, decît cu tine. Jur că aşa voi face. Indiferent cît de mult vei îmbătrîni, nu vei scăpa niciodată de mine. Şi tu ştii asta, Mac. Voi fi în preajma ta cînd vei merge pe o sută de ani şi atunci eu voi avea aproape optzeci. Cu cît vom îmbătrîni mai mult, cu atît diferenţa va fi mai mică.

– Freddy, ăsta-i cel mai ridicol argument pe care l-am auzit vreodată. E o prostie! Ai sărit peste toţi anii dintre vîrsta de optsprezece ani şi optzeci de ani. Tu eşti încă un copil – bine, bine, ştiu ce vrei să spui, dar tot eu am dreptate – şi în faţa ta ai o grămadă de timp de petrecut ca femeie tînără, pe cînd eu sînt un bărbat de vîrstă mijlocie, care şi-a trăit majoritatea anilor buni din tinereţe şi nu i-au mai rămas prea mulţi. Ăsta este adevărul!

– Nu eşti cinstit! spuse ea, pătrunsă de injustiţea logicii sale.

– Fir-ar să fie, crezi că eu nu ştiu? N-am fost cinstit cînd am făcut dragoste cu tine prima dată. Dacă m-aş fi oprit atunci, n-am fi ajuns niciodată aici. Mă blestem în fiecare zi pentru slăbiciunea mea, dar nu m-am putut abţine, am fost îndrăgostit de tine de prea multă vreme, nu am putut să-ţi rezist şi nici acum nu pot, indiferent ce-mi ceri... cu excepţia acestui lucru. Nu mă voi căsători cu tine, Freddy. N-ar fi corect!

– Nu-i de mirare că ţi-a fugit cîinele, murmură Freddy. Oricum, nu ţineam neapărat să mă mărit. M-am gîndit doar să te fac pe tine să intri în rîndul oamenilor, dar eşti un moralist învechit, încît m-am răzgîndit.

– Ştiam eu că o să-ţi vină mintea la cap, minţi Mac cît mai convingător.

Ce credea ea, că el încă nu o cunoaşte perfect

după toți anii ăștia? Pe Freddy, fata care n-ar renunța niciodată în viața ei la ce-și pune în cap, pe Freddy cea care se gîndea că el va înghiți aparenta ei liniște în legătură cu refuzul lui de a se căsători?

– Ești gata să te spăl cu buretele?

– Nu. Sînt încă curată după frecatul de ieri cu buretele. Poți să mă controlezi, dacă nu mă crezi. Haide, că nu mă gîdil.

Delphine mi-a pus în dimineața asta o întrebare extrem de ciudată, îi spuse Anette de Lancel soțului ei, apoi rămase tăcută.

Vicontele Jean-luc de Lancel oftă cu resemnarea aceea blajină, rezultat al unei îndelungate conviețuiri. Indiferent ce întrebare curioasă ar fi pus Delphine, el era sortit să o asculte din gura soției sale, dar detaliată și îmbogățită cu speculațiile filozofice asupra ființei umane, comentarii la fel de insignifiante ca și remarcile care trebuie să fi fost rostite la descoperirea vreunui manuscris medieval. Dar asta nu se întîmpla înainte ca el s-o roage pe soția lui să-i povestească totul, devenind astfel demn să afle informațiile. Se pregăti pentru sarcina familiară, fortificîndu-se cu un pahar de șampanie rece ca gheața, pe care ei obișnuiau s-o bea înainte de culcare, ca întăritor, într-o noapte excepțional de călduroasă a lunii august 1938. Spre deosebire de celelalte dăți, acum căpătă imediat răspunsul.

– Voia să știe, numai ipotetic vorbind, bineînțeles, dacă cunosc vreo cale sigură de a scăpa de dragoste, spuse Anette de Lancel pe un ton care trăda fascinația, dar și îngrijorarea.

– Şi tu ce i-ai răspuns? întrebă el interesat, deşi nu voia să recunoască cum că ar fi.

– Jean-Luc, îţi scapă lucrul esenţial. Este evident faptul că dacă ea vrea să scape de dragoste, înseamnă că este îndrăgostită de cine nu trebuie. Şi trebuie să fie la capătul puterilor dacă a apelat la sfaturile mele. O persoană independentă ca Delphine n-ar apela niciodată la sfaturile unei biete bunicuţe. Sub nici o formă!

– N-aş fi crezut-o în stare să se îndrăgostească, spuse Jean-Luc, sincer surprins.

– Jean-Luc! Anette era de-a dreptul şocată.

– N-am mai întîlnit o fată atît de insensibilă ca ea şi totuşi iubită de cei din jur. Oricum, de cînd s-a oferit singură să ne viziteze şi a venit aici, a abordat o poză de melancolie profundă. Cred că toate acestea au o legătură cu cariera ei teatrală.

– Nu teatrală, dragule – cinematografică.

– Tot una. Amîndouă sînt nişte prostii. Dar eu aştept să aud ce sfat i-ai dat.

– I-am spus să-şi închipuie că dacă o persoană, o persoană imaginară, firește se îndrăgosteşte fără voia ei, ar trebui să-şi închipuie cît mai real posibil, că bărbatul în cauză are nişte obiceiuri dezgustătoare de care-şi va da seama numai cînd va fi prea tîrziu – iar ea mi-a răspuns că este o idee bună, dar pot să te asigur că n-are nicicum intenţia să încerce ce i-am sugerat – deşi eu chiar cred că este un sfat bun, tu ce zici? Mi-a mulţumit în felul ei dulce şi trist şi a plecat într-o lungă plimbare cu maşina săracului Guillaume.

– Hmm. Jean-Luc îi luă mîna Anettei.

Fiul lor cel mare, care fusese rumen şi vioi pînă-n

ultimele clipe, murise de cancer cu trei luni în urmă. Nu-l jelise nici o nevastă, nici un copil, căci nu se căsătorise niciodată, dar îl regretau, firește părinții, ca și toți muncitorii de la vii, care, deși nu-l iubiseră, îl respectaseră foarte mult.

– Ei bine, draga mea, nu-ți face griji. Pentru fetele de vîrsta ei, dragostea nu este o problemă serioasă. Delphine va depăși hopul acesta, indiferent despre ce o fi vorba.

– Jean-Luc, dar ea are douăzeci de ani, nu patruzeci. Este destul de mare pentru... of, orice... și pentru totul. Nu pot să nu-mi fac griji.

– Dar te implor, nu te lăsa implicată prea mult, Anette. Ultima oară cînd te-ai amestecat în problemele lui Delphine, ai dat o petrecere și uite unde a dus-o, o avertiză el și se pregăti să se urce în patul înalt, pe care-l împărțeau de aproape șaizeci de ani.

Delphine stătea la fereastra camerei sale privind luna mare și strălucitoare de august și blestemîndu-și soarta cu amărăciune. Ceva simplu nu se putea să i se întîmple! Ceea ce i se întîmplase era contrar tuturor ideilor sale despre cum să-și petreacă viața mai plăcut, se opunea tuturor acelor ani în care se antrenase pentru a-i cuceri și domina pe bărbați; era contrar felului sofisticat pe care și-l dezvoltase încă din colegiu și apoi și-l îmbunătățise pe măsură ce cunoscuse mai mulți bărbați, pînă cînd devenise o adevărată pariziancă și intrase sub influența experimentată a lui Bruno; era contrar tuturor dorințelor ei de a-și satisface apetitul sexual cu mereu alți amanți; era împotriva voinței sale,

pe care înainte o simţea atît de puternică şi prin care îşi atinsese toate interesele. Şi, ceea ce era şi mai rău, se opunea instinctului său adînc de autoapărare.

Nu te îndrăgosteşti de un bărbat ca Armand Sadowski! Îşi apăsă pumnii pe marginea ferestrei pînă cînd îşi juli mîinile. Nici măcar nu trebuie să-ţi placă un bărbat ca Armand Sadowski! Vai, dar ei îi plăcea! Îi plăcea aşa de mult!

Oare cînd se întîmplase chestia asta nefericită? Poate la cîteva săptămîni după ce începuseră filmările, cînd ea îşi dăduse seama că el valorifica la maximum talentul ei actoricesc, scoţînd la iveală ce era mai bun, şi cînd realizase că succesul ei nu se baza numai pe senzualitatea ei excesivă, pe care contase de cînd cu proba de filmare la "Mayerling", filmul lui Nico Ambert? Poate că despre asta era vorba? De faptul că descoperise că poate juca cu adevărat şi că nu era, cum se temea uneori, dar îi era frică să admită, doar o fată narcisistă, atît de dorită de bărbaţii din echipa de filmare încît se excita singură sub lumina reflectoarelor şi a aparatelor de filmat?

Din prima zi, de cînd lucrase cu el, Delphine uitase de existenţa echipei de filmare. Ei erau acolo doar ca ea să împlinească ordinele primite de la alţii. Reflectoarele se aprindeau numai pentru a lumina platoul, iar aparatele de filmat se ocupau numai de înregistrarea pe peliculă. Nu mai fusese atinsă de nici un bărbat de cînd începuse acest film.

Da, poate că sentimentele ei erau de pură admiraţie profesională pentru un om care o ghida cum nu o mai făcuse nimeni. O formă de admiraţie clasică,

cum avusese Galateea pentru Pygmalion? Dar nu era imposibil ca această admirație să se transforme în dragoste. Actorii numeau acest fenomen – transfer de sentimente. Toată lumea știa că trebuie să fii un pic îndrăgostit de regizorul tău. Toți regizorii erau personalități puternice și seducătoare, altfel nu obțineau regia nici unui film. Așa ceva făcea parte din procesul creației cinematografice.

Se gîndi că dacă ar fi doar puțin îndrăgostită, ar mai merge. Dar dacă lucurile ar sta așa, i-ar fi trecut definitiv după ce se terminaseră filmările, în luna iunie. Pînă acum și-ar fi luat un amant – dacă ar fi fost numai puțin îndrăgostită – și s-ar fi vindecat. Poate că sentimentele ei se adînciseră cînd își dăduse seama că Armand Sadowski, dintre toți bărbații pe care-i cunoscuse, era cel mai puțin impresionat de persoana ei. "Cel mai puțin impresionat" nu era termenul cel mai corect pe care-l folosise. De fapt, el nu era impresionat absolut deloc! Oare nu era în natura ființei umane, pentru cineva care era obișnuit să inspire dragoste, așa cum era ea, să simtă o atracție fatală pentru un bărbat care, după cum obișnuia să spună Margie Hall, era greu de obținut? Imposibil de cucerit? Probabil că asta era. Dacă el i-ar fi arătat un cît de mic semn de interes, cu care era atît de obișnuită, poate că așa-zisa ei dragoste ar fi avut șanse să se topească. Nu avusese ocazia să afle. O clipă, Delphine se lăsă furată de imaginație și și-l închipui pe Armand Sadowski îndrăgostit de ea. Dintr-o dată se simți cuprinsă de o dulce amețeală, încît luna de pe cer i se păru un zmeu ce se legăna în bătaia vîntului.

Nu, se gîndi ea, luîndu-și ochii de la lună, totul a

început în timpul filmărilor, datorită personalității lui dominatoare. Cum altfel îl puteai numi decît dominator? El ştia exact ce artificii sentimentale să folosească, rostea cuvintele cele mai potrivite şi adopta exact atitudinea necesară pentru ca oamenii să-i îndeplinească dorințele. Ea îl urmărise cum se purta cu ceilalți actori. Îi teroriza, îi comanda după plac, folosindu-şi întreaga energie pînă căpăta ce voia de la ei.

Atunci de ce nu se îndrăgostiseră de el şi celelalte actrițe? Ea îşi petrecuse ore întregi cu ele, stînd la bîrfă şi încercînd să pară cît mai prietenoasă, ceea ce le mirase profund. Pe toate le interesa persoana lui, dar numai ca director, nimic altceva. Erau foarte sigure că nu e căsătorit şi mai ştiau că nu avea pe cineva anume. Familia lui venise din Polonia în Franța cu generații în urmă şi bănuiau că este evreu, dar cine putea fi sigur în privința unui polonez? El nu le dăduse nici un alt motiv de bîrfă, nu le arătase nici uneia vreun interes deosebit, aşa că la atît se mărginea curiozitatea lor în privința lui. Delphine rememoră iritată tot ce aflase despre el. Poate era evreu, poate era necăsătorit, şi în mod sigur de origine poloneză. Nu era prea mult. Delphine se îndemnă să fie sinceră cu sine însăşi. Trebuia să recunoască că totul începuse cînd el îşi scosese ochelarii şi se uitase la ea. Atît fusese de-ajuns ca să se îndrăgostească de el. Să se învîrtă în scaun şi să se uite la ea. Era o gîscă. Asta era, o gîsculiță patetică. Acum ce era de făcut?

Freddy scăpase de bandajele de la braț şi de la glezne pe la sfîrşitul lunii august şi acum era evident că-şi

va reveni repede. Angajase un antrenor să lucreze cu ea în fiecare zi, unul din echipa de echilibristică, cel care o învățase o mulțime de trucuri și figuri de diferite tipuri. Acum că se putea mișca fără riscul de a cădea și de a se răni, Mac o lăsase singură acasă și se întorsese la activitatea lui de zi cu zi, care se compunea atît din lecții de zbor și închirierea de avioane, cît și coordonarea cascadoriilor într-un serial național – "Asul cerului Drummond", inspirat din aventurile lui Eddie Rickenbacker.

La sfîrșitul lui septembrie 1938, Freddy fu capabilă să piloteze singură. Cu primii bani cîștigați cu slujba ei, își cumpărase un avion de curse Raider, deosebit de extravagant. Nu fusese în stare să reziste la vederea formei lui frumoase, cu o linie aerodinamică și cu un motor Pratt & Whitney de 450 cai putere Twin Wasp Junior. Era unul din primele avioane de acest gen care apăruseră în America. Alb complet, avea aripi joase și un sistem pneumatic de escamotare a roților la trenul de aterizare. Din cabina pilotului avea o vizibilitate mai bună decît din orice alt avion cu care zburase și cu el cîștigase primele trofee, la Întrecerea Internațională de la St. Louis, în luna mai 1937. Participase cu el și la concursul pe ruta Istres–Damascus–Paris, din august 1937, unde ieșise pe locul trei datorită unei furtuni neprevăzute, ce o prinsese deasupra Alpilor. În noiembrie 1937, zburase în cursa Vancouver–Agua Caliente, Mexico, și o parcursese în cinci ore și opt minute, ajungînd la paisprezece minute după Frank W. Fullor Jr. Nu era un timp rău, dar îi lipsiseră cincisprezece minute pentru a cîștiga. Totuși venise pe

locul al doilea şi mai obţinuse primul loc în multe din cursele locale ale anului 1938. De la începutul primăverii avusese aşa de multe cascadorii de făcut, încît nu participase la nici o competiţie.

Acum, zburînd de-a lungul coastei, spre Santa Cruz, încercă să se hotărască dacă să refuze angajamentele propuse la studio sau să înceapă să se antreneze pentru curse. Pierduse Concursul Naţional Aviatic din cauza accidentului, dar nu-i păsa. Şi ce dacă cîştigase Cochrane cursa Bendix? Pentru ea era de-ajuns că putea să zboare. Nu voia să dovedească nimic, se gîndea ea, privind norii care păreau nişte cîmpuri de margarete. N-avea chef să urmeze cu strictețe regulile de navigaţie aeriană şi să-şi calculeze cu precizie fiecare minut al zborului. În acest moment nu-i păsa dacă zboară la întîmplare, trecînd leneş cu avionul deasupra Pacificului. Dimineaţa de culoarea levănţică îi spunea încotro să se îndrepte fără să mai aibă nevoie de vreo hartă.

Acesta era un zbor de plăcere şi toţi piloţii, cînd plecau într-un asemenea zbor, spuneau doar atît "Mă duc să zbor". Cuvintele, spuse parcă la întîmplare, cuprindeau multă emoţie. Freddy se simţea uluită de senzaţia de mulţumire pe care o trăia. Îi lipsise avionul, simplul contact cu el, mai mult decît îşi închipuise. Îi fusese dor de zgomotul solid al motorului, care nu era un zgomot înăbuşit, înecat sau strident, pur şi simplu era un zgomot mic, zgomotul unui motor de avion. Îi lipsise mirosul de piele al scaunului său, atingerea centurii de siguranţă de-a lungul trupului, manşa, maneta şi cîrma de direcţie a avionului. Îi lipsise aparatul ei.

Pînă astăzi nu-şi dăduse seama de dualitatea zborului. Ar fi putut să umple pagini întregi de versuri lirice descriind cerul şi mult mai multe pagini cu infinite detalii despre cum arată pămîntul de la înălţime. Dar fără contactul ei personal cu avionul, n-ar fi simţit nimic mai mult decît un pasager obişnuit. Dacă n-ar fi controlat avionul, nu s-ar fi simţit liberă. Era foarte simplu. Era singura libertate absolută pe care o cunoscuse şi nu trebuia să mai stea niciodată departe de ea aşa de mult timp.

Pentru un timp zbură dusă pe gînduri, lăsîndu-se condusă de reflexele ei automate, care ştiau exact cum trebuie să acţioneze. Se cufundă şi mai mult în emoţia aceea pură şi fără nume care o lega atît de profund de avion.

În cele din urmă, Freddy realiză că-i este foame şi se uită pe hartă să vadă care este cel mai apropiat aeroport. Va fi la Santa Cruz în mai puţin de o jumătate de oră. Albul ei Rider putea să zboare cu o viteză de două sute cincizeci de mile pe oră, iar cafeneaua de pe aeroportul Santa Cruz era bună. Se gîndi ce bine ar fi fost să-şi ia cu ea un sandviş. Se îndreptă spre oraşul de pe coastă. Chiar şi micul zbor de astăzi era cam mult pentru început. Dar pentru ea însemna mult.

"Ce fericită mă simt", se gîndi Freddy, pregătindu-se să coboare. Dar realiză că nu numai din cauza zborului. Era vorba de Mac. Cînd nu fusese vorba de Mac? Noaptea trecută, după cină, el sărise repede în maşină şi plecase să-i aducă îngheţată, pentru că i se făcuse brusc poftă; cînd se întorsese cu mult prea multă pentru ei doi, ea îi spusese foarte uşor, glumind şi fără

nici o aluzie, ce tată minunat ar fi. Dar el nici măcar nu tresărise. Nu se roşise şi nu se simţea stînjenit, nici măcar nu protestase că e prea bătrîn sau că nu e bine, sau să încerce să aducă vreumul din argumentele lui ridicole. Spusese doar atît: "N-am nevoie de încă un copil. Te am pe tine" Dar în ochii lui văzuse o sclipire şi ea ştiu că, într-un fel, atinsese un punct sensibil. Probabil că murea de dorinţă să aibă copii, dar nu vroia să recunoască. Se convinsese în momentul acela că într-o zi, dacă va rămîne gravidă, îl va determina s-o ia de soţie. Într-o zi, curînd.

Pe la sfîrşitul lunii septembrie 1938, Paul de Lancel citea ziarul de seară cu atenţie sporită. De luni de zile nu se preocupa decît de crizele din Europa, pe care majoritatea californienilor le priveau cu dispreţ şi le considerau doar nişte certuri minore, hotărîţi fiind să le ignore pe cît posibil.

De trei ori în luna septembrie existase pericolul declanşării unui război. La începutul lui septembrie, Hitler ceruse în cele din urmă, anexarea părţii de sud a Cehoslovaciei la Germania, renunţînd la pretenţia iniţială de a proteja drepturile minorităţii germane din regiunea aceea plină de zăcăminte de petrol, cu o industrie bogată şi bine consolidată.

De trei ori zburase primul-ministru al Marii Britanii în Germania, ca să încerce să-l potolească pe dictatorul ameninţător. Cehii vroiau să se lupte pentru ţara lor, dar erau singurii din Europa care doreau acest lucru, cu excepţia lui Stalin, care era ignorat. Aliaţii Cehoslovaciei, Marea Britanie şi Franţa, nu aveau nici

un chef de luptă, după ce, în urmă cu douăzeci de ani, milioane de oameni muriseră degeaba în primul război mondial. Pe 30 septembrie, Hitler şi Chamberlain semnaseră acordul de la München cu exceptarea lui Daladier, primul-ministru al Franţei. De data asta nu va fi nici un război. Bunul simţ cîştigase.

– Mulţumesc Domnului pentru asta, îi spuse Paul lui Evei.

– Chiar crezi că nu mai avem de ce să ne facem griji?

– Bineînţeles că nu. Ei bine, întotdeauna mai există ceva îngrijorător... dar cel puţin acordul ăsta arată că există totuşi bunăvoinţă. Ia ascultă, draga mea, spuse el şi începu să citească cu glas tare: "Privim acordul semnat azi-noapte şi acordul anglo-german între trupele navale ca o chezăşie a dorinţei noastre de pace". Trebuie să spun, chiar dacă sînt un diplomat cinic, că sună ca un pas făcut pe calea cea bună.

– Dar cu cehii cum rămîne?

– Franţa şi Marea Britanie s-au angajat să le protejeze integritatea. Cehoslovacia a constituit întotdeauna o problemă, dar nu una atît de gravă încît să se pornească un război mondial. Acum ne putem ocupa din nou de planurile noastre personale. Tu ce părere ai, iubito, să încercăm să intrăm în Franţa pe la sfîrşitul lui octombrie sau să aşteptăm pînă-n primăvară?

– Cît concediu îţi poţi lua ?

– Mi-am luat o parte din el anul ăsta. Dacă aşteptăm pînă-n primăvară, îmi pot lua cîteva luni, dar dacă plecăm luna viitoare, s-ar putea să pierdem cea mai bună perioadă din Champagne.

– Mi-aş fi dorit să ne fi dus la înmormîntarea lui Guillaume, spuse Eve gînditoare.

– Şi eu. Dar tata s-a exprimat foarte clar în scrisoare. Nu vroia să-mi abandonez treburile diplomatice ca să-l ajut pe el. Mi-a dat de înţeles că mai mult l-aş încurca decît l-aş ajuta. E adevărat că eu nu mă prea pricep la obţinerea şampaniei sau la vînzarea ei, dar niciodată nu e prea tîrziu să înveţi. Îmi zice că lucrătorii lui îl pot înlocui pe Guillaume fără nici o problemă. Taţii lor au lucrat şi ei pentru el, iar bunicii lor au lucrat pentru tatăl lui, şi tot aşa, din timpuri imemoriale. Ca şi cei trei membri ai familiei Martin, cei trei pivniceri în care tata are încredere deplină. Tata e mult prea sănătos ca să renunţe la conducere şi, în orice caz, mult prea sănătos ca să nu ţină la metodele sale de conducere şi organizare.

– Cum ţi-ar plăcea să te apuci de agricultură la cincizeci şi trei de ani? îl întrebă Eve curioasă. Într-un loc unde sfîrşitul de octombrie s-ar putea să fie neplăcut de rece, iar pînă la venirea primăverii să mai treacă cîteva luni bune?

– Vrei să insinuezi că m-a stricat California?

– Se întîmplă şi cu cei mai buni dintre noi. Chiar şi francezilor. Cînd trăieşti prea mult timp aici, au loc nişte schimbări în sîngele tău – e ca la tropice. Într-o zi – într-o zi mult prea curînd – moştenirea familiei Lancel şi castelul Valmont îţi vor reveni ţie, indiferent dacă-ţi place sau nu. Şi implicit mie. Mai degrabă mă îngrozeşte acest gînd, ca să fiu cinstită. Aşa că de ce să ne grăbim? Cred că ar trebui să aşteptăm pînă la primăvară. Am putea petrece o lună la Paris cu Delphine şi altă lună în

Champagne.

– S-a făcut. În mai la Paris cu Delphine şi în iunie în Champagne, învăţînd temeinic cum face o albină dragoste cu un mugure de viţă de vie înflorit, spuse Paul vioi.

Eve se gîndi că reuşise încă o dată să termine o conversaţie în care vorbise despre orice, de la China la Japonia, fără a face nici o referire la faptul că mai aveau o fată care locuia, cum bănuia ea, nu departe de ei. Dacă aşa vroia el, aşa să fie. Ea nu avea de gînd să deschidă subiectul. Îi era de-ajuns că-l recuperase pe Paul al ei, aşa cum îl ştia, că el reuşise să-şi revină din starea groaznică în care se aflase după plecarea lui Freddy, că el o iubea din nou, la fel de mult, ca şi înainte. Discuţia despre Freddy era ca acordul secret de la München – ei hotărîseră de mult timp să nu mai poarte război unul împotriva celuilalt.

Delphine începu un nou film la începutul lui septembrie, avîndu-l ca partener pe Jean-Pierre Aumont.

Începuse acest film cu speranţa că noile decoruri o vor ajuta să-şi depăşească obsesia, căci pînă la urmă hotărî că trebuie să fie o obsesie şi nu dragoste.

Oricum, pe la sfîrşitul lunii septembrie, ea înţelese că problema era mult mai gravă decît îşi imaginase. Dar încă mai putea să joace. Încă se mai putea baza pe talentul ei înnăscut şi pe tehnica actoricească pe care şi-o însuşise în ultimii doi ani de muncă asiduă. Putea să treacă cu uşurinţă de la o scenă la alta, indiferent cît de complicată ar fi fost aceasta. Cînd un alt actor îi arunca o replică, ea o prindea din

zbor, era imediat pe față. Știa să se folosească excelent de indicațiile regizorului, ceea ce însemna că jumătate din bătălia scenei era cîștigată. Aparatul de filmat continua să descopere pe chipul ei mult mai multă emoție decît simțea ea. Nou ei regizor era încîntat de ea, iar ea îi găsea indicațiile mulțumitoare, deși cam neinspirate. Abel ducea tratative pentru un nou film cu Gabin și, în general, viitorul îi surîdea.

Prezentul era cel care o îngrijora. În ultima vreme adormea din ce în ce mai tîrziu și era chinuită de imaginea lui Sadowski. Dimineața se scula mult prea devreme și, fără să-și dea seama mintea ei era stăpînită tot de Sadowski. În timpul zilei, cînd nu-și spunea replicile, se gîndea la Sadowski. Nu putea să scape cu nici un chip de obsesie.

Nu exista decît o singură cale de a-l alunga pe acest bărbat din gîndurile ei, și aceasta era confruntarea directă cu el. Obsesia nu va mai rezista în fața realității directe, dar mai întîi, ca să scape de ea, trebuia s-o expună fățiș, în lumina binefăcătoare a zilei. Va fi jenant, umilitor și grotesc și va fi împotriva tuturor principiilor ei, dar dacă-și va exprima simplu sentimentele, el va fi atît de insensibil, de nereceptiv, încît ea va reuși, în cele din urmă, să iasă din starea aceea obsesivă. În cel mai bun caz, lui s-ar putea să-i fie chiar milă de ea. Bineînțeles că va fi destul de necioplit încît să-i arate acest lucru. Milă! Așa va trebui să facă!
Îi telefonă și îi spuse că are nevoie de niște sfaturi în legătură cu noul ei film. De niște sfaturi de la un regizor.

– Uite ce e, iubito, sînt ocupat ca dracu', dar bineînțeles că, dacă ai probleme, voi încerca să-mi fac

timp pentru tine. Hai să ne întîlnim la Lipp's la ora douăzeci şi trei – nu, mai bine mănînc pe platou, pentru că trebuie să refacem nişte scene complicate. Vino mai bine la mine acasă pe la ora douăzeci şi două. Dacă nu voi fi acasă la ora aceea, va fi din cauză că am ucis un actor. Ştii unde locuiesc? În regulă, ne vedem atunci.

Auzi, dacă ştie unde locuieşte? Ştia acest lucru de şase luni şi trecuse prin faţa casei lui de sute de ori, sperînd să se ciocnească de el pe stradă; putea ajunge acolo cu autobuzul, cu metroul sau pe jos. Ar fi fo chiar în stare să se tîrască pînă acolo, prin tot Parisul, dacă ar fi fost necesar. Totuşi, Delphine chemă un taxi, fiindcă nu vroia să-i dea motiv de bîrfă şoferului ei, care se va mira că pleacă la cineva la ora zece seara şi se întoarce peste o jumătate de oră, înfrîntă ca un actor de mîna a doua.

Nu avea sens să-şi facă probleme în privinţa toaletei. Indiferent cu ce se va îmbrăca, el nici nu va observa. Pe de altă parte, pentru ce avea ea de gînd să facă, numai o rochie neagră i se părea potrivită. O ţinută monahală. Ceva auster, sever. Se gîndi la rochia ei cea nouă, Chanel, la care-şi va asorta doar un şirag de perle. Cele mai bune perle ale ei, cumpărate anul trecut sub îndrumarea lui Bruno. Celelalte perle pe care le avea, mai puţin valoroase, ar merge şi ele foarte bine, dar ar arăta mai puţin... iar începi! se înfurie Delphine, gîndindu-se că este o proastă fără pereche. Se apostrofă, cuprinsă de o senzaţie ciudată de frig care făcea să-i clănţăne dinţii în gură, deşi în cameră era foarte cald. Îşi impută că se pregătea să farmece un bărbat imposibil de fermecat. Dar se hotărî că rochia Chanel îi va ridica

moralul. Începu să se îmbrace deci cu rochia neagră, adînc decoltată, una din cele mai recente creații ale casei Chanel. Se gîndi că și ofițerii purtau uniformele de gală cînd se aflau în fața curții marțiale. Pînă și Mata Hari s-a gîndit să arate bine în fața plutonului de execuție. Începu să se machieze cu mîini tremurătoare, dar dibace și să-și aranjeze părul, pînă cînd arătă chiar mai tînără de douăzeci de ani și de două ori mai frumoasă decît de obicei, datorită ochilor mari și înspăimîntați și expresiei triste ce pusese stăpînire pe fața ei în formă de inimă.

Se înfășură într-o haină tot neagră și tot Chanel și se hotărî să nu mai poarte pălărie, pentru că ora era destul de tîrzie. Pe cînd stătea în taxiul care mergea de-a lungul malului stîng al Senei, își dorea să fi avut un scenariu pentru cele ce vor urma. Un asemenea moment trebuia să aibă întotdeauna un scenariu adecvat, care să se desfășoare după un anumit plan, dar ea nu avea nimic după care să se ghideze, cu excepția convingerii ei că ori scăpa de această obsesie, ori i se întîmpla ceva rău.

Apartamentul lui Armand Sadowski era situat aproape în întregime deasupra restaurantului Chez Lipp. Era un imobil vechi și aproape ruinat, care părea că stă aplecat spre bulevardul Saint Germain. Delphine aruncă o privire plină de regret spre mulțimea oamenilor care stăteau pe terasa cafenelei Flore, peste drum; păreau oameni veseli, care beau și discutau animat, strigînd chelnerul de multe ori și bucurîndu-se din plin de una din ultimele nopți calde. Întoarse privirile de la spectacolul acela plăcut și extraordinar de simplu și-și făcu curaj să sune la ușă; întrebă portarul la ce eraj locuiește el și începu să urce scările pînă la ultimul.

Cînd sună a doua oară la uşa apartamentului, Armand Sadowski deschise repede, arătînd ciudat de emoţionat. Era în cămaşă, fără cravată şi nebărbierit.

Încă ameţită de trecerea bruscă de la scările goale la interiorul apartamentului, se gîndi că nici măcar nu-şi mai amintea cît de înalt este.

– Ce părere ai de asta? o întrebă rapid, fără s-o salute, ţinînd în mînă ziarul de seară.

– N-am avut timp să-l citesc.

– Se pare că vom avea pace. Germanii nu mai vor să se lupte, ca şi noi de altfel. Hitler a semnat, în sfîrşit, un acord.

– Poate că nu vrea să atace frontul Maginot.

– Deci pînă şi tu ştii de frontul Maginot. Este uimitor. Zîmbi şi îi făcu semn cu mîna să intre în casă.

– Toată lumea, de pretutindeni, ştie despre frontul Maginot. Numai despre asta vorbesc francezii. Ah, dar de ce am venit aici?

– Pentru sfaturi. Mi-ai spus că ai probleme cu noul tău regizor.

– De fapt, nu tocmai despre asta e vorba.

– Am bănuit eu. Mai degrabă el are probleme cu tine. Bei ceva?

– Doar puţin gin.

– Gusturi americane, spuse el clătinînd din cap. Numai americanii beau gin simplu.

– La fel ca şi englezii, răspunse ea obosită. Nu mai ştia ce să zică.

– Hei, iubito, ia loc. Am uitat de bunele maniere. Îi dădu un pahar şi îi făcu semn spre un fotoliu mare din piele.

Fără să arunce măcar o privire peste camera dezordonată, se aşează pur şi simplu în fotoliu şi sorbi din pahar.

– Deci, de ce ai venit? Care-i problema?

– Te iubesc.

Fusese mai uşor decît se aşteptase şi asta din cauză că vorbise în franceză, care pentru ea era ca o mască ce-i ascundea bine sentimentele, mult mai bine decît limba engleză. Dacă ar fi auzit cuvintele în engleză, i s-ar fi părut de nesuportat. Ridică paharul şi se uită, fără să vadă nimic, în fundul gol al acestuia.

Gînditor, Sadowski îşi scoase ochelarii şi o privi în tăcere, timp de un minut sau două.

– Se pare că aşa e cum spui, rosti el în cele din urmă, pe un ton care-i confirma toate temerile.

– Nici măcar nu eşti surprins! Doamne Dumnezeule, ce egoist!

Delphine clătină capul cu mînie, cu o furie foarte binevenită.

– Ţi-a trebuit destul de mult ca să faci această mărturisire, spuse el, de parcă nu i-ar fi auzit vorbele, ca şi cum continuau o discuţie cu totul diferită de cea precedentă. Parcă vorbea cu altcineva.

– Te referi la mine? întrebă ea suspicioasă.

– De ce-aş fi surprins?

– N-are importanţă. O.K., acum ştii. Ai ceva de spus?

– Eşti îngrozitor de răsfăţată.

– Sînt conştientă de asta. Altceva? spuse Delphine pe un ton tranşant.

Faptul că el îi spunea că este răsfăţată nu ajuta cu

nimic, indiferent cît de furioasă ar fi fost. Măcar dacă ar fi compătimit-o. Să-l ia naiba pentru că şi-a scos ochelarii. Îşi dorea să-i mîngîie urmele pe care i le făcuseră ochelarii pe nas, în locul acela dintre ochi, ochii ăia remarcabili, apropiaţi sau depărtaţi. Nici ea nu mai ştia cum sînt. Ar fi vrut să-i mîngîie obrazul de ţepii din barba lui de o zi, să-şi plimbe mîinile prin părul ciufulit şi mult prea lung şi să-l tragă spre ea, lipindu-se de el şi sărutîndu-l.

– Eşti îngrozitor de privilegiată. N-ai făcut nimic ca să meriţi acest lucru, cu excepţia faptului de a exista. Întotdeauna ai fost aşa, aşa vei fi şi de acum înainte, şi mereu vei profita de pe urma acestui avantaj.

– Dar nu este vina mea. Nu mă pot abţine.

– N-am spus că este vina ta, am spus că este îngrozitor. Tăcu şi rămase pe gînduri.

– Dar ce legătură are asta cu dragostea mea pentru tine? se forţă Delphine să folosească din nou cuvintele acelea. Se părea că prima oară nu le dăduse prea multă atenţie.

– În primul rînd, am auzit că ai făcut cîţiva bărbaţi să sufere îngrozitor.

– Ce pot face eu dacă bărbaţii se îndrăgostesc de mine. Nu pot să-i iubesc la comandă, se apără Delphine. Oare ce auzise despre ea? Cît de nefavorabil apărea ea în ochii lui?

– Am înţeles, din cele auzite, că eşti o trădătoare în materie de dragoste. Ar trebui să se pună un anunţ de avertisment în preajma ta, iubito.

– N-am fost niciodată îndrăgostită, spuse Delphine, încercînd să se scuze.

– Asta nu e o scuză.

– Parcă ai fi mama mea.

– Şi ce dacă? Am înţeles că te-ai specializat în regizori şi ai avut numai un singur producător, ca desert.

– E dezgustător ce spui.

– Dar adevărat. Vorba circulă. Nu mă interesează să fac parte din colecţia ta de cuceriri, să fiu un alt regizor pe care l-ai onorat cu atenţia ta.

– Niciodată nu ţi-am cerut acest lucru! Nu ţi-am făcut nici cel mai mic avans, cît timp am lucrat împreună. Aş fi vrut să fie numai o fantezie de-a mea. Acum nu mai eşti regizorul meu. Nu înţelegi? Te iubesc!

– Înţeleg, iubito, şi încă foarte bine. Ai ceva demonic în tine. Să-ţi spun sincer, mă sperii ca dracu!

– Eşti un fătălău! Asta eşti! Am plecat. Delphine se ridică hotărîtă. Îi spusese mai multe decît avea ea nevoie ca să-l deteste. O durea destul de mult că era acolo şi că nu putea să-l atingă, chiar dacă vorbea despre ea, indiferent ce ar fi spus, şi asta era mult mai bine decît dacă ar fi ignorat-o complet.

– Stai jos! Încă n-am terminat cu tine. Nu eşti curioasă să afli cum de ştiu că mă iubeşti?

– Nu mă interesează. Ce tipic din partea ta să analizezi totul, spuse ea cu amărăciune. E meseria ta să descoperi ce simt oamenii. Probabil că m-am trădat de nenumărate ori. Ce importanţă mai are? Vrei să ţinem acum un seminar despre portretul unei iubiri nedorite, văzută prin prisma ochilor experimentaţi ai strălucitului regizor Armand Sadowski?

– Tacă-ţi gura, Delphine. Vorbeşti prea mult. Părea înviorat ca de o glumă numai de el ştiută.

– Eşti atît de încîntat de tine însuţi, încît mi se face rău să te privesc. Îmi pare rău că am venit. Ar fi trebuit să-mi dau seama de greşeală.

– Şi eu te iubesc, spuse el calm. Gluma dispăruse. Iubirea mea este mai mare decît teama pe care mi-o inspiri. De aceea ştiu că spui adevărul.

– Tu? Mă iubeşti?! exclamă Delphine iute, profund mirată. Nu se poate să mă iubeşti. Dacă m-ai iubi, mi-ai fi spus-o. N-ar fi trebuit să vin aici... şi... să mă arunc la picioarele tale.

– Am sperat că, dacă mă iubeşti, îmi vei spune atunci cînd vei crede de cuviinţă.

– Dacă? Unde era dezgustul ei faţă de el? De ce despicau firul în patru despre o dragoste care nici nu exista, care nu putea fi reală? Sau poate că el nu fusese în stare să-şi ascundă sentimentele? De ce nu mai era furioasă deloc? De ce-l asculta atît de atentă, de parcă viaţa ei ar fi depins de vorbele lui?

– Cum puteam să fiu sigur atît timp cît eram regizorul tău? Aş fi putut face parte din aventurile tale obişnuite.

– Oh!

– Exact.

Stăteau şi se priveau unul pe altul, apoi se uitau în podea, extaziaţi, timizi, jubilînd, cu limbile legate şi simţind că trecutul dispare şi în jurul lor apare un viitor necunoscut, care-i cuprinde în iureşul lui.

– Cînd? întrebă Delphine în cele din urmă, revenindu-şi şi vrînd să se asigure de uimitorul prezent. Cînd te-ai îndrăgostit de mine?

– Nu contează.

– Trebuie să-mi spui.

– Cînd? Delphine era de neclintit. Şi el îi datora acest răspuns. În prima zi cînd te-am văzut, la prima noastră întîlnire, cînd m-am întors spre tine şi te-am privit – atunci nu ştiam nimic despre tine. Nici chiar Hollywood-ul n-ar accepta un asemenea scenariu simpluţ.

– Eu da. L-aş accepta. Dar de ce? De ce te-ai îndrăgostit de mine?

– Acum cine analizează totul?

– Am drepturile mele, replică autoritar, absolut sigură că are dreptate. De ce?

– M-ai dat gata, iubito. Nu ştiu de ce. Fără nici un motiv anume, pur şi simplu a fost o dragoste la prima vedere. Aşa să-mi ajute Dumnezeu. Crede-mă, a fost involuntar. Vino încoace.

– Şi care este motivaţia mea?

Dacă ar fi putut să-l tachineze, se gîndi ea, ar fi scăpat de obsesie. Dar acum rămăsese doar simpla dragoste, de neprețuit. O dragoste perfectă. Magică.

– Ah, actriţele!

El se ridică, făcu un pas mare spre ea şi o trase din fotoliu. Îşi puse mîinile în jurul gîtului ei şi îi desfăcu şiragul de perle.

– Pune astea undeva bine. Sînt mult mai preţioase ca să le pierzi în harababura asta.

– Nu ai de gînd să mă săruţi?

– Toate la timpul lor. Mai întîi trebuie să te dezbrac. Nasture cu nasture. Va trebui să fiu atent la rochia ta. Este atît de potrivită.

– Potrivită pentru ce?

– Pentru scena în care fata se duce la băiat să-i spună că-l iubeşte, bineînţeles. Este o rochie atît de stilată, de austeră, de simplă şi atît de decoltată. Foarte decoltată. Săracul fraier, n-a avut nici o şansă.

Freddy se culcase neobişnuit de devreme în seara zilei în care făcuse prima plimbare după accident cu Rider-ul alb. Mac stătea la masa din bucătărie cu o coală de hîrtie în faţă. Ziarul pe care tocmai îl terminase de citit zăcea aruncat cu dispreţ pe podea. El se duelase cu mult prea mulţi piloţi germani ca să creadă în armistiţiul lor. Pentru el, cei douăzeci de ani i se păruseră ca un armistiţiu lung şi obositor, iar acordul de la München i se părea o altă bătălie pe care o cîştigaseră.

Unde va fi primul lor atac? Şi cît de repede? Chiar începînd cu anul 1933, ritmul se accelerase. Atunci auzise pentru prima oară zgomotul tunurilor ce se apropiau. Acum nu se mai punea problema "dacă se va întîmpla", ci "cînd se va întîmpla", avînd în vedere că partea de sud a Cehoslovaciei fusese deja sacrificată. Se gîndi cu tristeţe că orice om care ştie cum dispar graniţele ţărilor, văzute din înaltul cerului, îşi dă seama că izolaţionismul acesta nu poate dura prea mult. Un an? Poate mai puţin?

Veştile de la München nu făcuseră decît să-i întărească hotărîrea pe care o luase ieri, cînd o auzise pe Freddy vorbind despre el ca despre un tată bun.

Vorbele ei îl apăsau ca un avertisment, împingîndu-l să treacă peste limita pe care ezitase s-o depăşească. Îşi simţea inima zdrobită şi se ura pentru ultimele săptămîni petrecute alături de Freddy. Dar ştia

că nu este gravidă. Nu era încă, dar, ca şi în problema războiului, era doar o chestiune de timp. Luă un stilou şi începu să scrie, căutîndu-şi cu greu cuvintele, pînă la urmă rezumîndu-se la esenţial.

Draga mea Freddy,

Trebuie să te părăsesc. Este singura soluţie pentru noi. Ştiu că vrei să te măriţi. Ştiu că te gîndeşti că dacă rămîi gravidă, mă voi căsători cu tine. Aşa că plec pentru a te lăsa să-ţi trăieşti viaţa cum ar trebui. Nici măcar nu ţi-ai început viaţa. Nu pot să-ţi tai aripile de la început.

Ştii ce părere am despre căsătoria noastră. Ar fi la fel de necinstit cum a fost pînă acum, să profit şi mai mult de tinereţea ta. Ţi-am spus acest lucru cît de direct am putut, şi ţi-aş repeta-o de nenumărate ori, dar n-ar avea nici un sens. Niciodată n-ai să mă crezi că vorbesc serios. Şi nu vei renunţa niciodată la mine, numai cu excepţia cazului în care te părăsesc. Tot ce am – casa, avioanele, afacerile – îţi las ţie. Păstrează-le sau vinde-le, după cum îţi convine.

Singurul lucru la care nu trebuie să te gîndeşti este că nu te-am iubit destul. Dacă aş fi fost mai tînăr, m-aş fi însurat cu tine mîine – m-aş fi căsătorit cu tine demult. Te părăsesc şi-ţi redau libertatea pentru că te iubesc foarte mult. Eu nu sînt viitorul tău, scumpa mea fetiţă.

Mac

Citi din nou scrisoarea, lăsă jos stiloul, îndoi hîrtia şi scrise numele ei. Apoi o puse cu un colţ sub

stropitoarea de flori, pe care o ținea întotdeauna pe masă, și se duse să-și ia geamantanul din dulap, pe care și-l pregătise cît timp zburase ea. Mac se gîndi că dacă ar fi existat vreo soluție mai bună, ar fi găsit-o pînă acum. Dar nu exista. Ea își va reveni din această durere. El nu.

Multe ore mai tîrziu, în timp ce conducea în viteză mașina spre nord, își dădu seama încotro se îndreaptă. Singurul lui gînd, după ce parcursese mai multe mile, fusese să plece cît mai departe, înainte să se răzgîndească, într-un loc fără amintiri. Numai cînd se apropiaseră zorile se simți ceva mai ușurat, pentru că în curînd ea va citi scrisoarea.

Se gîndi că ar fi putut zbura cu unul din avioane. Ar fi zburat pînă la Vancouver, trecînd peste graniță. Trebuie să fie ó bază miliară canadiană acolo. Sau dacă nu acolo, în mod sigur în Toronto. Întotdeauna aveau nevoie de instructori și nu îi interesa vîrsta. Nimeni nu voia această slujbă odată ce învăța să zboare. Cel puțin putea să dea o mînă de ajutor. Cel puțin mai rămăsese un lucru demn de făcut și pentru el, atîta timp cît mai avea de trăit.

CAPITOLUL 15

Freddy străbătu cu maşina pista de la Dry Springs, gonind cu viteză maximă. Frînă violent, oprindu-se la doi paşi de avion. Sări din maşină, dezancoră avionul, îndepărtă penele de la roţi lovindu-le cu piciorul, sări în cabină, porni motorul şi în numai cîteva secunde decolă. Pentru prima şi ultima oară în viaţa ei nu verifică avionul înainte să urce şi nici nu încălzi motorul înainte de decolare.

Găsise scrisoarea lui Mac cu mai puţin de o jumătate de oră în urmă şi imediat realizase că dacă nu va zbura, nu va putea suporta durerea. N-avea puterea să suporte durerea care-o copleşise. Trebuia să fugă de ea, altfel simţea că înnebuneşte. Îndreptă botul avionului cît mai sus posibil şi acceleră la maximum. Urcă întruna, sus, cît mai sus pe cerul întunecat şi mohorît. Avertizorul de pierdere a vitezei ţipa fără întrerupere, aşa că fu nevoită să corecteze poziţia avionului pentru a nu intra în picaj. Gîfîia ca un cîine, clipind întruna în interiorul luminat de norii albi. Îşi uitase ochelarii de protecţie. N-avea pe ea decît jeanşii, cămaşa şi puloverul în care coborîse pentru micul dejun, aşa că în curînd începu să tremure din cauza frigului de la altitudine.

Continua să urce tot mai sus, către o ţintă numai de ea ştiută. Deodată, întunericul se sparse şi realiză că

se află deasupra norilor. Atinsese cerul albastru către care ţintise, ca un alergător pe ultima sută de metri. Lăsă controlul avionului, sleită de puteri.

Avionul Rider, lăsat liber, se adaptă imediat poziţiei pentru care fusese proiectat, astfel că, în curînd Freddy zbura la o altitudine constantă, la cîteva sute de picioare deasupra cîmpului alb de nori.

Soarele o încălzea acum, astfel că puţin cîte puţin încetă să mai tremure. Ridică încet capul şi preluă comanda avionului. Dedesubt, în masa norilor, apăruseră spărturi dispersate. Plonjă ca un delfin prin una din ele, apoi reveni deasupra norului următor, plonjă, se înălţă, plonjă şi iar se înălţă, concentrată numai asupra acestei mişcări fără sens. Văzu un nor cu o formă neobişnuită şi-l ocoli meticulos, chiar pe margine, cu o aripă în afară şi una înăuntru. Printre pereţii impresionant de albi găsea culoare înguste, şerpuitoare, de un albastru strălucitor, pe care le urmă, indiferent unde o duceau. Intra în nori şi rămînea ascunsă, incapabilă să vadă la mai mult de cincizeci de picioare în orice direcţie, pînă cînd, deodată, ţîşnea la întîmplare, căutînd acel ceva care se găsea dincolo.

Freddy se jucă cu norii cît putu mai mult, intersectîndu-i, urmărindu-le marginile, tăindu-i în sus, în jos şi pieziş, uneori spărgîndu-i ca pe nişte balonaşe de săpun, alteori mîngîindu-i uşor, de parcă ar fi fost dintr-o dantelă veche, fără să se uite vreodată în jos, cînd în cele din urmă, privind bordul, îşi dădu seama că rămăsese aproape fără combustibil. Nu avea nici cea mai mică idee despre cît timp zburase. Acum măcar avea un scop. Coborî sub nivelul norilor pentru a vedea unde se

află.

Sub ea, în toate direcțiile se întindea deșertul. Nu era nici un drum, nici un copac, nici un semn de orice fel. Toți piloții care cunoșteau Valea San Fernando știau că la numai cîteva minute de zbor se întindea un deșert pe care nimeni nu fusese vreodată în stare să-l cartografieze. Se simțea așa de pierdută de parcă ar fi fost la mii de mile în largul mării, numai că ea nu avea, ca toți marinarii, un compas. Urmînd vechea regulă aplicată de toți cei care doreau să se aventureze sau să supraviețuiască, îndreptă Rider-ul drept spre vest. Ajunse la Dry Springs cu numai cîteva minute înainte să rămînă în pană de combustibil.

La sol se îndreptă spre extremitatea pistei și trase avionul la linie. Opri motorul, dar nu se putu hotărî să coboare din avion. Atît timp cît rămînea pe locul din cabină era ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic rău. Numai cînd rosti însă în gînd aceste cuvinte înțelese că revenise la realitate. Odată ce realizase că avionul este un refugiu, acesta înceta să mai fie așa ceva. Ușor, ca o umbră, Freddy atinse aparatele de bord, mulțumindu-le. Astăzi fuseseră iertătoare, astăzi n-o pedepsiseră cîtuși de puțin pentru felul nebunesc în care decolase.

Preocupată de gîndul a ceea ce s-ar fi putut întîmpla, trase Rider-ul și îi făcu plinul înainte să-l ducă înapoi la locul de parcare și să-l ancoreze fără prea multă tragere de inimă.

Și acum, se întrebă, după ce ultimul nod fusese făcut și refăcut. Și acum? Stătea lîngă avion, mîngîind fuzelajul, silueta înaltă și subțire, fără nici cea mai mică idee despre ce să facă sau unde să se ducă. Încrucișă

brațele și se rezemă de avion, privind pierdută la noroiul de la picioare.

– Freddy, unde-i Mac?

– Ce? Ridică privirea. Gavin Ludwig, unul dintre asistenții lui Mac, stătea în fața ei.

– Nu știu ce vroia să facă cu Stuka, avionul la care am avut de lucru, spuse Gavin. Să-l chem pe Swede și să-i spun c-am terminat sau să-l aștept pe Mac ca să verifice?

– Tu ești mulțumit de el?

– După părerea mea, e mai bun decît a fost cînd era nou.

– Atunci cheamă-l pe Swede și află ce are de gînd cu el.

– Mda, mai bine mai aștept. Mac e atît de pretențios cu avioanele!

– Mac a fost nevoit să plece pentru un timp. M-a lăsat pe mine în locul lui pînă se întoarce. Tu spune-i lui Swede.

– Bine, sigur, Freddy... dacă spui tu. Cînd se întoarce Mac? N-a pomenit nimic despre faptul că ar pleca undeva.

– Într-o săptămînă, două. Probleme de familie. Știi cum e!

– Cine nu știe! Deci tu o să stai pe la birou?

– Proaspătă și devreme, Gavin, în fiecare zi, proaspătă și devreme.

– Sînt o grămadă de scrisori pe birou. Au venit în dimineața astă. Cred că pot aștepta pînă mîine, dar dacă mai stai azi pe-aici...

– Unde altundeva m-aș putea duce, Gavin?

– Ţi-ai făcut deja zborul.

– L-am făcut.

– N-a fost o zi prea bună pentru aşa ceva, spuse el privind în sus, la cerul în continuare mohorît.

– N-a fost rea, răspunse Freddy. Oricum, a fost mult mai bine decît dacă n-aş fi zburat, asta-i al naibii de sigur.

Tîrziu în aceeaşi după-amiază, în drumul de la aeroport spre casă, Freddy se opri la magazinul local şi cumpără ingredientele necesare pentru cea mai complicată tocană de văcuţă a lui Mac, făcută cu vin roşu şi cu şapte feluri de legume. Pînă se întoarce el, învăţ eu cum se găteşte aşa ceva, făgădui în sinea ei. De ce-ar fi singurul în stare să gătească felul ăsta? De ce-ar continua să accepte să fie lăsată să gătească numai feluri de mîncare uşoare, ca hamburgeri şi pui prăjiţi? În faţa tejghelei, ezită. Să ceară măduvă şi un antricot de viţel ca să poată face o supă de oase? Asta era o altă specialitate de-a lui Mac, pe care ea n-avusese posibilitatea s-o încerce.

Da, îşi spuse în timp ce vorbea cu măcelarul, asta e ocazia cea mai potrivită să-l prindă din urmă la gătit.

Cînd se întoarse acasă, Freddy trînti în bucătărie sacoşele cu cumpărături. Scrisoarea lui Mac zăcea împăturită pe masă. O luă, aprinse un ochi de la aragaz şi o arse fără s-o mai desfacă. Apoi urcă sprintenă în dormitor să facă paturile pe care le lăsase vraişte de dimineaţă.

După ce făcu ordine în dormitor, trecu în baie. Un coş era pe jumătate plin cu cămăşile lui Mac. Le

puse într-o sacoşă pentru a le duce la curăţat a doua zi. Cînd se va întoarce el, le va găsi frumos aranjate pe rafturi. Făcu ordine în dulap, asigurîndu-se că toţi pantofii sînt aliniaţi şi că cele cîteva jachete sînt corect puse pe umeraşe. Îi reîmpături puloverele şi-i puse deoparte ciorapii şi rufăria de corp găsită lîngă chiuvetă ca să le spele mai tîrziu.

Cînd terminase toate acestea, afară se întuneca. Aprinse toate luminile din dormitor, apoi coborî în sufragerie, aprinzîndu-le şi aici pe toate. Observă că trebuie să acorde puţină atenţie şi bibliotecii. Mac nu înţelesese niciodată că şi cărţile trebuie aliniate frumos la raft. Acum ea avea ocazia să facă treaba asta aşa cum trebuie de fapt. Ar fi putut adăuga nişte rafturi noi pentru cărţile care nu mai aveau loc. Nu mai era spaţiu suficient nici pentru cele existente, care stăteau înghesuite în toate colţurile, iar dacă el va mai cumpăra cărţi, vor sfîrşi toate pe duşumea. Aşa se va întîmpla dacă ea nu va face nimic atît timp cît el era plecat.

Trase o duşcă mică de whisky şi se duse în bucătărie să înceapă treaba cu legumele. Era expertă la curăţat, tăiat şi tocat. O învăţase Mac cînd se mutase prima oară la el.

În timp ce răzuia morvocii, se întreba cam cît se putea abţine el să nu vină acasă. Cu siguranţă ceva de ordinul săptămînilor, după cum bănuise ea. Ceva mai puţin de două săptămîni nu i-ar fi satisfăcut orgoliul bărbătesc. Mai ales după o asemenea scrisoare inutil de dramatică. Dacă se întorcea în mai puţin de cîteva săptămîni, ar fi părut de-a dreptul stupid şi amîndoi ar fi ştiut acest lucru, nu contează cît de grijulii ar fi fost să

nu-l recunoască unul față de altul. O lună? Posibil. Chiar probabil, dacă stătea să se gîndească bine. E un bastard încăpățînat, fără îndoială capabil să facă să dureze situația asta neplăcută o lună sau chiar mai mult, totuși nu cu mult peste această limită. N-ar putea rezista mai mult de atît.

Nu e nici o îndoială, conchise ea în timp ce curăța mazărea, iar carnea se rumenea într-o tigaie mare, că va fi înapoi de, oh, să zicem puțin după Sărbătoarea Tuturor Sfinților (1 noiembrie). Anul trecut făcuseră un felinar imens dintr-un bostan și-l puseseră afară la poartă, pentru copiii vecinilor. Nu trebuia să uite nici anul acesta, altfel copiii vor fi dezamăgiți.

Luă țelina și cu un cuțit bine ascuțit o tăie bucățele.

Bucătăria ar merita să fie zugrăvită, își spuse Freddy apucîndu-se să curețe cartofii. De fapt, toată casa avea nevoie să fie zugrăvită, și pe afară și pe dinăuntru. Acesta era unul din acele lucruri pe care Mac, invariabil, le tot amîna cînd era lăsat în seama lui. De vreme ce el era plecat, iar ea rămăsese cu toate pe cap, intenționa să-l facă ea. Cînd el se va întoarce, va trebui să recunoască că arată mult mai bine. Și dacă tot se gîndea la asta, își va alege niște material și va schimba draperiile dormitorului, poate chiar să facă niște huse pentru camera de zi. Ar arăta mult mai bine decît acum. Dacă ar fi fost o cameră mai drăguță, poate că și ei și-ar fi petrecut mai mult timp acolo, în loc să se fîțîie din bucătărie în dormitor și înapoi. Erau atît de multe de făcut înainte să se întoarcă el, încît nu era sigură că le va putea termina pe toate la timp.

Nici nu conta cu adevărat. Odată începute, chiar dacă el se întorcea înainte ca ea să termine totul, n-ar mai fi fost nimic de făcut ca s-o poată opri.

El ura schimbările. Omul ăsta chiar că este o ființă conservatoare. De cînd îl ştia, nu-şi mutase nici măcar o singură piesă din mobila de la biroul incomod, cu excepția faptului că adăugase cutia făcută de ea la şcoală. Prea bine, o să facă mai confortabil şi biroul, de vreme ce-i stă în putere. Nu va folosi creton, asta ar însemna cam mult, dar nişte covoare şi cîteva scaune decente, n-ar strica. Tot lui îi va servi faptul că i-a lăsat mînă liberă în afaceri. Se va învăța minte s-o mai lase de capul ei la prima indispoziție trecătoare, căci cum altfel putea să califice fapta unui om atît de echilibrat ca Mac, care fuge de-acasă în mijlocul nopții?

Cineva trebuia să-i preia lecțiile particulare cît timp lipsea, altfel îşi pierdea elevii. Ea şi-ar fi putut obține carnetul de instructor pînă la sfîrşitul săptămînii. Nu trebuia decît să obțină aprobarea pentru examen. De ce nu se ostenise oare s-o facă mai demult? Trebuia să anunțe elevii să aştepte pînă cînd îi va putea prelua ea. Se putea descurca şi cu acrobațiile pentru serialul de sîmbătă, atît timp cît renunța la propriile antrenamente de zbor. Luînd în considerare toate posibilitățile, era mult mai bine pentru ea să vadă de afacerile lor decît să-şi ia o altă slujbă. Vroia ca Mac să fie obligat să admită, cînd se va întoarce la tot ce abandonase în grabă, că se descurcase bine în absența lui.

Freddy puse toate legumele într-o oală înaltă de tuci, cu roşiile zemoase tăiate bucăți, adăugă carnea rumenită, trei frunze de dafin şi nişte bulion de casă, pe

care Mac îl ținea la îndemînă în răcitor. Cu mîinile în șolduri, privi la conținutul oalei. Va adăuga vinul și condimentele mai tîrziu. Nu mai avea altceva de făcut decît să aștepte să fiarbă. Privi la ceasul de la mînă. Era nouă. Cînd se făcuse așa de tîrziu? Cînd ești ocupat, timpul zboară repede. Cina o să fie gata pe la... miezul nopții. Tocana trebuia să fiarbă trei ore. Și ce era mai rău, după părerea lui Mac, niciodată nu era bine să mănînci o mîncare proaspăt gătită. Trebuia să aștepți pînă-n ziua următoare sau, chiar mai bine, două zile și atunci s-o reîncălzești, dar nu atît cît să-și piardă aroma. Prea bine, am s-o mănînc din prima seară și s-o ia dracu de aromă, conchise ea. Așa o să aibă timp să înceapă aranjamentul cărților în camera de zi. Mai luă o înghițitură de whisky și porni să se ocupe de bibliotecă.

Pe vremea cînd Delphine schimba întruna amanții aducîndu-i în căsuța ei, personalul ei feminin avea o sursă nelimitată de distracție, trăind din plin aventurile amoroase ale stăpînei. Și, lucru sigur: nu erau deloc dezamăgite de imaginea acestei vedete de cinema. Așa își și închipuau ele viața unui star. Da, fără îndoială că avusese mai multe legături, dar toate acestea se petreceau cum se cuvine, sub propriul ei acoperiș, și ele comentau aventurile fără să o critice prea aspru.

Dar acum, cînd Delphine își petrecea toate nopțile în afara casei, lipsite de informații, femeile din serviciul ei o socoteau mai rea decît ultima tîrîtură. Cine știe, specula în sinea sa cu dispreț Annabelle, femeia care se ocupa de curățenie, cine știe cu cîți bărbați o fi încurcată acum? Cine știe ce medii sordide frecventează

domnişoara de Lancel, sugera Claudine, soţia paznicului, vorbind pe nas, jignită. Cine ştie cu ce fel de bărbaţi face dragoste, adăuga Violet, camerista Delphinei, pe un ton care nu lăsa nici un dubiu că o suspecta pe stăpîna ei de cea mai adîncă depravare.

Delphine, comentau ele cu onorabilă indignare, comitea păcatul cunoscut sub numele de *découcher*, ceea ce înseamnă, de fapt, "a dormi în altă parte decît în propria-ţi casă". Dar expresia comporta nuanţe de imoralitate. În 1939, numai acele franţuzoaice care nu dădeau doi bani pe reputaţia lor se purtau astfel încît să li se poată aplica acest termen care, în engleză, se traduce cu "a dormi prin vecini", dar care este mai puţin peiorativ decît franţuzescul *découcher*.

Cele trei femei, plus Helene, bucătăreasa, căzură de acord asupra noii opinii despre Delphine. Se simţeau profund insultate de faptul că Delphine le scăpase de sub observaţie; erau ofensate că pierduseră contactul cu viaţa ei intimă, fapt care înainte le dădea un sentiment de dominaţie asupra ei. Şi, mai rău ca toate, exista ameninţarea că noua ei libertate să le lase fără nici un subiect de bîrfă.

Cînd Delphine nu stătea acasă, pierdeau cu toţii bani. Ea continua să le plătească salariile, dar nu le mai ieşea nimic în plus din moment ce nu o mai preocupa prea mult conducerea casei. Nu mai ţinea să fie la fel de îmbelşugată ca înainte. Cu toţii pierduseră partea pe care şi-o făceau din banii acordaţi pentru întreţinerea casei, parte cu care fiecare fusese obişnuit, avînd în vedere că Delphine, în felul ei american, caracterizat de o încredere prostească, nu se ostenea niciodată să ţină

socotelile. În plus, ea obişnuia să le dea frecvent cadouri, bacşişuri, să-i trateze pe aceşti prezumtivi păstrători ai vieţii ei intime cu o delicateţe şi o generozitate absolut naive. Acum că ea nu stătea mai deloc acasă, dispăruseră şi aceste beneficii. Invidia naturală a acestor patru femei pentru o persoană aşa de bogată, frumoasă şi liberă ca Delphine ieşi la suprafaţă şi crescu pe măsură ce lunile treceau şi ea continua să-şi petreacă nopţile în paturi necunoscute.

Nimeni din lume nu ştie unde sîntem, se gîndi Delphine, copleşită de fericire, o fericire atît de absolută, încît uitase chiar şi de superstiţiile ei în această privinţă. Se simţea împlinită pentru prima oară în viaţa ei, se simţea împlinită într-un fel la care nici nu visase că poate exista. Astfel se gîndea Delphine, întinsă comod pe o canapea din sufragerie, sub o pătură groasă. Se afla în apartamentul de pe bulevardul Saint-Germain şi îl privea pe Armand care citea scenariul noului său film pe care-l adusese de la studio, cel mai complicat film din cariera lui. Ea se condusese pînă atunci numai după calcule, ambiţie şi observaţiile altora, care fuseseră o parte integrantă a vieţii ei de cînd îşi putea aduce aminte.

– La ce te gîndeşti? o întrebă el fără să-şi ridice ochii de pe foi.

– La nimic, răspunse ea. La absolut nimic.

– Bine. Continuă aşa, spuse el şi reluă lectura. Era incapabil să petreacă mai mult de un sfert de oră, indiferent cît de prins era de munca lui, fără să-i adreseze vreun cuvînt care să-i facă simţită prezenţa. Dacă era aproape de el, întindea mîna şi i-o atingea uşor

pe-a lui; dacă era în partea opusă a camerei, spunea ceva şi răspunsul ei îl satisfăcea. Delphine se întreba chiar dacă era atent la ce-i răspundea sau doar îi asculta vocea. Dar nu întreba niciodată acest lucru pentru că nu avea nici o importanţă. În ce o priveşte pe ea, îi era de-ajuns să-l ştie acolo, lîngă ea. Puteau trece ore întregi, timp în care el citea, şi ea nu-şi dorea decît să stea în aceeaşi cameră cu el şi să întreţină focul. Cînd el pleca la studio, se învîrtea toată ziua, visînd mult şi ştergînd puţin praful, parcă suspendată pînă la întoarcerea lui.

Singurul lucru care îi lipsea din vechea ei viaţă era soba care-i încălzea aşa de bine casa. În apartamentul lui Armand, căldura degajată de radiatoare se simţea numai dacă stăteai la mai puţin de o jumătate de metru de vechiturile alea. Delphine emisese teoria că vecinii de la etajele inferioare opriseră toată căldura, astfel că sus nu mai ajungea nimic. Dar Armand insista că cea mai bună căldură era la etajul superior al oricărei clădiri. Acesta era singurul subiect asupra căruia nu cădeau de acord. Dar acum era martie şi portarul nu le mai dădea nici un pic de căldură, aşa că nu mai aveau de ce să se contrazică.

– De îndată ce ne vom căsători, vom găsi un apartament mult mai călduros, obişnuia el să spună adesea, în timpul iernii, dar Delphine se hotărîse în sinea ei că preferă să îngheţe decît să se mute vreodată din acest apartament în care Armand locuise mai mult de cinci ani şi care purta amprenta personalităţii lui. Aici atîrnau la întîmplare pe pereţi multe tablouri de pictori avangardişti, pe care le cumpărase de la negustorii din apropiere; tot aici se afla impozantul pian la care cînta

cu acelaşi entuziasm şi jaz, plin de inspiraţie creatoare, şi Chopin, într-o manieră defectuoasă, mai era mobila ponosită şi confortabilă pe care o achiziţionase la tîrg şi păturile pe care i le dăduseră părinţii lui, cînd se hotărîse să locuiască singur. În acest apartament se afla încăperea în care el îi spusese că o iubeşte şi dormitorul în care ei dormeau şi făceau dragoste, şi nici un alt apartament n-ar fi putut însemna mai mult pentru ea decît acesta.

Ea se ridică şi mai puse un buştean pe foc. În curînd vor coborî să mănînce la micul restaurant din apropiere, cum făceau în majoritatea nopţilor. Nici unul din ei nu gătise vreodată. Cînd nu ieşeau să mănînce, cumpărau salate gata preparate, brînzeturi, crenvurşti, de la unul din magazinele de delicatese din vecinătate şi luau un mic picnic în faţa focului din cămin, foc care devenise necesar încă de la începutul lui octombrie. În fiecare dimineaţă, Armand cobora şi îi aducea un croissant, în timp ce ea încă mai lenevea în pat, cu o ceaşcă de cafea cu lapte, pe care învăţase s-o prepare singur.

Delphine se gîndea că pentru viaţa pe care o duce nu mai are nevoie de îmbrăcăminte, farduri sau încălţăminte. I se părea că veşmintele pe care le adusese de la villa Mozart, una cîte una, îi vor ajunge pentru tot restul vieţii; fiindcă petrecea cel mai mult timp în vechii ei pantaloni marinăreşti de la Chanel şi într-unul din puloverele lui Armand, adesea purtînd cîte două, trei deodată. Cînd se întorcea pentru cîteva ore la villa Mozart, pentru a-şi plăti personalul şi a se asigura că se mai află încă acolo casa , purta un costum şi o pălărie elegantă, dar nu folosea niciodată maşina şi şoferul ei

personal pentru a se întoarce sau a pleca în bulevardul Saint-Germain.

Încă nu vînduse casa şi maşina, pentru că ştia că era necesar să mai salveze anumite aparenţe.

Delphine era convinsă că legătura ei cu Armand Sadowski era bine păzită de ochii lumii. După ce el îi vorbise de dezgustul ce-l simţea la gîndul că va face parte din lungul şir al cuceririlor ei, ea hotărîse ca legătura lor să rămînă secretă pînă cînd va fi pregătită pentru căsătorie. Din prima noapte petrecută împreună, ea refuzase toate ofertele de film pe care agentul ei i le oferea, inventînd tot felul de scuze ingenioase. Nu putea să-i spună lui Abel adevărul: că era mult prea îndrăgostită pentru a putea să-şi irosească energia în film, învăţînd replici şi ţinînd piept pe piaţa complicată a vedetelor. Refuzase de asemenea oferta de a juca în noul film al lui Armand, ştiind că, dacă va lucra cu el, se va da imediat de gol în faţa întregii echipe de filmare. Nu mai era în stare să-şi ascundă sentimentele. Nu se mai putea face crezută.

Aşa se petreceau lucrurile şi în realitatea înconjurătoare. Franco cucerise Spania şi fusese recunoscut de Franţa şi Anglia, dar Delphine se feri să citească asemenea ştiri, după cum evită să citească cronicile elogioase despre filmul lui Marcel Pagnol, "Soţia Brutarului". Nu aflase nici despre triumful lui Katherine Hepburn în filmul "Educaţia unui copil", sau despre premiul Nobel al lui Enrico Fermi pentru fuziunea nucleară. Ea nu vroia să ştie. Chiar şi căsătoria i se părea un act ce o obliga să ia un contact prea puternic cu realitatea publică. Astfel că, de fiecare dacă

cînd Armand aducea vorba despre căsătorie, ea se pricepea să ocolească subiectul.

Întreaga putere de percepție a Delphinei era concentrată asupra zidului pe care-l ridicase între ea și lume, rămînînd în perfectă siguranță, închisă în dragostea curată ce exista între ea și Armand, în care singura ei preocupare era să asigure o provizie suficientă de lemne, problemă rezolvată cu ajutorul băiatului din vecinătate care îi căra lemnele pînă sus contra unui bacșiș bun.

Traversa strada ca să nu meargă pe lîngă chioșcurile de ziare, nu privea niciodată afișele de pe ziduri, alegea numai restaurantele unde nu puteai să auzi conversația vecinului, nu bea niciodată pe terasa unei cafenele, toate acestea fiind pline de oameni care discutau politică. În plus, nu deschidea niciodată radioul, iar Armand știa că nu trebuie să aducă ziare acasă.

Pe toată durata acelei ierni de rău augur a anului 1939, Delphine se ținuse departe de lume și trăise o viață plină de fericire cu Armand Sadowski, care o iubea suficient pentru a o înțelege și prea mult pentru a-i distruge iluziile fragile măcar cu un singur cuvînt.

– Domnișoară de Lancel, spuse Violet o săptămînă mai tîrziu, pe la începutul lui aprilie, cînd Delphine venise să-și vadă casa din strada Mozart, domnul viconte a telefonat de două ori, săptămîna trecută. I-am spus că nu sînteți acasă și i-am promis că vă voi informa că v-a căutat. Ce să-i spun dacă sună din nou? Părea îngrijorat că nu mai știe nimic despre dumneavoastră.

– Nu-i nimic, Violet. O să-l sun eu, spuse Delphine fără tragere de inimă. Reuşise să-l ocolească pe Bruno din septembrie, inventînd pentru el alte motive decît cele pe care le furniza pentru a refuza ofertele de film. Oricum, Bruno era mult mai insistent decît Abel, iar el vroia s-o vadă din motive personale, nu profesionale, cum erau cele ale lui Abel. Ştia că nu-l mai poate amăgi prea mult timp, chiar dacă instinctul ei îi spunea să nu lase pe nimeni, nici măcar pe Bruno, să pătrundă în noua ei viaţă lipsită de griji. Cu toate acestea, raţiunea o sfătui că, cel puţin în cazul ăsta trebuie să facă faţă situaţiei. Presupunea că e vorba de una din recepţiile lui. Îl sună la Bancă.

– Delphine, trebuie să te văd neapărat, spuse Bruno. Au trecut luni de zile.

– Mă simt foarte prost că te-am neglijat în asemenea măsură, Bruno, scumpule, dar pentru mine a fost pur şi simplu o iarnă groaznică. Afaceri peste afaceri, o grămadă de conferinţe, mulţi producători, n-am avut nici o clipă de linişte, mă simt de parcă aş fi fost prizonieră. Cinematograful! Dar să ştii că mi-e dor de tine. Poţi să luăm prînzul împreună? Pentru cină mi-e imposibil.

– Ar putea fi poimîine?

– Perfect. Unde ne întîlnim?

– Ce-ai zice de noua mea locuinţă? Nici măcar nu mi-ai văzut-o încă şi am un bucătar excelent. Nu-mi place să mănînc în restaurante. Iau prea des masa acolo cînd discut afaceri.

– Pe strada de Lille, nu-i aşa? Am adresa.

– Atunci la ora unu. Pe miercuri!

Delphine puse resemnată receptorul în furcă şi se duse la dulap să-şi aleagă ceva pentru vizita la Bruno. Nu-şi cumpărase nici o rochie nouă de primăvară, dar acolo se aflau o mulţime de anul trecut, perfect orînduite şi călcate. Alese un costum albastru marin Molyneux cu o bluză din mătase imprimată în alb şi bleu, care se potrivea cu linia jachetei. Era bine strînsă în talie, cu fusta largă ce venea pînă sub genunchi şi cu umeri ceva mai umflaţi, încă la modă. Molyneux nu se demodează niciodată, se gîndi ea, iar combinaţia de albastru cu alb va fi întotdeauna potrivită pentru primăvară. Violet îi aduse pălăria de pai cu boruri largi, cu o fundă la spate din aceeaşi mătase ca şi bluza, la care adăugă pantofii cu toc înalt, geanta, mănuşile şi ciorapii, toate fiind cumpărate ca să se asorteze.

– Violet, fii drăguţă şi împachetează-mi toate lucrurile asta şi cheamă-mi un taxi, îi spuse Delphine.

– Nu mai aveţi nevoie de alte haine, domnişoară? Numai acest costum? Poate ceva pentru seară? întrebă Violet.

– Nu astăzi, răspunse Delphine pe un ton ce nu lăsa loc pentru nici o altă întrebare.

Cînd ajunse pe strada de Lille, două zile mai tîrziu, Delphine fu surprinsă să constate că Bruno ocupa toată casa aceea impunătoare. Un majordom în frac îi răspunse la sonerie şi o invită într-un hol imens, cu podeaua din marmură albă combinată cu negru. Armuri şi tapiserii reprezentînd scene din război constituiau singurul decor al acestei încăperi severe, cu un aer masculin, care i se păru lui Delphine că arată ca o sală de muzeu, dintr-un castel medieval. Fu condusă pe scara

largă, din mijloc, într-o bibliotecă magnifică decorată în roşu şi auriu, unde Bruno sări în picioare s-o întîmpine.

– În sfîrşit! spuse el şi o sărută pe ambii obraji. Şi eşti mai elegantă ca niciodată.

– Mulţumesc Bruno, scumpule. Sînt fericită să te văd. Şi aceasta este "micuţa ta locuinţă", nu-i aşa? Glumeţule! Se pare că-ţi merge foarte bine.

– Aşa este, deşi nu datorită ţie, fată nerecunoscătoare ce eşti!

– Cînd te-ai apucat să colecţionezi armuri?

– Aparţin strămoşilor mei Saint-Fraycourt. Cînd bunicul a murit, mi-a lăsat mie totul. În sfîrşit, am găsit un loc pentru ele.

– Oh, da, uitasem de sfinţii tăi strămoşi Saint-Fraycourt. Mare păcat că nu ţi-am cunoscut bunicii înainte de a muri.

– Ştii şi tu cît de ridicol de demodaţi erau. N-ar fi putut să-şi înfrîngă niciodată resentimentul împotriva mamei tale.

– Probabil că ei au avut de pierdut, spuse Delphine uşor, refuzînd să se lase enervată de snobismul absurd al unor oameni de care nu-i păsa. Oare ce rău putuse face mama ei pe care ea să nu-l fi făcut înzecit? Îşi dorea să poată să-i spună lui Eve, într-una din scrisorile pe care le trimitea acasă, că acum o înţelegea, dar ar fi fost prea revelator.

– Mai mult ca sigur că ei au avut de pierdut, replică Bruno, întinzîndu-i un pahar de şampanie. Vrei să bem în cinstea bunicilor noştri comuni? Pentru Lancel!

– Pentru bunica şi bunicul! spuse Delphine,

simțindu-se vinovată. Îi neglijase din cauza dragostei ei, așa cum îi neglijase pe toți. Pe timpul iernii mai telefonase din cînd în cînd la Valmont, dar nu mai trecuse pe la ei de cînd se refugiase acolo ultima oară, încercînd să-l uite pe Armand Sadowski.

I se părea că trecuse o viață, dar asta nu se întîmplase decît anul trecut în august, cu opt luni în urmă. Se gîndi că e prea mult, mult prea mult pentru vîrsta lor și jură să se repeadă pînă acolo cît mai curînd posibil, chiar și numai pentru o zi.

Delphine mîncă fără poftă un prînz de ora cinci, servit de doi majordomi, în timp ce Bruno povestea despre ultimii cai pe care-i achiziționase, despre noua lui pasiune pentru jocul "squash" și despre călătoriile lui pentru Banca fraților Duvivier. Avea de gînd să-i ceară ceva, altfel la ce bun atîta insistență s-o vadă?

Totuși, pînă cînd el va veni la subiect și îi va adresa direct rugămintea ea era mulțumită să stea acolo, în costumul ei tulburător, cu pălăria ei tulburătoare, răspunzîndu-i cu zîmbetul ei tulburător, în timp ce se întreba de ce un bărbat necăsătorit ar alege să trăiască într-o casă atît de sofisticată ca aceasta.

– Ești extraordinar de frumoasă, Delphine, remarcă Bruno cînd se întoarseră în bibliotecă să-și bea cafelele.

– Se pare că așa cred unii oameni, răspunse ea.

"Deci am dreptate", se gîndi ea. El are nevoie de ajutorul ei și este ceva de făcut în privința unui bărbat pe care el vrea să-l atragă de partea lui.

– O mare frumusețe și un adevărat talent. Și ce e și mai important, ai un farmec aparte, care contează mult

mai mult decît orice frumusețe sau talent. Și, în plus, faci parte din familia Lancel, niște aristocrați, una dintre cele mai vechi familii nobile din provincie. Ai tot ce-și poate dori o femeie. Nu există nici un bărbat pe care să nu-l poți subjuga.

– Bruno, ești cumva pe punctul de a mă vinde cuiva? rîse Delphine de aerul lui solemn.

– Nu trebuie să te mai iroseşti, Delphine. E o crimă!

– Despre ce dracu vorbeşti? întrebă ea nedumerită. Oare el știa că nu mai făcuse nici un film de luni de zile?

– Mă refer la legătura ta cu Armand Sadowski.

– Ia stai, asta nu e deloc treaba ta, Bruno! Cum îndrăzneşti? Ai mers prea departe! Delphine puse ceașca jos cu zgomot.

– Nu, Delphine, trebuie să mă asculți! E spre binele tău. Toată lumea din Paris știe că trăieşti cu el. Am auzit lucrul ăsta de la o mulțime de oameni.

– Dar cum e posibil să fi aflat? Era uluită. Uitase chiar că e furioasă.

– Nu te poți ascunde de nimeni în acest oraş. Locuieşti la numai cîteva străzi de aici – apartamentul tău se află în inima arondismentului al şaselea, aşa boem cum ți se pare ție. Mănînci în toate restaurantele din vecinătate... şi te asigur că nu eşti tu singura clientă de acolo. Cumperi mîncare de la aceleaşi magazine ca şi bucătarii tuturor celor de aici şi ieşi dintr-un apartament care se află chiar lîngă "Chez Lipp" unde, mai devreme sau mai tîrziu, toți cei din lumea filmului, teatrului şi politicii iau prînzul sau cina.

– Şi ce dacă, Bruno? Îşi petrec timpul uitîndu-se la trecători? N-au altceva mai bun de făcut?

– Delphine, nu-ţi dai seama că oamenii te recunosc? Ai un chip atît de renumit, că nu poţi să traversezi strada fără să creezi agitaţie. Indiferent cum te îmbraci, ei te recunosc imediat şi cum ai ieşit dintr-un magazin, cu ouăle sau brînza ta, ei spun: "Ai văzut-o pe Delphine de Lancel, vedeta de cinema? Are o legătură cu regizorul Sadowski, erau aici şi ieri şi se comportau ca nişte îndrăgostiţi". Vînzătorul îi spune bucătarului ducesei, bucătarul îi spune cameristei personale a ducesei, iar săptămîna viitoare, ducesa mă tachinează pe mine. Este aşa de simplu. Iar în lumea filmului s-a aflat de mult. Guy Marchant ştie de luni de zile. A auzit de la persoane diferite, toţi clienţi obişnuiţi la "Lipp". El a fost primul care mi-a spus.

– Din partea mea, se pot sufoca în propria lor bîrfă! Toate ducesele din Bottin Mondain şi toţi Guy Marchanţii din lumea filmului. Să se sufoce! Şi în ceea ce te priveşte pe tine, Bruno, aşa poţi să faci şi tu!

– Fir-ar să fie, ascultă-mă! Dacă ar fi fost vorba numai de o legătură, nu m-ar fi deranjat şi n-aş fi încercat să intervin, dar Sadowski, ovreiul ăla – cum ai putut să faci aşa ceva, Delphine?

Delphine simţi că nu mai are aer cînd auzi cu cît dispreţ vorbeşte Bruno. Era tot atît de şocată pe cît ar fi fost dacă ar fi lovit-o cineva pe stradă cu o balegă, direct în faţă. Nu e posibil ca Bruno să fi spus ceea ce tocmai auzise ea.

– "Ovreiul ăla"? Bruno, nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

– Ba da. E un evreu, un evreu polonez, nu poți să conteşti asta.

– De ce-aş face-o? Bineînțeles că-i evreu. Şi ce-i cu asta? Iar în ce priveşte originea lui poloneză, părinții lui s-au născut în Franța şi se simte mult mai francez decît mine. Este la fel de francez ca şi tine, Bruno, spuse Delphine tremurînd de furie.

– Este abia a doua generație de evrei polonezi ieşiți din ghetou, dar chiar dacă strămoşii lui ar fi trăit în Franța timp de sute de ani, asta nu l-ar fi făcut cu nimic mai puțin evreu! țipă Bruno ca răspuns.

– Deci aici nu e vorba decît de antisemitism? Asta e tot ce ai să-i reproşezi? Nu ți-e ruşine, Bruno? Nu te simți scîrbit să ştii că gîndeşti în felul ăsta?

– Ştiam eu că ai să înțelegi greşit. Nu sînt mai antisemit decît orice om normal. Dacă nu-mi ies în cale, nu mă leg nici eu de ei. Dar e de datoria mea să te protejez. Eşti sora mea... pe jumătate... dar totuşi din sîngele meu. Dacă ai legături cu un evreu, o să ai numai necazuri. Ai citit desigur despre măsurile luate de Hitler împotriva evreilor nemți. Trebuie să-ți fi dat seama că vin în Franța din toată Europa, încercînd să-şi găsească un loc sigur aici. Unii dintre ei, cei mai deştepți, pleacă spre Elveția sau Statele Unite. Crezi că Sadowski al tău va fi considerat mai puțin evreu numai pentru că are cetățenie franceză? Crezi că nemții îl vor trata altfel numai pentru că părinții lui s-au născut aici?

– Nemții să-l trateze diferit? De ce ar avea de-a face cu nemții? vorbi Delphine cu o voce în care se amestecau teama şi uimirea.

– Vai, amne, Dumnezeule, Delphine, nu-mi vine să

cred cît de ignorantă eşti! Vom intra în război cu Germania şi vom pierde.

– Eşti nebun! Mă duc acasă. Delphine se ridică şi-şi luă geanta.

– Stai jos şi ascultă-mă. Bruno îşi puse ambele mîini pe umerii ei şi o împinse pe scaun. Acum stai acolo. Din moment ce eşti... combinată cu un evreu, cel puţin ai datoria să fi bine informată despre ce se petrece în lume. Luna trecută, Chamberlain a garantat că Anglia va lupta pentru Polonia. Daladier s-a alăturat la promisiunea lui Chamberlain. Asta înseamnă că şi Franţa va intra în război pentru Polonia. Război, Delphine, război...

– De ce Polonia? De ce trebuie să luptăm pentru Polonia?! ţipă Delphine, cu ochii măriţi de groază.

– Dumnezeu ştie. Acum şase ani l-am fi putut opri pe Hitler. Acum este mult prea tîrziu.

– Nu poţi să spui asta, Bruno. Eşti un laş, un alarmist. Avem frontul Maginot şi cea mai numeroasă armată din ume. Delphine vorbea violent, căznindu-se să discute despre nişte lucruri pe care se chinuise atît de multă vreme să nu le ia în seamă.

– Frontul Maginot nu-l va opri. Bruno dădu din cap dispreţuitor. Belgia este neutră, Luxemburgul este neutru, Rusia este neutră. Americanii sînt convinşi că va izbucni războiul şi nu au de gînd să se amestece. Charles Lindbergh al tău, care ştie mai multe decît oricine în Franţa despre avioane, a zburat în Germania şi a văzut Luftwaffe – aviaţia lor. El a spus că Germania este atît de puternică, încît nimeni nu o poate învinge.

– Dar acordul de la München?

– Delphine, scuteşte-mă de acordul de la München. Disprețul din vocea lui Bruno era ca un acid pentru ea. Acordul de la München i-a dat pur şi simplu cale liberă lui Hitler. Va fi război şi noi vom pierde...

– Eşti cumva geniu militar – sau poate prezicător? îi aruncă Delphine.

– Şi cînd vom pierde războiul, iubitul tău evreu va fi tratat ca evreii din Germania. Nu va avea unde să lucreze, unde să locuiască, nu va avea nici o cetățenie şi nici măcar permis de conducere. Va fi nevoit să zboare din Franța dacă va mai avea bani pentru aşa ceva. Vrei să treci prin toate astea cu el? Pentru că, te avertizez, aşa se va întîmpla dacă rămîi cu el.

– Minți! Nu se va întîmpla nimic. Dacă va fi război, Franța şi Anglia îl vor învinge pe Hitler. Eşti un prost şi un laş dezgustător, Bruno! Mi-e ruşine că sînt rudă cu tine. Delphine se ridică şi se îndreptă spre uşă. De ce nu te duci jos să te îmbraci într-una din armurile care au aparținut bravilor tăi strămoşi? Poate capeți puțin curaj. Iar pe de altă parte, dacă Hitler va veni vreodată să te caute, va fi o ascunzătoare bună.

– Ai de gînd să zbori la New York, la Tîrgul Internațional, Freddy? o întrebă Gavin Ludwig în luna mai a anului 1939. Venise la biroul de la Dry Springs pentru o cola şi o găsise stînd la masă şi făcînd plățile.

– Nu-mi pot permite să plătesc combustibilul, răspunse Freddy. El rîse cu hohote. Numai Freddy ştia cît de adevărat era ce spunea. Fusese nevoită să angajeze trei bărbați-piloți ca să dea lecții de zbor. Americanii erau mai interesați ca oricînd să învețe să zboare, dar

nici unul dintre ei, nici măcar unul, nu vroia să accepte un instructor de zbor femeie. Fusese în stare să păstreze elevii lui Mac numai promiţîndu-le că le va găsi un instructor bărbat. În cele opt luni de cînd plecase el, mai angajase doi instructori şi fusese obligată să achiziţioneze încă un avion, un Waco N&C, cu motor Jacobs şi cu locuri confortabile, pe care-l folosea atît pentru orele de zbor, cît şi pentru noua ei specializare aeriană – cursa "expres" spre Las Vegas şi înapoi, în aceeaşi noapte.

Îi era silă de monotonia muncii ei, dar chiar şi a face pe şoferul de taxi pentru curse matrimoniale era necesar dacă vroia să aibă ce să mănînce.

Freddy se minuna de ce oamenii aveau încredere în ea să-i piloteze pînă la oficiul de căsătorii din Las Vegas, dar nu şi să le fie instructor? Era una din puţinele femei din Statele Unite – de fapt, doar şaptezeci şi trei cu toate – care se ocupa de o agenţie comercială; şi totuşi, orice bărbat, indiferent cît de recent şi-ar fi obţinut permisul de zbor, se bucura de mai multă încredere din partea elevilor decît o femeie care putea face orice manevră cu avionul, manevră de care un astfel de instructor n-ar fi capabil. Oare ce credeau ei, că bărbaţii pilotează cu bărbăţia?

Cei trei bărbaţi care, teoretic, lucrau *pentru* ea, trebuiau plătiţi cu ora, avioanele trebuiau întreţinute, salariul lui Gavin, mecanicul, se plătea săptămînal, asigurarea costa o avere, chiria hangarului şi a biroului venea lunar, combustibilul nu era deloc ieftin – şi, reflectă Freddy, cu lecţiile de zbor nu-şi plătea decît întreţinerea şcolii şi a avionului ei Rider. Cursele

ocazionale la Las Vegas îi asigurau hrana şi ratele de la noul Waco. Altfel ar fi trebuit să închidă şcoala.

Neliniştită, se ridică de la masă şi se duse în hangar unde se afla colecţia de avioane, toate curăţate şi sclipitoare, lustruite şi proaspăt vopsite, arătînd ca noi: erau acolo avionul 1910 Curtiss Pusher, Fokker-ul D.VII, cele două Nieuport 28, Thomas Morse Scout, Garland Lincoln LF-1 şi Stuka. "De ce dracu n-aş ţine cai şi trăsuri cu cai!" se gîndi ea cuprinsă de mînie, lovind cu botul cizmei una din roţile Nieuport-ului. Sau mai bine unicorni ori motociclete?! Ar fi mult mai folositoare decît aceste avioane de care industria filmului nu prea mai avusese nevoie în ultimul an. Trecuse moda filmelor de război, umbrită de ameninţarea unui nou război ce se profila din ce în ce mai întunecată. Freddy făcea toată munca de întreţinere a acestor avioane vechi, învăţînd să le repare motoarele, incapabilă să plătească pe cineva pentru o asemenea treabă delicată; pe de altă parte, deşi conştientă de inutilitatea lor, nu le putea lăsa în paragină.

"Aripile Armatei", o producţie de milioane de dolari, începuse filmările în ianuarie trecut şi armata împrumutase Studioului Warner Brothers patru sute de avioane de vînătoare şi antrenament, ca şi cincizeci de PBY-1, marile aparate zburătoare Catalina. Da, bineînţeles că vechile ei avioane nu se mai cereau. Mîndrul ei escadron de avioane era la fel de căutat în filmele anilor '39 ca şi vedetele filmului mut. Iar ea n-avea nici o legătură cu piloţii din armată care apăreau în secvenţele filmului "Aripile Armatei", turnate în Pensacola, cum nu avea nici o legătură cu Lillian Gish.

Ar fi putut fi angajată ca s-o dubleze pe Olivia de Havilland, care apărea în scenele de dragoste din film, numai că armata n-ar fi lăsat nici o femeie să piloteze un avion, poate doar să trimită o bezea de la distanță. Fără îndoială că afacerile mergeau jalnic și nu dădeau semne că o să se îndrepte. În sfîrșit, chiar și așa, ea încă mai putea zbura, în ciuda faptului că o costa foarte mult. Dar era necesar. Foarte necesar.

De cîte ori Freddy se simțea cuprinsă de mînie, o mînie atît de puternică încît nici o discuție importantă ca, de pildă, inventarul stocurilor, nu o putea reține mai mult de o oră-două, sărea în Rider-ul ei și zbura în înaltul cerului pînă cînd se liniștea suficient pentru a pune din nou piciorul pe pămîntul solid.

Într-un fel se descurcase să treacă de primele luni de absență ale lui Mac cu gîndul că el se va întoarce mîine. Dar într-una din acele dimineți goale ce reprezentau acel "mîine", ea își dăduse brusc seama că el nu va veni, nici atunci, și poate nici multă vreme de aici înainte, și imediat se simțise sugrumată de furia pe care o zăgăzuise printr-o activitate frenetică.

Era o furie interioară, aproape mult prea puternică pentru a fi exprimată în cuvinte. "Cum a putut să-mi facă una ca asta?" – erau singurele cuvinte care-i veneau în minte, repetîndu-le iar și iar, ca o litanie care pusese stăpînire pe mintea ei, pînă cînd se temuse că va înnebuni. Numai aceste cuvinte îi reveneau întruna în minte, încărcate de emoții puternice, începînd cu cea mai adîncă părere de rău pentru propria persoană pînă la ură criminală față de bărbatul care o abandonase, lăsînd-o să se lupte singură cu viața, lipsită de singura persoană pe

care se putea baza. "Cum a putut să-mi facă una ca asta?"

Era o întrebare pe care Freddy nu o putuse pune nimănui, deoarece nu vroia să admită că el o părăsise. El îi scrisese că o iubeşte prea mult şi de aceea trebuie s-o părăsească... Indiferent la ce se referise, nu era de-ajuns, se gîndi ea cu asprime, cuprinsă de mînie din cap pînă-n picioare, o mînie ce nu dispărea niciodată şi nici nu scădea. Indiferent ce-a vrut să spună, niciodată nu-i va fi de vreun folos, iar singura ei dorinţă, acum, era ca el să se întoarcă la ea în genunchi şi ea să-i spună cît de mult a făcut-o să sufere, cît de mult i-a înşelat aşteptările şi cît de mult îl urăşte. Apoi să-l părăsească pentru totdeauna.

Noaptea, cînd Freddy se afla singură acasă, se simţea ceva mai liniştită după cină, cînd sorbea uşor dintr-un pahar cu whisky şi citea tot felul de reviste de aviaţie, ziare, cît mai multe posibil, pînă adormea. Adesea se trezea gîndindu-se că poate va găsi numele lui Mac într-una din revistele alea.

Nu-i văzuse niciodată numele în reviste şi ziare, dar se pusese la punct cu toate evenimentele din lume. Acum, veştile din aviaţie deveniseră de importanţă mondială şi ea urmărea fascinată dezvoltarea rapidă a aviaţiei în ţările din Europa, ca şi în Statele Unite. Redactorul "Revistei de Aviaţie", la întoarcerea dintr-un turneu de observaţie, pusese Germania şi Rusia pe primul loc în ce priveşte forţa militară aeriană; urma apoi Italia, după care se aflau Marea Britanie şi Statele Unite, iar Franţa – ultima. Din punct de vedere al calităţii, pe primul lor erau Germania şi Statele Unite. Iar în ce priveşte producţia de avioane, primul loc îl

ocupa Germania.

În Marea Britanie, imediat după semnarea acordului de la München englezii puseseră la punct un plan de apărare aeriană civilă şi începuseră să subvenţioneze un curs de antrenament pentru piloţi, bărbaţi şi femei, deschis tuturor celor care aveau o vîrstă cuprinsă între optsprezece şi cincizeci de ani, atîta timp cît el sau ea treceau de controlul medical. Freddy urmărea acest experiment cu mult interes, mai ales cînd în presă se iscase o adevărată furtună în legătură cu acceptarea femeilor-pilot, care, se pare, erau admise peste tot, cu excepţia detaşamentelor de luptă ale RAF; iar acest lucru stîrnise multe proteste gălăgioase şi furioase.

C.G. Grey, redactorul de la "Aeroplanul", ce reprezenta partea engleză a "Revistei de Aviaţie", scrisese un articol care o înfuriase pe Freddy mai mult decît reuşise s-o facă Mac cu plecarea lui. "Pericolul cel mare îl reprezintă femeia care are impresia că este în stare să piloteze un bombardier ultrarapid, cînd de fapt ea nu are nici măcar priceperea necesară pentru a mătura cum trebuie podeaua unui spital; sau femeia care vrea să-şi vîre nasul prin treburile aviaţiei, socotindu-se un comandant al forţelor aeriene, şi ea încă nu e-n stare să-i gătească cina soţului ei".

Freddy se întreba ce i-ar face cele două sute de femei-pilot din Anglia care erau deja membre ale Gărzii Aeriene Civile şi care fuseseră anunţate de căpitanul Balfour, subsecretarul de stat al Forţelor Aeriene, că vor fi folosite în cadrul serviciului de transport aerian în caz de stare de urgenţă naţională. Oare ce i-ar face ele acelui

domn C.G. Grey, dacă ar pune mîna pe el?

Soarta problematică a domnului C.G. Grey i-a oferit un subiect de conversație cu Eve la cea de-a nouăsprezecea aniversare a ei din ianuarie trecut. Fusese foarte atentă ca în ultimele luni să nu se vadă prea mult cu mama ei, temîndu-se că Eve, care era evident mulțumită de Mac, să n-o întrebe despre el, iar ea să nu-i poată răspunde. Dar mama ei se mulțumise cu o conversație ușoară și în termeni generali.

Freddy reflectă satisfăcută că, de fapt, de cîte ori se întîlneau, mama se abținea de la întrebările ce vizau viața ei intimă. N-ar fi putut vorbi niciodată cu ea despre propria nenorocire sau despre furia ei; Eve ar fi șocată probabil dacă ar afla că fata ei nu mai este virgină, și cu atît mai mult dacă ar afla că trăiește cu un bărbat. Dar ea, Freddy, nu putea să sufere că trebuie s-o mintă, așa cum proceda cu Swede Castelli cînd telefona sau apărea brusc pe la ea. Și-l minți plină de bună-credință în fiecare săptămînă, mult mai mult decît ar fi trebuit. El manifestase un interes părintesc față de felul cum se descurca ea cu școala de zbor și fusese destul de fraier sau mult prea ocupat pentru a crede povestea lui Freddy despre ședereа prelungită a lui Mac pe Coasta de Est. Freddy știa că Mac nu mai avea nici o familie, nicăieri, dar ea inventase o mamă și un tată în vîrstă, undeva în Maine, de care el trebuia să se îngrijească, iar Swede, fie binecuvîntat, crezuse fiecare cuvînt.

Swede Castelli era singurul om cu care Freddy putea să vorbească deschis. Fusese nevoită să concedieze mai mulți piloți pe care-i angajase ca instructori, pentru că îi făcuseră avansuri și iscaseră

zilnic probleme. De cînd Mac plecase, ea încetase să se mai uite în oglindă, dar, după cîte se pare, emoţiile care o rodeau pe dinăuntru, ca muşcătura unui şarpe, nu se reflectau pe chip. Singurul bărbat care nu încercase să-i facă avansuri şi care lucra pentru ea de opt luni de zile fusese un bărbat însurat şi foarte serios. Dar ce era să facă – să poarte un sac de hîrtie pe cap?

Hoinărea încă prin hangar, încercînd să-şi aline durerea printre venerabilele aparate pe care le iubea aproape la fel de mult ca şi Mac, cînd auzi o maşină oprindu-se afară, lîngă biroul şcolii de zbor. Ieşi din hangar, clipind des din cauza luminii puternice de primăvară şi ferindu-şi ochii cu mîna. Swede Castelli coborî alene din vechea lui limuzină, mişcîndu-se greoi. Freddy se gîndi că ar trebui să-şi supravegheze serios greutatea. Pentru un fost cascador, se mişca îngrozitor de încet. Ei bine, va fi fericit să constate că toţi cei trei instructori ai ei aveau lecţii. Dacă numai unul dintre ei întîrzia pe-acolo aşteptîndu-şi elevul, lăsa impresia că afacerile nu prea merg.

Se îndreptă spre el să-l salute, vîntul ciufulindu-i părul atît de tare încît îi acoperea aproape în întregime ochii. Se aplecă înainte să-l sărute pe obraz.

– Bună, Freddy, spuse el luînd-o cu un braţ pe după umeri. Nu e nimeni pe aici, numai tu? Locul ăsta pare groaznic de liniştit. Se uită în jurul lui, observînd pista aglomerată şi şcoala de zbor pustie.

– O, eşti prea mohorît, Swede. Toţi instructorii mei sînt la lecţii. Cîştigă bani. Mai stai un pic pe aici şi ai să vezi nişte aterizări îngrozitoare de-ale elevilor. Îţi promit!

– N-ai cumva din întîmplare o ceaşcă de cafea? întrebă el.

– Cum ai putea să conduci o şcoală de zbor fără aşa ceva? răspunse Freddy, gîndindu-se că Swede arăta de parcă ar avea nevoie de ceva mai tare decît o cafea. Bărbatul gras, chel, arăta atît de palid, încît o cuprinse brusc îngrijorarea. Părea să fi îmbătrînit cu cîţiva ani de cînd îl văzuse ultima oară, săptămîna trecută. Poate că nu se simţea bine – desigur, expresia lui obişnuită de voioşie lipsea cu desăvîrşire.

– Vino în biroul meu magnific, spuse Freddy radioasă, încercînd să-i readucă zîmbetul pe buze, şi testează unul din noile scaune.

Îi dădu lui Swede o cană plină cu cafea. Făcea în permanenţă cafea, aşa că ibricul era tot timpul plin. Elevii doreau întotdeauna o cafea înainte de a se înălţa, fiind cuprinşi de frică, iar după ce aterizau după o oră de zbor, erau într-o stare atît de euforică, încît cereau din nou o cafea. Pentru ei, pentru instructori şi pentru Gavin, Freddy îşi făcuse socoteala că le dădea mai multă cafea decît vînduse vreodată produse de patiserie la Van de Kamp. Ar fi trebuit să le ceară bani pentru ea. Poate aşa ar deveni o şcoală mai profitabilă.

Freddy se aşează într-unul din fotoliile ieftine, dar confortabile pe care le cumpărase pentru a crea o atmosferă mai agreabilă în birou şi se uită cu drag la bărbatul neobişnuit de tăcut care-şi făcea de lucru cu ceaşca de cafea aromată. Se opri pînă nu goli ceaşca, după care o aşează pe masă cu infinită grijă, de parcă ar fi fost din cel mai fin porţelan.

– Ascultă Freddy, am ceva de discutat cu tine. Îşi

scoase batista şi-şi şterse fruntea, oftînd fără să-şi dea seama. E vorba de Mac.

– Nu poţi să amîni această discuţie, Swede? spuse Freddy linguşitoare, încercînd să-şi ascundă neliniştea. N-avea chef să mai inventeze o altă poveste despre devotamentul filial al lui Mac pentru părinţii lui din Maine.

Swede Castelli părea să nu fi auzit întrebarea lui Freddy.

– E vorba despre Mac, repetă el cu greutate. Am luat legătura... cu el, Freddy.

– Nu se poate! Vorbele ţîşniră de pe buzele ei fără să-şi dea seama.

– Mac mi-a telefonat acasă în fiecare săptămînă... de cînd a plecat... El... el trebuia să ştie ce faci... trebuia să se asigure că te descurci.

– Ai ştiut tot acest timp şi nu mi-ai spus nimic! Sări în picioare şi rămase în faţa lui privindu-l plină de reproş şi acuzator.

– Mac m-a pus să-i promit că nu-ţi voi spune nimic. Am jurat că nu-ţi voi spune. N-am putut să nu-l ajut, Freddy. Sîntem prieteni vechi – înţelegi ce vreau să spun. El s-a bazat pe mine că-mi voi ţine promisiunea şi eu mi-am ţinut-o, Freddy. Să nu crezi că mi-a fost uşor. Nu mi-a plăcut să mă prefac că nu ştiu nimic – Hristoase, Freddy, m-am simţit aşa de rău că te-am obligat să inventezi toate poveştile alea, dar n-am avut încotro, trebuia să vin să te văd. Dacă mă suna Mac şi eu nu eram în stare să-i spun ce faci, el ar fi înnebunit de griji. Trebuia să-l asigur că tu eşti bine. Oh, Freddy.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Freddy înspăimîntată,

fără să-şi dea seama de ce folosise cuvintele acelea. Stătea în faţa lui Swede ameninţătoare.

– Aşteaptă un minut, Freddy, lasă-mă să-ţi spun aşa cum ştiu eu. Mac... Freddy, Mac este... în Canada.

– Unde în Canada? ţipă ea. S-ar putea duce la el. Dacă ar pleca imediat şi ar merge în plină viteză cu Rider-ul ei, ar putea fi la el în cîteva ore.

– Lîngă Ottawa, la o bază de antrenamente aeriene a Forţelor Canadiene Armate, răspunse Swede.

Freddy se învîrti pe călcîie şi porni spre uşă.

Swede se ridică şi o opri, cuprinzînd-o cu braţul.

– Nu, Freddy, nu, ascultă-mă. Mai am ceva de spus.

– Ce anume? întrebă ea cuprinsă de panică, cu o voce în care se simţea teama.

– Mac e mort, Freddy, spuse Swede cu durere, izbucnind în lacrimi. A avut loc o prăbuşire... el a fost prins acolo, Freddy... în cîteva secunde a explodat totul. Am primit o scrisoare de la comandantul bazei în dimineaţa asta. Mac nu avea nici o rudă, aşa că le-a dat numele meu, pentru orice eventualitate. În scrisoare îmi spunea că s-a întîmplat în timp ce învăţa un puşti să zboare, iar acesta s-a blocat, cuprins de panică. Sau cel puţin asta bănuiesc ei că este cauza. Asta, sau ceva a fost în neregulă cu avionul. Încă nu ştiu sigur. Generalul spune că nu vor şti niciodată cu siguranţă ce s-a întîmplat. Fune... funeraliile... au avut loc ieri. A fost o înmormîntare militară... amîndoi... pentru amîndoi.

– Înmormîntare, repetă Freddy. Înmormîntare? Mac! Mac! Mac al meu? Mă minţi, nu-i aşa? Nu-i aşa că mă minţi? Swede, te rog spune-mi că mă minţi. Te rog,

te rog, spune-mi asta. Vocea ei se sparse brusc cînd înțelese că nu era nici o îndoială.

Swede Castelli o cuprinse stîngaci cu ambele brațe, de parcă așa putea s-o apere de cuvintele rostite.

– Hristoase, tare mult aș dori să fie așa, Freddy, îl auzi ea spunînd. Tipul era singurul frate pe care l-am avut vreodată.

– Oh, Swede, țipă ea, de-abia auzindu-i-se vocea printre suspinele care o zguduiau, cum pot eu să trăiesc dacă Mac e mort? Cum, Swede, cum? De ce-aș mai vrea să trăiesc?

– Oh, Freddy, îmi pare așa de rău. A fost așa de... frumos să vă văd împreună.

– Nu trebuia să mă părăsești, Mac, nu trebuia să pleci!

– Era hotărît s-o facă, Freddy. Dintotdeauna mi-a spus că era singurul lucru corect față de tine, spuse Castelli. Te-a iubit așa de mult încît s-a pierdut pe sine însuși.

Amîndoi își ridicară privirile cînd auziră vocea unuia dintre instructorii lui Freddy, afară din birou, vorbind cu elevul lui. Probabil că un avion aterizase în timp ce ei discutau. Freddy se repezi și închise ușa biroului.

– N-ar fi mai bine să te întorci la familia ta, Freddy? spuse Swede îngrijorat, pe cînd ea plîngea din ce în ce mai tare. Îți aduci aminte că am cunoscut-o pe mama ta? Ți-ar prinde bine să fii cu ea.

– Swede... cum aș putea să părăsesc casa *noastră*? În pofida durerii imense pe care o simțea și care-i anihila toate simțurile, Freddy încercă să răspundă

la eforțul lui de a o mîngîia. Ai uitat de casa noastră... o căsuță atît de drăguță... cum aș putea s-o părăsesc? Este tot ce mi-a rămas de la el.

– Înțeleg, spuse el. Dar cînd te vei simți mai bine... îmi promiți că te vei gîndi la ce ți-am spus?

– Cînd mă voi simți mai bine? Niciodată nu se va întîmpla asta, Swede, niciodată, pentru tot restul vieții mele.

– Te rog, Freddy, trebuie să mă lași să te ajut cumva.

– Vrei să vii... mîine seară la mine acasă și să-mi povestești tot ce ți-a spus Mac? Tot ce s-a întîmplat cu el de cînd a plecat în Canada? Vrei să vii și să-mi spui din nou... cît de mult m-a iubit?

În noaptea aceea, după ce s-a întunecat bine, Freddy s-a întors în hangarul unde stăteau aliniate vechile aparate. Unul cîte unul, ea scoase dragele, fragilele și strălucitoarele avioane pe spațiul verde de afară, în partea opusă a pistei. Fiecare dintre aceste avioane încă mai putea zbura și încă mai putea duce un bărbat – sau o femeie – departe de tot, în orizontul albastru.

Cînd au fost grupate toate la un loc, le-a împins pe cele mai ușoare în cele mai grele. Apoi a adus o canistră cu benzină și a turnat-o cu grijă pe aparate de jur împrejur. Le-a dat apoi ocol, încet, mîngîindu-le pentru ultima oară aripile, lonjeroanele și fuzelajul, învîrtindu-le elicea și rostindu-le cu voce tare numele legendare, nume pe care Mac obișnuia să le spună cu drag. Nu exista nici un avion asupra căruia Mac să nu fi

muncit ore întregi pentru a-l aduce în stare de perfectă funcţionare.

În cele din urmă, fără tragere de inimă, dar hotărîtă, aprinse un chibrit şi-l aruncă în marginea celui mai apropiat avion. Cînd flacăra fu destul de mare şi cînd nobilul escadron se transformase aproape în cenuşă, parcă spre a se întîlni cu Mac, ea spuse numai trei cuvinte înainte de a pleca:

"Zbor plăcut, Mac".

CAPITOLUL 16

– Jane, tu cum procedezi cu degerăturile tale, le dai cîte un nume sau le numeri? o întrebă Freddy pe colega ei de cameră ieşind, fără prea multă tragere de inimă, de sub păturile reci, dînd de aerul şi mai rece al camerei, în dimineaţa de 6 ianuarie a anului 1941. Trase uşor perdelele şi aruncă o privire afară, la zorii dimineţii britanice, mohorîtă şi îngheţată. Apoi trase repede perdelele la loc.

– Oh, da, nume obişnuite sau nume de animale... ori nume de băieţi, dar, bineînţeles, numai ale celor care m-au cerut în căsătorie. Onorabila Jane Longbridge căscă, străduindu-se să pară veselă cînd se îndreptă legănîndu-se spre chiuvetă. Să le numeri ar fi prea deprimant. Chiar crezi că ar vrea cineva să ştie cîte are?

– Dar tu nu te plîngi niciodată, spuse Freddy cu o indignare somnoroasă. Degerăturile, inflamaţiile alea dureroase, roşii, fierbinţi la atingere, care-i provocau mîncărime şi zvîcneau, cauzate de vremea rece, căpătau o formă ce aducea a ceva între un neg şi o bătătură. Se înmulţeau şi creşteau pe degetele de la picioare şi pe mîini, indiferent cîte perechi de ciorapi de lînă purta sub ghete şi în ciuda faptului că de cîte ori ieşea afară purta mănuşi groase.

– Obişnuiam să mă plîng de ele cînd eram în

şcoală. Mă văitam tot timpul, dar nu mi-a ajutat la nimic. Intendentei nu-i păsa decît atunci cînd deveneau chiar rană. Nu a fost prea plăcut, dar m-a scutit timp de cîteva săptămîni de la jocuri. Aproape că a meritat chinul. Uram jocurile.

Şatena Jane îşi stropi în grabă faţa cu apă, se spălă pe dinţi viguros şi se uită aprobator în oglindă, admirîndu-se în treacăt, cum făcea în fiecare dimineaţă, nestingherită de nimic. Părul drept, dinţii regulaţi şi nasul drept, totul combinat cu ochii mari, limpezi, jucăuşi şi căprui şi cu zîmbetul provocator, o făceau să fie una dintre cele mai drăguţe fete din John o'Groat's pînă-n Land's End, după cum obişnuia să remarce mulţumită de sine, dar pe bună dreptate.

– Este înspăimîntător de dickensian, protestă Freddy, cînd îi veni rîndul la spălat.

– Degerăturile?

– Nu. Să trimiţi copiii la şcoli unde să facă degerături. Atunci la ce-ţi mai serveşte să fii fiică de baron? Nu i-ai spus mamei tale?

– Oricum nu-i păsa. Era o pierdere de timp să-i spun. Mama e pasionată de jocuri. Probabil că ea se mîndrea cu degerăturile ei. Jane termină cu spălatul pe dinţi şi în acelaşi timp îşi scoase pijamaua şi îşi puse grăbită nişte bluze groase, din lînă, ce le purta ca lenjerie de corp.

Freddy alunecă şi ea rapid în bluzele ei de lînă şi pe deasupra îşi trase un rînd de haine groase, ceea ce o făcea să arate ca un ursuleţ; acesta era însă singurul fel în care reuşea să nu degere de tot, în dormitorul neîncălzit pe care-l împărţea cu Jane. Era una din cele

mai geroase ierni din istoria lumii. În ultima lună, pînă şi nemţii fuseseră nevoiţi să amîne atacurile aeriene asupra Londrei. Bombardarea masivă din timpul nopţii care începuse după ce aviaţia germană ratase distrugerea bazei RAF în bătălia pentru Britania, din vara trecută, fusese temporar oprită din cauza vremii insuportabile ce se abătuse asupra Angliei.

Freddy se afla în Marea Britanie de aproape un an şi jumătate, din iunie trecut, 1939, cînd reuşise să-şi aline rănile sufleteşti şi să plece din California. Mac fiind mort ea socotise că nu mai are rost să ţină şcoala de zbor. Cînd îşi pusese întrebarea ce să facă mai departe, numai un singur răspuns i se păruse rezonabil: să găsească o cale de-a urma cauza lui Mac, cauză pentru care el murise. Statele Unite erau neutre şi în nici un caz nimeni n-ar fi angajat un pilot-femeie în cadrul Forţelor aeriene. Şi-apoi, existau Gărzile Aeriene Civile Britanice, cu cei patru mii de noi recruţi care vroiau să înveţe să zboare.

Mac îi lăsase toată averea lui Freddy printr-un testament aflat la Swede Castelli. Ea vînduse casa şi toate avioanele de antrenament de la şcoală, inclusiv dragul ei Rider alb. Înainte de a se duce în Marea Britanie ca voluntar, îşi luase rămas bun de la Paul şi Eve, făcînd în sfîrşit pace cu tatăl ei. Freddy fusese imediat acceptată ca instructor în programul de antrenamente aeriene.

Trei luni mai tîrziu, la 1 septembrie 1939, Hitler a invadat Polonia şi după două zile, Anglia şi Franţa au trecut de limita pe care şi-o impuseseră mult prea mult timp şi au declarat război Germaniei.

La 1 ianuarie 1940, un mic grup de femei-pilot cu multă experienţă, care erau ca şi Freddy instructori în Gărzile Aeriene Civile, a fost ales să semneze un contract cu Trupele Auxiliare de Transport Aerian. Din aceste trupe făceau parte iniţial numai bărbaţi civili care se ocupau cu transportul avioanelor de-a lungul Marii Britanii pentru forţele RAF, de la fabricile unde se construiau spre pistele unde era o nevoie disperată de ele.

Acum, după un an de zile, numărul femeilor-pilot crescuse considerabil în trupele TATA, înlocuind din ce în ce mai mulţi bărbaţi în bătălia aeriană. Femeile au dovedit că pot zbura la fel de bine ca şi bărbaţii, în aceleaşi condiţii vitrege: au zburat treisprezece zile la rînd şi nu s-au odihnit decît două zile înainte de a-şi relua munca; au zburat în înalturi, transportînd şi livrînd avioane pe o vreme atît de riscantă încît nici luptătorii nu s-ar fi avîntat; au pilotat avioanele fără radio sau alte instrumente de navigaţie, doar cu o busolă; s-au strecurat cu dibăcie şi au executat manevre fără cusur deasupra unui teren acoperit de zeci de mii de baraje aeriene, ale căror cabluri de oţel constituiau capcane pentru orice avion prieten sau inamic. Deasupra insulei Marii Britanii, vremea imprevizibilă putea schimba brusc condiţiile meteorologice, astfel încît un pilot se simţea complet pierdut în numai cîteva secunde; peisajul era punctat de cîmpurile trupelor RAF, protejate de tunurile antiaeriene care mai întîi trăgeau şi apoi cercetau în cine au tras, pentru că ţara era în război cu un inamic aflat atît de aproape încît un pilot TATA care era pe punctul de aterizare nu s-ar fi mirat niciodată să vadă răsărind din

fîşia de pămînt spre care se îndrepta nişte Messerschmitt.

Iarna, soarele răsare la ora nouă dimineaţa şi apune în jur de ora cinci după-amiază. Era încă întuneric afară cînd Freddy şi Jane au ajuns la baza lor, din Hatfield, în divizionul MG, cu care Jane terorizase odată ţinutul. Astăzi avea loc o aniversare, marcînd un an de la primul transport efectuat de femeile-pilot, şi Pauline Gower, comandantul lor, aranjase o petrecere pentru noaptea aceea.

Ieri vremea fusese îngrozitoare – îngheţ, zăpadă, ceaţă, ploaie şi nori, "tot tacîmul", cum spusese Jane plină de umor, scrutînd cerul – şi la Hatfield toate zborurile fuseseră amînate imediat după prînz. Amîndouă, Freddy şi Jane, îşi petrecuseră după-amiaza în camera lor închiriată, sorbind ceai, moţăind şi desfătîndu-se cu prilejul neaşteptat de lenevie. Cu toate acestea, de la alte baze, cîţiva piloţi hotărîseră să zboare, printre aceştia aflîndu-se şi Amy Johnson – acum divorţată de Jim Mollison – care se alăturase trupelor TATA imediat după Freddy. Femeia-pilot celebră în lumea întreagă şi eroina lui Freddy timp de mulţi ani, plecase de la Blackpool, de pe coasta ţinutului Lancashire, transportînd un avion cu dublu motor Oxford, acelaşi avion pe care Freddy şi Jane îl pilotau adesea. Punctul ei de destinaţie nu era departe: Kidlington, o bază aeriană lîngă coasta ţinutului Somerset.

Freddy şi Jane plecară grăbite din divizionul MG, îndreptîndu-se spre Camera Operativă, mult mai călduroasă, unde studiară lista cu avioanele care ar fi

trebuit să zboare astăzi dacă vremea le-ar fi permis. Luîndu-şi fiecare lista, se îndreptară spre popotă, o cabană din lemn unde găseai din belşug cafea, ceai şi unde puteai să pălăvrăgeşti la nesfîrşit, existînd acolo şi planşă de tras la ţintă, o masă de biliard şi multe ziare curente. Unii dintre piloţi aduseseră chiar şi table de şah şi joc de table şi se vorbea de înfiinţarea unei şcoli de bridge în camera căpitanului de zbor, o şcoală la care Jane şi Freddy se convinseseră una pe alta să nu se înscrie. Jocul preferat al lui Jane era să arunce la ţintă, iar al lui Freddy să arunce cărţile de joc într-un chipiu, ceea ce, după părerea ei, necesită mai multă pricepere şi îndemînare decît oricare alt joc. De fapt, cînd se afla în repaus, era mult prea închisă în sine pentru a se putea concentra asupra vreunui joc mai complicat.

– Oh, oh... nu-mi miroase a bine, spuse Jane în clipa în care intrară în popotă. Piloţii erau adunaţi la un loc, cafelele abandonate şi toţi vorbeau pe un ton scăzut, cu o expresie de groază pe chip.

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Freddy pe Helen Janes.

– E vorba de Amy Johnson. S-a prăbuşit în estuarul Tamisei, ieri.

– O, Doamne, nu! ţipă Freddy.

– A întîrziat mult prea mult şi a prins-o seara, spuse Helen. Probabil că a rămas fără combustibil şi s-a pierdut printre nori, pentru că era la o sută de mile depărtare de Kidlington. Acum s-a anunţat oficial... i-au recuperat ranița din apă. A sărit cu paraşuta deasupra unui cîmp de nori şi a aterizat în apă. Era aproape salvată... un trauler care i-a văzut Oxford-ul

scufundîndu-se şi a încercat s-o pescuiască, dar a dispărut sub pupă.

Freddy se întoarse brusc cu spatele spre ceilalţi şi se duse la fereastră. Se uita pe geam fără să vadă nimic, puternic şocată. Amy Johnson, care supravieţuise furtunilor de nisip, musonilor şi numeroaselor aterizări forţate, prima femeie care zburase solo spre Australia, temerara despre care milioane de oameni cîntaseră "Amy, minunata Amy", uimitoarea Amy, a cărei rezistenţă nu cunoscuse nici o limită cînd stabilise recordul aerian pe ruta Londra–Tokyo, sprintena Amy, care atinsese un nou record dus şi întors, de la Paris la Cape Town, îmbrăcată într-un costum de-al Elsei Schiaparelli – era imposibil ca Amy Johnson, Amy a ei, cel mai experimentat pilot-femeie din Anglia, să fie prima victimă.

– Ştiu ce simţi, Freddy, îi spuse Jane, cuprinzînd-o cu braţul pe după umeri.

– Cînd aveam nouă ani, ea a zburat pînă-n Australia cu un mic avion Moth, şi acum, cînd am aproape douăzeci şi unu de ani, ea a murit încercînd să transporte un avion greu, cu dublu motor, de la Blackpool spre Kidlington. Avea numai treizeci şi opt de ani. Nu pot să cred aşa ceva. Cum a fost posibil?

– Nu vom putea şti niciodată. Freddy, hai vino, hai să aruncăm cărţi în chipiul tău. Învingătorul plăteşte masa, spuse Jane cu prefăcută voioşie.

– Dacă n-ar fi fost deasupra apei... dacă n-ar fi fost atît de ger...

– Nici un dacă, draga mea. A fost hotărîrea lui Amy să zboare ieri. Putea să rămînă la Blackpool. Noi

toate hotărîm cînd trebuie să zburăm. Putem să aterizăm oricînd ni se pare că vremea s-a înrăutățit și să rămînem la sol pînă se limpezește. Știi și tu acest lucru și l-a știut și ea. Ea singură s-a hotărît să zboare ieri. Aproape toți ceilalți piloți au refuzat. Ruta aceasta este ușoară atîta timp cît te ții departe de mare – amîndouă am parcurs-o de nenumărate ori. Numai că ea s-a ridicat mult prea sus, Freddy, s-a ridicat deasupra norilor și s-a rătăcit. Altfel nu s-ar fi aflat deasupra apei. Nu avem voie să ne ridicăm prea sus... niciodată. A fost de vină firea ei, ca și vremea, iubita mea.

– Firea ei, repetă Freddy gînditoare.

– Nu toți piloții zboară în stilul lor personal?

Freddy se uită în jur, la femeile din cameră, și rămase cu privirea asupra lui Winifred Crossley, care și ea fusese cascadoare; apoi trecu la Rosemary Ross, care fusese balerină și explorase de asemenea noile rute aeriene; la Gabrielle Patterson, căsătorită și mamă, și care fusese instructor de zbor încă din anul 1935; la Joan Hughes, care începuse să zboare de la cincisprezece ani și nu era mai mare decît ea și Jane; la Margie Fairweather, fiica lordului Runciman, al cărui frate era Director General la BOAC și al cărui soț era de asemenea pilot la TATA. Erau cele mai splendide și onorabile femei-pilot din lume și, da, fiecare dintre ele avea stilul ei de zbor, pregătindu-se de o decolare printr-o combinație caracteristică de curaj, prevedere, competitivitate, fiecare aplica regulile de navigație în felul ei, cu precizia ei și asumîndu-și riscurile. Care dintre ele ar fi zburat ieri de la Blackpool? Foarte posibil că nici una... sau poate una... sau chiar două. Era imposibil de spus,

chiar imposibil de ghicit.

Se întoarse spre Jane.

– Încep să înţeleg de ce erai şefa clasei la şcoala aia a ta imposibilă, cu participare la jocuri sau fără.

– Ai de gînd să arunci cărţile sau să te linguşeşti pe lîngă mine?

– Hai să jucăm. Privind acest aşa-numit răsărit de soare, se pare că nu vom zbura nici astăzi. Ţi-am povestit vreodată de răsăritul de soare din California? Îl puteam vedea în fiecare dimineaţă, chiar dacă mă crezi sau nu, chiar şi-n timpul iernii. Ştiai că Anglia este la aceeaşi latitudine cu Labradorul? Ciudat loc să te stabileşti acolo.

– Încă un cuvînt şi-mi aleg altă colegă de cameră.

Petrecerea de la TATA, din noaptea aceea, s-a amînat. Freddy, Jane şi încă cîteva fete s-au adunat la localul din Hatfield şi au băut un pahar în memoria lui Amy Johnson, apoi s-au întors tăcute la locuinţele lor, traversînd străzile întunecate ale oraşului îngheţat şi cufundat în beznă.

Pe 9 şi 10 ianuarie 1941, Freddy şi Jane au căpătat două zile libere şi, pentru prima oară de cînd se cunoşteau, Freddy a putut să accepte invitaţia de a merge în vizită la reşedinţa familiei lui Jane, în ţinutul Kent. Longbridge Grange era căminul tatălui lui Jane, lordul Henry Wilmot, al paisprezecelea baron Longbridge, şi al mamei ei, Lady Penelope Longbridge, născută Fortescue.

Sub hainele lungi şi grele de aviaţie, purtau

uniformele masculine, bine croite: pantalonii de armată şi o haină bleumarin – tunică, cu două buzunare cu nasturi la piept şi alte două mari, de asemenea cu nasturi, sub centura cu cataramă de bronz. Deasupra buzunarului din partea dreaptă aveau o pereche de aripi aurii, lungi de cîţiva centimetri, brodate în fir de aur şi cusute de tunică. Pe umeri aveau cele două trese de ofiţer inferior, una largă şi una mai îngustă. Pe braţul lui Freddy era o insignă cu roşu, alb şi albastru care o identifica ca cetăţean american. Ambele fete purtau cămăşi albastre de la RAF sub tunică şi cravate negre, bărbăteşti. Din cauza frigului, se hotărîseră să poarte pantalonii bărbăteşti şi ghetele, care în mod normal le purtau doar pe aerodrom. Fiecare fată îşi împachetase fusta şi pantofii negri delicaţi, împreună cu dresurile care constituiau uniforma lor oficială, atunci cînd nu pilotau, şi îşi trăseseră dezinvolt boneta pe frunte.

Reuşiseră să găsească locuri libere într-un puternic Anson, unul din avioanele indispensabile, care erau pe post de taxiuri şi care îi duceau pe piloţi de la TATA în locurile de unde trebuiau să ia avioanele de transportat şi, odată ce-şi terminau misiunea, îi aduceau înapoi la bază. Amîndouă, Freddy şi Jane, reuşeau să piloteze un Anson numai ocazional. Acesta era suficient de mare pentru a cuprinde cincisprezece piloţi, cu tot cu paraşută. Pierderea unui singur Anson ar fi fost o catastrofă, aşa că pilotarea lui nu era încredinţată decît celor mai experimentaţi piloţi.

După o scurtă oprire, fuseseră lăsate pe un cîmp de aterizare din Kent, unde mama lui Jane, care economisise raţia de benzină în vederea acestei vizite de

mult plănuite, veni să le ia. Lady Penelopa o îmbrățișă strîns în brațe pe fiica sa, apoi îi întinse mîna lui Freddy, în semn de salut. Dar brusc se răzgîndi și o strînse și pe ea în brațe.

– Sînt așa de bucuroasă, draga mea, că ești în sfîrșit aici. Jane ne-a scris tot timpul despre tine. Cred că în cele din urmă și-a găsit o prietenă care s-o influențeze în bine, spuse femeia frumoasă, cu un păr castaniu-deschis, încercînd să-și ascundă privirea plină de mîndrie îndreptată spre fiica ei.

– De fapt, Jane este cea care mă influențează în bine, protestă Freddy rîzînd.

– Prostii. Imposibil. O cunoaștem noi pe Jane. Este irecuperabilă... dar cînd vrea ea, poate să fie foarte dulce. Acum intrați în mașină înainte de a îngheța. Nu vreau să întîrziem la prînz.

Conducea rapid, dar îndemînatic, arătîndu-le locurile unde căzuseră bombele pe cîmpurile acoperite de zăpadă, în timpul celor mai crunte bombardamente aeriene.

– Sînt sigură că nu ne vizau pe noi – noi nu sîntem periculoși deloc – dar casa se află chiar pe linia ce leagă Londra de porturile de la canal. Este așa de neplăcut... una din aceste bombe a dat jos tencuiala din salon... Bineînțeles, terenul de tenis a fost distrus de o bombă incendiară, toamna trecută, și încă mai există nesuferita aia de bombă neexplodată pe drumul ce duce în sat. Sper ca cineva să-și aducă aminte de ea și să vină s-o dezamorseze înainte de topirea zăpezii. Toate sînt aiurea. Oricum, toată această agitație e bună, pentru că îmi amintește în fiecare seară să sting toate luminile,

astfel încît casa să fie bine camuflată.

– Cine e şeful în casă, mamă? întrebă Jane.

–Vai, Jane! Eu, bineînţeles. Nu pot să am încredere în nimeni altcineva. Nu crezi că am dreptate? Săracul tatăl tău nu poate vedea în întuneric, oricît s-ar strădui, iar Small, noul grădinar – are şaptezeci şi cinci de ani. Dacă este ziuă – se descurcă binişor. În timpul liber prepară cocktailuri Molotov pentru eventualitatea invaziei. Avem o provizie impresionantă de asemenea cocktailuri. I-am spus că pericolul invaziei a trecut – nu-i aşa, Jane, că am dreptate? – dar e prea surd ca să mă audă. Se întoarse s-o privească pe Freddy. Jane ne-a scris că părinţii tăi sînt la Londra, draga mea. Au avut multe necazuri?

– Nu, pînă acum nu. Doar mici neplăceri şi s-au cam speriat, dar nimic mai rău decît atît. Am fost la Londra să-i vizitez la ultima permisie, şi fusese bombardată o casă chiar la capătul străzii lor, dar altfel ei sînt bine.

– Am înţeles că tatăl tău se alătură generalului de Gaulle.

– A părăsit Los Angeles-ul imediat ce a auzit apelul generalului de Gaulle de la Londra, în iunie 1940, şi s-a alăturat francezilor liberi de aici. Lucrează cu Gustave Moutet şi cu un grup de ziarişti care au înfiinţat un ziar care apare zilnic – "Franţa". Mama mea lucrează ca şofer pe o ambulanţă... săptămîna asta este de serviciu.

– Foarte bine pentru ea, spuse Lady Penelope, avînd grijă să nu întrebe de Delphine, deoarece Jane le scrisese că nimeni din familia ei nu ştia sigur ce se

întîmplase cu Delphine de cînd Parisul căzuse sub ocupație. Mașina trecu repede printr-un sat micuț și încetini cînd ajunse în fața unei porți impunătoare.

– Ei dragele mele, sînteți binevenite. Am ajuns.

Lady Penelope mai conduse o scurtă bucată de drum, de-a lungul unei alei străjuită de ambele părți cu stejari și se opri în fața unei case ce părea că se ivește direct din troienele de zăpadă, așa bine se îmbina cu formele frumoase ale copacilor goi și cu gardurile vii de tisă încă verzi, care înconjurau toată casa. Clădirea era pe jumătate din lemn, cu ziduri groase construite din grinzi solide de stejar și din cărămidă crem, ambele materiale fiind aduse din partea locului, din solul acelui ținut calcaros, cu dealuri împădurite. Nimeni nu fusese vreodată în stare să numere variatele nivele ale acoperișului de la Longbridge Grange, nici diferitele stiluri de țiglă și frontoanele din cărămidă și nici multitudinea șemineelor, ingenios distribuite. Numeroasele și asimetricele ferestre aveau șiruri întregi de geamuri micuțe, majoritatea din ele atît de vechi încît căpătaseră culoarea levănțicăi. Ultima oară cînd Lady Penelope avusese de înlocuit niște tencuială căzută din cămara cea mai mică, muncitorii găsiseră în zid două monezi bătute în anul 1460. Timpul fusese foarte selectiv la Grange, păstrînd toate acele lucruri care erau o încîntare pentru ochii omului.

Longbridge Grange avea cinci aripi, toate construite în perioade diferite și reflectînd reușita familiei. În ciuda dimensiunilor sale, nimic din clădirea cu multe coridoare minunate nu sugera formalitatea clasică a unei impunătoare reședințe. Întotdeauna fusese

un conac şi centrul unui grup de ferme prospere deţinute de familia Longbridge, posedînd de asemenea o importantă instalaţie de fabricat cidru, multe grajduri mari, un hangar pentru trăsuri, un porumbar, multe hambare şi alte clădiri auxiliare. Cînd Freddy pătrunse în interiorul casei de la Grange, se simţi de parcă păşea printr-o pădure primitoare şi frumos mirositoare. Ramuri de brad decorau fiecare uşă şi policioară de deasupra şemineurilor, iar vîscul de Crăciun încă mai atîrna în holul de la intrare. Cîinii lătrau şi săreau peste tot, întîmpinîndu-i cu veselie.

Jane Longbridge era al doilea copil din cei şapte. Cei doi fraţi mai mici ai ei terminaseră şcoala, dar cele trei surori mai mici – gemenele în vîrstă de nouă ani şi cea mai mică din familie, care avea şapte ani – erau încă la şcoala din satul apropiat. Astăzi fuseseră toţi lăsaţi acasă în cinstea sosirii lui Jane şi a lui Freddy şi acum dădeau sfioşi mîna cu musafira înainte de a se repezi la Jane, aproape doborînd-o, nespus de fericiţi.

– Veniţi cu toţii încoace. Prînzul se ia la bucătărie, îi întrerupse Lady Penelope, uitîndu-se la odraslele ei cum ţopăie o dată cu animalele, cu o privire detaşată, de parcă nu pricepea cum de se află toţi acolo.

– În bucătărie, mamă? întrebă Jane surprinsă.

– Este încăperea cea mai călduroasă, draga mea. Am închis cea mai mare parte din casă şi nu o mai întrebuinţăm pentru un timp. Cînd vom cîştiga războiul, va fi de şters o grămadă de praf, dar îmi voi face probleme atunci cînd va sosi momentul potrivit.

Jane şi Freddy se jucară cu fetiţele cea mai mare

parte din după-amiază, simțindu-se foarte bine în compania lor, plină de atenții respectuoase. În cele din urmă, Freddy se retrase în camera ei să moțăie puțin înainte de cină, având grijă să tragă mai întîi perdelele de camuflaj. Dormi profund timp de o oră, gîndindu-se cu recunoştinţă, cînd se lăsa purtată de aripile somnului, că de cînd venise la Grange se încălzise aproape, aproape perfect. Cinci ore întregi de confort... sau erau cinci ore şi jumătate...?

Un ciocănit la uşă o trezi. Jane intră în cameră purtînd un halat de baie, ciorapi groşi şi nişte papuci.

– Ți-am pregătit o baie, spuse ea cu o voce joasă, conspirativă.

– O baie?

– O baie fierbinte. O baie adevărată. O baie ca înainte de război. Este absolut ilegală. Mă bazez pe tine că nu vei spune nimănui. Trebuie să rămînă un secret, numai între noi două.

– Vrei să spui...

– Cada are ceva mai mult de cîțiva centimetri de apă, anunță solemn Jane.

– Vai, Jane, cum ai putut să faci aşa ceva? ţipă Freddy. Ştii că n-ai voie. Este împotriva tuturor regulamentelor.

– Nu pune întrebări prosteşti. Doar urmează-mă. În linişte. Nu vreau să aud nici un zgomot din partea ta.

Îi puse degetul pe buze şi, dîndu-i halatul de baie, o conduse de-a lungul coridorului spre uşa unei băi mari, în care se afla o mîndră cadă în stil victorian, sprijinită pe labe de leu. Freddy merse în vîrful picioarelor pînă la cadă şi cînd se uită înăuntru scoase un ţipăt de uimire.

Cada era aproape plină cu apă fierbinte. Nu mai văzuse o cadă aşa de plină cu apă de cînd se declarase starea de război. La locuinţa lor închiriată, ea şi Jane aveau dreptul la o baie pe săptămînă şi cada se umplea numai cu cîţiva centimetri de apă, iar proprietăreasa era tot nemulţumită. În restul zilelor se spălau cu ţîrîita, în faţa chiuvetei din cameră. Aici era o risipă de apă!

Freddy se dezbrăcă repede şi se cufundă în apă, constatînd că-i vine tocmai deasupra taliei. Luă bucata de săpun pe care i-o adusese Jane, îşi săpuni părul şi-l frecă bine şi se limpezi cu grijă înainte de a începe să se spele pe corp cu un burete imens ce stătea pe un scaun chiar lîngă cadă.

– Oh, Doamne, ce bine e! E bine, bine, bine! Am de gînd să stau aici pînă se răceşte apa. Pînă îngheaţă. Nimic nu mă va face să ies de aici!

– Se răceşte apa, draga mea? întrebă Jane îngrijorată.

– Ei bine... da... se cam răceşte. Doar un pic. Nu, Jane, fă ce vrei, numai nu deschide robinetul. Nu e cinstit faţă de ceilalţi. Deja mă simt îngrozitor de vinovată pentru această baie. Cum voi putea să mai apar în faţa mamei tale? Părul ei ud atîrna pe spate, lăsîndu-i liberă faţa cuprinsă de o plăcere imensă. Trupul ei devenise roz de atîta frecat.

– Nu vorbi prostii. Mama mai are grămezi întregi de lemne. Brusc, Jane se îndreptă spre uşa de la baie şi o deschise vijelios.

– LA MULŢI ANI! se auzi un cor de voci şi cele trei surioare ale lui Jane intrară una după alta, ţinînd în mînă cîte un ibric cu apă fierbinte. Erau urmate de Lady

Penelope, care zîmbea cu toată fața, cărînd un vas mare din care ieşeau alți aburi. Înconjurară cada şi, conduşi de Jane îi cîntară în cor "La mulți ani" în timp ce turnau ceremonios mai multă apă fierbinte în cadă. La ultimul vers "La mulți ani, dragă Freddy, la mulți ani", o voce masculină care se alătură cîntecului se stinse brusc.

– Ridică-te, ridică-te şi arată-ne fața ta, răsună vocea şi toate cele cinci reprezentante feminine ale familiei Longbridge scăpară cu zgomot ibricele din mînă şi țipară "Tony!", uitînd de musafira lor şi înconjurîndu-şi din toate părțile fratele cel mare.

Ghemuindu-se sub apă, înclinată pe jumătate, Freddy privea scena chicotind. Oare Jane o plănuise şi pe asta? Era prea tipic pentru Jane să fie doar o întîmplare.

– Tony, vino încoace şi salută, comandă Jane.

– Ofițer secund Marie-Frédérique de Lancel, dă-mi voie să ți-l prezint pe fratele meu, comandantul escadronului, onorabilul Antony Wilmont Alistair Longbridge. Freddy, el e Tony.

– Eşti sigură? o întrebă Freddy pe prietena sa, ținîndu-şi brațul strîns în jurul pieptului.

– Foarte sigură. Îmi aduc destul de bine aminte de el, spuse Jane.

– Bună seara, comandant al escadronului, domnule Longbridge, reuşi Freddy să salute cu o înclinare grațioasă, fără să-şi ridice capul.

– Bună seara, ofițer secund. Văd că nu porți uniforma.

– Sînt în permisie, domnule.

– Toți spun aşa, întotdeauna.

– Vă asigur, domnule, că este adevărat.

– Poți să-mi dovedești?

– Nu.

– Atunci va trebui să te cred pe cuvînt.

– Mulțumesc, sire.

– Nu e nevoie să mergi atît de departe, un simplu "domnule" este de-ajuns. Pe loc repaus.

– Antony, ieși de-aici în clipa asta! spuse Lady Penelope. Haideți s-o lăsăm pe Freddy să-și termine baia liniștită.

– Dar e ziua ei, mamă, nu crezi că simte nevoia unei companii? O să stau pur și simplu aici și-am să pălăvrăgesc cu ea. Jane, tu poți să pleci. Copii, voi duceți-vă și mai aduceți apă fierbinte.

– Antony, îmi pui răbdarea la încercare, îl avertiză mama lui.

– Bine, bine, bătrîna mea mamă, dacă insiști, spuse el fără chef, nemișcîndu-se de lîngă marginea căzii. Doar știi că are loc un război, nu? Vechile principii trebuie să lase loc celor noi, și așa mai departe. Zău, mamă, nu e nevoie să mă ciupești, fir-ar să fie. Bine, vin.

Mormăind ceva ce suna a incantație druidă, Jane se îndreptă spre dulapul ei, alegîndu-și o rochie de seară, de dinainte de război.

– Nu cred că oamenii se mai îmbracă pentru cină, spuse Freddy privind-o.

– Crezi că ți se îngăduie să stai în uniformă la masa festivă de ziua ta?

– De cînd cu spectacolul public, cu baia, nu știu ce să mai cred... sau la ce să mă aștept.

Freddy îşi peria părul, încercînd să-l mai domolească, dar astăzi, din cauza vîntului rece, era mai răzvrătit ca niciodată şi, deşi îl tundea regulat după standardele de la TATA, exact pînă deasupra gulerului, îl putea auzi cum pîrîie şi-l simţea cum o gîdilă la mînă, electrizîndu-se puternic.

– Ce noroc că a venit Tony, spuse Jane încîntată. Cred că te cam place.

– Sper că datorită aburilor, nu a reuşit să mă vadă prea bine. Cît despre mine, e sigur că nu m-am putut uita la el.

– Toţi americanii sînt aşa de decenţi?

– Toţi englezii sînt aşa de îndrăzneţi?

– Tony? Oh, el este absolut inofensiv, replică Jane peste umăr, cu aprecierea judicioasă a unei surori mai tinere care are un frate de douăzeci şi cinci de ani. Doar nu s-a suit în cadă peste tine, nu? Asta ar fi putut însemna într-adevăr îndrăzneală, sau imprudenţă, posibil o bădărănie – ar fi putut indica chiar o lipsă totală a bunelor maniere. El pur şi simplu spera să-şi facă un nou prieten. Tony al nostru este un tip sociabil, bun la suflet, sarea pămîntului. Nu-ţi va da nici o bătaie de cap, scumpa mea. Numai dacă nu o cauţi singură... sau numai dacă nu eşti un pilot german care se ridică cu un Messerschmitt sau un Junkers 88. În cazul ăsta, într-adevăr, ai dat de bucluc, un bucluc serios. A-ha! Am găsit. Mă întrebam unde o fi.

Jane se întoarse de la dulap, ţinînd în mînă un umeraş pe care atîrna o rochie argintie, fără cordon, care părea să lumineze încăperea cu sclipirea ei. Partea de jos a rochiei era atît de bogată, încît făcea impresia că se va

ridica singură şi va începe să valseze. Talia era marcată de o eşarfă largă din catifea neagră cu o fundă la un capăt, de la care valuri de catifea se revărsau, aproape atingînd podeaua. Pe un alt umeraş se afla un şal de forma unei funde imense, tivit cu argintiu.

– Cred că este destul de festivă, spuse Jane, scoţînd umeraşul, şi dacă ţi-e frig, ai şalul să-l pui pe tine. Încearc-o şi vezi dacă ţi se potriveşte.

– E perfectă, e perfectă! Nimic nu mă va opri să port această rochie. Freddy rămase fără suflare, încîntată peste măsură. Tot ce i se întîmplase de cînd sosise la Longbridge Grange i se părea ca un picnic la iarbă verde, totul fiind neaşteptat, improvizat pe moment şi atît de neadecvat, încîntător de impropriu realităţilor din Anglia, din timpul războiului. Se simţea buimăcită, indecent de emoţionată şi inadmisibil de încîntată de propria persoană. Pînă şi degerăturile n-o mai dureau.

– Pantofii! îşi aduse aminte Jane, lovindu-şi fruntea şi se repezi spre dulap, întorcîndu-se cu o pereche de pantofi argintii şi cu o lenjerie de corp delicată, cu volănaşe. Ce altceva am mai uitat?

– Nici o diademă pe cap?

– Nu este absolut necesar pentru cină. Deşi... deşi...

– Glumeam.

– Oricum, sînt în subsol. Pentru perioada asta nu avem nici o diademă. Păcat că... Mai bine te-ai îmbrăca. Probabil că tata a sosit pînă la ora asta şi dacă nu-şi bea paharul înainte de cină este gata să bombăne. Ţipă dacă ai nevoie de ceva. Altfel, ne întîlnim jos peste o jumătate de oră.

– Oh, da. Mulţumesc pentru rochie, Jane.

– Am fost cerută în căsătorie de cinci ori cînd am purtat-o... este o rochie norocoasă... dar, bineînţeles, nu pentru ei, biete creaturi.

– A fost ghinionul lor, spuse Freddy învîrtindu-se de cîteva ori şi privind cum se umflă faldurile argintii ale rochiei. Uită-i Jane.

– Aşa am făcut, scumpa mea, aşa am făcut şi eu.

În timp ce Freddy reuşise să se îmbrace în toaleta nefamiliară, după ce se rujase şi încercase fără succes să-şi potolească părul strălucitor, care-i cădea dezordonat în toate direcţiile, membrii adulţi ai familiei Longbridge tocmai se strînseseră în bibliotecă, în faţa unui foc mare, toţi vorbind repede şi, se pare, în acelaşi timp. Lordul Gerald, înarmat cu un vas pentru prepararea cocktailurilor, începu să se ocupe între timp de băuturi.

Freddy ezită puţin în faţa uşii şi în timp ce stătea acolo nevăzută, se simţi copleşită de emoţii confuze. Toţi alcătuiau o familie, iar era era o străină şi totuşi fusese aşa de bine primită astăzi, cum nu i se mai întîmplase niciodată în vreun grup de necunoscuţi. Simţea că o cunoaşte pe Jane mai bine decît o cunoscuse vreodată pe propria ei soră, dar nu-l întîlnise niciodată pe tatăl ei, iar pe Tony de-abia îl zărise în treacăt, o figură în uniformă RAF. Se simţea ciudat de ruşinoasă – simţea o emoţie ce n-o mai încercase de ani de zile – dar nu-şi putea permite să fie timidă, nu în rochia asta splendidă despre care era conştientă că i se potriveşte perfect. Aceasta era aniversarea zilei sale de douăzeci şi

unu de ani. Era musafirul de onoare. Şi, Doamne Dumnezeule, ei toţi o aşteptau pe ea.

Gîndul ăsta – tatăl lui Jane amesteca genul cu vermutul şi ea putea spune după zgomotul pe care-l auzie că în curînd va fi gata să toarne băutura – o propulsă în cameră dintr-un singur pas mare. Apoi se opri, din nou paralizată de sfială pentru că toţi cei patru din cameră se opriseră din vorbă şi se întorseseră s-o privească. Se lăsă un moment de tăcere deplină, dar Freddy nu-şi dădu seama că era un ultim tribut adus frumuseţii sale. Lordul Gerald Longbridge puse jos vasul pentru cocktail şi se îndreptă spre ea.

– La mulţi ani, domnişoară de Lancel, spuse el, luîndu-i ambele mîini în ale sale şi uitîndu-se fermecat în ochii ei de un albastru victorios, neîmblînzit. Fiul meu îmi spune că am pierdut scena cea mai interesantă din ziua asta, şi într-adevăr din tot anul. Eu sînt de părere că este îngrozitor de nedrept faţă de mine. Nu ştiu cum vei putea să-mi mai cîştigi simpatia după un asemenea tratament nemilos. Dar bănuiesc că, pentru tine, voi face o excepţie sau şi, mai bine, ai putea să repeţi scena mîine, dar să mă avertizezi la timp ca să nu pierd din nou totul. Mă întreb dacă, nu cumva, bei un Martini?

– Da, mulţumesc, Lord Gerald. Şi vreţi vă rog să-mi spuneţi Freddy? rîse ea, timiditatea dispărînd în faţa acelui bărbat cărunt, bine făcut şi şarmant, ai cărui ochi erau la fel de jucăuşi ca ai lui Jane.

– Cum vrei tu, Freddy, replică el, oferindu-i braţul. Acum vino lîngă foc. Trebuie să torn băuturile înainte să se strice.

O conduse de-a lungul încăperii largi, slab

luminate şi cu tavanul înalt, spre Jane, care era departe de a fi îmbrăcată modest, într-o rochie de satin de un roşu aprins. La fel, Lady Penelope arăta magnific în catifeaua maro combinată cu dantelă ivorie. Tony se retrăsese rapid, fără să fie observat de nici una din doamne, la bradul din colţ împodobit de Crăciun şi se prefăcea că-şi face de lucru cu un şir de beculeţe aprinse, astfel încît s-o poată privi pe Freddy înainte ca ea să-l salute.

Din momentul în care ea intrase în încăpere, lui i se păruse că pluteşte, înconjurată de o aureolă de lumină. Era ceva celest în apariţia ei bruscă, tăcută şi argintie în pragul uşii, ceva care-l făcu să se gîndească la prima apariţie – întotdeauna surprinzătoare, într-un fel periculoasă, care-ţi dădea fiori în inimă – prima apariţie a luceafărului de seară. Oare era aceeaşi fată glumeaţă, jucăuşă ca o focă pe care o văzuse în cadă? Cum se metamorfozase atît de uşor? Se va transforma oare într-un luminiş de pomi înfloriţi cînd se va termina cina?

– Tony, ajută-mă, îi ceru tatăl lui. Vrei să fii amabil să-i duci lui Freddy un Martini?

Ducînd paharul cu băutura rece spre şemineu, comandantul de escadron Antony Longbridge era aproape să cadă, împiedicîndu-se de o carpetă care se afla în acelaşi loc de cinci generaţii înainte de a se naşte el. Freddy îşi ridică privirea.

– Bună seara din nou, comandante de escadron, spuse ea. Văd că nu porţi uniforma.

– Oh, aceasta. Se uită în jos la haina pe care şi-o pusese pentru cină. Am crezut... ei bine, că este o ocazie specială... tunica mea trebuia călcată... aceasta mi s-a

părut, ei bine, mult mai confortabilă... la urma urmei, acasă... în permisie...

– Întotdeauna se pricep să găsească o scuză, nu-i aşa, Jane? Freddy clătină din cap dezaprobator.

– Şocant. Tipii ăştia de la RAF nu au nici o disciplină. Se îmbracă ca nişte ţapi. Am impresia că lustruitul şi ferchezuiala sînt numai pentru ceilalţi. Probabil că nici nu s-a bărbierit înainte de cină, fu de acord Jane.

Freddy se abţinu să ridice mîna şi să verifice dacă e adevărat. Dacă l-ar fi văzut pe Tony în Sumatra sau Antarctica, şi-ar fi dat seama imediat că trebuie să fie englez, se gîndi ea luînd paharul cu băutură. Avea acele trăsături fine, de neconfundat, ale unui chip cu o structură osoasă specifică, faţă prelungă, curată, aproape ascuţită, anume parcă pentru a nu permite nici o trăsătură comună. Fruntea înaltă era încadrată de părul întins şaten, pieptănat sever într-o parte, formînd o uşoară buclă. Ochii erau de un albastru deschis sub sprîncenele uşoare, nasul era ridicat şi distinct ca al unui cruciat, gura mare, cu buze subţiri şi cu o expresie de fermitate; obrajii cu pielea întinsă erau rumeni, iar urechile mari strîns lipite de cap. Nu era nimic relaxant, nimic frivol în expresia blîndă a capului său impunător. Tony era bine făcut şi totuşi părea, din cauza înălţimii sale, aproape slab. Se plictisise de obligaţia de a comanda şi de aerul autoritar pe care trebuia să-l afişeze tot timpul. Nu putea fi aşa un englez crescut aici, decise Freddy şi îi zîmbi cum nu mai zîmbise nici unui bărbat de trei ani de zile.

– Am reuşit să mă rad, spuse Tony, ignorînd-o pe

sora sa, deşi apa nu a fost aşa de fierbinte cum ar fi trebuit să fie.

– Te cred pe cuvînt, replică uşor Freddy şi, inspirată de gestul de cochetărie cel mai calculat din viaţa ei, îi întoarse spatele pentru a o întreba pe Lady Penelope de proveniența dantelei.

Cina, într-o cameră încălzită de focul din două cămine imense, a fost servită de o femeie mai în vîrstă, asistată de un băiat de paisprezece ani; amîndoi locuiau în satul din apropiere şi erau încă disponibili să-l asiste pe bucătarul de la Grange, din cînd în cînd, la ocazii speciale. Acest cuplu domestic ciudat era singurul lucru care le reamintea de războiul la care lua parte Anglia, în timpul acestei cine vesele. Toţi binecuvîntau gerul năprasnic care împiedicase ostilităţile pentru un timp, dar nimeni nu menţiona vremea, ca şi cum dacă ar fi vorbit de ea, ar fi dezlegat vraja.

Dacă fraţii Wright s-ar fi sugrumat în ramele lor, dacă descendenţii lui George al III-lea ar mai fi domnit încă peste Lumea cea Nouă şi dacă descendenţii lui Ludovic al XIV-lea ar fi ţinut sabia ridicată deasupra Franţei, n-ar fi avut nici o importanţă pentru conversaţia civilizată care avea loc în jurul acestei mese luminate de lumînări. Dar dacă strugurii din care se făcea şampania n-ar mai fi crescut în Champagne şi dacă Mozart sau Gershwin n-ar fi trăit niciodată, dacă n-ar fi fost crescuţi caii pentru iuţeala şi puterea lor, dacă Bloomsbury n-ar fi înflorit niciodată sau Fred Astaire nu şi-ar fi cumpărat prima pereche de pantofi de step, ar fi trebuit să inventeze alte subiecte de conversaţie.

Cînd masa plăcută se sfîrşi, Lordul Gerald dispăru în bucătărie şi se întoarse cu o sticlă mare de vin Dom Perignon. Deschise sticla cu o îndemînare care-i amintea lui Freddy de bunicul ei şi le turnă tuturor în pahare, asistat de Tony.

– Acesta este un toast foarte special, spuse el. Astăzi, domnişoara Marie-Frédérique de Lancel – Freddy pentru prieteni – a atins o vîrstă foarte interesantă. Alexander Pope a scris despre "veselia care tînjeşte după vîrsta de douăzeci şi unu de ani"... Samuel Johnson a vorbit de "încrederea pe care o simţi la vîrsta de douăzeci şi unu"... Thackeray a scris despre "zilele măreţe cînd aveam douăzeci şi unu de ani". Toţi cei din încăperea asta au trecut de această vîrstă magică, poate cu numai cîteva luni, ca tine, Jane, sau poate cu mulţi ani, ca mine, dar nu contează. Lucrul important este că Freddy nu mai tînjeşte după vîrsta de douăzeci şi unu de ani – ea trăieşte acum această vîrstă măreaţă şi merită să se bucure din plin de ea. Fie ca ea să fie înconjurată numai de veselie, acum şi-n anii ce vor veni. Pentru Freddy!

Freddy roşi în timp ce toţi beau în sănătatea ei. Roşeaţa ei se accentuă cînd Lady Penelope sună clopoţelul şi băiatul, care era evident că stătuse în spatele uşii de la bucătărie, apăru cu mai multe cutii frumos împachetate şi le puse în faţa ei.

Oh, nu, protestă ea. Aţi fost cu toţii atît de buni cu mine, nu mai trebuia. Baia aceea fantastică a fost cadoul de ziua mea.

Prostii, draga mea. Sînt nişte cadouri improvizate, nu ne-am putut deplasa pînă la magazine,

dar trebuia să ai nişte amintiri de la o asemenea ocazie deosebită, spuse Lady Penelope.

– Haide, Freddy, deschide-le, spuse Jane, dornică să le vadă.

Cadoul Lady-ei Penelope era un pulover gros, albastru şi strîns pe gît, pe care-l lucrase chiar ea şi de care numai Jane ştia că-l făcuse pentru fiica ei. Lordul Gerald contribuise cu o butelcuţă de argint cu monogramă, pe care o lua întotdeauna cu el cînd pleca la vînătoare, şi o sticlă de whisky cu care s-o umple.

– S-o porţi cu tine tot timpul, îi explică el, în caz de naufragiu sau în caz că eşti călcată de un elefant gigantic.

Jane găsise în dulapul ei, care părea o adevărată peşteră a lui Ali Baba, o cămaşă de noapte neagră din pînză fină şi dantelă şi se hotărî că era divin de indecentă, bună pentru ocazii speciale, care în mod inexplicabil refuzaseră să i se ivească lui Freddy de cînd o cunoştea ea.

– Dar, scumpa mea, vrei să mă crezi sau nu, vei vedea că aceste ocazii vor veni imediat acum, că eşti suficient de mare, îi şopti ea lui Freddy.

Freddy fu suficient de înţeleaptă să nu-şi reamintească de ultima dată cînd mai fusese atît de fericită.

Era trecut mult de miezul nopţii cînd, în sfîrşit, se afla în pat. În mod oficial, nu mai era ziua ei de naştere, dar o stare sărbătorească îi mai cuprindea încă fiinţa, ca vinul ce pune sîngele în mişcare. Iar Freddy era excesiv de agitată ca să poată dormi. Şi nici nu vroia. O

asemenea stare de fericire era mult prea binevenită pentru a-şi permite s-o piardă cu vise deşarte. Stătea întinsă sub aşternuturi, cu ochii larg deschişi în întunericul din cameră, purtînd cămaşa de noapte primită în dar, puloverul albastru şi o pereche de ciorapi de lînă. Zîmbea către tavanul nevăzut.

Auzi zgomot de paşi lîngă uşa ei. A, se gîndi ea, trebuie să fie Jane care vrea să ne împărtăşim impresiile din seara asta.

– Intră, strigă Freddy şi uşa se deschise, descoperindu-l pe Tony cu o lumînare într-un suport scurt. În lumina care licărea Freddy putu să vadă că era încă îmbrăcat în pantalonii şi cămaşa de la masă, dar în locul hainei purta un pulover. Nu intră în cameră, ci rămase în uşă.

– Ţi-am adus un cadou de ziua ta, spuse el. N-am ştiut că va fi ziua ta astăzi, şi n-am ştiut că vei fi aici, aşa că n-am fost pregătit la cină... poate c-o să-ţi placă?

– N-ar putea aştepta pînă mîine dimineaţă? sugeră Freddy.

– Este un cadou strict pentru noapte. El dezvălui un obiect lunguieţ, legat cu multe fundiţe, ornamentate cu simbolul bradului de Crăciun în diferite locuri, aşa că n-aveai cum să-ţi dai seama ce era.

– Mîine dimineaţă nu mai are nici un farmec.

– Atunci bănuiesc că-i mai bine să-l deschid acum.

– La asta m-am gîndit şi eu... mult mai bine acum. Păşi spre patul ei şi puse obiectul strălucitor în mîinile lui Freddy. Era foarte cald şi se mişca cînd îl atingeai.

– Dumnezeule... şuieră ea. Ce...?

– Este sticla mea de apă fierbinte, îi explică el, încîntat de surprinderea ei. Am umplut-o acum două minute. Împachetatul mi-a luat mai mult timp.

– Oh, Tony... nu se poate să-mi dai propria ta sticlă de apă caldă? Nu te pot lăsa fără aşa ceva.

– Într-adevăr sînt foarte ataşat de ea... am fost împreună de-a lungul multor nopţi geroase... dar acum vrea să-ţi aparţină ţie. Eu voi găsi o alta şi o voi îmblînzi... nu va fi prea greu s-o fac. În general, vin la tine cînd le fluieri. Te rog, păstreaz-o.

– Dacă eşti sigur de ce faci – sigur, mi-ar face o mare plăcere. Şi mă voi gîndi la tine în fiecare noapte cînd o voi umple. Acum am de gînd să mă culc. Noapte bună, Tony.

– Noapte bună, Freddy, spuse el şi trase un scaun, îl apropie de pat punînd lumînarea pe podea şi se aşeză. Mai este încă un mic amănunt... din moment ce nu ai adormit încă... dacă s-ar putea să vorbesc cu tine...

– Numai un cuvînt, spuse ea, rupînd ambalajul neîndemînatic de pe sticlă şi aşezînd-o lîngă ea, sub pătură, pe care şi-o trase apoi strîns sub bărbie.

– Vezi tu, tocmai am fost transferat, am fost numit comandantul unui nou escadron, al unor tipi pe care nu i-am cunoscut niciodată, tipi... ei bine, m-am gîndit oă ai putea tu să-mi explici cum să mă înţeleg mai bine cu ei.

– Să-i explic unui comandat RAF cum "să se înţeleagă mai bine" cu piloţii lui? Ha! Noapte bună, Tony.

– Sînt americani, escadronul Vulturul se află aici

din septembrie, dar încă nu au intrat în acțiune... nu s-a găsit nimeni să-i antreneze pe băieții ăștia nemaipomeniți în timpul bătăliei pentru Marea Britanie... au stat inactivi de cînd a început vremea rea, iar comandantul lor s-a îmbolnăvit... oricum, pacostea a căzut pe capul meu, ei sînt acum escadronul meu și eu m-am gîndit că tu, fiind americancă, mai mult sau mai puțin, ai putea să-mi dai niște sfaturi despre cum să calc cu piciorul drept. Sînt complet dezorientat și nu știu cum să mă apropii de ei. Mă simt mai degrabă neîndemînatic în ceea ce-i privește... o adunătură de străini, niște tipi ciudați, înțelegi de ce am nevoie de ajutorul tău.

– Pur și simplu spune-le "băieți" în loc să-i numești "tipi", "amici", "pacoste" sau "nemaipomeniți" sau "străini" și totul va fi bine. Noapte bună, Tony.

– "Băieți"? Mi se pare foarte nepoliticos. Ești sigură, Freddy?

– Băieți". Sau "camarazi" sau "trupă" ca-n "hei, trupă, hai să dăm o reprezentație" – adaptările astea lingvistice ar trebui să-ți fie de-ajuns. Pentru restul, bazează-te pe ei, să învețe limbajul RAF sau învață-i chiar tu. Noapte bună, Tony.

– Îți sînt foarte recunoscător, Freddy, spuse el întinzîndu-se și sărutîndu-i gura care rîdea. Oh, Freddy, draga mea, frumoasa mea Freddy, mai bine am mai încerca treaba asta din nou. Așa cred eu, murmură el înainte de a o lua în brațe și de a o săruta prelung, amîndoi fiind mult prea dornici de intimitate, găsindu-se copleșiți de nevoia de a se atinge, de a se ține strîns în brațe. Toată povestea devenise inevitabilă încă de cînd ea intrase în bibliotecă în seara aceea.

Erau aşa de surprinşi de sărutările lor îndelungate de parcă n-ar fi tînjit tot timpul unul după altul, de parcă n-ar fi simţit acel impuls minunat pe care şi-l amînaseră pînă la limita durerii. Tony oftă cu voce tare, transportat de fericire, pe cînd se întinse deasupra păturilor şi o cuprinse pe Freddy în braţe, pentru a o simţi cît mai aproape de pieptul lui. Pentru lungi, delicioase minute, ei s-au lăsat purtaţi de sărutările nesfîrşite, cuprinşi de extaz, separaţi de atîta lînă încît ar fi putut forma un ghem, zărindu-se abia la lumina firavă a lumînării de pe podea.

– Tony... stai confortabil? şopti Freddy în cele din urmă.

– Nu nemaipomenit...

– Ai putea... ei bine, ai putea să-ţi scoţi pantofii.

– I-am scos.

– Şi puloverul... şi cămaşa... şi pantalonii...

– Dar atunci voi îngheţa.

– Te voi încălzi eu.

– Eşti sigură? N-aş putea... n-ar trebui... oh, draga mea, dacă mă bag în patul ăsta...

– Eşti absolut sigur că eşti pilot? îl întrebă ea abilă, înţelegînd în cele din urmă că era prea gentleman pentru a face dragoste cu ea sub propriul acoperiş, dacă nu era încurajat cum trebuie.

– Foarte sigur.

– Atunci nu te mai agita fără rost ca un mort, spuse ea, folosind termenul din limbajul RAF pentru cei care nu erau piloţi.

În timp ce vorbea, lumînarea pe care Tony o pusese pe podea se stinsese, lăsîndu-i într-o beznă totală.

– S-o ia naiba! mormăi Tony, întinzîndu-se după ea. Mişcarea fusese prea repezită, aşa că auzi sfeşnicul rostogolindu-se într-un colţ al camerei. Încercă să găsească o altă lumînare pe măsuţa de noapte a lui Freddy şi nu reuşi să dea decît de o lampă care căzu cu o pocnitură de sticlă spartă.

– Oh, fir-ar să fie, bombăni el, ridicîndu-se cu cît mai mult grijă în picioare şi începînd să se dezbrace cît mai rapid posibil, lăsîndu-şi lucrurile să cadă pe podea. Gol, sări repede în pat lîngă Freddy şi îi căută trupul.

– Au! ţipă ea cînd se loviră cap în cap.

– Te-a durut? întrebă el îngrijorat.

– Bineînţeles că da – dar pe tine?

– Cred că mi-am spart nasul. Uite aici, pune mîna – ce crezi – nu, fir-ar să fie, aia este urechea mea.

– Nu vreau să-mi pun mîna pe nasul tău, s-ar putea să-ţi scot ochii, protestă Freddy.

– Tu n-ai viziuni noaptea? mormăi el, încercînd să-i scoată puloverul.

– Îmi rupi cămaşa de noapte! Fii atent! Oh, brută,dă-mi drumul! mi-ai rupt o fîşie de la umăr. Şi ia-ţi genunchii din stomacul meu.

– Cred că este cotul meu.

– Ce faci acolo jos? Vino sus imediat! Eşti prea înalt...

– N-ai cumva un chibrit? se rugă Tony, cu gîtul prins la subţioara lui Freddy. Ea izbucni în rîs.

– Tony! Stai liniştit! Ştiu unde sînt! Mă dezbrac şi, dacă stai nemişcat un minut, mă voi orienta în jur şi te voi descurca şi pe tine.

– Bine.

Stătu nemişcat cît timp ea îşi scoase puloverul peste cap şi îşi dezbrăcă cămaşa de noapte şi ciorapii de lînă, ascultînd zgomotul pe care îl făcea fiecare lucru cînd îl punea deoparte. Apoi el o supuse cercetării, cu mîini calde şi triumfătoare, respirînd aerul plăcut mirositor din golul de sub pătură.

– Doamne Dumnezeule, comandant de escadron, ce avem noi aici? Oh, e sticla cu apă caldă – pentru un minut am fost îngrijorată – mă întrebam oare ce-o fi lucrul ăsta.

– Încă – nu – atinge – lucrul ăsta. Nu încă.

– De ce nu? întrebă Freddy inocentă. Pare... prietenos.

– Dă-i drumul... o imploră el.

– De ce? Nu ştii că are loc un război? Fără risipă şi fără dorinţe. Ea îi puse un picior lung peste şolduri, într-o mişcare exuberantă, irezistibilă. Ce ştii tu? şopti Freddy. Din întîmplare, am tocmai locul bun pentru el.

Toată noaptea aceea, de mijloc de iarnă, Freddy şi Toni au ţipit în reprize, trezindu-se de fiecare dată şi descoperind că simt şi mai mult nevoia de a se avea unul pe altul. Şi-au descoperit cele mai calde şi mai intime locuri ale trupurilor, cu multă răbdare şi cu delicate explorări, la fel ca şi limbile şi nările lor. Murmurau mulţumiri unul către altul şi adormeau fericiţi, trezindu-se dezorientaţi pînă cînd se atingeau din nou şi se simţeau uniţi şi rupţi de realitate. Ultima repriză de somn i se păruse lui Tony că durase mai mult timp şi el se smulse cu greu din aşternut şi se duse să tragă puţin perdelele de camuflaj. Sări de la fereastră şi se vîrî din nou sub

pătură.

– La naiba!

– Ce s-a întîmplat? întrebă Freddy alarmată.

– Copiii... sînt cu toții afară... tocmai au terminat de făcut un om de zăpadă, chiar sub fereastra ta, iar ieri nu era acolo. Dumnezeu știe cît o fi ceasul.

– Uită-te la ceasul tău, dragule.

– L-am lăsat în camera mea, azi-noapte.

– Ei bine, pur și simplu se vor gîndi că dormim pînă mai tîrziu.

– Nu și Jane, spuse sigur pe el .

– Nu-mi pasă, declară Freddy. Sărută-mă, prostule.

– Vreau să știe toți! Am de gînd să le spun la toți! spuse el exaltat.

– Nu. Nu cumva să îndrăznești așa ceva!

– Care este adresa părinților tăi din Londra? vru Tony să știe.

– Ce ai de gînd să faci, să-i suni și să le spui că tocmai ți-ai petrecut noaptea cu mine? întrebă Freddy, brusc alarmată. Părea capabil de orice.

– Voi fi acolo săptămîna viitoare. Vreau să mă duc să vorbesc cu tatăl tău.

– De ce naiba...?

– Să le comunic intențiile mele, bineînțeles. Să-i cer permisiunea, spuse Tony cu toată demnitatea pe care o putea avea cineva în situația lui.

– Dumnezeule, șopti Freddy, închipuindu-și scena. Nu cred că este o idee prea bună... s-ar putea... să-l sperii.

– Dar am de gînd să mă căsătoresc cu tine. Adică, vreau să spun că sper că ți-ai dat seama de asta.

Aşa că trebuie să vorbesc cu el.

– N-ar trebui să vorbeşti cu mine mai întîi?

– Voi vorbi. Toate la timpul lor. Dar mai întîi, bineînţeles, trebuie să mă prezint. Se va supăra foarte tare că nu vorbesc bine franţuzeşte?

– Nu, chicoti Freddy, nu cred. Chiar vorbeşti serios... în ceea ce priveşte cererea în căsătorie... ah... adică să duci la bun sfîrşit ce-ai început?

– Desigur. Doar dacă ai vreo obiecţie...

– Nu, cu toată puterea, nu. N-am atîta curaj.

– Deci, mă duc să-l văd, în regulă?

– Acum că m-am mai gîndit... chiar că merită o surpriză plăcută după atîţia ani grei.

– Ce vrei să spui, Freddy dragă?

– Poate că într-o zi am să-ţi spun. Sau poate că nu.

– Într-o bună zi îmi vei spune totul, replică el pe un ton încrezător.

– Dar numai după ce-mi vei face curte mult timp! Şi poate că nici atunci. Antony, mi-e teamă că recentele evenimente te-au făcut să ai o încredere nețărmurită în mine.

– Oh, Freddy, te ador – la nebunie şi pentru totdeauna. Tu mă iubeşti?

– Un pic.

– Nici un pic mai mult?

– Mult mai mult decît atît.

– Cît de mult? întrebă el lacom.

– O să-ţi spun... dar sticla de apă caldă a început să curgă.

CAPITOLUL 17

Delphine stătea buimăcită în pragul uşii din apartamentul de pe bulevardul Saint-Germain, ascultînd paşii lui Armand care cobora scările. Cu un minut în urmă fusese în braţele lui protectoare, simţindu-se încă apărată de dragostea lui puternică, chiar dacă realitatea plecării sale i se strecurase în inima ce-i tremura. Acum într-adevăr se simţea singură, căci în clipa cînd el o părăsise, devenise pentru ea doar un alt francez din milioanele de francezi care-şi părăseau căminele, pentru o perioadă neprevăzută, supunîndu-se ordinului de mobilizare generală din 2 septembrie 1939. Timp de cîteva ore îngrozitor de dezolante, în care fusese prea tristă ca să poată plînge, se învîrtise ameţită prin casă oprindu-se şi cîntînd frînturi de melodii la pian, ghemuindu-se sub pătură şi încercînd, fără succes, să-şi închipuie că din minut în minut îl va auzi urcînd scările, deschizînd uşa şi-l va vedea intrînd în cameră.

Din momentul în care Armand plecase; abilitatea lui Delphine de a se apăra de realitate dispăruse. Timp de multe luni de zile se susţinuse astfel, îşi crease un echilibru şi se simţise ca un echilibrist pe sîrmă la mare înălţime. Oricum, echilibrul ei depindea de prezenţa lui, fiindcă ea îl crease pentru a îndepărta imaginea zilei cînd el va trebui să plece.

Acum, starea ei de siguranță atinsese un punct riscant şi Delphine îşi dădu seama că venise timpul să se întoarcă în mica ei fortăreață din villa Mozart şi să facă față noii situații, în mediul şi în poziția pe care şi le cîştigase în anii dinainte de-al întîlni pe singurul bărbat de care se îndrăgostise vreodată.

Primul lucru pe care-l făcu, după ce deschise uşa dormitorului, ei din casa roz şi turcoaz în stil Victorian, a fost să se ducă la biroul ei, să deschidă sertarul şi să scoată caseta secretă. Acolo, printre diferite documente şi multe cutii din catifea ce conțineau colecția ei de bijuterii, se afla paşaportul albastru francez şi cel american, cu copertă verde. Cu ani în urmă, cînd devenise clar că şederea lor la Los Angeles va fi de lungă durată, Paul de Lancel se asigurase ca ambele lui fiice să obțină dublă cetățenie, franceză şi americană. Deşi se născuseră francezi, din părinți francezi, ei locuiseră cel mai mult timp departe de Franța şi el, ca diplomat, nu subestimase niciodată importanța unui paşaport american.

Privind cele două paşapoarte, Delphine înțelese că trebuia să ia o decizie. Ar fi putut părăsi Europa, cum se grăbeau să facă majoritatea americanilor din Paris, chiar dacă locuința ei e-acolo, şi să se retragă în America neutră. În scurt timp, poate în mai puțin de două săptămîni, ar fi la Los Angeles. Ar putea să locuiască la Hotelul Beverly Hills – putea să sune chiar acum şi să rezerve un apartament. Se jucă o clipă cu această idee, avînd clară în fața ochilor imaginea ei din Hollywood Brown Derby, comandînd o salată cobb şi discutînd la masă cu un agent de film despre alegerea unui scenariu

cinematografic. Nici un detaliu din această scenă închipuită nu era imposibil de realizat. Din contră, era foarte realizabil, practicabil şi nu trebuia decît să se ducă pînă la casa de bilete pentru a-l vedea îndeplinit. Şi totuşi respinse din tot sufletul această posibilă viziune a viitorului, chiar dacă o avea atît de clară în minte.

Şi care era cealaltă alternativă, dacă nu-şi cumpăra biletul de vapor? Industria cinematografică franceză îşi închisese toate porţile, ca majoritatea industriilor civile, începînd din ziua mobilizării. Actorii, tehnicienii şi toate echipele de filmare dispăruseră, ca şi Armand. Douăzeci de filme pe jumătate trase fuseseră întrerupte.Ea nu avea nici o slujbă, pe nimeni care să fie legat de ea şi nici vreo funcţie importantă în această ţară, în plin război.

Dar pur şi simplu nu putea să plece. Armand Sadowski era pe undeva, aproape de ea, picioarele lui călcau acelaşi pămînt francez ca şi ea, şi el respira acelaşi aer al Franţei ca şi ea. Pentru moment, nu aveai cum să afli unde anume se găseşte un soldat, dar mai mult ca sigur, curînd, lucrurile se vor aranja. În orice moment el ar fi putut să-i telefoneze din baraca lui, presupunînd că stă într-o baracă şi nu în tranşee. Putea chiar să-şi ia o permisie, peste două, trei luni, întrucît, cel puţin pînă acum, nicăieri nu avuseseră loc acţiuni de luptă deschisă. Începînd din acel moment, aştepta în fiecare zi scrisoarea lui Armand – îi promisese să-i scrie cît de des va putea. Atît timp cît rămînea exact unde se afla acum, fără să se mişte din acel loc din Paris, ei erau legaţi, împărţind acelaşi viitor. Şi atunci cum era posibil ca ea să pună o distanţă de mii de mile între ei?

Delphine puse la loc paşapoartele în casetă cu un sentiment de uşurare. La urma urmei, nu prea avea alte alternative de luat în considerare.

În iarna anului 1940, cînd se desfăşura acel *drôle de guerre* sau "războiul simulat", în care nici un detaşament francez nu făcuse vreo mişcare şi în care chiar şi escadroanele RAF nu aruncau decît manifeste, Armand Sadowski rămase în unitatea sa militară de la nord de linia Maginot. În aprilie, nemţii invadară Norvegia şi Danemarca. Pe 10 mai, Hitler puse capăt "războiului simulat", atacînd ţările neutre Olanda, Belgia şi Luxemburg, în drumul lui spre cucerirea Franţei. Armata franceză, dezmembrată şi demoralizată, lupta împotriva trupelor invadatoare alături de armata britanică. În două săptămîni, ambele armate aliate erau în plină retragere spre plaja de la Dunkirk.

Miracolul retragerii de la Dunkirk, în luna mai, a scăpat de la o luptă inutilă, timp de încă o zi, majoritatea trupelor engleze, dar francezii au fost înfrînţi în propria lor ţară şi blocaţi fără nici o posibilitate de scăpare, cu excepţia drumului ce ducea în apele canalului englez. Armand Sadowski, împreună cu alte mii de francezi, fu luat prizonier de război. Peste cîteva zile fu trimis să muncească într-o fabrică de armament în Germania.

Cît timp a durat bătălia de la Dunkirk, Delphine a stat şi a aşteptat veşti. A continuat să aştepte şi în timpul ocupaţiei Parisului, a aşteptat pînă în ziua aceea din iunie cînd a fost semnat armistiţiul dintre Franţa şi Germania şi cînd ceea ce mai rămăsese din armata franceză de pe pămîntul Franţei fusese demobilizată; a

aşteptat, încăpă-ţînată şi tenace şi-n timpul haosului din luna iulie şi august. Tîrziu, în septembrie, a venit în sfîrşit răsplata. O vedere de undeva din Germania o încunoştiinţa că Armand era în viaţă şi avea ce mînca.

Acum că Germania nu mai era în război cu Franţa, era important să se evite îngrijorarea civililor din Franţa ocupată. Prizonierii de război erau liberi să scrie acasă la fiecare două săptămîni. Delphine înţelese curînd, la fel ca majoritatea francezilor care primeau vederi, că acestea constituiau doar dovada faptului că prizonierii trăiau şi încă mai puteau ţine un creion în mînă, dar ea, asemenea miilor de femei, număra fiecare zi care trecea, pînă la următoarele vederi care soseau îngrozitor de neregulat.

Acum, la sfîrşitul anului 1941, Delphine avea un pachet de nouăsprezece vederi preţioase, pe care le păstra în caseta ei. În iunie 1941, cu patru luni înainte de acest moment, lumea cinematografiei franceze revenise la viaţă, treizeci şi cinci de noi filme fiind începute, în mai puţin de patru luni, sub egida unei organizaţii numită COIC, care era patronată de guvernul francez de la Vichy, în cooperare cu forţele ocupante nemţeşti.

Delphine înregistră foarte limpede că nu mai exista nici un evreu în industria cinematografică, dar revenirea la viaţă a filmului coincidea cu negocierile care avuseseră ca rezultat întoarcerea mai multor prizonieri de război. Chiar dacă Armand n-ar mai fi putut lucra ca regizor pînă cînd nemţii erau învinşi, se gîndea în sinea ei, acum exista posibilitatea ca el să fie trimis înapoi în Franţa. Speranţa asta îi ajungea pentru a se menţine pe linia de plutire.

Cea mai puternică, cea mai bine finanțată și mai activă companie cinematografică din Franța era "Continental". Cei mai importanți regizori, ca Marcel Carné, Georges Lacombe, Henri Decoin și Christian-Jaque; cele mai faimoase staruri, ca Pierre Fresnay, Danielle Darrieux, Jean-Louis Barrault, Louis Jourdan, Fernandel, Michel Simon și Edwige Femillère semnaseră toți contracte cu "Continental". Asemenea lor, Delphine de Lancel semnă și ea un contract cu această companie, fiind la fel de ignorantă sau apolitică ca și ceilalți, care nu știau sau nu le păsa că această companie "Continental" era în întregime controlată de nemți și că directorul ei, despotul Alfred Greven, care supraveghea toate activitățile companiei, raporta direct lui Goebbels și că era prieten intim cu Goering.

Producțiile favorite ale companiei "Continental" erau comediile ușoare, pline de bufonerii și rapid realizate, făcute să înlocuiască filmele americane care se dovediseră atît de populare înainte de a fi interzise. "Continental" producea de asemenea filme polițiste după cărțile lui Georges Simenon, cu nemuritorul său inspector Maigret, ca și adaptări elaborate și scrupuloase după operele clasice ale lui Zola și Balzac.

În spiritul măreței tradiții a producătorilor de filme de peste tot, "Continental" producea filme de care publicul avea nevoie, acestea constituind echivalentul filmelor produse de Hollywood în timpul anilor de criză, cînd subiectele despre bogătași fuseseră atît de populare. În filmele de la "Continental" nu se făcea propagandă pro- germană, din moment ce de fapt nu avusese loc nici un război; toată lumea avea mai mult decît suficientă

mîncare, tutunul nu era raționalizat, alcool exista din belșug, nimănui nu-i era frig, iar limba germană nu se vorbea nicăieri. Majoritatea acțiunilor din filmele produse aici aveau loc pe la mijlocul anilor '30, o perioadă ideală în care Franța fusese locuită numai de francezi.

Delphine era mulțumită că fusese rechemată pe platoul de filmare, această ocupație ținînd-o tot timpul în mișcare, astfel încît nu mai avea timp să se gîndească la altceva. Se aruncă cu frenezie în rolul dintr-un serial de succes, copiat după "Omul subțire". Juca rolul unei fete numită Mila-Malon, fata de vineri a unui inspector Wens, interpretat de marele actor Pierre Fresnay. Delphine, care niciodată nu invidiase cu adevărat o altă femeie, o invidia acum pe ușuratica, prostuța și dezinvolta Mila-Malon. Nebunatica fată de vineri îi aducea aminte de ea însăși, de acum abia trei ani.

Cînd corpul de elită al lui Bruno, care nu avusese parte de nici o acțiune, fusese demobilizat după armistițiu, el se întoarse la Paris cît mai repede posibil. Nu găsise nici o mîngîiere în faptul că se aflase foarte aproape de cîmpul de bătălie al unui război care fusese pe punctul de-a începe. Problema era cum să-și aranjeze cît mai avantajos un viitor de care nu se îndoia nici o clipă ca va fi sub ocupația Reichului, pentru foarte mult timp. Bineînțeles, reflecta el, un om într-adevăr deștept, care nu se temea de pretiseală, s-ar fi stabilit în Elveția cu mult timp înainte, dar acum nu era cazul să regrete ocazia pierdută. Banca fraților Duvivier încă nu se redeschisese, și în confuzia generală ce-a urmat imediat

după armistițiu, Bruno nu prevedea un viitor bun pentru nici o bancă.

Se întreba ce-ar putea face un francez cu bun simț în asemenea împrejurări? Unde considera orice francez și orice franțuzoaică că e mai bine să trăiești în asemenea zile de politică tulbure? Unde era raiul de pe pămînt, unde să te retragi pînă cînd lucrurile se aranjau în vreun fel și puteai să revii la o viață normală? Unde era locul unde aveai întotdeauna ce să mănînci și ce să vinzi? La conacul familiei, dacă aveai așa ceva, sau la castelul familiei, dacă exista. Pămînt. Se gîndea, îndreptîndu-se spre Champagne, că, la urma urmei, era singurul lucru care conta cu adevărat.

La vremea cînd Bruno ajunse la Valmont, autoritățile de ocupație numiseră deja un Führer al ținutului Champagne: se numea Herr Klaebisch, un membru al unei importante familii producătoare de vinuri de pe valea Rinului. Cînd vicontele Jean-Luc de Lancel îi spuse nepotului său că primise ordin de la comandamentul lui Klaebisch din Reims, ca provincia să trimită o cantitate de trei pînă la patru sute de mii de sticle de șampanie forțelor armate germane, în fiecare săptămînă, Bruno nu se miră deloc. Era doar de așteptat, se gîndi el și desigur era un lucru bun că germanii sînt interesați să continue producția de vinuri din Champagne și să mențină afacerile viticole. Se strădui să învețe cît mai mult posibil despre aceste afaceri care înainte nu-l interesaseră deloc. Pe cînd se gîndea cum să conducă mai bine producția de vinuri, reflecta că în cazul unui război trebuie să pui în balanță și binele și răul situației create.

Într-un an de zile, avînd tot timpul bine întipărit în minte că Wehrmacht-ul era cel mai bun client al lui, Bruno reuşi să capete cunoştinţe impresionante despre producerea şampaniei. Inspecta viile familiei Lancel cu multă vigilenţă, mergînd călare pe un cal frumos pentru care avea tot timpul nutreţ. Şi după cum prevăzuse, nici el nu ducea lipsă de mîncare. Chiar dinaintea invaziei din mai, Anette de Lancel, aducîndu-şi aminte de Marele Război, dăduse ordin ca grădina ei de trandafiri să se transforme într-o grădină de legume şi numeroşi servitori credincioşi primiră sarcina să crească pui de găină, iepuri, porci, un taur şi mai multe vaci, toate animalele fiind ţinute în grajduri ascunse în luminişurile din mica pădure ce aparţinea castelului. Servitorii de la Valmont se apucaseră cu mult zel de aceste treburi, ştiind că vicontesa nu-i va lăsa să moară de foame, chiar dacă nu vor mai avea parte de festinurile de dinainte de război.

Cei trei pivniceri de nepreţuit ai lui Jean-Luc, verii Martin, erau toţi trecuţi de vîrsta mobilizării. Pentru că erau de neînlocuit în meseria lor, fuseseră lăsaţi la casele lor. De două ori pe an, mulţi dintre muncitorii specializaţi în viticultură care fuseseră luaţi prizonieri cînd inamicul pătrunsese în Franţa prin Champagne şi care munceau acum în Germania, erau trimişi înapoi acasă pentru a ajuta la tăiatul viitor din martie şi la strînsul recoltei din septembrie. Cu toate acestea, ca majoritatea producă-torilor de vinuri, casa Lancel se bizuia acum pe o forţă de muncă deplorabilă şi, la fel ca-n timpul Marelui Război, femeile, copiii şi bătrînii din Champagne erau principalii muncitori ai pămîntului.

Sub supravegherea strictă a lui Bruno, aceşti ţărani puternici, loiali familiei Lancel şi bine motivaţi, se descurcau să menţină producţia viticolă din această zonă. Bătrînul viconte devenise infirm peste noapte, o dată cu izbucnirea războiului. Acum ei se aşteptau ca Bruno să-i ia locul şi de aceea nu-i discutau absolut deloc ordinele.

De ce, se întreba Bruno cînd îşi făcea turul de inspecţie, ar fi el atît de prost încît să creadă că toţi nemţii au un caracter ferm, de nezdruncinat? Mai mult ca sigură, natura umană, cu toate fascinantele ei faţete, opera şi printre învingători, aşa se întîmplase cu bogaţii Parisului, cînd intrase el în lumea bancară. E adevărat că propria lui faimă scăzuse; titlul şi proveniența familiei nu mai impuneau respect şi acceptarea unei invitaţii din partea lui nu mai reprezenta un avantaj social care să-i aducă un profit material.

Totuşi, nu era posibil ca printre cuceritorii nemţi să nu existe bărbaţi care să răspundă pozitiv la o abordare prietenoasă, în locul ostilităţii camuflate cu care erau întîmpinaţi din partea majorităţii populaţiei! Ar deveni suspicioşi în faţa unei manifestări exagerat de prietenoase, din partea unui Lancel sau din partea oricărui francez, dar sigur că un comportament civilizat... pur şi simplu o ţinută civilizată, de bună creştere... ar putea fi o cale deschisă... spre anumite facilităţi. Trebuia să existe o ocazie potrivită, se gîndea el, o ocazie care nu se întrevedea încă, era prea devreme. Întotdeauna existau ocazii potrivite pentru un om care le căuta, în timp de pace sau de război, şi acum, în timpul acestui armistiţiu, în această perioadă tulbure, ambiguă,

trebuia să existe mai multe ocazii ca niciodată. Franța pierduse războiul, dar Bruno nu avea de gînd să piardă ocazia oferită de armistițiu.

Führer-ul din Champagne trimitea regulat inspectori, în strălucitoarele lor Citroën-uri negre și încălțați cu cizmele lor bine lustruite, ca să fie siguri că producătorii de șampanie făceau tot ce era posibil pentru a menține cota necesară. Puternica aviație militară, Luftwaffe, și puternica armată aveau prioritate la o rație constantă de șampanie – dar și o sete neostoită – și era bine cunoscut că șireții producători de șampanie trebuiau atent urmăriți. Așadar, inspectorii care soseau erau oameni care lucraseră în domeniul viticulturii, pentru că numai așa avea sens să-i trimită, oameni care puteau deosebi un vlăstar de viță de vie, cu struguri Pinot Meunier, de un nap.

Bruno se tot gîndea cum putea cineva să-și arate buna educație față de cel care-i cucerise țara fără să cadă în postura unui om servil? Nu prea puteai să inviți un om să guste un vin cu un buchet deosebit cînd vinul acela îi aparținea, practic vorbind lui și nu ție. Da, puteai fi politicos, dar politețea nu valora prea mult cînd lipsa de politețe te-ar fi costat viața.

Dar oare nu era posibil, fără să stîrnești prea multe suspiciuni, să ceri în mod onorabil niște sfaturi acestor experimentați viticultori, mai ales în cazul în care tu însuți nu erai un producător de șampanie și nu fuseseși crescut pe acest pămînt pentru a deprinde meșteșugul? Iar prin faptul că le cereai niște sfaturi practice, le-ai fi putut transmite ideea că aveai încredere să discuți cu ei probleme personale, ca și cum te-ai fi

sfătuit – nu cu un prieten, nu, nici chiar aşa, probabil că niciodată nu s-ar fi ajuns la asemenea relaţii – dar să zicem cu un om egal cu tine. Cărui om nu-i place să dea sfaturi? se întreba el, uitîndu-se în oglindă în timp ce se bărbierea şi-şi privea chipul cu trăsături care inspirau încredere. Cine nu se simţea gîdilat în amorul propriu cînd un aristocrat, chiar dacă era un aristocrat învins, îl trata de la egal la egal?

Într-un timp surprinzător de scurt, pentru cei mai importanţi reprezentanţi ai Führer-ului de la comandamentul din Reims devenise un fapt notoriu că tînărul Lancel de la Valmont era destul de ignorant în multe probleme de importanţă majoră ale viţei de vie. El le explicase, însoţindu-i călare în timpul inspecţiilor, că îşi asumase răspunderea conducerii producerii vinului numai din cauză că bunicul lui era prea bătrîn pentru aşa ceva şi nu mai putea să supravegheze muncitorii neîncetat, aşa cum reuşea el, plin de zel.

Un bancher din Paris blocat aici – ei bine, fireşte că ei nu-l compătimeau; şi ei erau blocaţi aici, în Champagne – dar, pe de altă parte, cu el era mult mai uşor de tratat decît cu ceilalţi şi asta era evident. Şi, în plus, Lancel era destul de inteligent să ceară sfaturi atunci cînd avea nevoie de ele, pe care le urma adesea, fără să se arate prea îndărătnic. Dacă mai mulţi francezi ar fi fost ca Lancel, sarcinile lor ar fi fost mult mai uşor de îndeplinit. Şi fără îndoială că ar fi fost o muncă mult mai plăcută. Nici lor nu le plăcea să fie departe de casele şi de familiile lor, nu îi încînta această viaţă coordonată în permanenţă prin ordinele sosite de la Berlin şi trăită sub presiunea de a asigura cota necesară de vin. Şi nici

nu erau încîntați de dușmănia cu care-i privea majoritatea populației de la Reims și Epernay.

Cu Bruno de Lancel, nici unul dintre inspectori nu se simțea tratat ca un ocupant și nici unul dintre ei nu-l suspecta de mîndrie ascunsă sau de aroganța lui obișnuită. Și totuși, politica lui Bruno era bine mascată pentru oricare francez care ar fi încercat să-l dibuiască. El se folosea pur și simplu de bunele sale maniere, adoptînd o atitudine neutră, vorbind pe un ton plăcut, reușind să-i privească deschis în față, aventurîndu-se chiar la anumite glume nevinovate și pornind de la premisa că erau toți oameni obișnuiți. Reușea să se poarte cu o grație și o naturalețe deosebită, la fel cum procedase în perioada cînd atrăgea clienți la banca pentru care lucra, nu cu mulți ani în urmă.

După cîteva luni de la sosirea lui la Valmont, Bruno obținuse o viză de liberă trecere pentru Paris. Nu-i fusese greu să obțină autorizația de călătorie, pentru că trecuse mult timp de cînd fusese ultima oară la Paris și invocase motivul că vrea să se asigure că locuința lui este în bună stare.

Cînd se apropie de ușa de la intrare, văzu un soldat german care făcea de pază. Ocoli cu grijă casa și sună la intrarea din spate. Georges, vechiul lui majordom, îi deschise ușa și exclamă surprins și nespus de fericit:

– Domnule viconte, slavă Domnului!

– Cum de te-ai întors, Georges? întrebă Bruno după ce intră într-un fel de cămară de lîngă bucătărie. Cînd am venit prin Paris, după armistițiu, am găsit casa

goală.

– Am părăsit cu toții Parisul, răspunse Georges, și după ce am reușit să ne întoarcem, am auzit că ați plecat la castel. Am înțeles situația, bineînțeles – datoria dumneavoastră este în primul rînd față de cei de acolo.

– Cine locuiește acum aici? întrebă autoritar Bruno, observînd dintr-o scurtă privire, încă de cînd intrase, că Georges se ocupa de lustruirea celor mai bune tacîmuri de argint ale sale. De la bucătărie venea miros de friptură, iar totul împrejur lucea de curățenie.

– Casa a fost cerută de un general von Stern. El lucrează pentru generalul von Choltitz, la Departamentul Cultural, și vorbește excelent franceza. Am fost norocoși, domnule viconte, generalul ne-a păstrat pe toți, chiar și pe valetul dumneavoastră, Boris, care este convins că von Stern n-a avut niciodată un valet. El este, slavă Domnului, un om foarte liniștit, interesat de antichități, un mare admirator al colecției dumneavoastră de arme și cărți. Nimic nu s-a schimbat, domnule, casa arată exact la fel ca atunci cînd ați plecat.

– N-are nevastă, copii?

– Mă îndoiesc. Nu există fotografii de genul ăsta și după părerea mea, ăsta e un semn sigur că nu are familie. Adesea aduce cîte o femeie de stradă, dar nu o ține niciodată toată noaptea.

– Dă petreceri?

– Din cînd în cînd vin cîțiva ofițeri, oameni liniștiți [illegible]. Discută despre pictură și arhitectură, nu despre război. Georges dădu din cap. Mesele nu prea sînt strălucitoare, domnule, dar mănîncă cu poftă și sînt foarte încîntați de provizia dumneavoastră din pivniță.

– Un preţ mic plătit, Georges. Mă linişteşti. Poate c-ar fi bine, pentru binele nostru al tuturor, dacă m-aş purta curtenitor cu el şi i-aş mulţumi că a avut grijă de comorile mele? murmură Bruno.

– Poate temporar... aş spune eu, domnule viconte? spuse Georges pe un ton plin de speranţă.

– Bineînţeles că temporar. Nici nu e cazul să te îndoieşti de acest lucru, răspunse Bruno. Îi dădu majordomului cartea lui de vizită. Dă-i-o lui von Stern. Întreabă-l dacă pot să trec mîine, pe la ce oră îi convine, ca să-i mulţumesc. Aş vrea să văd cu ochii mei ce fel de om doarme în patul meu.

– Înţeleg, domnule viconte. Ce veşti mai aveţi de la domnişoara de Lancel? Şi de la doamna vicontesă, bunica dumneavoastră, şi domnul viconte, bunicul dumneavoastră, dacă-mi permiteţi să întreb?

– Foarte triste, Georges, foarte triste. Domnişoara de Lancel se pare că s-a retras departe de toată lumea... nici chiar eu n-am nici o veste de la ea... iar bunicul meu a fost doborît de vîrstă în cele din urmă. Numai bunica şi-a mai păstrat ceva din vioiciunea ei.

– Ne bazăm cu toţii pe dumneavoastră, domnule viconte. Cu toţii ne gîndim mult la dumneavoastră.

– Mulţumesc, Georges. Lasă-mi vorbă la hotel despre ce ai aranjat cu generalul tău în legătură cu întîlnirea noastră.

– Niciodată n-o să fie "generalul meu", domnule viconte, protestă Georges, deschizîndu-i uşa lui Bruno.

– A fost doar o glumă, Georges. Mai trebuie să şi glumim, nu-i aşa?

În cîteva minute Bruno "îi luase măsurile" generalului von Stern. Era un prusac din mica aristocraţie, dintr-o familie împovărată de-a lungul anilor de multe greutăţi. Un bărbat căruia nu i se potrivea mai bine titlul de general decît lui Bruno, un fel de şcolar de vîrsta a doua, şi care, datorită cunoştinţelor sale de specialitate, era unul din experţii lui Goering; îşi petrecea aşadar timpul depistînd cele mai importante opere de artă din Franţa, spre a le trimite în Germania, pentru colecţia personală a mareşalului. Bruno observă că era un om destul de blînd, acest von Stern, destul de atrăgător şi suficient de bine crescut ca să se simtă uşor jenat în prezenţa lui Bruno, de parcă ar fi ştiut că, ocupant sau nu, n-avea nici un drept la magnifica locuinţă de pe Rue de Lille. Bruno se grăbi să destindă atmosfera.

– Am auzit poveşti îngrozitoare despre felul cum au fost tratate nişte case monumentale, adevărate muzee, generale. Ca nişte barăci! Vă daţi seama cît de liniştit sînt să constat că iubiţi şi înţelegeţi frumuseţea, spuse Bruno, uitîndu-se în jur la propria bibliotecă, cu aerul degajat al unui musafir fără nici o legătură cu proprietatea respectivă şi care pur şi simplu, admira o încăpere ce merita tot respectul.

– Este una din cele mai frumoase case, dintr-unul din cele mai frumoase oraşe, viconte, spuse von Stern, cu o plăcere bine ascunsă, totuşi vizibilă în ochii săi.

– A fost construită pe vremea cînd Ludovic al XV-lea era încă tînăr. Întotdeauna am fost de părere că cei care au avut norocul să trăiască în asemenea case, au fost numai cei care au ştiut să le aprecieze şi să le

îngrijească, ca cei care au în grijă muzeele.

– Vă place să vizitați muzeele, viconte?

– A fost pasiunea vieții mele, rațiunea de a trăi. Înainte de război, îmi petreceam fiecare oră liberă în muzee și fiecare vacanță era destinată călătoriilor – Florența, Roma, Londra, Berlin, München, Madrid, Amsterdam – ah, ce zile erau acelea, nu-i așa, generale?

Von Stern oftă.

– Într-adevăr, așa era. Dar se vor întoarce, sînt convins de asta. În curînd, sub conducerea Führer-ului, în toată Europa va domni pacea.

– Trebuie să sperăm că va fi pace peste tot, altfel, toate aceste frumuseți vor fi distruse, generale. Cred că în această privință sîntem cu totul de acord.

– Nu vrei să bem pentru pace, viconte?

– Cu plăcere, generale, cu cea mai mare plăcere, căzu de acord Bruno. Regulile împoriva prieteniei dintre inamici erau pentru soldații germani și pentru tîrfele franțuzoaice, nu pentru niște gentelmeni care aveau interese comune. Von Stern nu era singur pentru că așa vroia el, Bruno era sigur de asta și se lăsă relaxat în fotoliu, așteptînd invitația la cină, știind că aceasta avea să-i fie adresată.

Te iubesc, te iubesc, se gîndi Freddy în culmea fericirii. Iubesc fiecare din cei o mie două sute și cincizeci de cai putere fioroși, iubesc centroplanul tău, iubesc aripile tale în formă de elipsă și țeava ta de eșapament care face un zgomot îngrozitor și cabina pilotului îngustă, dar confortabilă, și tabloul de comandă cu multe butoane, iubesc pînă și sublimul motor Merlin

care are o capotă mult prea lungă şi-mi blochează vederea în faţă, la aterizări şi decolări, şi botul mult prea greu, care mă obligă să te frînez ca pe un cărucior de bebeluş. Te iubesc de zece ori mai mult decît pe orice serios Hawker rapid ca un uragan cu care am zburat vreodată, şi aş da oricît să mă pot înălţa cu tine în zbor, să te ridic în plină viteză, cu două mii opt sute şi cincizeci de minunate RPM-uri şi apoi să coborîm în picaj, cu o putere diabolică, pînă cînd amîndoi să simţim că ne-am distrat ceva, şi, în încheiere, să te orientez în direcţia vîntului, cu o viteză de patru sute şi şaizeci de mile pe oră şi să tot zburăm, deoarece ştiu că pot s-o fac. Şi Dumnezeu ştie, toţi ştiu de ce eşti tu în stare, deoarece odată ce te-ai ridicat de la pămînt eşti gata de zbor. O pisicuţă! Ca dragostea simplă şi iertătoare a unei pisicuţe. Cu tine vorbesc, avionul meu Mark 5 Spitfire. Tu ce ai de spus?

– Nenorocitule, spuse ea tare, la vederea familiarei cariere de var, departe sub ea, în peisajul acela miniatural care era Anglia, amintindu-i de faptul că era în timpul unui zbor de rutină, transportînd un Spitfire de la fabrica Vickers Supermarine din Eastleigh spre aerodromul de la Lee-on-Solent. De la înălţimea la care se afla, putea vedea clar cîmpiile verzi ale Franţei, dincolo de Canal, de unde raidurile nemţeşti se îndreptau zilnic spre Anglia.

Această zi din septembrie 1941 era destinată zborului. Nu exista nici urmă de ceaţă deasupra Angliei, numai cîţiva nori mai spre suprafaţa apei. Soarele din după-amiaza tîrzie, oblic şi neobişnuit de strălucitor, îi încălzea ceafa în spaţiul dintre cască şi guler. Într-o

asemenea zi deosebit de rară, după două alte transporturi pe care le efectuase, Freddy își rezervase o scurtă plimbare pe gustul ei, una de numai o jumătate de oră. Și ce era mai rău, aceste noi Spitfire erau pilotate de TATA cu o viteză de croazieră de două sute de mile pe oră, pentru a testa capacitatea motorului, o procedură care pentru Freddy era pur și simplu frustrantă, indiferent cît de obișnuită ar fi fost cu ea.

Acum pilota cîte un Spitfire în fiecare zi, întrucît ea și Jane fuseseră trimise temporar la Baza a Cincisprezecea de Transport de la Hamble, ca să elibereze fabrica Vickers de avioanele de război lucioase și sofisticate pe care le construiau din ce în ce mai rapid pe lună ce trecea. Era un mare pericol să lași un grup de asemenea avioane noi să stea în cîmpul liber din fața fabricii, oferind o țintă firească pentru bombardierele nemțești, așa că ele trebuiau să se miște cît mai repede posibil.

Cînd Freddy va livra Spitfire-ul la noua bază, va avea un număr de identificare, va fi înarmat, probabil umplut cu un combustibil special pentru a rezista la curse lungi, sau chiar va avea un aparat de filmat, dacă era destinat spionajului; va fi împodobit cu o emblemă care atesta naționalitatea pilotului, iar dacă era un comandant de escadron sau al unui regiment de aviație, inițialele lui vor fi înscrise pe fuzelaj. Va deveni zmeul unui pilot norocos, cea mai prețioasă avere a lui, cu care nu va zbura nimeni, cu excepția cazului în care stăpînul lui era bolnav sau mort. Numai acum, doar acum, simțea și ea că-i aparține acest avion.

Tocmai se uitase spre stînga să vadă cît de

departe era linia ei de destinație, cînd, dintr-un nor deosebit de mare de deasupra apei, două pete apărură pe centrolanul lustruit al avionului ei. Ceva în legătură cu ele îi atrase imediat atenția lui Freddy şi se uită cu multă atenție, concentrîndu-şi întreaga acuitate vizuală. Simțea că e ceva în neregulă acolo, chiar dacă se aflau atît de departe. Ca majoritatea englezilor, nici ea nu era străină de observația aeriană de luptă de la sol, dar acum, în înaltul cerului, poziția relativă a celor două avioane îi spunea dintr-o privire că unul din ele îl urmărea pe celălalt.

Se gîndi că ar putea coborî pentru a dispărea din cîmpul vizual, deşi cîştigase de fapt în înălțime pentru a le putea observa mai bine. Pe ea nu o puteau vedea, din cauza soarelui care-o lumina din spate. Avioanele atinseseră rapid o poziție pe cer, probabil la o distanță de o milă de ea, care-i permitea să le recunoască. Primul avion, care încerca să scape cu viață, era tot un Spitfire cu o aripă căzută, aşa încît îți puteai da seama că fusese lovit în eleron. Al doilea avion, un Messerschmitt 109 F, al cărui zbor rivaliza cu oricare din avioanele Spitfire, întrecuse avionul englezesc, agățîndu-se de coada lui. Spitfire-ul încerca disperat să fugă, evitînd gloanțele ce veneau de la Messerschmitt, gloanțe pe care ea le vedea acum foarte bine, pentru că erau cartuşe trasor, concepute să avertizeze piloții cînd muniția era pe sfîrşite.

– Nu! țipă Freddy cînd rezervorul Spitfire-ului fu atins şi flăcările începură să se împrăştie de la coadă spre motor, îndreptîndu-se spre cabina pilotului. Capota centroplanului se deschise şi pilotul se rostogoli afară.

Ea își ținu respirația pînă văzu că se deschide paraşuta. Victoriosul Messerschmitt își flutura crucea malteză și zvastica, zburînd în cercuri. Se gîndi că era sigur că-l omorîse pe pilotul englez. Dar atunci, de ce în loc să se îndrepte spre casă în momentul în care Spitfire-ul căzu în Canal, continuă să zboare în cercuri, fără să deschidă focul, descriind spirale spre pilotul Spitfire-ului? Nemernicul avea de gînd să-l împuște pe pilot în timp ce plutea suspendat în aer, înțelese ea, și pentru că nu prea mai avea muniție, aşteptă momentul potrivit spre a-l lovi cît mai bine.

Imediat, Freddy apăsă regulatorul la maximum și porni înainte, motorul răspunzînd pe loc comenzilor. Pe cînd făcea acest lucru, tot ce învățase de la Mac, despre luptele aeriene, toate cunoştințele despre tactica celor din RAF pe care le deprinsese de la Tony, toate planurile pe care și le făcuse pentru cascadoriile din filme, totul se alcătui în mintea ei într-o unică idee de bază: singura speranță de reuşită era un atac prin surprindere.

Avea doar o singură şansă cu avionul ei neînarmat – să doboare Messerschmitt-ul. Trebuia să se năpustească, în plină viteză, direct în mitraliera lui.El trebuia să fie convins că ea se apropia pentru a trage foc continuu în parbrizul avionului și că avea de gînd să aştepte pînă-n ultimul moment.

Își dădu seama că o văzuse venind, pentru că încetă să se mai rotească și-și schimbă direcția cu botul avionului spre ea. Freddy estimă automat că distanța între ei era de aproximativ trei mii de yarzi. Distanța necesară pentru o lovitură bună era de două sute cincizeci de yarzi. Continuă neabătută traseul

primejdios; cele două avioane se îndreptau unul spre altul în plină viteză şi parcă timpul se oprise pentru o clipă, ca într-o pictură reprezentînd un dans războinic. Cînd ajunse la o distanţă de trei sute de yarzi, Messerschmitt-ul se îndepărtă în ultima clipă, făcînd o rotaţie scurtă şi zburînd spre est.

– Te-am păcălit, nemernicule, te-am păcălit! ţipă ea, sărind pe locul ei, fericită de victorie, şi începu să urmărească bombardierul nemţesc. Îi trebuiră cîteva minute bune pînă să-şi revină şi să-şi dea seama că se poartă ca o apucată. Pulsul i se accelerase nebuneşte, sporind afluxul de adrenalină ca niciodată, dar ea ascultă totuşi, fără prea multă tragere de inimă, de vocea raţiunii şi întoarse avionul spre vest, unde-l putea vedea pe pilotul Spitfire-ului, care era pe punctul de a atinge apa.

Purtînd vesta protectoare Mae West, reuşi să se descotorosească de firele paraşutei şi-şi umflă bărcuţa pneumatică, de un singur loc, care salvase vieţile atîtor piloţi. În acest timp, Freddy trase maneta spre ea şi zbură protector deasupra lui. Pilotul agita vîsla spre ea, vrînd s-o asigure că totul este în ordine, dar Freddy continuă să zboare la înălţime joasă deasupra capului său pînă cînd văzu şalupa de salvare părăsind ţărmul şi îndreptîndu-se spre el. Nu se putu să nu încetinească Spitfire-ul pînă la limita minimă de viteză – de şaizeci şi patru de mile pe oră. Cu un gest impulsiv, dădu la o parte capota centroplanului şi se aplecă înainte, încercînd să schimbe cîteva vorbe cu el şi legănîndu-se în aerul rece. Dar nu-i putea distinge decît tenul bronzat şi faţa zîmbitoare.

Freddy îşi dădu seama că încerca din răsputeri să-i spună ceva, dar ea nu-l putea auzi. Îşi împinse casca de

pe urechi şi cîteva şuviţe de păr îi fluturară liber în bătaia vîntului, dar încă zbura prea repede pentru a-l auzi. Şalupa ajunse aproape de el acum şi ea înţelese, expirînd adînc, că nu mai avea de ce să întîrzie pe-acolo. Cu regret, Freddy închise capota, împinse maneta înainte şi se pregăti să pornească spre destinaţia ei, zburînd deasupra unui peisaj atît de familiar încît putea spune care dintre fermieri s-a apucat de cositul ierbii.

– Freddy, ştii ceva despre povestea asta? o întrebă căpitanul Lydia James, comandantul femeilor-pilot de la baza de transport, ţinînd în mînă un ziar. Freddy cercetă întrebătoare pagina ziarului. "Un misterios avion Spitfire salvează viaţa unui pilot RAF" citi ea titlul reportajului care relata propria ei ispravă, scrisă de un reporter ce se aflase la baza de salvare marină cînd pilotul avionului doborît fusese adus ud, dar nevătămat.

– Nu înţeleg, Lydia.

– Mi s-au pus întrebări în legătură cu acest incident... acest "misterios Spitfire". Ieri ai zburat în zona aceea. Ai văzut ceva neobişnuit?

– Nu, Lydia. Probabil că am pierdut faza.

– Ciudat, nu găsesc pe nimeni care să fi fost martor la incident. Pilotul susţine că nu a observat nici un semn de identificare a avionului care l-a salvat, dar a văzut că pilotul avea păr roşcat. Ei cred că a fost unul dintre piloţii noştri.

– Asta e foarte puţin posibil. Cine a mai auzit de un avion neînarmat care să atace Messerschmitt! Cum e posibil să faci un lucru atît de nebunesc... doar dacă nu

era un bărbat? De ce te-au întrebat tocmai pe tine? La fiecare pilot-femeie există cîte trei bărbaţi piloţi? Fără să mai vorbim de regulamentele TATA care interzic categoric acest lucru. Probabil că pilotul RAF era într-o stare de şoc.

– Asta le-am spus şi eu, răspunse căpitanul James pe un ton uscat. Ei bine, Freddy, mult succes mîine. Sau nu asta e urarea cea mai potrivită care i se face unei mirese?

– Cred că este foarte potrivită urarea, Lydia. Mulţumesc – şi mulţumesc din nou pentru permisia din acest week-end.

– Nu ţi se pare normal în asemenea împrejurări?

– Normal, dar mai ales minunat. Freddy se întoarse să părăsească biroul, fiind cu spatele la comandant.

– Oh, Freddy – încă ceva...

– Da?

– Dacă vrei să rămîi la TATA...

– Da, Lydia?

– Să nu mai faci niciodată ce-ai făcut.

Longbridge Grange părea adormit în soarele blînd al acestui septembrie scînteietor, înconjurat de ramurile trandafirilor agăţători puternic mirositori, înfloriţi în această toamnă tîrzie. Era ziua nunţii lui Freddy. Eve şi Paul de Lancel şi cei doi fraţi şcolari ai lui Tony, Nigel şi Andrew, sosiseră cu o seară înainte. Împreună toţi membrii familiei Longbridge, aşteptau nerăbdători în faţa uşii de la intrare cînd, în sfîrşit, apărură Freddy şi Jane, într-o maşină MG ce reprezenta

darul din partea piloților de la TATA.

Perioada în care Tony trebuise s-o curteze durase destul de mult, așa cum îi ceruse Freddy, care socotea că nu se poate arunca în căsnicie cu ochii închiși, fără să se gîndească la consecințe. Nu se simțea stăpînită de sentimentul că era de datoria ei să-l facă fericit pe acest luptător, cum se întîmpla cu majoritatea femeilor care nu erau angajate în luptă. Mai mult, ea era foarte apreciată pentru ceea ce făcea și era nevoie de ajutorul ei în cea mai mare măsură, așa cum se întîmplase cu foarte puține femei în istoria războaielor.

Deși programul lui Freddy – treisprezece ore la datorie, urmate de două zile libere – coincidea foarte rar cu timpul în care Tony își putea lua o permisie, reușeau să petreacă cîteva ore împreună, în timpul nopții, după ce își terminau programul de zbor din ziua respectivă. În cele din urmă, ea capitulase în fața hotărîrii și pasiunii lui. Se îndrăgostise de el fără prea multă tragere de inimă, deși mai avea încă multe întrebări fără răspunsuri și multe amintiri secrete care căpătau, însă, în viziunea lui Tony, un farmec aparte și le privea ca pe un captivant mister.

Printre urări și sărutări, înainta cu greu de lîngă mașină, mersul fiindu-i împiedicat de trei fetițe care-și încolăciseră brațele în jurul picioarelor ei.

– Unde este Antony al meu? o întrebă pe mama sa, surprinsă că nu-l vede.

– E pe drum. A sunat acum zece minute... este atît de stupid, dar se pare că vei avea drept cavaler de onoare un străin... Patrick tocmai acum s-a îmbolnăvit de oreion!

– Mai bine azi decît mîine! exclamă Jane. Pe cine zicea Tony că aduce?

– Pe unul din băieţii lui din escadron, presupun... legătura telefonică era slabă şi el se grăbea.

Freddy se întoarse să-i sărute pe Eve şi pe Paul, care, amîndoi, se simţeau în largul lor în mijlocul cetei de copii a familiei Longbridge.

Ei vizitaseră Longbridge Grange de mai multe ori în timpul primăverii şi verii anului 1941, la invitaţia Lady-ei Penelope, venind cu trenul din Londra. Între cele două cupluri de oameni maturi se stabilise o prietenie caldă şi sinceră, întreţinută de faptul că se plăceau reciproc, dar şi de ideea că-i vor vedea pe Freddy şi Tony căsătoriţi, aşa cum sperau cu toţii că se va întîmpla.

– Este normal ca o mireasă să flămînzească? întrebă Freddy aşa, în vînt.

Paul o luă pe după umeri, îi ridică bărbia şi o sărută pe frunte. Îi mulţumea Domnului pentru acest copil, aruncîndu-i o privire rapidă lui Eve. Unde era Delphine? În ochii lor se citea aceeaşi întrebare care-i chinuia de mult timp. Se obişnuiseră să nu aducă vorba de ea prea des, fiindcă acolo unde rămăsese ea, în Franţa ocupată, era la fel de intangibilă ca şi cînd ar fi fost pe partea întunecată a lunii; dar preocuparea stăruia în minţile lor. Eve îşi alungă gîndurile pentru a se concentra asupra lui Freddy.

– Vei avea nevoie de tot curajul tău, îşi avertiză ea fata. Eve luase parte la toate pregătirile legate de petrecerea nunţii, începînd de la cununia ce urma să aibă loc în biserica din sat şi la care aveau să participe toate

sufletele din vecinătate, pînă la recepția de la Grange, la care nu erau invitați decît membrii familiei. Datorită greutăților impuse de război numărul lor se ridica la numai șaizeci de persoane, ceea ce totuși i se părea lui Freddy o cifră enormă.

Împreună cu fetițele, Sophie cea mai mică și Sarah cu Kate, gemenele, Freddy și Jane mîncau sandvișuri în cămară, fiind avertizate ca nici măcar să nu se gîndească să intre în bucătărie, unde mai multe femei de la fermele din împrejurimi le ajutau pe Lady Penelope și pe Eve să pună la punct ultimele detalii ale festinului de nuntă.

Tradiția era ca nunta să aibă loc la prînz, dar din moment ce nici mirele, nici mireasa nu putuseră garanta că vor sosi la timp, se făcuseră pregătirile pentru ora trei după-amiază, pentru a profita încă de lumina zilei și spre a facilita întoarcerea oaspeților la recepție înainte de ora la care se da stingerea.

– Nu cred că asta este o idee prea bună, mormăi Freddy către Jane înghițind un ultim sandviș.

– Ce s-a întîmplat... te doare stomacul? Mănînci prea repede. Ești emoționată, asta-i tot.

– Emoționată pe dracu, am intrat în panică. Sînt terorizată. Nu pot să trec prin asta, Jane. De-abia îl cunosc pe Antony. E o greșeală. N-ar fi trebuit să mă las convinsă de tine.

– De mine? spuse Jane indignată. Eu n-am spus niciodată nimic. Crezi că te vreau pe tine să fii cumnata mea, pe tine pe jumătate yankee? Fratele meu s-ar fi putut însura cu o fată de duce... și iată-l cum se aruncă la picioarele unei fete drăguțele. Dacă ar fi fost pe timp de

pace, n-ai fi avut nici o şansă să pui mîna pe el. Şi ce e şi mai rău este că eşti pe jumătate franţuzoaică, iar în familia mea nu a fost niciodată iertat William Cuceritorul. Ar fi trebuit să rămînă în ţara lui nenorocită, de pe partea cealaltă a Canalului, şi să lase Britania în grija anglo-saxonilor. Uite, dacă vrei, mă duc şi îi spun mamei să anuleze tot spectacolul. Deja l-am pierdut pe cel mai bun bărbat, aşa că de ce să nu pierdem şi mireasa? Oricum, cadourile de nuntă nu sînt cine ştie ce... nu e nici un lucru pe care să nu-l putem trimite înapoi. Oamenii vor înţelege... de cînd cu războiul, toţi au trebuit să înveţe să fie mai flexibili. Dacă Antony n-ar fi fratele meu, m-aş mărita chiar eu cu el, ca să nu-i dezamăgesc pe invitaţi, dar tu spune doar un cuvînt şi ne putem întoarce la Hamble înainte ca cineva să observe c-am plecat. Sau, şi mai bine, am putea conduce pînă la Londra şi să agăţăm nişte masculi simpatici, cu sîngele clocotind, cu care să ne distrăm pe cinste.

– Bine, bine, o să fiu cuminte, spuse Freddy mohorîtă.

Se îmbrăcă în dormitorul lui Jane, cu Eve şi Lady Penelope agitîndu-se în jurul ei. Podul de la Longbridge era plin de rochii de mireasă, dar nici una nu i se potrivea lui Freddy, pentru că era mai înaltă decît toate miresele care fuseseră în familia Longbridge pînă atunci. Restricţiile din timpul războiului şi lipsa acută de îmbrăcăminte făcuse imposibilă cumpărarea unei rochii noi de mireasă şi totuşi Lady Penelope se hotărî ca soţia fiului ei cel mare să arate ca o mireasă.

Datorită războiului, transformase talentul la croşetat într-o adevărată măiestrie în ale croitoriei.

Pentru corsaj, Lady Penelope luase partea de sus a unei rochii din epoca Victoriană, cu un decolteu adînc, ornamentat cu fundiţe şi cu mîneci bufante, care-i descoperea umerii lui Freddy pe jumătate. Fără milă stricase două rochii din perioada lui George al III-lea, una din ele avînd o fustă din satin plisat, susţinută în talie de un cordon lat. Nu era suficient de lungă pentru a atinge podeaua, dar se vedea foarte frumos sub un voal bogat de dantelă, de care atîrna o trenă lungă, tot din dantelă. Sophie, Sarah şi Kate îşi petrecuseră dimineaţa cosînd pe un voal o ghirlandă alcătuită din boboci micuţi de trandafiri ce-i înconjura umerii. Această ghirlandă era o moştenire de familie, bine păstrată timp de mai bine de trei sute de ani, de pe vremea regelui Charles al II-lea. Freddy se uită în oglindă, atrasă irezistibil de chipul străin care-o întîmpina şi se gîndea că-i vine din ce în ce mai uşor să facă faţă acestei căsătorii pe măsură ce o copleşeau noi şi noi găteli. Cu cît se recunoştea mai greu sub povara ornamentelor, cu atît ideea acestei căsătorii îi apărea mai plauzibilă. Singura trăsătură familiară care răsărea din apele oglinzii era părul ei ca un foc de artificii, pus în valoare de voalul de culoarea fildeşului.

Mulţi oameni se căsătoresc, îşi spunea în sinea ei. Mama ei se căsătorise, Lady Penelope, care se presupunea că îi va spune de aici înainte pur şi simplu Penelope, dar niciodată Penny, se căsătorise şi ea... cunoştea sute de femei măritate care nu găseau această situaţie anormală sau împovărătoare. De ce atunci i se părea ei această căsătorie, dintr-o după-amiază frumoasă, un lucru atît de ciudat? Pe de altă parte, era timpul cel mai potrivit al zilei pentru zbor!

– Antony este gata? Cu uniforma călcată şi toate cele cum trebuie? o întrebă pe Jane, din pură curiozitate.

– Antony? întrebă Jane absentă, mult prea ocupată cu fermoarul rochiei verzi de domnişoară de onoare pentru a-i da atenţie.

– Fratele tău, Antony. Mirele, sau cel puţin aşa mi s-a spus că-l cheamă.

– Oh, Doamne! Jane fugi să verifice şi se întoarse în cîteva minute, cuprinsă de isterie. Nu se ştie nimic de el. Nimeni nu are nici un semn de la el!

– Jane, ce spuneai tu mai devreme despre bărbaţii înfocaţi din armată? întrebă Freddy.

– Jane, calmează-te, spuse Eve liniştitor. A sunat să ne spună că e pe drum, nu-i aşa?

– Acum cîteva ore!

– Poate că s-a răzgîndit, spuse Freddy răutăcioasă. Se întîmplă chiar şi-n cele mai bune familii.

– Am vorbit eu cu el, sări Sophie cea mică.

– Cînd diavoliţă? vru să ştie mama ei.

– Acum cîteva minute. M-am dus jos şi telefonul suna, aşa că am răspuns şi era Antony. Mi-a transmis un mesaj.

– Şi de ce nu ne-ai spus? se abţinu Lady Penelope să nu ţipe.

– Mie mi-a transmis mesajul. Nu mi-a spus că trebuia să-l mai spun şi altcuiva, răspunse Sophie plină de importanţă. Au avut pană la cauciuc şi a zis că mai întîrzie. Mi-a spus să-l aşteptăm direct la biserică.

Lady Penelope se uită la ceas.

– Sophie, Kate, Sarah, duceţi-vă şi puneţi-vă rochiile. Plecăm de acasă peste exact douăzeci de

minute.

– Şi dacă va trebui să aşteptăm la biserică, mamă? întrebă Sophie, pe un ton de piază-rea, îndreptîndu-se cu paşi uşori spre mijlocul camerei.

– Sophie Harriet Helena Longbridge... tu... ai... început... să... să-mi... pui răbdarea la încercare. La aceste cuvinte de avertizare, cele trei fetiţe dispărură, fluturîndu-şi rochiţele albe.

Alaiul de nuntă, cu trăsuri cu cai, urmate de tot satul şi de toţi vecinii din împrejurimi, unii mergînd pe jos, alţii călare, alţii în trăsuri, ajunse la biserică odată cu maşina mirelui. Tony şi cavalerul lui de onoare au reuşit să se strecoare prin mulţime şi să ajungă în spatele bisericii înainte ca clopotul să bată de trei ori.

De îndată ce porni spre strană la braţul lui Paul, Freddy deveni un personaj dintr-o tapiserie. Se mişca în acordurile acelui familiar şi nobil marş nupţial, o muzică pe care nimeni din biserică n-o putea asculta fără să-şi reamintească, cu spaima în suflet de şuieratul bombelor.

– Deci ea e fata ta, oftă cavalerul de onoare, Jock Hampton, cînd se uită pentru prima oară la silueta înaltă, maiestuoasă, învăluită în voaluri, care se apropia. Numai cu cîteva ore înainte fusese pe punctul de a pleca la Londra pentru a-şi petrece noaptea acolo.

– Acum înţeleg de ce erai aşa de grăbit.

– Taci din gură, spuse Tony în şoaptă, dornic ca nici o voce omenească să nu se interpună între el şi imaginea lui Freddy, deşi i se părea de nerecunoscut.

Aşa slab şi înalt cum era Tony, tot era mai scund cu cîţiva centimetri decît uscăţivul californian blond care

făcea parte din escadronul "Vulturul" încă de la început, cu multe luni înainte de venirea lui Tony la comanda escadronului. Cei doi tineri în uniformă RAF albastră aşteptară liniştiţi, în timp ce orga cînta, iar Paul o aducea pe Freddy la altar. Cînd ajunseră acolo, Paul puse mîna ei în mîna lui Tony.

Jock Hampton se dădu cu un pas înapoi şi îi privi în timp ce repetau jurămîntul sacru. Greu putea să-i vadă faţa lui Freddy aşa cum era, încadrată de voaluri şi în lumina slabă din biserică. Dantela îi acoperea aproape în întregime părul şi el nu putu s-o vadă bine decît după ce se descoperi, la sfîrşitul ceremoniei, cînd îl sărută pe Tony. Se simţi paralizat de emoţie. Nu numai pentru că era frumoasă, surprinzător de frumoasă, dar şi pentru faptul că o mai văzuse o dată înainte şi ştia că nu-i va putea uita niciodată chipul. O văzuse prima oară cu douăzeci şi patru de ore în urmă, cînd ea îşi dăduse casca jos şi îi făcuse semn cu mîna. Trecuseră doar douăzeci şi patru de ore de cînd îi salvase viaţa.

Aripa cea mai mare de la Longbridge Grange fusese redeschisă cu ocazia nunţii. Freddy dansase cu toate noile ei rude înainte ca Jock Hampton să se hotărască s-o abordeze; acum mireasa se chinuia să danseze cu tînărul ei cumnat, Nigel.

– Am încercat să-ţi mulţumesc, spuse el cuprinzînd-o în braţe.

Vălul lui Freddy fusese de mult pus deoparte şi acum părul îi flutura liber, şuviţe strălucitoare înconjurîndu-i faţa ca urmare a numeroaselor dansuri pe care le acordase bărbaţilor între doisprezece şi

optsprezece ani, fiecare pretinzînd că-i era rudă apropiată. Cavalerul de onoare era singurul bărbat la care nu se aşteptase să aibă pretenţii de la persoana ei buimăcită.

Încurcată de spusele lui, Freddy privi în sus pînă la Jock Hampton. Primul gînd care-i veni în minte era că are o faţă tipică de californian. Era tipul băiatului care frecventase un colegiu renumit, cu alţi băieţi din acelaşi mediu ca şi el, cu un campus pentru cei mai buni jucători de fotbal, el fiind unul dintre eroii atletici, înalţi, un băiat de aur ce se evidenţia printre colegii lui, cu părul blond fluturîndu-i pe frunte într-un fel care era împotriva regulamentelor şcolare, dar chiar şi a modei, care-i determina pe bărbaţi să folosească un fel de briantină pentru ca părul să stea lipit de cap. Pare un bărbat dur, se gîndi ea, observînd cu plăcere că dansează minunat, un bărbat dur şi nesupus, dar în ochii lui albaştri clipea o luminiţă veselă. În jurul ochilor, dungile datorate soarelui erau accentuate cum numai la un pilot poţi vedea. Era sigură că acest viking temerar, care apăruse pe neaşteptate la nunta ei, era nedomesticit şi nesubordonat. Trăsăturile lui erau aspre, de parcă ar fi fost o sculptură neşlefuită. Freddy se gîndi că arată oarecum ca un gangster. Oare unde-l găsise Tony? Se uită la el întrebătoare. Despre ce vorbea?

– Ieri... explică el. Încercam să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai salvat viaţa... tipul din barca pneumatică de salvare... nu-ţi aminteşti de mine?

– Tu erai?

– Da. Un zbor foarte frumos, doamnă Longbridge.

– De ce m-ai pîrît, afurisitule? Gură bogată! Aproape că era să fiu dată afară de la TATA din cauza limbuției tale. De ce dracu n-ai putut să păstrezi povestea pentru tine, nenorocitule? Lepădătură! Nu, tu trebuia să te duci să trăncănești, să-i spui totul unui reporter... despre toate prostiile, imbecilitățile... Se opri din dans brusc și aproape că o scăpă din brațe, atît de uimit fu de izbucnirea ei.

– Recunosc că ai un fel foarte aparte de a-ți exprima sentimentele, spuse Jock cuprinzînd-o din nou în brațe. Mă bucur că n-ai avut timp astăzi să-ți încarci arma.

– Nici ieri n-am avut timp. Noi zburăm neînarmați, deșteptule.

– Ai păcălit un Messerschmitt?

– Ca să fiu sinceră, nu prea m-am gîndit la consecințe.

– Vai, vai, doamnă Longbridge, nu sînt prea sigur că-l invidiez pe minunatul meu comandant de escadron. Știe cu ce maniacă s-a însurat?

– Hai, termină, deșteptule !! Trebuia să mă distrez și eu puțin. Voi aveți parte de tot ce-i mai palpitant și noi trebuie să ne mulțumim numai cu transportul pe furiș. Cum ți-ar plăcea să faci asta tot timpul? Dar hai să terminăm. Cum ai zis că te cheamă?

– Jock Hampton, doamnă.

– Ei bine, Jock Hampton, să nu îndrăznești cumva să-i spui lui Antony ce-am făcut. Și nici să nu te gîndești să mai povestești altcuiva, ai înțeles? Sau altfel te prind și-ți arăt eu. Și cînd eu am ceva de împărțit cu cineva, e vai de el!

– Promit. Mă îngrozeşti prea tare ca să îndrăznesc să-mi aduc aminte doar...

– Să-ţi aduci aminte de ce? întrebă ea cu o privire suspicioasă.

– Nu mai ştiu ce nu trebuia să-mi aduc aminte.

– Poate că nu eşti atît de încăpăţînat cum am crezut eu, spuse ea.

– Cred că este timpul să tăiaţi tortul, doamnă Longbridge.

– Nu încerca să schimbi subiectul.

– Nu, vorbesc serios. Te aşteaptă. Dar îmi dai voie să mă explic spunîndu-ţi doar că ceea ce s-a întîmplat a fost din cauză că eram extenuat peste măsură şi aşa mai departe? Şi n-am să mai spun nimic, niciodată?

– Oh, bine, hai spune-mi.

– Nu i-am spus reporterului că era vorba de o fată. Am spus doar că avea părul prea lung pentru un bărbat.

Freddy se gîndi la cele spuse de el.

– Te cred acum, replică ea încet. Asta înseamnă că trebuie să-mi cer scuze pentru cele spuse pînă acum?

– O mireasă nu trebuie să-şi ceară niciodată scuze, indiferent de circumstanţe.

– Oricum, eu mă scuz. Nu trebuia să mă port aşa. Nu de ziua nunţii mele.

Oh, Doamne, dar o vreau pe fata asta, se gîndi Jock Hampton. Ar fi trebuit să fie a mea.

CAPITOLUL 18

Afişul care fusese lipit pe toate zidurile clădirilor din Franţa la începutul anului 1943 reprezenta un tînăr francez impresionant de musculos şi bine hrănit, îmbrăcat într-o salopetă albastră şi stînd plin de curaj în faţa unei grămezi de unelte, sub un cer portocaliu. Pe fundalul roşu al acestui afiş se vedea în depărtare Turnul Eiffel, iar literele albe şi albastre anunţau: "Muncind în Germania, deveniţi ambasadorii calităţii franceze peste hotare".

"Calitatea franceză" se gîndea Bruno, de cîte ori trecea prin dreptul acestui afiş. Se gîndea că germanilor le-ar conveni să obţină calitatea franceză a bunurilor de larg consum... şi cu toate acestea se felicita că nu fusese pus în situaţia de a demonstra personal această calitate în Germania, sub forma unei munci forţate, pe care afişul o prezenta atît de îmbietor. Datoria pe care o avea de îndeplinit la Valmont îl scutea de aşa ceva. Din 1942, cînd bunicul lui, Jean-Luc de Lancel, murise de pneumonie, Bruno devenise stăpînul Casei de Lancel, al castelului Valmont şi al tuturor viilor. După moartea soţului ei, Anette de Lancel se retrăsese, cu inima zdrobită, din orice activitate, stînd în permanenţă în camerele ei şi nemaiinteresîndu-se defel de conducerea proprietăţii.

În ciuda relațiilor bune pe care Bruno le cultivase și menținuse cu reprezentanții Führer-ului din Champagne, el nu putuse schimba faptul că șampania produsă pe pămînturile sale era considerată pradă de război. Era adevărat că germanii le permiseseră în cele din urmă producătorilor de vinuri să vîndă aproape douăzeci și cinci la sută din producția anuală unor cumpărători civili din Franța, Belgia, Finlanda și Suedia, dar această concesie de-a abia le permitea să scoată un venit minim, care nu le ajungea decît pentru pregătirea viitoarei recolte. Nici nu se punea problema să-și satisfacă unele gusturi extravagante.

După ce avusese loc înmormîntarea bunicului său, Bruno stătea și se gîndea mînios că producerea șampaniei devenise o afacere absolut neprofitabilă.

Privea pe fereastră oceanul verde al viilor ce se întindea în văile din fața castelului. Da, era de acord cu faptul că francezii prestau o muncă de calitate, dar el ar fi putut să fie la fel de bine un măcelar în fața unui cîntar plin de măruntaie – burtă, rinichi, creier și momițe de vițel – toate acestea constituind o privelițte plăcută ochiului său. După doi ani de zile știa destul de multe pentru a se descurca în producerea șampaniei, și mult, mult mai multe decît intenționase el să învețe.

Nu avea de gînd să rămînă în locul ăsta plicticos din Franța după terminarea războiului. Iar în viziunea lui, războiul avea să se termine după ce toate țările își vor fi epuizat resursele. Dar cine putea spune cînd se va termina războiul? Cine putea să ghicească care vor fi învingătorii? Aici, la Paris, se știau foarte puține lucruri despre evoluția războiului și cei din Champagne știau și

mai puțin. Era mult prea departe de front. La fel ca multe alte milioane de francezi, el presupunea că Franța va fi oarecum atașată Germaniei și, cu puțin noroc, va fi tratată ca partener al Reich-ului și nu ca un dușman învins.

Bruno se juca cu cheia de la pivnița mare, secretă, plină cu sticle de șampanie, care zăcuseră acolo neatinse de cînd începuse războiul, fără ca germanii să suspecteze ceva. Acum numai el știa de acest loc și cei trei membri ai familiei Martin, care depozitaseră ultima oară acolo sticlele de șampanie din producția anului 1939. Bunicul său îi dăduse cheia sacră numai cu o zi înainte de a muri.

Bruno își aminti că în 1933, cînd fusese dus pentru prima oară în locul acela, bunicul îi spusese că în cazul unui război, un Lancel care se întorcea la Valmont se putea reface financiar și putea să replanteze viile cu banii obținuți din vînzarea acestui stoc secret de șampanie. Bruno meditä că, în ceea ce-l privește, putea să se ducă de rîpă castelul, iar pe terenurile cu viță de vie să se planteze varză – el ar fi perfect mulțumit să nu mai vadă niciodată o viță de vie și mai ales să nu mai fie niciodată nevoit să supravegheze vreo recoltă. S-o ia naiba de "calitate franțuzească"!

Oare ar fi iubit acest pămînt dacă într-o zi i-ar fi revenit numai lui, fără să fie nevoit să-l împartă cu surorile lui vitrege? Nu, se gîndi, niciodată, nici chiar în cazul ăsta. El ar fi... mulțumit de posesiune, dar n-ar putea niciodată să iubească un pămînt care-i cere proprietarului atîtea sacrificii. Dacă aveai o proprietate trebuia să te bucuri de ea fără să ai grijă de întreținerea

ei. Un castel ar trebui să fie vestit pentru bogăţia lui, pentru caii şi vînătorile organizate, pentru splendoarea obiectelor de artă şi a arhitecturii, pentru vizitele unor regi morţi de mult şi toată pompa secolelor, cum fusese castelul familiei Saint-Fraycourt în vremurile de glorie. Valmont nu era suficient de strălucitor; obiectele de artă se limitau la portrete de familie şi la o mobilă bună, dar nu spectaculoasă. Iar aceste pămînturi din Champagne aveau un specific strict agricol, chiar dacă era un sol aparte numai bun pentru viţă nobilă.

Dacă el ar fi fost singurul proprietar, ar fi angajat un arendaş care să stoarcă şi ultima picătură din bogăţia acestor pămînturi, iar el ar fi venit la Valmont numai ca să se asigure că n-a fost înşelat. Ce avantaje avea că era aristocrat, cînd, la Valmont, el avea aceleaşi preocupări ca şi un ţăran, ca unul dintre lucrătorii care deţine cîteva hectare de viţă?

Dar în privinţa sticlelor de şampanie din pivniţa secretă avea cu totul altă părere. Acestea reprezentau o mină de aur, chiar mai valoroasă decît aurul, şi el trebuia să profite de acest lucru. Acum că bunicul lui murise, el putea să vîndă nestingherit stocul de şampanie; şi mai mult, trebuia să se grăbească, fiindcă cu fiecare zi care trecea şi în care sticlele stăteau frumos aliniate acolo, îmbrăcate în foiţele cu etichete aurii, sfîrşitul războiului se apropia. Încetarea focului era inevitabilă şi, indiferent dacă Germania devenea stăpînă indiscutabilă a Europei sau nu, tot avea să urmeze o perioadă de incertitudine şi confuzie, la fel cum se întîmplase după căderea Franţei.

Dar Bruno îşi promise ca de data asta să fie mai prevăzător. Cînd va veni momentul, stocul de şampanie

va fi de mult transformat în bani. Va depozita şampania într-un garaj de ţară aşa încît, la vremea potrivită, cînd va fi pace, să profite de acest stoc important. Avea deja douăzeci şi opt de ani şi irosise trei ani din viaţă aici. Într- adevăr, "calitate frunţuzească"!

Bruno plecă în vizită, cum făcea ori de cîte ori avea ocazia, la simpaticul lui prieten, generalul von Stern, care, acum, se simţea perfect în largul lui în casa de pe strada de Lille. Nu-i fusese prea greu să ajungă la o înţelegere cu el, ca între gentlemeni, în privinţa soartei miilor de sticle de şampanie ce zăceau stivuite în pivniţa secretă de la Valmont. Ele reprezentau puterea cîştigată cu greu a familiei Lancel, tezaurul familiei şi viitorul ei.

În timpul misiunii sale de descoperire a operelor de artă, generalul aflase multe lucruri despre traficul de obiecte preţioase din Franţa, mult mai multe decît îi era de trebuinţă. El înţelese imediat problema lui Bruno şi, prin cîteva telefoane, o întîlnire, un aranjament cu cei ce se ocupau de prada de război, rezolvă totul într-un mod satisfăcător pentru amîndoi.

Un convoi discret de camioane, care era la dispoziţia generalului, făcu mai multe drumuri la Valmont în timpul nopţii. Soldaţii germani, disciplinaţi, încărcau sticlele de şampanie în camion cu aceeaşi grijă şi cu acelaşi respect cu care ar fi deplasat nişte tablouri sau sculpturi. Totul a decurs în bună ordine. Nu s-a spart nimic, nu s-a furat nimic, nu s-a petrecut nimic care să atragă atenţia celor de la castel. Nici măcar ofiţerii Führer-ului din Champagne n-au ştiut nimic, căci ei nu mai întîrziau pe acolo după căderea nopţii.

Sticlele din pivniţa secretă au dispărut treptat de

la Valmont, lună de lună, pînă cînd puterea casei de Lancel a dispărut pentru totdeauna la bursa neagră, iar Bruno, prin relaţiile pe care le avea în domeniul bancar, a reuşit să-şi alcătuiască un fond monetar solid în Elveţia, o garanţie importantă pentru viitor. Nimeni nu a avut de suferit în această afacere, cu excepţia celor trei loiali pivniceri din familia Martin, cei trei veri care din nefericire ştiau de existenţa pivniţei secrete. Bruno a considerat că e mai prudent să scape de ei şi de memoria lor stînjenitoare. Ei nu trebuiau să vadă niciodată că pivniţa secretă, "Trezoreria", a fost golită.

Cu prima ocazie, cînd unul din ofiţerii Führer-ului din Reims a venit să inspecteze viile familiei Lancel, l-a găsit pe Bruno profund tulburat şi avînd nevoie, din nou, de un sfat bun.

– Cred că este de datoria mea să vă semnalez că trei din oamenii mei de încredere s-au alăturat "Rezistenţei", îi spuse Bruno. Nu ştiu ce să fac – bunicul meu ţinea foarte mult la aceşti oameni – dar eu nu pot, conştient fiind de ceea ce fac, să-i acopăr, căci ar însemna că sînt şi eu de partea lor.

– Viconte, ai luat o hotărîre înţeleaptă. Şi patriotică. Dă-mi numele lor şi nu-ţi mai bate capul cu ei. De problema asta se va ocupa Gestapoul din Reims.

Cînd auzise de executarea celor trei veri Martin, Bruno se gîndi o clipă că pierduse nişte oameni pricepuţi. Cu toate acestea, în sinea lui admise că şi Gestapoul era util la ceva.

Pe cînd coafeza îi aranja părul astfel încît să-i poată pune peruca ce o transforma în împărăteasa

Josephine, se gîndea că tare mult şi-ar fi dorit să audă rîsul ironic al lui Cary Grant sau să-l privească pe Fred Astaire cum bate step pe treptele unei scări, sau s-o urmărească pe Myrna Loy cum se amuză pe seama unui bărbat. Dar filmele americane deveniseră amintiri nostalgice de cînd fuseseră interzise în 1940. Astăzi ea era machiată pentru încă unul din filmele formale, somptuoase, cu subiecte istorice sau biografice, pline de un fals dramatism, care deveniseră foarte populare în cinematografia franceză din ultimii ani.

"Prestigiul" şi "calitatea artistică" erau acum cuvintele-cheie în producţia cinematografică, iar producătorii stăteau şi dezbăteau în şedinţe valoarea unui memoriu, cîntărind dacă acel memoriu glorifica suficient cultura şi tradiţia franceză. Franţa fiind sub ocupaţie, era ruptă de restul lumii, dar îi rămăsese trecutul glorios. Filmele care se produceau acum erau inspirate din acest trecut, fiind încărcate de un naţionalism din care răzbătea mîndria francezilor pentru grandoarea şi splendorile zilelor apuse.

Mulţi producători pretindeau că folosesc aceste subiecte pentru a da speranţă şi încredere poporului francez în tristele zile ale înfrîngerii; alţii, resemnaţi sub conducerea noului regim, admiteau că-şi căutau un refugiu în istorie, în vremurile imemoriale ale legendelor şi miturilor pentru că, deocamdată n-aveau nici o şansă să prezinte pe ecran realităţile lumii contemporane. Ocupanţii erau mult prea vicleni pentru a nu realiza că spectacolul trebuie să continue mai ales în cazul unui popor învins, într-o ţară în care cinematografele erau mai pline ca niciodată.

În ultimele ei cinci filme, Delphine purtase numai peruci şi costume de epocă, toate aceste filme fiind turnate într-un castel pe care nemţii îl achiziţionaseră în acest scop, sau pe un platou cu decoruri minuţios elaborate. Scenariile filmelor şi replicile ei erau scrise într-o limbă literară pretenţioasă, iar acţiunea filmelor respecta un tipar strict, plin de sentimentalism, o întoarcere la clasicism, în care nu avea ce să caute spontaneitatea şi complexitatea scenariilor din filmele de dinainte de război.

Delphine îşi cercetă chipul în oglinda mesei de machiaj cu o privire expertă. Da, încă mai făcea faţă unei examinări atente, de prim plan, deşi nu înţelegea cum e posibil acest lucru cînd ea nu mai primise nici o scrisoare de la Armand de aproape patru luni. Cînd era acasă, singură şi nemachiată îşi studia cearcănele de la ochi, acum vizibile şi care se datorau nopţilor de veghe în care plîngea de disperare, încercînd în zadar să-şi învingă insomnia. Se gîndea cu îngrijorare că dacă ea îşi putea depista, azi, urmele nesomnului pe chip, mîine, acestea vor fi vizibile şi în faţa aparatului de filmat. Şi, ca majoritatea oamenilor, nu-şi permitea să rămînă fără slujbă. Pe cînd costumiera îi prindea o diademă de smaralde şi diamante în perucă, Delphine înţelese că avea nevoie să se sfătuiască cu cineva; altfel risca să cedeze nervos sub povara sentimentului de frică ce o copleşea în legătură cu soarta lui Armand.

Dar cu cine să vorbească? Coresponda regulat cu bunica ei, la Valmont, din 1940, iar faptul că-şi putea descărca sufletul în aceste scrisori o ajuta ca şi cum ar fi ţinut un jurnal. Deşi răspunsurile bunicii ei soseau la

intervale de timp neregulate şi lungi – era ca şi cum ar fi trimis un mesaj într-o sticlă pe apă – totuşi, se simţea ceva mai bine, avînd sentimentul că aparţinea şi ea unei familii. Îşi simţea sufletul încălzit de scrisorile afectuoase ale bunicii ei. Bineînţeles că Anette de Lancel, la optzeci de ani ai săi, nu putea să mai dea un răspuns la problemele nepoatei sale, cum făcuse cîndva cînd dăduse petrecerea aceea din miezul verii, acum aproape şapte ani – sau poate şapte sute ? – la castelul Valmont, petrecere ce-i schimbase cursul vieţii.

Delphine recunoscu fără prea multă tragere de inimă că venise vremea să-l caute pe Bruno. El avusese dreptate în privinţa războiului, a felului în care germanii îi vor trata pe evreii din Franţa şi îşi dorise, de nenumărate ori, să-l fi ascultat la vremea potrivită. Acum, cu multe regrete în suflet, de-abia îi venea să creadă cît de orbeşte trăiseră ea şi Armand – şi totuşi ei se comportaseră tot atît de neglijent şi neprevăzător ca majoritatea francezilor, cu excepţia cîtorva pesimişti înţelepţi – Robert Siodmak, Max Ophuls, Boris Kaufman, Jean-Pierre Aumont – care părăsiseră Franţa la timp.

Cînd Delphine telefonă după Bruno la Valmont, află că-şi petrecea cîteva zile la Paris. Îl sună la hotel şi fu cuprinsă de încîntarea din vocea lui, de parcă ultima lor întîlnire nu avusese loc niciodată.

– Bineînţeles că am timp să ne întîlnim. Gîsculiţă ce eşti! Cum să nu vreau! exclamă el şi fixară o întîlnire pentru a doua zi, la casa ei de pe strada Mozart.

Delphine se îmbrăcă şi se machie cu grijă pentru această întîlnire, iar cînd îşi termină toaleta se studie şi

decise mulțumită că nu s-a schimbat prea mult în cei patru ani. Nu trebuia să-și trădeze spaima care pusese stăpînire pe ea, căci instinctele ei o avertizau în privința oricărei manifestări de slăbiciune.

În timp ce se salutau, Bruno se gîndi că era la fel de strălucitoare ca întotdeauna. Delphine avea acum douăzeci și cinci de ani și-și menținuse acel formidabil echilibru interior care se accentuase pe măsură ce devenise o adevărată femeie. Cu timpul, farmecul chipului său încîntător și al ochilor săi oblici sporise și mai mult. Oare ce ar putea s-o facă pe Delphine să-și piardă puterea de seducție, cu excepția acestor vremuri grele, se gîndi el. Dar cînd îi privi ochii negri tulburători, își dădu seama imediat că era cuprinsă de teamă.

Ea pregătise o mică gustare pentru Bruno și timp de cîteva minute discutară despre lucruri lipsite de importanță. Delphine constată încîntată că Bruno era la fel de plăcut în discuție și la fel de înțelegător ca în zilele cînd ei fuseseră foarte apropiați unul de altul și se ajutaseră reciproc fără să pună prea multe întrebări.

– Sînt îngrijorată, Bruno, spuse ea brusc. Armand a fost luat prizonier la Dunkirk și trimis în Germania să muncească într-o fabrică. Pînă acum patru luni îmi trimitea des vederi... în care-mi scria că e bine... dar de atunci n-am mai primit nimic.

– Ce ai făcut ca să afli unde este? întrebă Bruno oarecum preocupat. Deci așa, se gîndi el, tot despre evreul ăla blestemat e vorba. Ce neplăcut și prostesc! Cît de greșit se purta Delphine.

– Ce-aș putea să fac, Bruno? Nu știu de unde să pornesc.

– Dar trebuie să ai nişte prieteni... oameni care ar fi interesaţi să...

– Am prieteni la studio, colegi, care-mi sînt mai mult decît nişte adevăraţi prieteni, dar cum mă pot ajuta ei?

– Nu la asta m-am referit. Delphine, scumpo, presupun că ai fost invitată în salonul lui Obetz, ambasadorul Germaniei, şi în cel al lui Herr Epting de la Institutul German...

– Invitată – desigur, dar cum era să mă duc? Niciodată nu m-am gîndit să accept o asemenea invitaţie.

– Dacă-mi permiţi să-ţi spun, aici greşeşti enorm, gîsculiţa mea. Ai rupt relaţiile cu nişte oameni importanţi, cu relaţii valoroase, oameni care te-ar putea ajuta.

– Nemţii?

– Cine altcineva? Ei controlează toată Europa – cine altcineva decît nemţii?

– De ce m-ar ajuta un neamţ să găsesc un evreu?

– Vai, Delphine, vezi totul în alb şi negru, exact aşa cum făceai şi înainte. Pe vreme de pace era o calitate fermecătoare, dar inutil de naivă în asemenea împrejurări. Ai avut veşti de la Sadowski în mod regulat, timp de mai mulţi ani – acest lucru îmi indică că el a fost considerat un francez de origine evreiască şi că a fost tratat ca orice prizonier de război. Este circumcis? Nu? Ei bine, ăsta a fost norocul lui. N-ar fi fost deloc înţelept în vremurile astea să încerci să cauţi un evreu cu numele de Sadowski, dar pe un cetăţean francez, pe binecunoscutul regizor Armand Sadowski, de ce nu? Ar

fi un lucru normal să încerci să-ţi foloseşti influenţa pentru a afla veşti despre el.

– Influenţa mea? Care influenţă?

– Delphine, nu-ţi dai seama că acum eşti mai vestită ca oricînd? Iar a fi vestit înseamnă a avea influenţă, dacă ştii cum să profiţi de asta. Să nu-ţi foloseşti această influenţă este ca şi cum ţi-ai arde banii, draga mea. Nu o să fii tot timpul celebră şi adulată. Succesul nu e nemuritor, ca aurul.

– N-aş şti de unde să încep.

– Nu de asta m-ai chemat pe mine?

– Eu... eu am vrut să-ţi cer un sfat...

– Lasă-ţi grijile în seama mea, Delphine.

– Vai, Bruno, chiar crezi că sînt speranţe?! ţipă Delphine, incapabilă să-şi stăpînească emoţiile.

– Bineînţeles că există speranţe, o asigură el. Va trebui să mă gîndesc de unde e mai bine să pornesc, dar dacă mă asculţi şi-mi urmezi sfaturile, vei face tot posibilul pentru Sadowski, indiferent unde o fi el acum.

– Oh, da, Bruno, da, voi face tot ce spui!

Bruno se îndrepta cu paşi repezi spre hotelul lui, de pe partea stîngă a rîului, fredonînd satisfăcut. Despărţirea de Delphine îl privase de multe avantaje. A avea o asemenea soră se dovedise un lucru valoros în trecut, iar acum ar putea fi chiar şi mai valoros. Evident, ea trebuia să creadă că evreul ei mai trăieşte încă. Ce păcat! Ar fi şi mai folositoare scopurilor lui dacă ar avea inteligenţa necesară să admită că Armand e mort. Şi totuşi, dacă n-ar mai avea această speranţă, nu i-ar mai fi de nici un folos. Ei bine, el putea să-i ofere speranţe –

nu-l costau nimic – dar ce putea ea să-i dea în schimb?

În timp ce traversa podul peste Sena, Bruno se gîndi că n-avea nevoie de nici o favoare de la ambasadorul Germaniei la Paris sau de la reprezentanții germani ai Ministerului Culturii și Artei. Nu conta că Delphine nu întreținuse relații cu Obetz și Epting sau chiar cu Greven, șeful ei de la Continental. Atunci lucrurile ar fi fost mult prea simple.

Dar generalul lui, von Stern... da, cu von Stern era altceva. Omul se pricepuse grozav să-l ajute în afacerea cu șampania. De ce n-ar face afaceri împreună?

Bruno mergea de-a lungul străzilor din Paris și se gîndea la veștile – mai degrabă zvonuri, pentru că în presă nu apăruse nimic – despre înfrîngerea unor mari forțe ale armatei germane la Stalingrad, numai cu cîteva luni înainte, la începutul iernii lui 1943. Era oare un semn că ar fi posibil ca nemții să nu devină singura putere în Europa sau era doar o înfrîngere întîmplătoare, în lungul șir de victorii? La urma urmei, nici chiar Napoleon nu reușise să cucerească Rusia pe timp de iarnă.

Bruno decise că veștile de la Stalingrad n-aveau prea mare importanță, indiferent ce însemnau. Pur și simplu toate astea îi întărea convingerea că acum era timpul potrivit pentru consolidarea averii sale, înainte de sfîrșitul războiului. Von Stern era un om prea abil ca să refuze colaborarea. Amîndoi urmăreau același lucru: să-și asigure un viitor prosper.

Dar von Stern mai vroia un lucru, pe care orice cuceritor al unui oraș mare și plin de vrajă și-l dorise dintotdeauna: vroia ca oamenii să i se supună. El ocupa

o poziție mai importantă acum și era mult mai puternic ca la început. La petrecerile sale nu mai invita numai ofițeri liniștiți. Ca și ambasadorul și președintele Institutului, el invita anumiți francezi, femei și bărbați, iar unii – evident, nu toți – veneau și cinau cu el la casa din Rue de Lille. Adesea îi dăduse de înțeles lui Bruno că i-ar face o deosebită plăcere s-o cunoască pe Delphine. La vremea aceea, Bruno fusese nevoit să găsească tot felul de scuze stînjenitoare, care acum i se păreau banale. Era cu atît mai bine să i-o prezinte pe Delphine acum, după ce-l dezamăgise de atîtea ori și după ce pivnița de la Valmont era goală.

Da, Delphine putea fi controlată prin prisma speranțelor. Ea își va pune cele mai frumoase bijuterii și cea mai elegantă rochie de seară și va sta la masa generalului von Stern, iar el va spune doar cîteva cuvinte, atît cît să-i întrețină ei speranțele. Fiecare dintre ei va obține ce așteptau... nimic mai mult – dar suficient ca s-o facă pe ea la fel de valoroasă ca și "Trezoreria" care acum era dusă departe și uitată, de parcă n-ar fi existat niciodată.

Lady Penelope Longbridge se gîndea că o iubește din ce în ce mai mult pe Freddy, în timp ce se agita prin bucătăria cu lespezi de piatră, într-o duminică neobișnuit de caldă din mai 1944. Se ocupa de gătirea celor necesare unui picnic în familie. Pe de altă parte, se întreba dacă nu cumva Freddy se implica ceva cam mult în activitatea aviatică, pierzîndu-și prea mult timp cu transporturile uriașelor bombardiere, prin toată țara. Se împlinise un an de cînd Freddy și Jane fuseseră antrenate

la Marston Moor pentru zborul pe noile avioane cu motoare în patru timpi şi în anul acela Freddy devenise din ce în ce mai expertă în domeniu, treabă care, după părerea Lady-ei Penelope, era cam... nefeminină. Nu-i venea prea uşor să se gîndească la cele două fete care pilotau bombardiere periculoase, chiar dacă uneori erau însoţite de un inginer de zbor, iar cîteodată şi de un copilot.

Era minunat pentru o femeie să poată zbura cu un Spitfire, aducîndu-l de la fabrica unde era construit spre aerodrom şi livrîndu-l unui pilot de luptă, întocmai cum un flăcău de la grajduri ar transporta un cal de curse pînă la jocheul care-l va călări în cursă... Dar – şi acesta era un gînd secret, pe care nu-l putea împărtăşi decît lui Gerald – ei bine, era cam deplasat ca fetele să piloteze giganticele Stirlings şi Halifaxes şi Lancasters, ca să nu mai pomenesc de enormele Boeing B-7 care arătau ca nişte fortăreţe zburătoare şi pe care le auzise zumzăind tot timpul, încă din vara trecută. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că o să petreacă o dimineaţă întreagă ascultîndu- şi fiica şi nora cum discută în contradictoriu despre mărirea presiunii în cazul unui "turbo-alimentator electronic" – ce-o mai fi însemnînd şi asta?! – în timp ce devorau ouăle jumări făcute dintr-un delicios praf adus de Jock ieri, cînd sosise pentru a-şi petrece sfîrşitul de săptămînă la Grange. Fetele păreau doi mecanici bătrîni, într-un garaj.

Era incapabilă să-şi imagineze ce va face Freddy după război, cînd va fi nevoită să ducă o viaţă normală? Invazia continentului nu putea fi prea departe, după cum îşi dăduse seama din expresia tensionată şi plină de

speranțe de pe chipurile lui Tony și Jane, Freddy și Jock. De foarte mult timp nu se mai întîmplase ca cei patru să se nimerească împreună în același timp. Penelope Longbridge tăia în felii carnea de vacă, rară și foarte prețioasă în aceste vremuri, pe care o adusese tot Jock.

Dar de ce își făcea probleme în legătură cu viitorul lui Freddy, în loc să se gîndească la viitorul fiicei sale? Oare din cauză că Freddy va trebui să facă față unui gen de trai cu totul nou pentru ea, pe cînd Jane se va întoarce la modul de viață în care fusese crescută? Pe de altă parte, nu se aștepta ca Freddy să se transforme peste noapte într-un model englezesc de femeie. Era mult prea liberă, cu părul ei roșcat strălucitor și cu mersul legănat, prea plină de energie ca să-și poată imagina cineva că se va transforma fără probleme în stăpîna conacului. Și totuși... totuși... într-o zi avea să devină stăpînă la Longbridge Grange, soția celui de-al cincisprezecelea baron, și, în această parte din ținutul Kent, se aștepta din partea femeilor să mențină anumite standarde.

Era clar că Freddy n-avea nici cea mai vagă idee despre ce se aștepta de la ea – deși, bineînțeles, ea nu avea decît douăzeci și patru de ani. Scumpa de ea, va fi pur și simplu obligată să dea mai multă importanță sărbătorilor religioase și Balului Vînătorilor, și Asociației Femeilor, și acțiunilor de caritate întru ajutorarea celor din spital, și petrecerilor cîmpenești, întrecerilor cu cai și tuturor balurilor din acest ținut – oh, după război vor fi atîtea de făcut! Oare știa Freddy ceva despre cum se organizează o petrecere deosebită? Sau cum se alcătuiește o listă de cumpărături? Și era oare

pregătită să învețe bridge? Nu va putea continua să arunce cărți într-o pălărie ce se poartă la Ascot! Nu încăpea nici o discuție că va trebui să înțeleagă că atunci cînd ea și Tony vor locui aici, va fi *esențial* să știe să joace bridge. Penelope Longbridge oftă fără să-și dea seama.

În ceea ce o privește pe Jane, ea avea o purtare atît de scandaloasă, încît maică-sii nu-i rămînea decît să-și pună mîinile-n cap, disperată sau să înnebunească. Nu avea nici un rost să adopte o atitudine rigidă – oh, ea aflase de aventurile lui Jane cu bărbații, deși dragul de Gerald nici măcar nu suspecta ceva, dar într-un fel nu o deranjau. În fiecare familie bună apărea cîte o Jane, din cînd în cînd – dar fata aceea neastîmpărată, revoltător de neastîmpărată, se va mărita totuși bine, foarte bine, de asta era sigură, și va avea mulți copii fericiți – da, Jane era un fenomen, dar nu avea de ce să-și facă griji în privința ei, spre deosebire de Freddy.

Dar Penelope Longbridge hotărî voioasă că va avea timp destul să reflecteze la aceste lucruri după ce se va termina războiul. Își contempla meniul care consta dintr-o cutie de ciocolată Milky Way pentru desert, o sticlă de whisky din care vor bea înainte de prînz, o mulțime de sandvișuri cu carne de vacă și unse cu unt, o salată de cartofi cu varză de Bruxelles și ceapă, la care pusese mult piper în locul untdelemnului care nu se găsea. Un asemenea meniu fusese posibil datorită lui Jock, care adusese majoritatea produselor, cu excepția pîinii și a salatei. Acum, că escadronul "Vulturul" devenise al optulea regiment american de zbor, el nu vizita niciodată Longbridge Grange fără o rezervă solidă

de mîncare pe care i-o procura sergentul de la popotă, care socotea că nimic nu e suficient de bun pentru comandantul escadronului, locotenent colonel Hampton. Dragul de Jock, se gîndi Penelope Longbridge, ce s-ar fi făcut ei fără el?

Comandantul regimentului de aviație, onorabilul Antony Longbridge, se gîndea că o iubește pe Freddy la nebunie, în timp ce aranja un morman de perne și de pături roase de molii sub un păr înflorit de lîngă porumbar, pregătind locul pentru picnic. Dar ea se schimbase oarecum față de fata cu care se însurase. Sau, ca să fie cinstit, nu era posibil ca el să se fi schimbat de cînd cu sinuzita cu care se pricopsise? Nu-l deranja decît atunci cînd se ridica la o înălțime de douăzeci de mii de picioare, de unde cobora în picaj, dar din acest motiv devenise inapt pentu zbor și acum rămăsese la sol, conducînd treizeci și șase de piloți de la un birou. Dacă nu puteai să pilotezi pînă la limita extremă de înălțime, nu erai bun de nimic. Sinuzită! Hristoase, ce ghinion avusese! Și ca să fie foarte onest, scrupulos de onest, oare nu chiar această diferență dintre el, care fusese obligat să rămînă la sol, și ea, care își păstrase libertatea de zbor, îl făcea să se simtă altfel?

Și, de fapt, în ce consta această deosebire? Mai mult ca sigur că ea nu avusese dintotdeauna acel aer de... oare era vorba de autoritate?... pe care-l avea acum. Arăta îngrozitor de impunătoare și stăpînă pe sine, în uniforma aceea pe care el plănuia s-o ardă imediat ce se termina războiul. Să-i ardă uniforma, pantofii negri să-i umple cu pietre și să-i arunce în rîu, să-i taie chipiul în

mii de bucățele, să-i ascundă insigna aurie de aviație, pentru o mie de ani, s-o determine să-şi lase părul lung pînă la genunchi şi să poarte rochii atît de decoltate încît să i se vadă sfîrcurile sînilor, indiferent ce-ar zice cunoscuții lor, şi, în final, să-i dea o bătaie bună, astfel încît să-şi dea seama cine era adevăratul stăpîn – de-abia aştepta! Desigur că nu fusese întotdeauna aşa de încîntată de ceea ce făcea, pentru că atunci cînd reuşeau să-şi petreacă cele două zile de permisie împreună, ea să-i vorbească numai de bombardierele ei, pînă cînd el era tentat să-i spună să-şi țină gura. Era mîndru de ea, fir-ar să fie – cine n-ar fi fost mîndru să aibă o nevastă aşa de curajoasă ca ea? – dar un bombardier era ca un autobuz mai mare cu aripi şi nimic mai mult. Ea nu-şi dădea seama de asta? Nu înțelegea că nu era chiar o minune faptul că se descoperise dispozitivul de ochire Norden? N-ar fi trebuit să se poarte cu... mai mult tact... şi să nu mai facă atîta caz de munca ei, avînd în vedere că el nu mai putea să piloteze?

De fapt, cugetă Tony aşezîndu-se pe una din pături şi cuprinzîndu-şi genunchii cu brațele, n-ar fi fost oare normal ca ea să se fi retras din această muncă încă de acum doi ani, cînd se născuse Annie? În fond TATA era o organizație civilă şi Freddy ar fi putut pleca fără nici un reproş din partea nimănui, dar nu, ea zburase în fiecare zi, pînă cînd intrase în luna a şasea şi nu mai putuse ascunde sarcina, oricît de mult îşi lărgea cureaua. Numai atunci acceptase să stea la conacul Grange, probabil înnebunind-o de cap pe biata lui mamă, la fel cum îi făcuse şi lui. E adevărat, el recunoştea că nu plănuiseră să aibă un copil pe vreme de război, dar

atunci cînd te căsătoreşti se mai întîmplă şi lucruri din astea; ce vroia de la el, să-şi ceară scuze? Apoi născuse la opt luni, de parcă de-abia aştepta să scape de sarcină, şi trei luni mai tîrziu se întorcea la TATA, la fel de puternică, plină de viaţă, cum nu fusese vreodată nici un corsar, lăsînd-o pe micuţa Annie cu mama lui şi cu Eve, cu Sophie şi Kate şi Sarah şi cu oricine se oferise să aibă grijă de ea şi, normal, toată lumea a îngrijit-o, astfel încît Annie credea probabil că are şase sau şapte mame, sărăcuţa mititică.

Gîndul la Annie îl făcu pe Tony să zîmbească. Era un spiriduş în toată puterea cuvîntului. Niciodată nu mergea agale dacă avea posibilitatea să alerge. Cunoştea deja toate legumele din grădina de zarzavaturi, fiecare copac şi gard viu din jurul casei, fiecare trandafir, fiecare cîine sau cal ce se apropiase vreodată de casă. Era profund interesată de toate lucrurile vii ce o înconjurau, şi pe care le prefera jucăriilor, un interes mai degrabă precoce. Avea un mers graţios şi era delicată ca o zadă cu picioare subţiri, dar în acelaşi timp mofturoasă ca un pisoi, micuţa lui Annie, şi nu zbura deloc, nici măcar într-un balon, şi dacă ar fi fost după el, n-ar fi zburat niciodată. Nu, va creşte şi va rămîne la fel de graţioasă şi rezervată ca şi acum, înconjurată de plaiurile verzi liniştitoare ale acestui ţinut, învăţînd să călărească şi să croşeteze la fel de bine ca şi mama sa şi va învăţa bineînţeles să vorbească franţuzeşte, ceea ce deja începuse să facă cu Eve, care venea s-o vadă la Longbridge Grange de cîte ori putea. Ah, Annie a să va fi o adevărată doamnă englezoaică! Şi de îndată ce se va termina războiul, în clipa-n care se va declara pacea, o

va lăsa din nou gravidă pe Freddy şi cînd va naşte, după ce va avea al doilea copil, el va continua tot aşa, pînă cînd va avea suficienţi copii care să o facă să uite de zborurile din timpul războiului. Bombardiere? Avioane de luptă? Ce au însemnat toate astea? se va întreba ea. Şi cînd va avea aşa de mulţi copii... mai ales cînd îl va pune pe soţul ei pe primul plan, cum trebuia să facă orice soţie bună, se va întreba cum de au putut s-o intereseze maşinăriile alea.

O iubea pe Freddy, o iubea cu adevărat, se gîndi Jane, ajutînd-o pe mama ei să aducă mîncarea pentru picnic. Dar cu cît o cunoştea mai bine, cu atît mai mult îşi dădea seama că există ceva ascuns în ea, ceva care nu-i dădea voie să se elibereze, ca un fel de rezistenţă în calea unei adevărate armonii familiale. Uneori se gîndea că ele două discutaseră despre orice ar fi putut să discute două femei, mai ales de cînd deveniseră cumnate şi colege de zbor, dar uneori, în mijlocul discuţiei, Freddy obişnuia să se îndepărteze, cu o privire ciudată în ochi, de parcă ar fi zărit ceva nevăzut şi de neînţeles pentru Jane. Niciodată n-o întrebase ce se întîmpla în momentele acelea, dar ştia că există un secret în trecutul ei – un bărbat, bineînţeles, ce altceva ar fi putut fi? – care însemna prea mult pentru ea ca să-l dezvăluie cuiva. În clipele acelea, ochii surprinzători de albaştri ai lui Freddy se îngustau şi zîmbetul ei deschis, plin de veselie, care-i încreţea graţios pielea nasului, dispărea şi pentru cîtva timp ea părea că se află în altă lume.

Indiferent care era misterul, numai acolo era explicaţia faptului că zborul însemna pentru Freddy mai

mult decît însemnase vreodată pentru ea. Într-un fel, Jane o invidia pe Freddy pentru această pasiune puternică. Era ca invidia unei tinere femei căsătorite, cu o căsnicie nu neapărat plicticoasă, față de o dragoste nouă, în plină efervescență. Cînd războiul avea să se sfîrșească, Jane nu credea că va vrea să se mai uite vreodată la un avion. În curînd se împlineau cinci ani de cînd zbura – oh, fusese nemaipomenit de palpitant și tonifiant că avusese șansa să practice această meserie, mai ales cînd devenise mai complicată – și, fără îndoială, era modul cel mai direct de a înlocui un bărbat combatant pe cîmpul de luptă. Fusese o meserie la fel de interesantă ca orice sport, mai ales în ocaziile cînd transportaseră bombardiere. Freddy greșea îngrozitor în legătură cu acel alimentator Yank Minneapolis-Honeywell – era mult mai sigur să folosești șuruburi auxiliare, cîte unul pentru fiecare motor, dar cine putea realiza o asemenea problemă teoretică? Oare vorbise serios și se gîndise profund la problemă sau doar se contrazisese cu ea pentru a întreține o discuție?

Jane puse jos platoul cu sandvișuri cu carne de vacă și le acoperi cu grijă împotriva unui eventual atac din partea insectelor. Se uită la Tony, cum stătea pierdut în gînduri, și reflecta că fața lui exprimă exact ce simțea ea. Fusese deprimată cînd Margie Fairweather, care începuse zborurile odată cu ele, murise, prăbușindu-se cu avionul Protector pe care-l pilota. Reușise să aterizeze pe un cîmp, dar avionul explodase înainte ca ea să aibă timp să oprească motorul. Mai muriseră și alte persoane de la TATA, foarte multe, dar moartea lui Margie fusese cea mai tristă, căci lăsase în urmă un

bebeluş. Soţul ei, Douglas, de asemenea membru TATA, murise în urmă cu patru luni, într-o misiune voluntară deasupra Mării Irlandei, datorită vremii rele. Oare Freddy nu se gîndea niciodată la micuţa Annie cînd zbura pe cele mai grele avioane de război care fuseseră pilotate pînă atunci? Oricum, nu era o întrebare pe care să i-o pui, aşa cum nu puteai să-l întrebi pe Jock de ce continua să-şi rişte viaţa în misiuni periculoase, cînd avea la activ atîtea fapte de vitejie încît se putea retrage, plin de glorie, la conducerea unui escadron de la sol. Trebuia să accepţi faptele aşa cum erau. Freddy îşi asuma cu bună ştiinţă riscul, cu sau fără copil.

Unde e Jock? se întrebă ea. Probabil că, într-o zi specială ca asta, cînd se găseau cu toţii laolaltă la Grange, el sporovăia cu Freddy despre bombardarea Germaniei, care se apropia şi care va pregăti invazia continentului. Pe cînd zbura deasupra Angliei, i se părea că tot pămîntul ţării stă în aşteptarea luptei ce avea să înceapă. Oameni şi materiale se adunau peste tot în ţară, în interior şi în porturi, încît era o minune că întreaga insulă nu se scufundase în apă sub greutatea ce o apăsa. Şi după invazie, după victoria pentru care se rugau cu toţii, ce va face Jock?

Fără îndoială că Tony şi Freddy vor locui aici, continuînd viaţa dusă de cincisprezece generaţii de membri Longbridge. Ea se va duce la Londra şi va avea o serie de escapade extraordinare, una mai pasionantă decît cealaltă, pînă cînd va găsi un bărbat potrivit cu care să se mărite şi s-o mulţumească pe mama ei.

Dar Jock? Jane Longbridge se aşează pe pătură cu spatele la fratele ei, astfel încît să nu-i întrerupă şirul

gîndurilor, şi reflectă la problema Jock Hampton. Poate că, în final, era mai bine că încercările ingenioase şi tainice ale lui Freddy de a-i împrieteni pe ea şi pe Jock, dăduse greş. Ce se întîmpla dacă el se îndrăgostea de ea, cum plănuise Freddy? Acum ea ar fi trebuit să-şi facă griji despre plecarea în California, cu un soţ american, şi să se gîndească la o ţară nouă şi un nou fel de viaţă la care trebuia să se adapteze. Ar fi fost o altă mireasă de război.

Nu, ea era chiar fericită că nu se întîmplase nimic. Aproape că – Jane se rugase pentru asta – reuşise să nu se îndrăgostească de Jock. Dacă i-ar fi spus cineva că va face un lucru atît de copilăresc şi banal încît să se îndrăgostească de un bărbat care n-o iubea deloc, ea l-ar fi lovit în cap cu o sticlă de... ce i-ar fi venit la mînă. Dar, vai, chiar aşa se întîmplase. Îl iubea din tot sufletul, cu o dragoste absurdă, pasională şi dureroasă, deşi nu ştia nimeni, nici măcar Freddy. Modul de vindecare pe care şi-l alesese era pe cît de umilitor, pe atît de bun.

Nu avea decît să-i privească pe Freddy şi Jock cînd erau împreună şi să-l observe pe frumosul blond californian – a cărui faţă Jane ar fi vrut de mult s-o atingă – cît de îndrăgostit era de Freddy, încă de cînd se căsătorise cu Tony, fără ca Freddy să-şi fi dat seama, şi atunci Jane se simţea mai puternică şi mai capabilă să reziste. În curînd, foarte curînd, ea va reuşi să se închidă în carapacea ei, ca o scoică, şi gîndurile despre ochii, buzele şi faţa de viking a lui Jock Hampton nu-i vor mai tulbura nopţile şi zilele. Iar în ce o privea pe Freddy, Jane se felicita pentru faptul că nu fusese niciodată geloasă şi nici n-avea de gînd să înceapă acum.

Săracul Jock... cînd se va termina războiul, bineînțeles că va părăsi Anglia și, deși era un oaspete de onoare al familiei ei, cine știe cît de des va mai avea timp să vină în vizită? Și cînd o va revedea pe Freddy cea de după război, într-un taior obișnuit și cu o grămadă de copii în jurul ei, conducînd o casă, va mai fi el îndrăgostit de ea? Ea va fi ceva mai grăsuță atunci și probabil că părul ei își va pierde strălucirea și chiar va încărunți puțin și va fi preocupată de noul bebeluș ce avea să se nască, de un cîine bolnav sau de un cocoș care nu era bun – da, în cîțiva ani, era inevitabil ca Freddy să ajungă așa. Va avea numai grija oliței de noapte și a oțetului pentru murături... Anglia o va acapara cu totul. Pe cînd ea, se gîndi Jane mulțumită, se va bucura din plin de petreceri. Zece ani de petreceri de-abia vor fi de-ajuns pentru a compensa tot acest timp în care pilotau neîncetat, treisprezece zile, cu numai două zile pauză. Cît de curînd, după război, vor apărea dresuri destul de fine?

Se simțea încă legat, mai mult sau mai puțin, de Freddy, gîndea Jock Hampton, sprijinindu-se de pervazul geamului și privindu-i pe Tony și Jane cum stăteau tăcuți pe păturile de sub părul înflorit. Dar de ce dracu nu înceta să-i cînte fiicei ei acel cîntec "Pînă ne vom revedea"? La un an după căsătoria lor, cînd escadronul "Vulturul" mai exista încă, Tony și Freddy frecventau cîrciumioara de la escadron de cîte ori aveau permisie. În fiecare noapte, pe cînd stăteau și beau și fumau, încercînd să nu se gîndească la piloții care nu se mai întorseseră din misiune, ea le cînta ore în șir cîntece mai noi sau mai vechi din timpul primului război

mondial, cîntece pe care le învățase de la Eve. Și în fiecare seară, ea încheia cu versurile fermecătoare ale acestui cîntec, cu acele cuvinte tulburătoare "Pînă ne vom revedea", la care Jock se gîndise întotdeauna, în ciuda oricărei logici, ca la o promisiune secretă pe care i-o făcea lui. Ea nu știa – dar el da, și doar asta conta pentru el.

Camera lui Annie era chiar lîngă a lui și chiar și prin pereții groși putea auzi vocea dulce a lui Freddy cum îșî legăna fetița, valsînd cu ea în brațe prin cameră. Oare Freddy nu-și dădea seama că era genul de melodie care-ți intra bine în cap și apoi te obseda luni în șir? De ce nu cînta "Iubirea lui Mairzy" sau altceva de genul ăsta, ușor de uitat? Ar fi putut s-o roage să înceteze, dar cum puteai să-i spui unei mame că melodia ce-o cîntă copilului ei te chinuie amarnic? Cum putea el să-i explice că melodia aia îl deranja exact în momentul în care încerca să se concentreze asupa fetelor drăguțe și iubitoare din Londra? Ele erau amabile și cu ofițerii inferiori, dar, firește, rangul îșî spunea cuvîntul.

Ar fi putut să se ducă afară, lîngă Tony și Jane, sau s-o găsească pe Lady Penelope în bucătărie și s-o ajute la treabă – bucătarul îmbătrînise prea mult ca să le mai fie de vreun ajutor – dar ceva îl reținea, făcîndu-l incapabil să-și părăsească postul de observație. Poate că vremea era de vină. Toată lumea din Anglia spunea că era cea mai caldă zi din luna mai de cînd îșî aduceau ei aminte. Acasă, la San Juan Capistrano, California, U.S.A., ar fi fost doar o altă zi frumoasă, o zi în care nu te poți hotărî dacă să faci surf sau să joci tenis, așa că ajungi la concluzia că e mai bine să le faci pe amîndouă.

Sau poate era o zi în care un bărbat îndrăgostit de viteză şi situaţii periculoase, ca el, un bărbat îndrăgostit de zborurile palpitante, auzind ce se întîmplă în Anglia, ia trenul pînă în Canada, unde se antrenează suficient astfel încît să poată intra în escadronul "Vulturul".

Exact o asemenea zi fusese cu patru ani în urmă cînd îşi luase rămas bun de la familie şi plecase – poate de aceea era neliniştit astăzi. Nu numai neliniştit... prost dispus, ceea ce era al dracului de ciudat, indispus fără nici un motiv explicabil... pur şi simplu nu era în apele lui, ceea ce n-ar fi trebuit să se întîmple, avînd în vedere că nu mai fusese la Grange de multe luni de zile şi acum ar fi fost firesc să se bucure de fiecare clipă. Oare misiunea escadronului său nu-l dusese spre spaţiul aerian din apropierea Germaniei, escortînd bombardierele şi apărîndu-le de mitralierele antiaeriene germane şi de avioanele de luptă pînă la destinaţia stabilită? Nu zburase el printr-o zonă aeriană plină de afurisita artilerie antiaeriană pînă ajunsese la linia de coastă şi-şi făcuse griji în ce priveşte posibilitatea de a fi doborît în apă, în apa al dracului de udă şi rece? Şi totuşi, cînd executa o misiune, niciodată nu se simţea aşa de indispus ca acum. Ar fi trebuit să se simtă plictisit sau îngrozit sau furios, ori victorios peste măsură, dar era ceva în legătură cu Mustangul P-51, acea strălucită maşină de război, o glorioasă platformă ucigaşă cu aripi, care-l făcea pe pilot să nu se simtă niciodată prost dispus. În opinia lui, a fi indispus era mai rău decît atunci cînd aveai o febră constantă, o inflamaţie, o

lichide ai fi băut.

Unul din motivele pentru care continua să zboare şi nu vroia să rămînă la sol, la Cartierul General, era faptul că în cazul acela s-ar fi simţit tot timpul indispus, nu numai din cînd în cînd. Grupul de la Cartierul General îl obliga cîteodată să rămînă la sol, spunîndu-i că e datoria lui să se mai şi odihnească, dar nu putea să-l ţină prea mult acolo. Dacă vroiai să zbori şi nu erai bolnav sau smintit, ei erau obligaţi să te lase, indiferent dacă erai locotenent-colonel sau nu.

. Cînd plecase de acasă ca să se alăture escadronului "Vulturul", era doar un puşti de douăzeci de ani, sălbatic, nebun după zbor şi fără experienţă, care nu vroia să piardă nici o distracţie. Acum avea douăzeci şi patru de ani şi învăţase că distracţia şi războiul nu sînt aceleaşi lucruri, dar era foarte bucuros că venise la locul potrivit din motive greşite. Înainte ca escadronul "Vulturul" să fie înghiţit de Corpul Aviaţiei Americane, cei care făceau parte din acest escadron erau mai buni decît şase escadroane ale aviaţiei germane şi asta se întîmpla în anul 1942, acum parcă două secole. Ceea ce nu era prea rău. Şi pe atunci nici măcar n-aveau Mustang-urile.

Pe dracu, de ce stătea el aici şi filozofa cînd ar fi putut să fie de folos la bucătărie? Normal că Freddy nu era acolo – probabl că nici nu ştie să prepare cum trebuie un sandviş. Ce nevastă neajutorată va fi pentru Tony după ce se va termina războiul – gîndul acesta îl întrista foarte mult. Un tip grozav ca Tony merita ceva mai bun. El merita o fată care fusese crescută să se poarte graţios, o fată ce moştenise anumite tradiţii de

familie, o fată care să se lase pradă atmosferei conjugale, fără a avea altceva în minte decît cum să-şi facă soţul fericit. Cel mai bun prieten al lui – singurul prieten pe care-l avusese vreodată – avea toate drepturile la o soţie care să-l pună pe primul loc în viaţa ei. Se gîndi că numai o asemenea fată putea lua în consideraţie ideea însurătorii! Asta era sigur!

Dar, în loc să fie aşa cum ar fi trebuit, bietul Tony era căsătorit cu Freddy, cea mai independentă femeie pe care ţi-o puteai imagina. Nimic nu era în regulă la Freddy. Era mult prea încăpăţînată, prea îndrăzneaţă, prea agresivă şi prea hotărîtă să facă numai ce vroia ea, indiferent de situaţie. Şi ce dacă îi salvase odată viaţa? Asta îi demonstrase doar ce femeie neînţelegătoare este. Nu-şi putea închipui cum se descurcaseră bieţii Eve şi Paul cu ea de-a lungul anilor în care învăţase să piloteze. Ar fi putut la fel de bine să aibă un băiat ca el în locul unei fete băieţoase ca Freddy, care nu părea să-şi dea seama că este mamă şi cu atît mai puţin îi păsa de rolul de soţie.

Jock se uită în jos, la pajişte, şi o văzu pe Freddy alergînd veselă cu Annie. Îşi îmbrăcase fetiţa într-o salopetă de jeanşi – alt gest tipic pentru ea – ce vroia acum, să-şi transforme fetiţa într-o băieţoaică, cum fusese şi ea? Oare nu era de-ajuns o femeie ca Freddy în istoria plină de suferinţe a familiei Longbridge? Şi uită-te la ea; ce joc mai e şi ăsta? Purta o rochie înflorată, fără cordon, de parcă se afla pe Riviera Franceză. Pe dracu, purta chiar şi o pereche de sandale roşii cu tocuri înalte. Probabil că iar năvălise în dulapul lui Jane. Ei bine, cel puţin nu mai purta uniforma aceea albastră

care-o făcea să arate ca un corsar, avînd un aer de parcă te obliga s-o saluți în timp ce-ți arunca o privire prietenoasă care mai mult te înfuria. Fără să-și dea seama, Jock se ridică de pe locul lui de la geam și o urmă pe Freddy afară, nemaiputînd rezista să stea departe de ea, la fel cum nu rezistase cînd o auzise cîntînd fiicei sale.

Freddy se întinse pe una din păturile vechi, arătînd ca un personaj din tablourile lui Renoir care din întîmplare purta o rochie împrumutată de la Matisse. Își acoperise ochii dezobișnuiți cu lumina puternică a soarelui, cu brațele goale, și-și scoase sandalele, mișcîndu-și cu voluptate picioarele goale în căldura plăcută.

Se gîndi că whisky-ul, sandvișurile cu carne de vacă și Milky Ways alcătuiau o combinație satisfăcătoare; fiecare era perfect într-un anumit fel și pe măsură ce gustai din ele simțeai o plăcere deosebită să le combini. Oare se simțea așa de mulțumită din cauză că majoritatea persoanelor la care ținea erau aproape de ea? În cîteva ore, părinții ei erau așteptați să sosească de la Londra, cu trenul, și atunci se va simți și mai bine... dar dacă ar fi fost și Delphine aici... Gîndindu-se la Delphine, inima îi tresări violent, cum se întîmpla de fiecare dată cînd Delphine îi ocupa mintea, căci trecuse foarte mult timp de cînd nici unul nu mai știau nimic despre ea.

Franța era dureros de aproape. Mai că nu trecea o zi fără ca ea să nu vadă linia de coastă a Franței, din cabina avionului, și cu toate acestea era ca și cum ar fi

existat un zid impenetrabil, înalt pînă la cer, care nu-ţi dădea voie să vezi nimic în interiorul ţării. Tatăl ei ar fi fost anunţat, prin intermediul cartierului general al Francezilor Liberi din Londra şi prin reţeaua lor de radio care comunica direct cu Rezistenţa, dacă s-ar fi întîmplat ceva deosebitt cu Delphine şi totuşi nu primise nici o veste timp de mai mulţi ani. Ei se încurajau unul pe altul în legătură cu Delphine, dar lipsa oricărui contact cu ea era mai dureroasă pe măsură ce trecea timpul. Era un lucru despre care vorbea numai cu părinţii ei, cînd se aflau numai ei singuri; nu era cinstit faţă de familia Longbridge să le mai dea un nou motiv de îngrijorare. Aveau destui copii de care să se îngrijească şi să-şi facă probleme, fără a mai pomeni de Annie.

Drăguţa de Annie, se gîndea, ascultîndu-i pe Jock şi Tony şi Gerald, toţi încercînd s-o ademenească în braţele lor. Probabil că Annie le dăduse mai puţine motive de îngrijorare decît oricare alt copil. Semăna un pic cu Delphine; avea aceeaşi bărbie perfectă şi buzele frumos arcuite la colţuri, chiar şi atunci cînd nu zîmbea. O numise după Anette de Lancel, mai mult ca să-i facă o bucurie bunicului, dar pentru Freddy, numele de Annie îi aducea întotdeauna aminte de credincioasele taxiuri Anson de la TATA, care fuseseră la datorie de cînd începuse războiul, transportînd piloţii dintr-un loc într-altul, de la locul unde duceau avioanele înapoi la bază. Deschise ochii şi o văzu pe Annie stînd pe umerii lui Gerald, cu braţele strînse în jurul gîtului lui.

Lîngă el, Jock şedea întins, privind cerul. Se întreba ce e în neregulă cu Jock. Dacă el nu şi-ar fi pierdut tot timpul în zbor, ca un pirat, el şi Jane ar fi

putut forma un cuplu, aşa cum plănuise ea. Atunci ar fi putut alcătui cu toţii o familie mare şi fericită. Se întinse din nou pe spate, cu ochii închişi, gîndindu-se că unii dintre ei – inclusiv Jock, după cum bănuia – nu-i aprobase decizia de a se întoarce imediat la baza de zbor, la scurt timp după ce o născuse pe Annie şi nici că o lăsase la Longbridge Grange în grija soacrei şi a mătuşilor aflate la vîrsta copilăriei. Dar ea venise în Anglia, în 1939, ca să îndeplinească o misiune – nu conta ce o adusese aici şi faptul că zbura mai mult pentru Mac decît pentru ea – şi misiunea nu se încheia pînă nu va fi cîştigat acest război. Era una dintre cele doar treisprezece femei din Anglia care fuseseră antrenate pentru a pilota un avion cu motor în patru timpi. Cum putea ea deci să se gîndească la retragere şi să-şi petreacă tot timpul cu un bebeluş, mai ales că Penelope era aşa de dornică să aibă grijă de Annie, punîndu-şi în aplicare vasta experienţă în creşterea copiilor?

De cîte ori avusese o permisie de două zile sau chiar şi o singură noapte liberă, dacă găsea vreun pilot de la TATA dornic s-o ducă pînă la micul aeroport ce se construise lîngă Grange, ea venea acasă să-şi vadă fiica, cu condiţia să se poată întoarce la timp la White Waltham, a doua zi dimineaţă.

Se întreba dacă mai există vreo ţară în care aeroporturile să fie aşa de apropiate de parcă erau nişte staţii de metro? Nu le despărţeau distanţe mai mari de zece mile, multe din ele fiind plasate pe vastele cîmpii de lîngă conace, pe terenurile de cricket, de polo şi fotbal. Unele erau atît de recent înfiinţate, încît nu

figurau pe nici o hartă, astfel că, la fel ca şi ceilalţi piloţi de la TATA, ea pierdea mult timp asupra hărţilor şi a semnelor de semnalizare, memorînd poziţiile celor mai recente aerodromuri din calea ei şi semnelor de demarcaţie ce le înconjurau. Zilele ei se scurseseră transportînd avioane Stirling la Keevil, Spitfire la Brize Norton, Warwick la Komble, Mosquitoe la Showbury, Halifaxe la Yorkshire, le enumera ea într-o litanie somnoroasă. Singurul avion pentru care nu fusese antrenată să-l piloteze era un Flying Boat, dar putea pune pariu că s-ar fi descurcat dacă ar fi fost nevoită.

Stînd culcată pe spate, cu ochii închişi, Freddy vizualiza marea insulă a Angliei ca pe o hartă complicată, traversată de multe linii puternic trasate: liniile de cale ferată, şoselele, pădurile, fabricile, rîurile, castelele şi conacele, coridoarele înguste ce formau barajul antiaerian ce proteja oraşul, turnurile de biserici şi chiar şi urmele vechilor drumuri ale romanilor care încă mai puteau fi văzute din zbor. Oare va deveni vreodată pentru ea un peisaj tri-dimensional, transformîndu-se în nici mai mult – sau mai puţin – decît domeniul ei, cu multe terenuri bogate, înconjurate de ziduri protectoare, sau va rămîne întotdeauna o hartă bi-dimensională?

De ce-şi făcea probleme? Indiferent ce se va întîmpla după război, n-avea rost să-şi facă griji, pentru că acum nu conta decît cîştigarea războiului. Dar cînd? Cînd va avea loc invazia? Întinsă la soare, se simţi cuprinsă de o dulce moleşeală şi mult mai odihnită, deşi oboseala celor treisprezece zile era bine implantată în trupul ei şi ştia că trebuia să profite de aceste clipe de

tihnă. Jane era la fel de obosită ca şi ea... sau era neobosită? Fusese îngrozitor de adormită la micul dejun. Oare avea nevoie doar de un pic de odihnă? Şi măcar dacă Tony ar fi arătat mai fericit. Expresia obosită, tensionată, aproape furioasă se accentua pe chipul lui de fiecare dată cînd se reîntîlneau după lungile absenţe impuse de meseria lor. Probabil că asta se datora responsabilităţii imense pe care o avea acum. Cum putea să fie altfel după ce în fiecare noapte se îngrijea de trimiterea a treizeci şi şase de avioane, după ce-şi petrecuse toată ziua făcînd planuri cu ofiţerii responsabili de armament şi combustibil şi avînd grijă de fiecare zbor în parte, apoi dormind numai cîteva ore, pe apucate? Cum altfel se putea comporta comandantul unui regiment de aviaţie cînd oamenii lui zburau deasupra Europei? Înainte ca ei să se întoarcă, el era deja în picioare, îngrijindu-se de aterizarea avioanelor, de a doua zi dimineaţa. Nu-i de mirare că arăta atît de zdrobit şi dus pe gînduri. Ea încerca, de cîte ori se întîlneau, să discute cu el pentru a-i distrage atenţia de la preocupările sale, căci treaba ei era foarte simplă în comparaţie cu a lui, dar asta nu părea să-l ajute prea mult.

Slavă Domnului că exista Grange, unde putea să se întoarcă din cînd în cînd. Ea locuia împreună cu Jane şi alte cîteva fete într-o casă închiriată, lîngă White Waltham, în timp ce Tony locuia la bază. Desigur, nu era cel mai fericit mod de a duce o căsnicie, dar nici războiul nu era modul cel mai fericit de a conduce lumea

şi pînă cînd unul din ele nu se termina, celălalt va trebui să supravieţuiască în condiţiile date.

– Annie, strigă ea, deschizînd ochii pe jumătate, crezi că ai putea să-i părăseşti pe acei domni drăguţi şi să vii la mămica ta, ca să-i dai un pupic?

CAPITOLUL 19

Delphine ieşi cu paşi hotărîţi din casa de pe strada Mozart, dar cînd văzu imensul Mercedes negru parcat pe străduţa îngustă, se opri brusc, cu o mişcare involuntară care o ţintui pe loc, simţindu-se incapabilă să se urce în maşina trimisă special pentru ea de generalul von Stern. Purta pe braţ un mantou negru subţire, bordisit cu blană de vulpe argintie. Şi-l puse repede pe umeri şi îl strînse în jurul ei, ţinîndu-l bine cu ambele mîini, de parcă haina subţire ar fi putut-o proteja.

– Vă rog, domnişoară, spuse politicos şoferul în uniformă germană, deschizînd portiera. Numai această formulă de politeţe familiară o determină să facă un efort şi să intre în maşină. Pe parcursul drumului pînă în Rue de Lille, ea stătu nemişcată pe locul din spate, ferindu-se pe cît era cu putinţă să nu fie văzută de afară şi simţind un fel de repulsie faţă de pernele moi ale maşinii. Respiră uşor, cu privirea aţintită dispreţuitor asupra chipiurilor de pe capetele şoferului şi al soldatului înarmat de lîngă el.

Fusese obligată să accepte să meargă cu maşina trimisă de general. Delphine nu mai avusese şofer sau maşină de cînd începuse ocupaţia: în primăvara anului 1943, nu exista combustibil pentru taxiuri sau alte mijloace de transport; se circula cu metroul, pe jos sau

cu bicicleta. Şi cum ar fi putut ajunge ea la petrecerea generalului, îmbrăcată în rochia lungă de seară, cu umerii goi şi purtînd diamante pe care Bruno o sfătuise să le asorteze la rochie? Bruno îi promisese că generalul acela cultivat şi surprinzător de decent care-i rechiziţionase casa îi va asculta temerile şi va încerca să-l găsească pe Armand. Îi mai spusese Delphinei că nu trebuie să fie nervoasă, căci ea era oaspetele de onoare şi se va găsi printre oameni din lumea ei.

De cum intră în casa de pe strada de Lille, Delphine descoperi că deşi tot ce o înconjura îi era familiar şi ar fi trebuit s-o liniştească, se simţea de-a dreptul paralizată şi plină de dezgust. Şi asta nu se datora nervozităţii, ci repulsiei. Deşi Georges, valetul lui Bruno, pe care-l ştia foarte bine de multă vreme, o salută cu căldură cînd o ajută să se dezbrace, ea nu se putu uita în ochii lui şi îi întinse haina fără tragere de inimă. Bruno o aştepta în hol şi îi oferi braţul protector, zîmbind mulţumit, dar ea urcă scările ce duceau spre salon cu inima grea, de parcă rochia de seară ar fi fost din fier. Cu toate că generalul von Stern o salută plin de curtoazie, sărutîndu-i corect mîna, buzele ei schiţară un zîmbet imperfect, forţat, ce se datora numai educaţiei sale.

La masă, stătu dreaptă pe scaunul pe care-l ocupase de atîtea ori ca o prinţesă edwardiană şi privi în jurul ei posomorîtă şi buimăcită. Oare nu se putea găsi nimic pentru a-i scoate din monotonia unei petreceri desfăşurată după toate regulile pariziene? se întrebă ea.

Arletty, actriţa brunetă, fermecătoare, acaparase discuţia, povestind despre problemele producerii noului

ei film "Copiii Paradisului", programat să fie turnat la Nisa peste cîteva luni. La celălalt capăt al mesei perfect aranjate, Sasha Guitry, care fusese regizorul Delphinei într-unul din multiplele filme napoleoniene pe care le făcuse, "Destinul fabulos al lui Désirée Clary", încerca în zadar să atragă atenția, în timp ce Albert Préjean, Junie Astor și Viviane Romance, care era pe punctul de a juca în "Carmen" alături de Jean Marais, ascultau cu toții, fascinați, poveștile lui Arletty în legătură cu cel mai costisitor film care fusese vreodată produs în istoria cinematografiei franceze.

Și-ar fi putut închipui că este în anul 1937, se gîndi Delphine, sorbind dintr-un pahar care fusese cîndva al lui Bruno, un pahar a cărui formă și greutate îi erau cunoscute, dacă fermecătorul tînăr ofițer, despre care tot Parisul știa că este iubitul lui Arletty, n-ar fi fost îmbrăcat în uniformă nazistă. Ar fi putut fi o cină veselă, ca între prieteni, dacă Junie și Albert și Viviane n-ar fi fost în compania grupului de vedete de la "Continental", care anul trecut fuseseră la Berlin și se întîlniseră cu Goebbels în cadrul unei reuniuni artistice franco-germane. Numai gîndul la Armand o oprea să se ridice de la locul ei și să fugă pe scări în jos, părăsind această casă în care "oamenii din lumea ei", cum îi numise Bruno, erau cei mai notorii colaboraționiști din cinema.

După cină, Bruno o conduse în bibliotecă, unde generalul von Stern se retrăsese și-și bea liniștit coniacul. Se ridică în momentul în care Delphine își prinse poala rochiei pentru a se așeza pe scaunul indicat, din apropierea lui.

– Sînt un mare amator al talentului dumneavoastră,

domnişoară, spuse el emoţionat, aplecîndu-se să-i ofere o ţigară.

– Nu, mulţumesc, generale, nu fumez decît în filme, cînd aşa prevede scenariul.

– Cred că ai contract cu "Continental-ul". Bravo, domnişoară. Îi măsură pieptul cu o privire atît de rapidă, încît era cît pe-aci ca ea să nu observe.

– Da, generale, lucrez la "Continental", răspunse ea distantă.

– Greven îmi este prieten. A făcut minuni, nu-i aşa? întrebă încîntat, atingîndu-i uşor braţul gol.

– Presupun că filmele sînt bune. Pe cît posibil, răspunse Delphine, legănîndu-se cu graţie spre marginea scaunului şi împreunîndu-şi strîns mîinile în poală. Generale, începu ea brusc, nemaisuportînd discuţia aceea banală, fratele meu mi-a spus...

– Delphine, i-am explicat generalului ce anume te frămîntă, o întrerupse Bruno. A înţeles despre ce este vorba.

– După cum ştiţi, domnişoară, noi am încurajat dintotdeauna talentele din cinema, replică vioi generalul von Stern. Zîmbi, privind-o direct în ochi.

– Generale, mă puteţi ajuta să-l găsesc pe Armand Sadowski? exclamă Delphine, pe un ton mult prea ridicat şi apăsat. Într-o manieră mult prea abruptă pentru planul delicat pe care-l aranjase Bruno.

– Mi-ar face o deosebită plăcere să vă pot uşura sufletul, dacă îmi stă în putere, spuse generalul, zîmbetul lui păstrîndu-şi insistenţa.

– Sora mea vrea să spună că v-ar fi profund îndatorată pentru orice informaţie care i-ar susţine

speranțele, generale, interveni Bruno, apucînd-o strîns de umăr pe Delphine.

– Dar înțelegi că asemenea... încurajatoare... informații sînt aproape imposibil de obținut? întrebă generalul. Chiar și pentru mine.

– Sora mea își dă seama de asta, generale. Înțelege cît de mult v-ar datora, spuse Bruno. E conștientă că v-a pus o întrebare neobișnuită, sau cel puțin ciudată.

– Dar veți încerca să aflați unde este? întrebă ea autoritar, scuturîndu-și umărul cu nerăbdare ca să scape de degetele lui Bruno ce încercau s-o avertizeze. Pot să sper?

Generalul von Stern își țuguie buzele gînditor, analizînd-o pe Delphine din cap pînă-n picioare. Era încîntat observîndu-i adînca disperare și lăsă să treacă un timp fără să spună o vorbă, la fel de nehotărît ca un cumpărător în fața vînzătoarei, un cumpărător care învîrte în mînă o piesă din argint vechi, inspectîndu-i marcajul și încercînd să se hotărască dacă – la un anumit preț, bineînțeles – merită sau nu.

– Ca să fiu sincer, nimic nu-i imposibil, fu de acord generalul în cele din urmă, zîmbind din nou. Este o chestiune de timp... este un lucru foarte delicat... o problemă ce necesită mult tact... delicatețe... și atenția mea personală. Va trebui să cer anumite favoruri... favoruri importante... favoruri care vor trebui răsplătite. Cu toate acestea, în zilele noastre este foarte greu să speri. Dar sînteți o femeie de lume, nu-i așa? Prietenul meu, fratele dumneavoastră, cred că v-a explicat suficient de bine problema. Între timp, mie mi-ar face o

deosebită plăcere să vă primesc aici mai des, domnişoară de Lancel. Chiar foarte des. Prezenţa dumneavoastră înfrumuseţează orice încăpere în care intraţi. Graţia dumneavoastră mi-a luminat casa.

– Mulţumesc, generale, dar în legătură cu domnul Sadowski...

– Nu voi uita despre asta.

O atinse din nou pe braţ. Un gest poruncitor, care-i sugera să nu mai insiste, dar în acelaşi timp plin de dorinţă.

– Încă o înghiţitură din acest coniac! Nici nu v-aţi atins de pahar. V-a spus fratele dumneavoastră că v-am văzut toate filmele? Nu? Ei bine, a greşit enorm. Sînt unul dintre cei mai fervenţi admiratori ai dumneavoastră. Poate... cine ştie?... voi putea să vă dau nişte informaţii în curînd... dacă lucrurile merg cum trebuie. Acum, domnişoară de Lancel, ce-aţi zice să mă însoţiţi la teatru săptămîna viitoare? Raimu debutează în piesa "Burghezul gentilom", la Comedia Franceză. Am nişte locuri excelente – sper că pot conta pe dumneavoastră.

Delphine se căzni să facă un semn din cap în semn de negaţie. Nu, se gîndi ea, nu, nu poţi conta pe mine, generale, nu mai mult decît pot eu conta pe tine.

Bruno se oferi s-o conducă acasă pe Delphine şi porni alături de ea, de-a lungul Senei, mergînd amîndoi în tăcere. Îi spuse şoferului să-l aştepte, în timp ce-o însoţea pe Delphine pînă la uşa de la intrare.

– Stai puţin, Bruno, spuse Delphine întorcîndu-se spre el, chiar în pragul uşii.

– Ar trebui să mă întorc. Nu-mi place să fiu pe

stradă atît de tîrziu după stingere.

– Nu te țin mult. Ce afaceri murdare faci cu generalul ăsta, Bruno?

– Cum îndrăzneşti! Nu fac nici o afacere cu el.

– M-a tratat de parcă eram de vînzare. Nu, de parcă aş fi fost deja vîndută şi acum trebuia să fiu livrată.

– Generalul von Stern s-a purtat foarte corect. Cum, apreciezi că ți-a ofensat persoana supersensibilă?

– Bruno, ai văzut şi ai auzit tot ce s-a întîmplat. Nu te preface că n-ai înțeles ce vroia de la mine.

– Crezi că s-ar obosi să-ți găsească ovreiul pe gratis? Eşti chiar aşa de naivă? Crezi că eşti chiar aşa de deosebită încît să meriți speranța fără nici un sacrificiu? Bineînțeles că trebuie să-i dai ceva în schimb.

– La asta te refereai cînd mi-ai spus să-mi folosesc influența? spuse ea atît de dezamăgită, încît simți cum îi creşte furia.

– Nu meriți să te ajut. Crezi că-ți poți permite să fii mîndră în vremuri ca astea? Ei bine, în cazul ăsta, dă-mi voie să-ți spun, proasto ce eşti, că mîndria este de partea cuceritorilor, nu a celor învinşi. Ai impresia că trupul tău este mult prea prețios pentru a fi folosit în scopuri practice? Mi-ai cerut să te ajut, ai venit la mine implorîndu-mă, erai gata să faci orice – "Ajută-mă, Bruno, am vreo speranță?" – şi cînd ți-am oferit o ocazie bună, pe care n-ai s-o mai întîlneşti niciodată, tu i-ai dat cu piciorul. Ascultă bine, Delphine, dacă vrei ajutor, fii pregătită să plăteşti pentru el! Dacă vrei să speri în continuare, fii gata de vînzare atîta timp cît mai ai un client bun!

– El cere un preţ mult prea mare! îi aruncă ea în faţă. Mă voi descurca şi fără el. Dar pentru tine nici un preţ nu este prea mare, nu-i aşa? Încă nu mi-ai spus ce afaceri necurate faci cu el. Nu poţi să fii doar codoşul lui. Te plăteşte chiar aşa de bine încît ai fi fost în stare să-ţi vinzi propria soră?

– Eşti nebună! Nu-ţi voi mai oferi nici o şansă.

– Asta este vestea cea mai bună pe care am auzit-o în ultimul timp.

Delphine se uită la chipul frumos şi vicios al lui Bruno şi îi rîse-n faţă disprețuitor, înainte de-al împinge în uşă cu toată puterea, astfel încît el se împiedică. Îi trînti uşa în faţă.

Confruntarea cu Bruno a ajutat-o pe Delphine să se simtă ceva mai bine în zilele următoare, dar curînd vorbele ei îndrăzneţe începură s-o obsedeze. Ea îi spusese că se va descurca şi fără speranţă şi chiar crezuse atunci în aceste vorbe, dar speranţa nu era un lucru pe care să-l poţi îndepărta cînd vrei, ca pe o rochie nedorită. Pe ea o tortura această speranţă şi trebuia să supravieţuiască fără ea, la fel ca atunci cînd suferi de o febră constantă, capricioasă şi irațională, care te hărţuieşte la intervale de timp sporadice, fără ca vreun medicament să o poată controla.

I se întîmpla să se trezească în mijlocul nopţii, de parcă o strigase cineva, şi atunci simţea cum o chinuie speranţa pierdută; o cuprindea o fierbinţeală, apoi transpira pînă cînd părul i se umezea şi era o apă de sus pînă jos. Iar în dimineaţa următoare, în timp ce se afla la probă la croitor, simţea din nou acea speranţă

nebunească, încăpățînată şi prostească, care o scotea din minți; avea senzația că tot corpul îi era cuprins de o hemoragie violentă, de parcă croitorul, cu acele lui de gămălie în gură, ar fi căpătat pe neaşteptate puterea de a o condamna la moarte. Altă dată, un cîntec – Chevalier cîntînd vesel la radio melodia "Simfonia tălpilor din lemn", ca o aluzie la faptul că nu se mai găsea piele pentru pantofi – îi alunga disperarea şi o umplea de speranțe, de parcă era capabilă să zboare deasupra Parisului. Dar în aceeaşi seară, ascultînd cîntecul lui Charles Trenet "Ce a mai rămas din dragostea noastră?", îşi simțea inima cuprinsă de o adîncă dezolare şi teamă, de o intensitate cum nu mai trăise pînă atunci, şi în momentele acelea ar fi dat orice pentru o clipă de speranță irațională, prostească.

Pe nesimțite, un răsărit de soare sau de lună o transporta într-o stare de speranță absurdă, cu toate că simțea disperarea în fiecare floare veştejită, o auzea în ciripitul unei păsări sau îşi amintea de ea la vederea unei scări prăfuite. Era dezorientată, prinsă între acea speranță irațională pe care şi-o dorea din tot sufletul şi pe care o refuzase, şi între realitatea crudă, lipsită de orice speranță, liniştită ca un mormînt, pe care o acceptase de bunăvoie, dar pe care n-o mai putea suporta.

Delphine deveni superstițioasă cum nu fusese vreodată în viața ei; încetă să mai citească ziarele şi în timp ce americanii debarcau la Anzio, iar ruşii eliberaseră Leningradul, ea consulta mai multe prezicătoare; era în căutarea unor astrologi în timp ce germanii ocupau Ungaria, iar Luftwaffe suferise o

pierdere de patru sute cincizeci de avioane numai într-o săptămînă, în luna februarie 1944. Cînd generalul de Gaulle fu numit comandantul general al trupelor armate libere franceze, în aprilie al aceluiaşi an, Delphine umbla prin tot Parisul să găsească specialişti în chiromanţie şi clarvăzători. Singura speranţă de care ştia că se poate agăţa era una contrafăcută. Numai falşii profeţi îi puteau uşura durerea din suflet, menţinîndu-i fragila speranţă. Slăbi din ce în ce mai mult şi se făcu şi mai frumoasă. Era pe punctul de a înnebuni.

În lunga istorie a Parisului, nici o ciumă, nici o încoronare, nici o revoluţie, nici o demonstraţie populară şi nici teroarea vreunei domnii nu se putea compara cu isteria şi frenezia ce cuprinsese populaţia oraşului pe la mijlocul lui august 1944. Numai zvonurile sălbatice şi veştile nesigure puteau călători libere ca o haită de cîini de-a lungul străzilor scăldate în lumina puternică a soarelui. Podurile erau blocate de trupele germane, orice mişcare ar fi trebuit să fie imposibilă şi, totuşi, oamenii mişunau peste tot, fără nici un scop, şi dispăreau la fel de rapid cum apăreau. Pe feţele lor se citea teama, anticipaţia şi uimirea.

Eliberarea era aproape! La mai mult de două luni după ce trupele americane, engleze, canadiene şi franceze libere debarcaseră pe coasta Normandiei, în sfîrşit, eliberarea era pe-aproape! Nu, nu va fi nici o eliberare! Eisenhower avea de gînd să ocolească oraşele, vrînd să-i urmărească pe nemţi de-a lungul Rinului. Ba nu! Nimic nu putea să oprească eliberarea! Generalul Leclerc va încălca ordinele lui Eisenhower şi va

mărşălui spre Paris!

De la lună la lună, ştirile se înmulţeau; credeau totul şi nimic, dar cu toate acestea, peste tot persista o stare de exaltare şi începutul confuz al insurecţiei era pe-aproape. Muncitorii de la căile ferate intraseră în grevă. Lucrătorii de la metrou erau şi ei în grevă. Poliţia obţinuse din nou vechile sedii, chiar dacă mii de oameni erau încă deportaţi în lagărele de concentrare germane. Adolescenţi francezi, de curînd înarmaţi cu puşti, erau masacraţi la colţul străzilor unde se jucau ca nişte copii. Zgomotul împuşcăturilor – ale germanilor sau francezilor, nimeni nu-şi putea da seama – se auzea de pe acoperişuri, de la ferestre, de pe stradă. Sîngele se aduna în bălţi pe trotuare şi se scurgea pe la colţuri de stradă. O stare de nebunie necontrolată plutea prin aer. Ce se întîmpla? Ştia oare cineva?

Pe 20 august, generalul Dietrich von Choltitz negocia predarea trupelor sale, promiţînd să nu distrugă Parisul, cum îi ordonase Hitler, în schimbul retragerii paşnice a oamenilor săi. Totuşi revolta populară se menţinea pe zi ce trece mai puternică. Trupe întregi de germani erau atacate de luptători civili. Ziarele Rezistenţei, care fuseseră tipărite în subsoluri vreme de mulţi ani, se vindeau în plină zi trecătorilor curajoşi, în timp ce la o distanţă de cîţiva metri mai încolo, trupele franceze interioare luptau pentru cîştigarea controlului asupra Primăriei.

Continentalul fusese preluat de Comitetul de Eliberare a Cinematografului Francez pe data de 19, şi toate filmele începute fuseseră oprite. Delphine care locuia atît de aproape de cartierul general al

Gestapoului, de pe bulevardul Foch, unde se duceau lupte neîncetat, se găsea în imposibilitatea de a părăsi casa, fiind absolut singură. Violet, Helene şi Annabelle, prea prudente pentru a-şi risca viaţa pe străzi, renunţaseră la slujbă, iar vecinii ei, care ştiau la fel de puţin ca şi ea, se baricadaseră în spatele uşilor şi ferestrelor închise. Cînd se uita pe geam, nu vedea nici un semn de viaţă pe strada pustie.

Pe data de 22, cu excepţia cîtorva sticle de vin, nu mai existau nici un fel de provizii în casă, nici măcar o felie de pîine. Tîrziu, în după-amiaza următoare, Delphine era atît de înfometată încît se decise să rişte un drum pînă la magazinele din apropiere, pentru a găsi ceva de mîncare. Nu mai făcuse piaţa de ani de zile. Nici nu ştia sigur unde este bucătăria. Căută să se îmbrace cît mai discret şi în cele din urmă alese o fustă albastră cu cordon roşu, care zăcea în dulap dinainte de război şi o bluză albă, fără mîneci, avînd o frică instinctivă de a fi recunoscută. Nu se machie deloc şi-şi pieptănă părul de aşa manieră încît să-i ascundă cît mai mult chipul.

Cînd trecu prin dreptul casei părăsite şi încuiate a paznicului şi în timp ce dădea colţul în strada principală, se simţi brusc expusă primejdiei, înconjurată din toate părţile de o tăcere ciudată, nenaturală. Se întrebă dacă e posibil ca toţi oamenii să fi părăsit oraşul. Sau erau prevăzători şi aşteptau închişi în casă ca să vadă ce se va întîmpla? Cu siguranţă că şi ei au rămas fără mîncare. Sau ei fuseseră prudenţi şi-şi făcuseră cît de cît provizii dinainte?

Pe strada cu magazinele nu erau decît două deschise şi Delphine, înarmată cu tichetul pe care era

înscrisă ratia ei, fu în stare să cumpere doar doi napi veştejiţi, o ceapă şi trei chifle tari. Mîncă înfometată o chiflă în drum spre casă, încercînd să se pună la adăpostul clădirilor şi mergînd cît mai repede posibil, fără să alerge. Mulţumită, ajunse în strada Mozart, relativ protejată, şi în clipa aceea începu să alerge spre casa ei. Fără suflare, scoase cheia de la intrare din poşetă şi aproape că o introduse în gaură cînd doi bărbaţi apărură pe neaşteptate dintr-o parte a casei. O cuprinse o teamă teribilă, căci cei doi arătau ca nişte vagabonzi, îmbrăcaţi în zdrenţe, nebărbieriţi şi cu o expresie de disperare îngrozitoare pe chipurile lor.

– Nu, vă rog, nu, şopti ea, prea îngrozită pentru a ţipa, uitîndu-se înnebunită în jurul ei după ajutor, un ajutor despre care ştia că nu va veni. Le întinse sacoşa, încercînd să se apere de pericol oferindu-le hrana cumpărată, dar ei continuau să înainteze spre ea. Le putea simţi mirosul pestilenţial.

– E-n regulă, spuse unul dintre vagabonzi în şoaptă.

– Poftim? Delphine se făcu mică, dar ştia că ei văzuseră deja cheia de la intrare. Era prea tîrziu.

– Iubito, trebuie să te grăbeşti, spuse vagabondul cu o voce guturală, simplu, patriotic...

– *Armand*!

– ... să primeşti un soldat... să-i urezi bun-venit acasă...

El leşină în braţele ei.

Pe 25 august, generalul Omar Bradley conducea două divizii spre Paris: a doua divizie, sub conducerea

generalului Leclerc, şi cel de-al douăsprezecelea regiment american din divizia a patra, însoţit de regimentul american de Cavalerie 102.

Plîngînd şi rîzînd în acelaşi timp, într-un puhoi nestăvilit, toţi cetăţenii Parisului părăsiseră casele şi ieşiseră pe străzi. Clopotele băteau în fiecare turlă de biserică, în timp ce la Primăria oraşului, cînd lui de Gaulle i se ceruse să proclame existenţa Republicii, el răspunsese: "Republica n-a încetat nici o clipă să existe".

Colonelul Paul de Lancel era unul din membrii grupului care îl însoţea pe de Gaulle. El ajutase la punerea în aplicare a ideii inspirate a lui Gustave Moutet de a folosi hărţile din 1939, din Ghidul Michelin, în cazul operaţiunilor din ziua stabilită, hărţi care au furnizat Forţelor Aliale detalii preţioase. Paul nu reuşise să prindă la telefon casa din Champagne pentru că zona era încă sub ocupaţia nemţilor. Trei zile mai tîrziu, de îndată ce auzi că Armata a Treia a lui Patton a eliberat Epernay, împrumută un jeep american şi porni să-şi caute părinţii.

Reuşise să petreacă numai cîteva ore cu Delphine. Cînd îi deschisese uşa, ca urmare a clinchetului neaşteptat al soneriei, ea îl doborîse aproape cu îmbrăţişarea. Era cuprinsă de o emoţie puternică la vederea lui şi totuşi... mai era ceva. Dar cînd îl conduse sus, să-l cunoască pe Armand Sadowski, Paul înţelese care era motivul fericirii sale depline.

Delphine era uşoară şi fragilă ca un puf de lebădă, şi totuşi îl îngrijea pe soldatul ei întors şi pe prietenul lui, un normand numit Jules cu multă grijă şi abnegaţie, trimiţîndu-şi femeile din casă peste tot în

vecinătate, în căutarea celor mai rare ingrediente pentru supă. Îl hrănea cu lingura pe bărbatul înalt, îngrozitor de slab şi obosit, care zăcea prizonier în patul din dormitor, capabil doar să mănînce şi să se odihnească.

– Era la fel de autoritată şi acasă? îl întrebă Armand Sadowski pe Paul de Lancel, insistînd, ca de la bărbat la bărbat, oricît de slab ar fi, că se poate bărbieri singur.

– Da, răspunse Paul, dar intenţiile ei erau bune.

Se simţea foarte bine în compania acestui bărbat pe care de-abia îl cunoscuse. Delphine îi ceruse lui Armand să-i vorbească lui Paul despre evadarea lui, dar Sadowski nu reuşi să articuleze decît "Am avut un noroc chior", apoi adormi. Mai tîrziu, Delphine îi povestise lui Paul cum evadase Armand, în cele mai mici amănunte, întocmai cum auzise de la el. Reuşise să scape din vasta fabrică de bombe de la Schweinfurt, unde muncise mai mulţi ani, rămînînd în viaţă numai datorită nevoii acute a nemţilor de forţă de muncă gratuită. În timpul unuia din numeroasele bombardamente americane asupra imensei fabrici, Sadowski şi prietenul său, Jules, care, ca şi Armand, învăţase ceva germană, se îmbrăcaseră în uniformele celor doi paznici nemţi morţi şi-şi începuseră periplul periculos pe jos, prin toată Germania, pînă traversaseră graniţa cu Franţa.

Fuseseră aproape invizibili, protejaţi de confuzia creată de război şi de milioanele de refugiaţi rămaşi fără casă din cauza bombardamentelor aliaţilor. Odată ajunşi pe teritoriul francez, fuseseră ajutaţi de ţărani şi de membrii Rezistenţei locale, care le dăduseră haine.

Trecînd de la un grup de Rezistenţă la altul,

înaintaseră dureros de încet prin Paris, ascunzîndu-se de patrulele nemțești care le-ar fi putut cere actele pe care nu le aveau. "Nu a fost vorba de noroc, tată, a fost un adevărat miracol", spuse Delphine copleșită de dragoste pentru Armand, astfel că Paul își dădu seama că fiica lui frivolă, răsfățată și iresponsabilă dispăruse pentru totdeauna, transformîndu-se într-o femeie de douăzeci și șase de ani, a cărei tărie de caracter nu se dezvăluise încă pe deplin.

Paul reușise să-i trimită o scurtă telegramă lui Eve, la Londra, anunțînd-o că Delphine e bine și în siguranță, înainte de a porni, foarte devreme pe drumul spre Champagne. Călătoria dură mai mult decît se așteptase din cauză că, în fiecare sat, jeep-ul său era oprit și aclamat de mulțimea entuziastă, de parcă el ar fi fost un erou din basme călare pe un dragon. Abia după-amiază ajunsese Paul în fața ușii de la Valmont. Ezită un minut înainte de a coborî din mașină, amintindu-și de discuția avută cu Eve în 1938, după semnarea acordului de la München, cînd el hotărîse, degajat și prostește, de parcă ar fi avut la dispoziție tot timpul din lume, să amîne vizita în Franța pînă în primăvara următoare. Treburile de la consulat îl obligaseră să amîne această vizită cu cîteva luni, și atunci, în timp ce întreaga lume privea neajutorată, țara sa fusese tîrîtă în lunga perioadă neagră și teribilă a ocupației străine.

Trecuseră mai bine de zece ani de cînd Paul călcase pe pămîntul din Champagne, dar el simți că ceva nu e în regulă la Valmont; niciodată nu se gîndise că va mai fi posibil să vadă viile de aici părăsite, nici un om pe cîmp, nici măcar un copil. Ușa de la intrare atîrna

deschisă, desprinsă din țîțîni și nu veni nimeni să vadă cine sosise la poarta castelului.

Paul trecu pragul căminului său părintesc și alergă direct la bucătărie, inima casei, dar nu găsi pe nimeni acolo. Repede, cercetă saloanele de primire și în cele din urmă dormitoarele. Dar nici de data asta nu avu succes. Castelul era tăcut și părăsit, neatins și neschimbat de parcă fusese vrăjit, și totuși camerele trădau prezența unor ființe care locuiseră de curînd acolo. Era clar că nu fuseseră ocupate de nemți. Se întoarse la ușa de la intrare și rămase nemișcat timp de cîteva minute, profund tulburat cînd văzu în depărtare o mulțime de bărbați și femei care se apropia încet, la pas. O femeie bătrînă se desprinse din grup și se îndreptă poticnindu-se spre el.

– Domnule Paul, dumneavoastră sînteți?! țipă ea uimită, întorcîndu-și fața ridată spre el, de parcă, într-un fel, ispera să nu fie el. Chiar dumneavoastră sînteți?

O recunoscu pe Jeanne, îngrijitoarea castelului, care fusese o fetișcană durdulie pe vremea copilăriei lui, în urmă cu mai mult de patruzeci de ani.

– Jeanne, Jeanne, scumpa mea Jeanne, bineînțeles că eu sînt! Ce se întîmplă, de ce este părăsit castelul? Unde sînt părinții mei?

– Noi tocmai venim de la biserica din sat. Am îngropat-o pe mama dumneavoastră, domnule Paul, spuse ea și izbucni în lacrimi.

– Și tatăl meu, Jeanne, unde, unde este? întrebă el, deși cunoștea deja răspunsul după lacrimile ei amare.

– Au trecut mai bine de doi ani de cînd a încetat din viață. Dumnezeu să-l odihnească!

Paul se răsuci în loc. Viile părăsite, castelul pustiu îi şoptiseră deja adevărul. Aşa se întîmplă ori de cîte ori populaţia din Valmont îşi îngroapă unul din membri. Dar el sperase că nu era vorba de unul din părinţii săi. Jeanne se agăţă de braţul lui.

– Domnule Paul, cel puţin domnişorul Bruno trăieşte, spuse, încercînd să-l consoleze.

– Bruno... se întoarse şi studie mulţimea din jur, aşteptîndu-se să-l vadă. Oamenii ce-l înconjurau se uitau surprinşi la ofiţerul în uniformă franceză.

– Da, Bruno – de ce nu e şi el aici?

– A plecat imediat după înmormîntare. A spus că are nişte treburi la Paris, dar că se va întoarce diseară. E bine, domnule Paul, a fost în siguranţă aici de cînd s-a declarat armistiţiul. Au fost vremuri grele, şi atît de lungi... cele mai grele vremuri pe care le-am trăit de cînd mă ştiu eu... Nu-mi vine să cred că s-a terminat. Veniţi înăuntru, domnule Paul, vă voi pregăti ceva de mîncare. Trebuie să vă fie foame.

– Mai aşteaptă puţin, Jeanne. Oricum, mulţumesc. Dar mai întîi... trebuie să mă duc pînă la cimitir.

După ce petrecu o oră în linişte la mormîntul părinţilor, Paul porni cu maşina pe drumul ce străjuia viile familiei Lancel, oprindu-se ori de cîte ori vedea un muncitor, salutîndu-l şi întrebîndu-l de sănătate. La cincizeci şi nouă de ani, în uniforma pe care o purta de cînd intrase în armata lui de Gaulle, din 1940, Paul de Lancel era un bărbat foarte arătos; părul lui des şi blond era acum încărunţit, dar avea o ţinută dreaptă, trupul

masiv era viguros ca-ntotdeauna, iar în ochi avea o privire fermă şi sceptică în acelaşi timp, o privire care impunea respect. Mulţi dintre muncitori nici nu-l cunoşteau. De la Primul Război Mondial, cu treizeci de ani în urmă, Paul nu se mai întorsese în Champagne decît în perioada vacanţelor. Oricum, mulţi dintre lucrătorii mai în vîrstă şi-l aminteau de cînd era tînăr, dar fiecare dintre ei, indiferent de vîrstă, îl saluta pe erou, căci era un Lancel care se întorcea acasă, şi nici unul dintre ei nu lucrase pentru altcineva decît pentru familia Lancel, la fel ca şi taţii şi bunicii lor.

Paul afla ştirile rînd pe rînd în timp ce stătea de vorbă în vie; conducerea firmei Moët & Chandon şi Piper-Heidsieck fusese preluată de germani la începutul anului 1944; de-a lungul anilor, mulţi lucrători şi capi de familie fuseseră arestaţi de Gestapo pentru activităţi anti-germane; multe sute de membri ai Rezistenţei locale fuseseră ucişi sau deportaţi; masivele bombardamente ale Aliaţilor distruseseră aproape în întregime divizia von Stauffen de la Mailly, care fusese concentrată acolo înainte de invazia Normandiei; bombardamentele fuseseră şi mai destructive la Rilly, unde nemţii îşi depozitaseră rachetele V-2, în tunelul care trecea pe sub munţii de la Reims. Numai cu zece zile în urmă, un tren întreg, încărcat pînă la refuz cu şampanie, plecase de la Reims spre Germania. Acum, prin toată provincia Champagne era criză de sticle, dar, cum se grăbea fiecare lucrător să-i spună, în timpul celor trei ani de ocupaţie, în acest ţinut se obţinuseră recolte de o calitate excepţională. Toţi erau de acord că viile suferiseră cumplit în timpul războiului, că invazia nemţilor stricase

multe recolte pentru că nu se mai replantase nimic, dar îi spuneau lui Paul să privească strugurii pîrguiți din anul acela. Nu erau o priveliște splendidă? Recolta de după eliberarea națională va fi una pe cinste!

– Da, pe Dumnezeul meu că au dreptate, se gîndi Paul. Champagne supraviețuise unui nou război, pentru că oamenii acestui ținut erau de neînfrînt, aveau o rezistență uimitoare, și asta îl impresiona pînă la lacrimi. Stătea și îi privea cum curățau atenți butucii delicați de viță de vie, fără să se vaite de obligațiile mărunte necesare asigurării unei recolte bogate. De-abia ieri fuseseră eliberați și în dimineața asta o îngropaseră pe mama lui, pe care o iubiseră toată viața, dar acum, imediat după-amiază, ca de obicei, cultivarea viței de vie trebuia să stea pe primul loc. Erau niște oameni perseverenți, hotărîți, curajoși, singurii lucrători de viță de vie din Franța care continuaseră munca cu abnegație, în acest ținut nordic al țării. Fără acești oameni, atașați ținutului Champagne, vinul numit șampanie ar fi încetat să mai existe de mult, căci nu putea fi produs decît într-un ținut cu climat rece.

Paul luă cina cu Jeanne în bucătărie și după aceea își petrecu timpul singur, reflectînd, fumînd și hoinărind în jurul castelului, care acum, după moartea lui Anette de Lancel, îi revenea lui. Nu s-ar fi gîndit niciodată că Bruno va fi capul familiei; trebuie să fi avut multă putere și îndrăzneală ca să preia sarcinile pe care bunicul său le îndeplinise atîta vreme și ca să se descurce în conducerea viilor, a casei Lancel și a castelului, în toți cei patru ani plini de dificultăți. Se gîndi cu bucurie că-i datora foarte mult fiului său. Cum

de l-a putut subestima pe băiat? Oare acum era posibil ca el şi Bruno, uniţi în sfîrşit, într-o relaţie firească tată-fiu, să lucreze împreună la reabilitarea culturilor de viţă de vie?

Ei erau ultimii bărbaţi din familia Lancel; ca să reuşească în această misiune care reprezenta datoria şi moştenirea lor, ei trebuiau să se ajute reciproc, pentru binele familiei, al casei de Lancel, ca şi pentru cel al lucrătorilor loiali de aici. Paul ştia că-i aşteaptă ani grei de muncă, dar se simţea în putere şi dornic să îndeplinească această muncă. Avea aşa de multe de învăţat – totul – dar procedeul de obţinere a şampaniei nu era chiar un mister, trebuia numai să respecţi nişte reguli stricte care fuseseră stabilite, una cîte una, de pe vremea cînd Dom Perignon era pivnicer la Hautvillers, în 1668. Lucrătorii de nădejde ai tatălui său, şeful pivniţei, şefii de echipă erau încă în viaţă, sănătoşi şi activi, gata să-l înveţe tot ce ştiau.

Se plimba în sus şi-n jos, de-a lungul salonului, cu fiecare pas simţindu-se mai plin de elan. Va începe o viaţă nouă, după atîţia ani de serviciu în străinătate! Aştepta cu nerăbdare această viaţă, care-i va ocupa tot timpul şi în care-şi va angaja toate puterile şi toată inteligenţa. El şi Eve vor întineri împreună în Champagne! Ce castelană minunată va fi! Cei patru ani cît condusese ambulanţele prin Londra bombardată îi dovediseră că nu exista nimic la care ea să nu facă faţă şi nici nu existase vreodată în trecut. Împreună cu Bruno, ei vor restabili traiul plin de graţie, demnitate şi belşug pe care familia de Lancel îl dusese generaţii de-a rîndul.

Uimit, Paul realiză, profund emoţionat că nu

prevăzuse niciodată acest viitor. Ocupat cu propriile lui probleme, departe de Franța așa de mult timp, nu se gîndise serios la un viitor de acest gen. Nu se gîndise niciodată la ziua în care va fi unicul moștenitor al casei de Lancel, singurul proprietar al acestor vii ce se întindeau cît vedeai cu ochii, în jurul iubitului castel, lordul pădurilor, al grajdurilor, al tuturor clădirilor din împrejurimi, cu toate sufletele ce se aflau acolo, pînă la puiul din oul de găină de care Jeanne era atît de mîndră. Părăsise regiunea mult prea tînăr, nu încă bărbat, pentru a visa la un viitor care acum i se înfățișa misterios, ca o mireasă.

Pe măsură ce trecea timpul, Paul devenea din ce în ce mai voios. Conducerea casei de Lancel îi va da un sens pentru tot restul vieții. Era născut în Champagne și, cu toate că lipsise atît de mult din ținutul natal, nu era prea tîrziu să înceapă o viață nouă aici. Paul dorea din toată inima să facă față noii situații care se ivise. Vroia să răspundă acestei provocări complicate a destinului. Luînd această hotărîre, cum se întîmplă de obicei cu un adevărat locuitor al ținutului Champagne, lui Paul i se făcu sete și se duse în căutarea unei sticle de șampanie dintre cele mai bune din provincie.

Ceva mai tîrziu, în puterea nopții, cu o oră înainte de venirea zorilor din acea zi de august, Bruno se întoarse la Valmont de la Paris. Făcuse această călătorie ca să vadă cum stau lucrurile în strada de Lille. Generalul von Stern îi lăsase casa așa cum o găsise; totul era în regulă și Georges, valetul său, dădea deja ordine servitorilor, anticipînd venirea lui Bruno.

Desigur, generalul era acum în mîna oficialităților care acceptaseră predarea garnizoanei germane din Paris,

dar Bruno nu se temea pentru viitorul său. Bărbatul acela era pe cît de materialist, pe atît de filozof şi, împreună, de-a lungul anilor de ocupaţie, el şi Bruno îşi uniseră minţile şi relaţiile, reuşind să obţină nişte profituri foarte bune la bursa neagră. Eşecul cu Delphine nu-l determinase pe von Stern să renunţe la relaţia profitabilă cu Bruno şi acum banii lui erau la fel de în siguranţă în Elveţia ca şi banii lui Bruno.

Pe cînd intra în castelul în care-şi petrecuse războiul, Bruno îşi dorea să nu mai fi fost nevoit să se întoarcă aici, chiar şi numai pentru cîteva săptămîni, dar, pentru moment, la Paris atmosfera era mult prea incendiară. Diferitele fracţiuni ale Rezistenţei erau angajate în luptele dintre ei înşişi; în aer se perindau acuzaţii dintr-o parte şi-n alta; erau arestaţi colaboraţionişti cunoscuţi; grupuri de tineri înfierbîntaţi mişunau pe străzi, conducînd aşa-zise anchete, şi cel mai periculos era faptul că din oră-n oră se primeau noi denunţuri despre nişte oameni care, se presupunea, simpatizaseră cu germanii. Furia şi frustrările din cei patru ani izbucneau de peste tot în Paris. Vremea socotelilor sosise – toţi trebuiau să plătească pentru acţiunile lor din timpul războiului. Bineînţeles că lui n-avea de ce să-i fie frică, pentru că el şi generalul von Stern fuseseră foarte discreţi – totuşi, putea cineva să fie absolut sigur? Oamenii au prostul obicei de a şti mai multe decît trebuie. Oamenii de rînd erau invidioşi pe cei de deasupra lor şi denunţarea era cea mai bună cale de a se răzbuna pentru neşansa vieţii lor. Întotdeauna fusese aşa. Bruno îşi spunea că n-are nici un rost să-şi rişte

viața cînd raţiunea îl îndeamnă să fie precaut. Nu, încă nu venise timpul să se întoarcă în frumoasa lui casă din Paris, încă nu era bine să părăsească protecţia acestui ţinut.

Dar vai, tînjea după clipa cînd toate vor reintra în normal. Gloriosul viitor trebuia să mai aştepte cîteva săptămîni încă. Parisul va redeveni el însuşi, ca de atîtea ori de-a lungul timpurilor, viaţa îşi va relua cursul şi el va fi acolo să asiste la reînvierea oraşului. El, vicontele Bruno de Saint-Fraycourt de Lancel, îşi va relua locul în singura lume despre care ştiuse dintotdeauna că merită să trăieşti şi pentru care merită să trăieşti. Acum nu va mai fi nevoit să-şi ia o slujbă, niciodată nu va mai fi obligat să facă ceva, în afară de preocuparea de a-şi spori banii în timp ce va duce un trai uşor, lipsit de griji, distrîndu-se ca un gentleman în saloanele splendide de pe bulevardul Saint-Germain, făcînd sport, bucurîndu-se de casa lui frumoasă, colecţionînd noi femei – din nou parizience, după o perioadă în care fusese nevoit să se mulţumească cu provinciale – şi tablouri minunate, mobile splendide şi obiecte preţioase de la proştii pe care războiul îi ruinase. Va răscumpăra unul din castelele care aparţinuse familiei Saint-Fraycourt şi va locui acolo ca şi cînd vremea de la Revoluţie încoace stătuse pe loc. Da, se gîndea Bruno, urcînd iute scările spre camera lui de la Valmont, da, avînd în vedere tot ce se întîmplase, războiul fusese benefic pentru el. Şi peste cîteva săptămîni, doar cîteva săptămîni, se va întoarce, triumfător ca un prinţ în ziua încoronării, la lumea vechii aristocraţii, care va fi, cînd jocurile vor fi făcute, singura lui dragoste în viaţă.

Intră în camera lui, aprinse lumina şi îngheţă. Toţi muşchii i se contractară.

– Ce dracu, exclamă el.

Paul se ridică cît era de înalt de pe scaunul pe care şezuse în întuneric, aşteptîndu-şi fiul.

– Dumnezeule!

– Te-am speriat, Bruno?

– Dar e imposibil... cum ai ajuns aici... unde... cînd? se bîlbîi Bruno, stupefiat.

– Am ajuns aici în dimineaţa asta.

– Oh, dar e minunat, da, extraordinar, o surpriză grozavă, ai ajuns aproape la fel de repede ca Patton. Ai vorbit deci cu Jeanne? Sper că ţi-a pregătit o cină bună. Educaţia lui Bruno îl ajută să treacă peste aceste minute grele, în prezenţa tatălui pe care nu-l mai văzuse, şi nici nu simţise nevoia, de unsprezece ani.

– Da, o cină excelentă. N-ai de-gînd să-mi oferi un pahar de şampanie, Bruno?

– Vrei să spui că Jeanne nu a deschis o sticlă? E cam tîrziu pentru şampanie, e aproape dimineaţă – dar bineînţeles că în cinstea venirii tale merge, de ce nu? Ca şi ceilalţi, a trebuit să vindem tot ce producem germanilor – sînt sigură că Jeanne ţi-a spus – dar încă mai pot găsi ceva decent de băut.

– De ce nu o şampanie rozé, Bruno, şampania aceea rozé, de calitate superioară, cu care bunicul tău se mîndrea atît de mult? Nu vrei să deschizi o sticlă din cea mai bună şampanie Lancel?

– Vorbeşti ciudat, tată, parcă n-ai fi tu. Am înţeles... şocul produs de moartea bunicului... o reîntoarcere acasă foarte tristă... ar fi trebuit să-mi dau

seama mai demult. Poate c-ar fi bine să te odihneşti puţin.

Paul scoase din buzunar o cheie legată de un lanţ de aur.

– Tata mi-a dat această cheie cînd am plecat la război, în 1914, ca să-mi amintească de Valmont, indiferent unde m-aş afla. În seara asta am folosit-o ca să deschid Trezoreria.

Involuntar, Bruno făcu un pas înapoi.

– Nu e nevoie să-ţi spun ce-am descoperit.

– Nu, spuse Bruno cu răceală, nu te mai obosi.

– Erau acolo o jumătate de milion de sticle, Bruno.

– M-am folosit de ele, la fel cum ar fi făcut orice om inteligent. În timp ce tu-ţi purtai războiul blînd la Londra, departe de ţara ta, ţinîndu-te după generalul tău ţanţoş şi vorbăreţ, fără să vezi vreodată un neamţ, eu am făcut ce era necesar.

– Pentru cine ai făcut-o? Vocea dură a lui Paul era golită de orice emoţie. Părea mai degrabă curios.

– Pentru mine însumi.

– Nu şi pentru nemţi?

– Îţi repet, numai pentru mine. N-am intenţia să mă obosesc să te mint. Mulţumirea crudă din glasul lui Bruno se auzi ca o lovitură de bici.

– Te-ai folosit de bursa neagră, bineînţeles.

– Dacă spui tu. Orice piaţă de desfacere este la fel – singura diferenţă este cine vinde şi cine cumpără.

– Şi banii pe care i-ai obţinut?

– Sînt în siguranţă. N-ai să poţi pune niciodată mîna pe ei.

– Ce te face să crezi că poți scăpa atît de ușor?

– Să cred? Dar e un lucru realizat. Chiar am scăpat. S-a terminat, totul s-a încheiat. Nu poți recupera sticlele alea, nu-i așa? Și nici nu poți dovedi ceva. Nimeni pe lume nu știe de existența acestor sticle, cu excepția mea și a ta.

– Vrei să spui că va fi cuvîntul tău contra cuvîntului meu?

– Exact.

– Să părăsești imediat Champagne, ordonă Paul.

– Bucuros.

– Vei părăsi Franța.

– Niciodată! Este țara mea.

– De acum înainte nu mai ai nici o țară. Dacă nu vei părăsi Franța, te voi denunța și voi fi crezut. Îți promit că te voi dezonora cum nici nu-ți poți imagina. Ne-ai întinat numele, ne-ai făcut de rușine familia, tradiția și morții noștri. Nimeni din Franța nu se va gîndi la tine decît plin de dezgust. Noi uităm foarte greu. Țara ta este pierdută pentru tine.

– Nu vei fi în stare să-i faci pe oameni să creadă tot ce spui, mai încercă Bruno.

– Nu cred că vei avea curajul să-ți asumi acest risc. Omul care a fost în stare să vîndă inima Vàlmontului la bursa neagră e în stare de orice. Ce alte crime ai mai comis în timpul războiului? Toți criminalii lasă cîte o urmă, mai ales atunci cînd nu lucrează singuri. Crezi că guvernul unei Franțe libere va da greș în cazul unui om ca tine? Nu-ți ofer nici o altă alternativă.

Bruno se răsuci și se îndreptă spre biroul unde

ţinea un revolver. Vîrî mîna în sertar, dar nu găsi nimic. Paul cercetase camera în timp ce-l aştepta.

– Ai fi făcut şi asta, nu-i aşa?! ţipă Paul. Ridică cravaşa pe care o luase de pe noptiera lui Bruno şi, cu o forţă supranaturală, ca a unui om nevoit să omoare un şarpe ucigaş, îl lovi. Buza superioară a lui Bruno plesni şi îi văzu dinţii albi prin sîngele care ţîşnea.

– Ieşi! spuse el, fără să ridice glasul. Ieşi!

Cînd Bruno îşi recăpătă echilibrul, Paul ridică din nou cravaşa şi îl lovi iarăşi şi iarăşi, pînă cînd băiatul se întoarse şi începu să alerge pe scări în jos, cu Paul după el, urmîndu-l îndeaproape, gata să-i sfîşie faţa trădătorului dacă nu părăsea pămîntul pe care-l profanase.

CAPITOLUL 20

– Lucrul pe care-l fac cel mai bine – şi toată lumea e de acord cu asta – este să vînd prăjiturele, îi spuse Freddy lui Delphine, cu un zîmbet entuziast pe chip. Am căpătat o experienţă preţioasă la Van de Kamp, la Los Angeles, şi această îndemînare în ale patiseriei nu se uită niciodată. Soacra mea a fost foarte încîntată – mi-a spus că nu-şi aduce aminte să fi avut vreo vînzătoare de dulciuri cu mai mult succes decît mine, la vreunul din bazarele din timpul iernii – nu a rămas nici măcar o plăcintă de grîu nevîndută, iar plăcinta cu mere pe care am făcut-o chiar eu s-a vîndut cel mai repede. Am strîns douăzeci şi cinci de lire pentru doctorul Barnardo.

Delphine stătea întinsă pe spate rezemată leneş de nişte perne de pe sofaua din camera de zi, în noul apartament pe care ea şi Armand, în sfîrşit căsătoriţi, îl închiriaseră pe strada Guynemer, vizavi de Grădinile Luxembourg. Freddy şi Tony Longbridge stăteau la ei pentru cîteva zile, înainte de a-i vizita pe Paul şi Eve la Valmont. Era prima lor călătorie în afara Angliei de cînd se terminase războiul, cu un an în urmă.

– Cine este doctorul Barnardo? întrebă Delphine din pură curiozitate.

– El conduce mai multe orfelinate – banii adunaţi

sînt destinați cadourilor de Crăciun pentru copiii de-acolo. Am luat de asemenea parte la o vînzare ce avea ca scop strîngerea de fonduri pentru un nou acoperiș al bisericii din sat. În fiecare duminică stăm acolo liniștiți, cîntînd imnuri cît mai ușor posibil și așteptînd din clipă-n clipă să se prăbușească acoperișul cel vechi. Un imn religios cîntat în legea lui ar fi un adevărat dezastru.

– Îngrozitor! După toți anii ăștia în care ai auzit bombele șuierîndu-ți deasupra capului, murmură Delphine o compătimire indolentă.

– Exact! De aceea m-am oferit voluntar să conduc vînzarea, spuse Freddy plină de fervoare. Întrucît benzină încă nu se găsește, chiar dacă ai cartonașul cu rația, am pus un cal la o căruță și am pornit-o peste tot cu ea – îți poți închipui ce lucruri mi-au dat oamenii. Și-au întors pe dos podurile și s-au adunat grămezi de mărunțișuri, cărți vechi, porțelanuri de care nici măcar nu-și mai aduceau aminte, haine vechi – tot ce vrei. N-am refuzat nici un lucru – niciodată nu poți ști cum reacționează oamenii – și le-am vîndut aproape pe toate. Este uimitor ce poți face cu un singur cal bătrîn... Tony a fost foarte mîndru de mine.

– Așa și trebuie, onorabila mea Freddy, fu de acord Delphine, din tot sufletul.

– Chermesa din iunie, de la biserică, va fi ținută pe pajiștea vicarului. Toți îmi spun cît de minunată este, spuse Freddy, bucurîndu-se anticipat. Se va dansa și va avea loc un spectacol cu ponei și cu alte animale, dar principala atracție o va constitui concursul pentru cele mai frumoase flori și legume. Am auzit că întrecerea va fi foarte strînsă. E o chestiune de prestigiu aici! Nu m-

am hotărît dacă să mă fixez asupra bujorilor sau a roşiilor, dar am început să mă întreb dacă n-ar fi mai bine să mă ocup de ambele. Va trebui să mă decid pînă ne întoarcem şi să încep serios munca. E mai curînd ca o provocare cînd eşti nevoit să te ocupi de mai multe lucruri în acelaşi timp. Nu eşti de aceeaşi părere, Delphine?

– Oh, desigur. Asta este şi părerea mea. Eu, personal, m-aş înscrie la dansuri.

– Oh, Delphine! Dansurile sînt pentru copii, nu pentru femei măritate de mult, ca noi.

– Fii atentă! Pe cine numeşti tu o femeie măritată de mult timp? spuse Delphine, căscînd leneşă şi mîngîindu-şi mulţumită abdomenul.

– Da, o femeie matură măritată şi foarte, foarte gravidă.

– Lasă la o parte cuvîntul "matură" şi cu restul sînt de acord.

– Întotdeauna ai fost atît de diafană... bănuiesc că ai dreptul la o concesie... să zicem că la douăzeci şi opt de ani nu eşti chiar aşa matură.

– Dar nici la douăzeci şi şase de ani nu poţi spune că eşti pe deplin matură, chiar dacă o ai pe micuţa Annie, observă Delphine făcînd o grimasă.

– Oh, niciodată nu mă gîndesc la vîrstă, spuse Freddy veselă. Dar sînt aşa de multe de făcut la Longbridge Grange. Acum iau lecţii de bridge şi pentru că majoritatea oamenilor s-au întors la lucru, Penelope mă învaţă cum se organizează o cină serioasă; învăţ de asemenea să brodez, ca să fac mici şervetele pentru tăvi şi mai învăţ să croşetez ca să fac învelitori la ceainice şi

pentru ouă în vederea următorului bazar – plăcinta de mere se face prea uşor – şi bineînţeles că mai am şi cursurile mele de duminică.

– Cursurile tale de duminică?! exclamă Delphine, atît cît îi permitea poziţia.

– Absolut. Intră în tradiţia familiei Longbridge, au loc în fiecare după-amiază de duminică, de la ora trei la patru – numai pentru copii de la zece ani în sus. După orele astea se duc la vicariat să se pregătească pentru confirmare. Eu ţin caietul de prezenţă şi dacă un copil nu lipseşte deloc în şase săptămîni, îi dau o caracterizare foarte bună, dar dacă lipseşte o singură săptămînă, trebuie să înceapă de la cap cursul de şase săptămîni ca să obţină o caracterizare satisfăcătoare.

– Pare un pic cam drastic, obiectă Delphine.

– Prezenţa este obligatorie timp de şase săptămîni consecutive. Şi cînd spun "consecutive", vorbesc serios, insistă Freddy cu patos. Este un mod excelent de a forma caracterul unui copil. Penelope execută imnuri la pian şi copiii cîntă în cor, iar eu le citesc din Biblie. Am devenit destul de pricepută la acest capitol.

– Într-un fel, niciodată nu te-am crezut credincioasă... şi totuşi, oamenii se mai schimbă, nu? Şi noi nu ne-am văzut de foarte mult timp... eşti pe cale de a deveni o perfectă doamnă englezoaică.

– Sper... în fond m-am măritat cu un gentleman provincial, nu? Oh, aproape că uitasem să-ţi spun cel mai palpitant lucru din toate – am propria mea reţetă pentru amestecul de aromate! Penelope are o reţetă secretă – moştenire de familie, de multe sute de ani – aşa că m-am decis să-mi inventez una proprie. Bineînţeles

că am început cu levănțică și trandafiri, și apoi am continuat nebunește: petale de gălbenele, albăstrele, iarbă-neagră, salvie, nemțișor de cîmp, lămîiță, frunze de lămîi, garoafe, cimbru, iarbă-moale, frunze de mentă, lemn dulce, nucșoară, flori de mușețel, praf de rădăcină de stînjenel – doar un pic – violete, frunze de geraniu, o pulbere fină de nucșoară, – ia să vedem, am uitat ceva? Doamne Sfinte! Batoane de scorțișoară! Nici măcar nu trebuie să încerci amestecul fără baton de scorțișoară! Bineînțeles, secretul reușitei stă în alegerea timpului potrivit pentru culegerea florilor ce se pun la uscat – adică în zorii zilei, după ce s-a evaporat roua de pe flori și numai cînd ele sînt larg deschise. După ce le usuci, le amesteci bine, cu foarte multă grijă, și adaugi uleiurile necesare la sfîrșit. Întregul proces este mult mai complicat decît pare. Rețeta mea de amestecuri devine excelentă după un anumit timp. Acum, încă mai miroase un pic... deoarece nu s-a terminat fermentația... dar soacra mea este foarte optimistă. Îți voi trimite și ție cînd va fi gata. Delphine... Delphine? ... ai adormit?

O oră mai tîrziu, cînd Armand se întoarse din plimbarea cu Tony, o găsi pe Delphine periindu-și părul înainte de cină și foarte înviorată de somnul de după-amiază.

– Ai avut o conversație intimă, drăguță, ca-ntre surori, cu Freddy? o întrebă el.

– Fascinantă. Și tu cu Tony?

– Foarte interesantă. Acum știu mai mult decît aș fi dorit vreodată despre stupiditatea membrilor guvernanți, despre crizele economice, lipsa de fonduri,

controlul preţurilor, productivitatea scăzută, taxele ridicate şi despre toate piedicile ce stau în calea progresului în Anglia. Pe drum, îmi doream să fi rămas aici cu voi două şi să ascult discuţia şoptită despre problemele intime ale unor fete sexy.

– Să nu-ţi pară rău, n-ai pierdut nimic. Doar dacă nu voiai să vezi o actriţă foarte proastă.

– Ce actriţă proastă?

Delphine căscă cu poftă.

– Surioara mea, blegule. M-am prefăcut de minune că mă interesează tot ce-mi spune.

– A fost la fel de strălucitoare ca de obicei?

– Poţi să fii sigur, Sadowski. Cred că pînă la urmă te voi lăsa totuşi în preajma mea.

Freddy îşi ridică privirea de pe broderie cînd îl auzi pe Tony cum rupe în bucăţele paginile unei scrisori primită par-avion şi le aruncă în focul slab care nu dădea cine ştie ce căldură în dormitorul lor de la Longbridge Grange. Era o după-amiază ploioasă şi răcoroasă din luna aprilie a anului 1946, o vreme aspră, fără boboci înfloriţi şi puternic marcată de raţionalizare.

– Nu era de la Jock? protestă ea. Vroiam s-o citesc şi eu.

– N-am vrut să-ţi răpesc din timp, spuse Tony profund iritat de scrisoarea prietenului său.

– Ţi-a scris din nou despre nelipsitele lui aventuri? Mă distrează toate amănuntele dezgustătoare pe care le povesteşte. E o schimbare faţă de Trollope.

– Nu, draga mea, nici măcar nu e vorba de aşa ceva. Mi-a scris despre ultima lui idee trăsnită. Vrea să

închirieze mai multe avioane şi să înceapă o afacere de transport aerian.

– Asta înseamnă că Jock încă nu are o slujbă, spuse Freddy pe gînduri. Cît crede el că-i vor ajunge banii pe care îi cîştigă la pocher?

– Nu prea mult, dacă continuă aşa. Este prins bine în ideea asta – spune că poate închiria un avion DC-3 pentru patru mii de dolari pe an, acesta fiind special pentru luptătorii din război – "numai" patru mii, auzi! – şi ne propune să ne mutăm la Los Angeles şi să-i devenim parteneri. Noi! Pur şi simplu! Zice că locul este plin de piloţi demobilizaţi şi de oameni care ar accepta o slujbă în aviaţie pentru un preţ foarte mic. Pretinde că împreună am pune bazele unei noi industrii. Eu zic că visează cam mult.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, fu de acord Freddy. A precizat cumva cu ce fel de transport vrea să se ocupe?

– Îl cunoşti pe Jock – se gîndeşte la nişte produse proaspete – îţi poţi închipui un avion DC-3 plin cu legume? Jock scrie că un astfel de avion poate să ducă trei tone şi jumătate de încărcătură. Caracteristic pentru Hampton... aprozaristul zburător.

– Dar oricît ţi s-ar părea de ciudat, spuse Freddy gînditoare, pe undeva are dreptate.

– Cum aşa? întrebă Tony, surprins de aerul ei preocupat.

– Pe Coasta de Vest cresc foarte multe legume care lipsesc din Est şi sînt prea perisabile pentru a fi transportate cu trenul. Ar trebui să se înfiinţeze o piaţă de desfacere pentru ele. Freddy lăsă din mîini broderia şi

rămase cu privirea ațintită la focul din cămin, în flăcările căruia vedea cu ochii minții o țară pe care Tony Longbridge nu și-o imaginase niciodată cu adevărat.

– Stai puțin, draga mea. În primul, al doilea și al treilea rînd, chiar dacă ar fi un plan bine închegat și realizabil și noi am fi de acord să participăm la el, ceea ce nu este adevărat, n-am avea de unde să luăm atîția bani cît ne-ar trebui ca să ne asociem cu Jock, din cauza restricțiilor financiare de aici. Ai uitat de asta? N-am fi putut pleca nici la Paris dacă nu ne-ar fi ajutat Sadowski.

– Știi foarte bine că am cincisprezece mii de dolari la Los Angeles, într-un cont de dobînzi încă din 1939.

– Acesta este fondul tău personal.

– Este zestrea mea, darul de nuntă... nu te-ai însurat cu o fată săracă.

– Niciodată nu voi fi de acord cu tine în problema asta. Sînt banii tăi – n-am nici un drept asupra lor.

Freddy nu luă în seamă obișnuitele lui proteste.

– Dacă, spuse ea, și este numai o ipoteză, Tony, am spus numai "dacă", așa că nu te impacienta – deci, dacă am folosi acei bani, ne-ar ajunge să închiriem mai multe avioane și ne-ar mai și rămîne, astfel încît să putem face față cheltuielilor neprevăzute înainte de a obține un profit din această afacere. Dacă Jock ar mai închiria și el alte două sau trei avioane, în cazul ăsta, am avea cinci în total...

– Oprește-te!

– Lasă-mă să-mi termin ideea – mă întreb ce vrea să zică Jock cînd se referă la oamenii care ar lucra

aproape pe nimic pentru noi – cît ar însemna acest "nimic", exact?

– Freddy! Ce dracu aiurezi acolo? O flotă de cinci avioane pentru transport! Nu vorbeşti serios, nu-i aşa?

– Hmmm... gîndeşte-te bine, doar aşa, din amuzament, pur şi simplu reflectează...

– Vorbeşti serios?

– Tony, imaginează-ţi doar, ce e aşa de rău în faptul că-ţi imaginezi acele DC-3 încărcate pînă la refuz, cum îşi iau zborul spre New York, Boston sau Chicago – dar bineînţeles că este doar o toană de-a mea, din moment ce n-ar fi posibil să părăsim Longbridge Grange.

– Nici nu m-aş gîndi la aşa ceva.

– Ai locuit aici de cînd te-ai născut. Cum ar fi posibil să te gîndeşti să părăseşti acest loc, să-ţi rupi rădăcinile şi să te muţi într-un loc straniu, unde soarele străluceşte în fiecare zi a anului şi unde ţi se înapoiază fondurile bancare? Freddy se îndreptă spre fereastră şi rămase acolo, uitîndu-se la ploaia tristă, inexorabilă, ce cădea de săptămîni de zile în primăvara aceea tipic englezească.

– Mă întreb cum o fi după stratul de nori, murmură ea. Oare se poate vedea luceafărul de seară?

– Ce ai spus, draga mea?

– Nimic... Zîmbi afectuos spre el. Oricum, Jock n-are neapărată nevoie de noi dacă vrea să intre în această afacere de transporturi aeriene. După cum ne-a spus, California e plină de piloţi fără slujbă. Şi noi avem viaţa noastră aici – tu trebuie să te ocupi de pămînt şi eu

o am pe Annie şi bazarurile şi lecţiile de bridge, plus lecţiile de duminică. Şi totuşi... dacă nici unul dintre noi nu cîştigă nici un ban... nu, nu contează.

– "Nu contează" – acestea sînt două din cuvintele cele mai enervante din limba engleză, după cum bine ştii. Dacă nici unul dintre noi nu va cîştiga nici un ban, ce se va întîmpla? vru să ştie Tony.

– Ei bine, mă gîndeam doar la... profituri. Nu vom avea nici unul, pentru mult timp. Dar nici această soluţie nu va fi simplă. Mai întîi va trebui să mergem acolo, să ne găsim o casă în care să locuim, să cumpărăm o maşină, să închiriem un birou, să ne ocupăm de aranjarea unui hangar pentru avioane, să plătim nişte angajaţi, să găsim piloţi şi un echipaj... va costa o avere numai combustibilul pentru cele cinci DC-3-uri... Vocea ei continuă într-un ritm monoton, continuînd să privească picăturile de ploaie ce se scurgeau pe geam. Părea că se desprinse din încăperea luminată de focul din cămin, cuprinsă de un entuziasm vizibil, care se simţea în aerul din cameră.

– Cele cinci DC-3-uri? Au devenit deja ceva real pentru tine? întrebă Tony, pe un ton enigmatic.

– Tocmai mi-am amintit de problemele financiare pe care le-am avut cu şcoala mea de zbor.

– Au fost vremuri grele, nu-i aşa?

– Da. Destul de grele. Cînd se întoarse spre Tony să-i răspundă, în ochii ei se văzu o sclipire sălbatică, pasionată, copilărească şi plină de speranţă şi înainte de a-şi coborî pleoapele, Tony o observă.

– Era mai dificil decît vînzarea de prăjituri?

– Nu se puteau compara.

– Mai dur?

– Considerabil.

– Dar te-ai descurcat bine, nu-i aşa?

– Da, m-am descurcat.

– Era la fel de pasionant ca atunci cînd făceai amestecul aromat?

– Nu mă mai necăji, Tony. Este ca şi cum ai compara... oh, zborul cu... cu... o, n-ai cu ce să compari zborul, nu-i aşa? Cu o expresie hotărîtă pe chip, Freddy îşi închise puloverul pînă la gît, se aşeză din nou pe scaun şi-şi luă broderia.

– Draga mea, pe cine vrei tu să păcăleşti? Ai muri de drag să te ocupi din nou de transportul aerian. Crezi că nu observ cum laşi totul din mînă şi asculţi atentă de cîte ori trece vreun avion prin aer?

– Obişnuinţa, mereu vechea obişnuinţă, spuse Freddy înroşindu-se de furie.

– Prostii! Dacă urechile tale ar putea zbura, ar face-o!

– Ei bine, măcar dacă Jock nu mi-ar fi ţiţîat curiozitatea cu ideea lui! ţipă Freddy. Cum am putea face un asemenea pas important? Ar însemna să te îndepărtezi de familia ta şi ar fi o schimbare totală a modului nostru de viaţă. Ştiu că nu ţi-ar plăcea aşa ceva, Tony, sînt sigură de asta. Aşa că hai să nu mai discutăm treaba asta.

– Dar mori să încerci, nu-i aşa? Îndrăzneşte să spui că nu am dreptate.

– Nu prea mă pricep să te mint, nu-i aşa? Dar vremurile s-au schimbat. Războiul s-a terminat, Tony. Eu... m-am stabilit în această insulă regală... în acest

Eden... acest semi-paradis.

– Prostii, scumpa mea. În plus, ai uitat de "tărîmul majestății sale" şi de "acest loc al lui Marte". Nu ține. Oh, trebuie să recunosc că te-ai prefăcut de minune, dar ce legătură a avut vreodată războiul cu ceea ce simți tu pentru zbor? Săraca de tine! Tu care ai fost obişnuită cu caii putere ai motoarelor avioanelor să fii obligată acum să ai de-a face numai cu un căluț prăpădit de la fermă.

– Nu m-am plîns niciodată, spuse Freddy pe un ton neutru.

– Nu, şi tocmai asta mă sperie. Nu e în firea ta să fii docilă – şi asta mă face nervos. Ascultă-mă bine, Freddy, îți spun sincer că nu m-ar deranja deloc o schimbare. Semăn mult cu tatăl meu. Dar el este mult mai răbdător decît mine în ceea ce priveşte chestiunile administrative de zi cu zi şi are mult mai multă experiență. Dacă într-adevăr ar avea nevoie de mine aici, ştii foarte bine că n-aş putea să plec sub nici o formă, dar aşa – vreau să spun, de ce naiba să nu încercăm? Bătrînul Jock nu e prost, are spirit de afacerist, se descurcă. Şi după ce vom cheltui toți banii şi ne vom întoarce cu coada între picioare...

– Eu voi da socoteală, nu? exclamă Freddy, încă nevenindu-i să creadă ce aude. Tony dădu din cap spre soția lui, fără să spună nimic.

– Ura! Freddy sări în sus de pe scaun şi, cu un asemenea elan, încît mătură tavanul cu degetele.

Un ciocănit uşor se auzi la uşa lor şi Annie se strecură înăuntru, îmbrăcată pentru noapte într-o cămaşă lungă, înflorată şi groasă.

– Ura, ce? întrebă ea.

– Ghiceşte, micuţa mea Annie! O să plecăm cu toţii să-l vizităm pe vechiul tău prieten, Jock, acolo unde a copilărit mama ta – în Oraşul Îngerilor, cum i se spune, o anunţă Tony.

– O să fie ca la şcoala de duminică? întrebă Annie îngrijorată, dar gata să se prefacă încîntată.

– Nu, nimic de genul ăsta. Va fi ca o zi de vară lungă şi caldă, ca o excursie la mare şi ştii care este partea cea mai bună? Tatăl tău nu va mai fi obligat să joace bridge cu biata ta mamă, deoarece – nu-i spune că ţi-am spus – ea încă nu poate face diferenţa dintre un atu şi un verde de pică şi, mai mult, niciodată nu va fi în stare.

– Deci, ce nume să-i punem? întrebă Jock, turnîndu-şi o bere, în curtea din spatele căsuţei pe care Freddy şi Tony o găsiseră în cele din urmă lîngă aeroportul Burbank.

– Trebuie să fie un nume care să inspire încredere. Aşa mă gîndesc eu, răspunse Tony. Ce ai zice de "Compania Naţională de Transport Aerian Rapid Limited?"

– Cam pompos, prietene, dacă nu te superi.

– Bineînţeles că tu ai o sugestie mai bună, nu?

– Mie mi-ar plăcea "Transporturi Aeriene Rapide", rînji Jock mîndru de inventivitatea lui.

– Nu m-aş încurca cu o firmă cu un asemenea nume, protestă Freddy. Sună ca numele unei echipe de fotbal de la o şcoală... o şcoală de mîna a doua.

– De ce Freddy, eu sînt de părere că numele

propus de Jock este foarte potrivit, protestă la rîndul ei, Brenda, ultima lui prietenă, care se oferise să-i ajute la munca de birou. Ai putea să-i spui chiar "Transporturi Aeriene Nemaipomenit de Rapide", pun pariu că aş putea s-o conving pe Hedda Hopper să folosească acest nume pentru unul din articolele sale.

– Brenda, tu nu prea ai drept de vot aici, spuse Jock în grabă. Brenda cunoaşte o mulţime de oameni în lumea spectacolului, le explică el celor doi.

Freddy o cercetă uimită pe Brenda. Părul ei negru era atît de lung şi strălucitor, de parcă avea pămînt pe umeri. Sînii ei splendizi erau semnul unei maturităţi depline, dar era oare suficient de mare ca să fi terminat şcoala? Unde le găsea Jock? El îi asigurase că ştia să dactilografieze, să scrie după dictare, să fişeze şi să răspundă la telefon, dar arăta de parcă nu făcuse niciodată nimic, nici măcar manichiura unghiilor lungi, perfecte, date cu ojă roşu închis. Şi de ce avea accentul celor din sud cînd de fapt ea spusese că este din San Francisco?

– Draga mea, ai vreo idee? o întrebă Tony pe Freddy.

– "Vulturii", spuse Freddy ferm.

– "Vulturii"? Ce fel de nume mai e şi ăsta? obiectă Jock imediat. Încă era supărat de faptul că Freddy petrecuse cîteva zile bune cu ei ca să-i înveţe cum să piloteze avioanele acelea mari neobişnuite, cu două motoare, după ce făcuse ea însăşi verificarea unuia din ele, ţinîndu-le o jumătate de oră de instrucţie. Auzi, după şase ani de zbor în Spitfire-uri, fusese obligat să ia lecţii de instrucţie de la ea, de parcă ar fi fost un puşti.

– Uite ce e, spuse Freddy nerăbdătoare, voi, băieții, sînteți niște eroi și v-ați întîlnit datorită escadronului "Vulturul", așa că are sens dacă alegem un nume care să ne reamintească de treaba asta. "Vulturii" – scurt, la obiect, ușor de ținut minte, fără inițiale care să te încurce.

– Într-adevăr, are o valoare sentimentală, aprobă Tony. Trimiteți-vă cònopida la piață cu "Vulturii" – sună memorabil.

– Jock? întrebă Freddy. Tu ce părere ai?

– Se pare că sînt în inferioritate. Bine, cred că se potrivește acest nume, "Vulturii".

– Jock, scumpule, rosti Brenda tărăgănat ce-i cu escadronul "Vulturul"?

– Și unde este doamna și stăpîna avioanelor DC-3 în această dimineață? îl întrebă Jock pe Tony, pe cînd ședeau în biroul strîmt, copiind pagini din Cartea Galbenă a Los Angeles-ului, pentru prospectarea potențialilor clienți. Între timp, în anticameră, Brenda încerca în zadar să explice mulțimii de oameni că încă nu au început angajările.

– Lipsește.

– Mi-am închipuit. Acum că ai căpătat experiență în îngrijirea lui Annie, probabil că s-a dus la cumpărături. Lui Freddy i-ar trebui niște haine noi sau n-ai observat? Poate că s-a dus la coafor sau să ia masa cu o prietenă... poate la un matineu, sau poate o mică partidă de remi... femeile pot face așa de puține lucruri într-un timp atît de lung, că nici nu-ți vine să crezi. Dar după-amiază vine?

– E plecată pentru cîteva zile, spuse Tony cu buzele strînse.

– Da? Şi unde a plecat?

– Să fiu sincer, nu ştiu. Uită-te şi tu la biletul ăsta pe care mi l-a lăsat. Scoase o bucată de hîrtie şi i-o întinse lui Jock, care o citi cu glas tare.

– "Dragul meu, ai te rog grijă de cina lui Annie şi stai cu ea. Helga va prepara totul. Fă-i baie lui Annie, citeşte-i din cartea roşie de pe noptieră, nu mai mult de douăzeci de minute, apoi culc-o şi lasă-i lumina aprinsă dacă aşa vrea. E-n regulă! Helga îţi va prepara cina la ora şapte treizeci. Te rog, uită-te la Annie de mai multe ori în timpul nopţii şi lasă-ţi uşa deschisă, în caz că se trezeşte. Dimineaţa, ai grijă ca Annie să mănînce tot. Helga o va duce şi o va lua de la grădiniţă. Anunţ-o pe Helga ce vrei să-ţi pregătească pentru cină înainte de a pleca la birou. Nu-ţi face griji pentru mine. Ne vedem peste cîteva zile. Annie va înţelege. Te iubesc, dragul meu, am zburat.

Freddy"

– L-am găsit azi-dimineaţă cînd m-am trezit, spuse Tony furios. Asta m-a scos din sărite.

– Ai observat că a folosit de două ori "te rog"? Al naibii de decent din partea ei. Şi ce vrea să spună prin "am zburat"?

– Dacă aş şti, ţi-aş spune bucuros.

– Cu ce avion o fi plecat?

– De la noi nu lipseşte nici unul – am verificat eu însumi. Poate că a vorbit cu cineva să-i împrumute un avion, răspunse Tony mohorît.

– Sau poate a furat unul, completă Jock gînditor.

– Acasă n-ar fi făcut niciodată un asemenea lucru... nici într-un milion de ani. Este de neconceput felul în care a plecat. Locul ăsta nenorocit e de vină! De cînd am venit în California, s-a schimbat foarte mult. Nu ştiu cum să-ţi explic, este pur şi simplu altă persoană. De parcă i-ar aparţine întreaga lume. Iisuse, ce chef aş avea să-i trag o bătaie bună!

– Brenda e speriată ca dracu de ea. Zice că o face să se simtă inferioară.

– Brenda nu e chiar aşa de proastă cum pare.

– Hai, Tony, fii serios. Ştii foarte bine că aşa e.

Freddy îşi luase zborul într-un avion uşor de curse pe care îl închiriase, hotărîtă să facă mai multe escale: în Valea Imperială din Deşertul Colorado, în aria cea mai îndepărtată din sudul Californiei, unde erau cele mai multe ferme, apoi să se îndrepte spre nord, spre pămînturile umede ale Deltei, unde asparagusul şi roşiile creşteau şi se menţineau zece luni din an; de acolo pornea spre Salinas, cu sutele şi miile de hectare de pămînt bogat, se întorcea apoi la Fresno pentru smochinele şi strugurii zonei, oprindu-se de mai multe ori să admire vegetaţia luxuriantă a Ţinutului Imperial, Kern şi Tulare, cele mai bogate zone în ferme productive. Pe oriunde mergea, întîlnea ferme şi livezi imense, care se lărgiseră şi mai mult de cînd le văzuse ultima oară.

Urma un plan de zbor care nu ţinea cont decît de capriciile şi de starea ei de spirit. Zbura la întîmplare, rătăcea printre nori, făcea tot felul de figuri pe cer, acum căzînd în picaj, acum ridicîndu-se, dansînd cu avionul în

toate direcţiile posibile. Nu se obosea să-şi calculeze poziţia atîta timp cît avea suficient combustibil, iar cursul navigaţiei era bazat pe instinctele, amintirile şi meandrele gîndurilor ei, ghidîndu-se după fantezia ce-o stăpînea. Nu era legată de nimic, cînta fericită, pierdută în extazul zborului, pilotînd fără reguli şi regulamente, la care renunţase acum şapte ani, într-o libertate totală. Acum se simţea eliberată de orice obligaţie, dornică să se arunce din nou în aventura spaţiului, ca pe vremuri, înconjurată numai de vînt, nori şi spaţiul larg. Oh, spaţiul larg! Doamne, cît de mult îi lipsise spaţiul în Anglia! Rutele pe care pilotase la TATA erau atît de stricte de parcă ar fi zburat printr-un lan de porumb, în timp ce transporta avioanele. Dar California era un paradis luminos, nesfîrşit, înfloritor, un spaţiu care acum îi aparţinea din nou. Se întreba cum de rezistase atît de mult timp fără să aibă legătură cu acest orizont. Cum se minţise, spunîndu-şi că ar putea înlocui cerul acesta sublim cu altceva!

De cîte ori zărea vreo clădire mai importantă, de la enormele ferme de sub ea, făcea cîteva loopinguri spectaculoase, adăugînd şi o figură Immelmanns, apoi un Chandelles, pentru a-şi anunţa sosirea, înainte de a ateriza elegant pe pista parţial ocupată sau, dacă nu acolo, pe un cîmp, unde orice pilot de la TATA nu avea probleme să aterizeze.

Se îndrepta legănîndu-se spre birouri, căutîndu-l pe şef, purtîndu-şi agenda cu un aspect foarte oficial şi un stilou nou Parker cu peniţă de aur. Era îmbrăcată într-o uniformă confecţionată de ea, ce consta dintr-o fustă bine păstrată de la TATA şi o cămaşă albastră stil RAF,

fără cravată şi deschisă la piept, iar deasupra buzunarului drept îşi cususe însemnele aviaţiei. Părul roşcat, strălucitor, era pieptănat pe spate şi strîns bine la ceafă de unde mai scăpau totuşi şuviţe din funda de catifea, nu prea adecvată costumaţiei severe. Fusta fusese scurtată cu cîţiva centimetri buni şi în talie avea o curea roşie din piele, destul de strînsă pentru a-i da înfăţişarea unui membru al Curţii Marţiale. Freddy înlocuise pantofii negri, bine lustruiţi de la TATA şi ciorapii negri, cu unii din mătase şi cu o pereche de pantofi roşii, pantofii cu tocul cel mai înalt pe care-i găsise în Los Angeles. Dacă şeful nu era acolo, mai mult ca sigură că în curînd va apărea după ce va auzi că are un oaspete.

În patru zile, Freddy reuşise să-şi facă prieteni buni şi admiratori printre oamenii de la cele mai mari ferme din toată regiunea, viitorii expeditori de legume proaspete, anunţîndu-i cu mult tact de înfiinţarea unei importante companii de transport aerian. Făcuse multe referiri apreciative la piloţii acestei companii, dezvăluindu-le trecutul glorios din cadrul escadronului "Vulturul" şi subliniind faptul că ei se numărau printre puţinii eroi ai acestei ţări, cărora ceilalţi le datorau atît de mult. Celor interesaţi le explica cum că respectiva companie de transport aerian "Vulturii", putea transporta cît de multe legume doreau ei să trimită. În timp ce vorbea, se îndrepta bine de spate pentru ca bluza să i se muleze pe piept. Micile ei trucuri reuşeau de minune în atragerea clientelei. În agenda ei se înmulţiseră potenţialii cumpărători, consemna diverse detalii importante pentru viitor, apoi cifre şi numele celor mai

mari firme angrosiste din tot ținutul care cereau insistent fructe, legume și flori din California. Produsele le puteau vinde la un preț foarte bun, suficient de bun ca să le permită să plătească și transportul aerian, desigur dacă costul nu era prea ridicat.

Numai piața de flori din New York, care depindea în totalitate de producția de seră, putea înghiți cantități imense de flori proaspăt tăiate, în fiecare săptămînă, dacă legăturile funcționau cum trebuie. Freddy stătea la cafeneaua de la aeroportul din Santa Paula, reflectînd la toate acestea înainte de ultima oprire, acasă. Studia atent două bucăți de plăcintă cu piersici proaspete și se gîndea la cîte tone de piersici ar fi putut vinde la Chicago? Iar dacă aceste piersici se foloseau pentru plăcinte, chiar aici, să zicem la Van de Kamp, cît ar fi putut plăti lanțul de patiserii de pe Coasta de Est pentru aceste fructe pe timp de iarnă? Oare cum puteai transporta plăcinte cu piersici fără să le strivești? "Nu te apropia de produsele de patiserie, bleago ce ești!" își spuse Freddy. Se gîndea că se va învăța odată minte. Ei bine, atunci, cum poți transporta piersici fără să le strici? Și cum vei transporta struguri, căpșuni, lăptuci dulci și somon proaspăt la Monterey Bay? Cum vei transporta orhidee? "Vulturii" ar putea face să se schimbe floarea de pe corsajul fetelor la balurile studențești.

Dar acestea erau probleme minore, se gîndi Freddy, pe cînd se îndrepta spre proprietarul cafenelei pentru a-i cere rețeta plăcintei. Îi va lăsa pe Tony și pe Jock să-și bată capul cu amănuntele. Ei vor fi atît de uimiți cînd vor afla cîte informații le adunase – dar fusese absolut necesar să plece singură. Trebuia să fie

cinstită şi să recunoască cum că soţul ei, cu toate că zburase peste tot pe cîmpul de luptă din Britania, Antony Wilmont Alistair nu era tocmai genul potrivit pentru tratativele cu yankeii. Iar Jock, chiar dacă era american get-beget, lipsise destul de mult, luptîndu-se pe cerul Angliei şi ar fi stînjenit-o în discuţii, cînd ar fi ajuns la prezentarea, puţin denaturată, a companiei "Vulturii". Dacă ei ar fi fost de faţă la tratative, ar fi încurcat-o grozav şi cu atît mai mult dacă, Doamne fereşte, ar fi şi participat la discuţie.

– Unde este noua Brenda?! ţipă Jock disperat, ţinînd strîns lipite la piept două receptoare, astfel încît cei doi producători de struguri cu care încerca să vorbească în acelaşi timp să nu-l poată auzi. Am nevoie de ajutor aici. Alo!

Freddy, prinsă în spatele biroului său, explica unor foşti piloţi de bombardiere, dezamăgiţi, dar totuşi dornici să găsească o slujbă, că două sute cincizeci de dolari pe lună era suma maximă pe care "Vulturii" le-o puteau oferi în prezent. Ea ţipă peste capetele lor:

– A demisionat ieri – n-am avut timp să găsesc alta. Se gîndi iritată de ce trebuia ea să se ocupe de găsirea unei noi Brenda. Schimbaseră patru angajate în ultimele două săptămîni de cînd originala Brenda îşi rupsese ultima unghie şi părăsise biroul cu lacrimi de furie în ochi, din cauza soartei crude care-i stătea împotrivă. Toate Brendele celelalte nu putuseră depăşi situaţiile complicate şi intraseră în panică, iar ca urmare a călătoriei lui Freddy, sosise o avalanşă de clienţi care se plîngeau că nu puteau face afaceri cu ei dacă nu

aveau oameni care să se ocupe de acte.

– Cine răspunde la telefoanele din camera de primire? După zgomot, parcă ar fi petrecerea de revelion acolo, spuse Jock înnebunit. Pot să jur că aud vocea lui Annie.

– Aşa şi este, comandante de escadron. Helga răspunde la telefoane şi Annie este cu ea.

– Unde este Tony, pentru Dumnezeu? ţipă Jock.

– Comandantul de aviaţie este pe drumul de întoarcere de la Newark. A transportat cele trei tone şi jumătate de garoafe roşii. Coloneii Levine şi Carlutti au transportat căpşunile şi roşiile la Detroit şi Chicago – şi sînt şi ei pe drumul de întoarcere.

– Vreo bucurie? întrebă Jock, folosind cele două cuvinte pe care piloţii de la RAF şi le adresau unul altuia, după ce se întorceau dintr-o misiune, ceea ce însemna că se interesau dacă au doborît vreun avion inamic.

– Nici una, spuse Freddy, răspunsul ei scurt însemnînd că nici unul dintre cei trei piloţi nu fuseseră capabili să găsească vreo încărcătură pentru drumul de întoarcere, această încărcătură de înapoiere fiind esenţială pentru profiturile livrărilor.

Cele trei avioane se întorceau la Los Angeles goale, aceasta fiind una din cele mai cumplite situaţii, cu excepţia falimentului.

– Băieţi, aţi putea aştepta afară numai un minut? îi întrebă Jack pe piloţii care le urmăreau conversaţia cu mult interes. Trebuie să discut ceva cu partenerul meu.

– Asta n-o să meargă prea mult timp, spuse el, repezindu-se la Freddy cînd camera se goli. Cum putem

încheia nişte tranzacţii în defavoarea noastră? Cum? Cît timp crezi că o să mai ne meargă? Cît timp? Uite unde am ajuns, în biroul ăsta, îngropaţi în hîrţoage pînă peste cap, cînd, de fapt, noi pornisem de la ideea că vom pilota avioanele ca să mai scutim nişte bani; Brendele tale dispar peste noapte, încă nu avem suficienţi mecanici; am o încărcătură mare de piersici care aşteaptă să fie ridicată de la Bakersfield – ai idee cît de perisabile sînt? – dar nu mă pot baza ca piloţi decît pe Tony, Levine şi Carlutti, iar azi am mai primit o comandă pentru trei mari încărcături, pentru mîine – la dracu! Eu şi marile mele idei! În cîteva săptămîni nu vom mai fi în stare să achităm salariile oamenilor. Vom ajunge datori!

Freddy se lăsă pe spate cu scaunul şi rămase înclinată, ridicîndu-şi picioarele superbe pe birou, fusta alunecîndu-i mai sus de genunchi, şi-şi încrucişă picioarele încălţate în pantofii roşii cu toc înalt, la baza gleznelor. Părea că examinează în linişte tavanul, în timp ce Jock bătea cu putere în birou, aşteptînd ca ea să spună ceva. Umblă în geantă după pudrieră şi-şi aplică cu grijă un strat de ruj roşu strălucitor, studiindu-şi apoi chipul mulţumită. În sfîrşit, îşi dădu jos picioarele de pe birou, se ridică şi se îndreptă uşor, veselă şi graţioasă spre uşă.

– Nu mă poţi lăsa aici singur! Unde dracu te duci? Te duci iar să zbori? Dacă mai pleci şi tu, s-a terminat cu noi!

– Comandant de escadron Hampton, spuse Freddy cu un zîmbet zeflemitor, încearcă, te rog, să te calmezi, nu pot să suport să te văd în asemenea hal. Ai să faci ulcer. Respiră adînc. Gîndeşte-te la lucruri plăcute... chiar şi o minte ca a ta se poate gîndi la ceva

frumos din cînd în cînd. De fapt, nu arăţi prea bine, nu eşti de aceeaşi părere? îngînă Freddy, ciufulindu-i părul şi pişcîndu-l de urechi, ca din întîmplare. Ai mîncat cum trebuie, comandant de escadron? Ai luat destule vitamine? Ştii ce? Poţi mînca prînzul lui Annie... mm! Ce gustos! Mănîncă-l pe tot. Pe ea o iau cu mine să-i dau să mănînce.

– Chiar pleci? întrebă el furios, nevenindu-i să creadă. Nu pot să cred!

– Helga va avea grijă de tine. Mă duc să-mi cumpăr o blană de vizon.

– Căţea, căţea ce eşti! ţipă Jock în timp ce toate patru telefoanele începură să sune. Acum ştiu de ce nu m-ai lăsat să mor atunci. M-ai salvat ca să mă poţi omorî chiar tu!

– Nu crezi că te ţăcăneşti? Nici măcar nu te cunoşteam atunci, spuse Freddy blînd, închizînd uşor uşa în urma ei.

Jock lăsă telefoanele să sune în continuare fără a încerca să mai răspundă. Îşi clătină capul dintr-o parte în alta, chipul lui exprimînd o consternare profundă, deşi expresia sălbatică din ochi nu-i dispăruse. De ce dracu se simţea dintr-o dată atît de singur? De ce avea sentimentul că fusese abandonat? Chiar se ţăcănise? Ar fi fost bine ca asta să fie cauza. Dacă e vorba pur şi simplu de ţăcăneală, totul e în ordine!

Biroul lui Swede Castelli era plin ca de obicei cu fotografii şi modele de aeroplane, amintiri din vremuri trecute ale aviaţiei, dar Swede, i se păru lui Freddy, era mult mai trist decît îl văzuse vreodată. El o întîmpină cu

multă bucurie, foarte surprins de vizita ei, dar chipul lui exprima o tristeţe adîncă sub masca de încîntare. O ridică pe Annie în braţe şi îi privi uimit chipul drăgălaş, clătinînd din cap şi reflectînd nostalgic la trecerea timpului.

– Acum, micuţă doamnă, stai aici, spuse el, lăsînd-o cu grijă jos din braţe.

– Oh, nu sînt o doamnă, replică Annie sobru. Bunica mea Penelope este baroneasă şi bunica Eve este vicontesă şi mătuşa Jane este logodită cu un marchiz, ceea ce înseamnă că va fi ducesă într-o zi, dar eu sînt doar micuţa Annie.

– Oh, draga de tine. Ce păcat! Dar poate că într-o zi va veni un prinţ şi pentru tine.

– Ce fel de prinţ? întrebă Annie interesată.

– Annie, nu vrei să te joci cu modelele de aeroplane? întrebă Freddy grăbită.

– Aş prefera să vorbesc cu domnul Castelli, mamă.

– Mai tîrziu, Annie. Freddy o îndepărtă.

– Chiar mă întrebam cînd vei veni să mă vezi, Freddy. Te-ai întors de cîteva săptămîni, îi reproşă Swede cu voce blîndă.

– Dragul meu prieten, am avut o grămadă de treburi. Nici nu-ţi pot descrie ce ocupată am fost.

– Nu te mai obosi, îmi pot imagina. Exact ca aici. Indiferent cît de mult munceşti, nu termini niciodată ce ţi-ai propus. Îţi aduncl aminte de anii aceia cînd eram aşa de ocupaţi cu cascadoriile încît rămîneam să dorm la birou? Sau cînd tu făceai cascadorii, trecînd de la un film la altul, fără nici o clipă de răgaz? La fel ca şi

ceilalți, bineînțeles. Și de mica organizație pe care o conduceam eu? S-a terminat totul, Freddy. Nimeni nu mai face filme de aviație. În timpul războiului am avut multe oferte de filme despre Forțele Aeriene, dar acum? Dar s-o lăsăm baltă! Acum se fac filme de dragoste, cu decoruri romantice, cu trandafiri înfloriți, și nimeni, vreau să spun nici măcar un studio nu mai este interesat de așii cerului albastru. Stau pur și simplu aici și mă uit pe pereți, rugîndu-mă să sune telefonul. N-am mai văzut un jeep pe aici de luni de zile. Cred că pînă la urmă voi renunța la tot.

– Chiar așa prost stau lucrurile, Swede? Îmi pare rău.

– Sau poate că e bine, depinde cum privești lucrurile. Vreau să spun, copila mea, că nu m-am gîndit niciodată că poți avea o grămadă de bani și totuși să te simți plictisit de moarte. E ceva ce nu merge. Se lăsă descurajat în scaunul de la birou.

– O grămadă de bani? Fără ca afacerile să-ți meargă bine? Cum vine asta?

– Vai de mine, dar chiar că ai lipsit mult! Toată lumea s-a îmbogățit de pe urma războiului și unii o fac și acum. La fel ca și mine. Tot ce am investit s-a transformat în aur. Sînt bogat, fata mea, cu adevărat bogat. Se pare că am înclinații pentru treaba asta. Dar eu nu sînt genul de om care să stea și să aștepte să-i vină banii. Aș fi vrut să mă mai zbat puțin, dar bănuiesc că n-am dreptul să mă plîng. M- am distrat destul în tinerețe.

– Înseamnă că am venit la timp, spuse Freddy. Am o slujbă pentru tine!

El ridică din sprîncene.

– Unde? Sper că nu la compania ta de transport aerian? Freddy, ai idee cît de multe companii ca a ta s-au înfiinţat în ultima vreme şi cît de multe au dat faliment aici, la Los Angeles? Sute!

– Am auzit. După cum s-a dovedit, Jock Hampton n-a fost singurul veteran căruia i-a venit ideea cu transportul aerian. Dar cîteva din aceste companii vor supravieţui şi se vor consolida. Este un lucru inevitabil pe viitor. Aşa trebuie să se întîmple. Iar "Vulturii" va fi una din ele.

– Ce te face să fii aşa de sigură?

– Pentru că aşa zic eu. Îl învălui într-o privire fermecătoare izvorîtă din ochii ei albaştri.

– Aceeaşi Freddy dintotdeauna. Autoritară, încăpăţînată ca un catîr şi căreia îi place să comande – dacă n-ai fi aşa de frumoasă, ai fi o fiinţă imposibilă, oftă Swede resemnat. Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Slavă Domnului!

– Avem nevoie de tine, Swede.

– Să fac ceva? Nu mă văd transportînd rapid o încărcătură, nici dacă aş vrea. Sînt prea bătrîn şi prea bogat pentru aşa ceva. Şi probabil că şi mult prea gras.

– Vreau ca tu să preiei conducerea companiei "Vulturii". Noi trebuie să facem faţă unui ritm mult prea rapid. Avem o mulţime de comenzi. Şi pe deasupra mai avem şi şase telefoane care sună încontinuu. Ia gîndeşte-te! Nu-ţi lasă gura apă? Oh, Swede, este tocmai genul de treabă care-ţi place ţie. O să te distrezi pe cinste încercînd să pui ordine în harababura de la noi – aproape că te invidiez. Mai întîi va trebui să te hotărăşti cîte avioane mai trebuie să închiriem şi cîţi piloţi să mai

angajăm, fiindcă dacă noi nu onorăm acum comenzile oferite, altcineva o va face în locul nostru. Apoi va trebui să rezolvi problema încărcăturii de înapoiere – în mod sigur că te-ai mai ocupat de aşa ceva – să găseşti un tip care să se ocupe de problemele mecanice de întreţinere şi altul care să aibă grijă de acte. Va trebui să mai angajezi personal de birou şi asta cît mai repede şi să te uiţi bine la contractele noastre din diferite oraşe...

– Asta e tot? Faţa lui rotundă îşi pierdu expresia de mohoreală şi se ridică drept în picioare.

– Acesta-i doar începutul. Vei putea chiar să răspunzi la telefoane în timpul liber, dar nu cred că vei avea aşa ceva.

– Şi cu banii cum stăm?

– Mi-au mai rămas cîţiva dolari. Şi bineînţeles, ca preşedinte al companiei, vei avea dreptul la o cotă-parte din acţiuni şi să sperăm că, aşa cum ai spus tu, tot ce vei atinge se va transforma în aur. De asemenea, îţi vom face o mulţime de promisiuni.

Castelli o privi atent pe Freddy. Se uită la perechea de ghete rezistente pe care le purta. Privind-o, îţi dădeai seama că era oricînd dispusă să sară dintr-un avion fără paraşută şi să piloteze altul după cheful ei – ei bine, ce dracu, niciodată nu fusese în stare să-i reziste şi va cîştiga o grămadă de bani de pe urma ei cînd totul va merge cum trebuie. Ce s-ar putea întîmpla? Să piardă o parte din banii pe care-i cîştiga acum fără să facă nimic şi-şi va asuma un risc pentru a răspunde la cîteva telefoane.

– Oh, ce naiba... poţi conta pe mine. Voi avea nevoie de cîteva zile să lichidez aici...

Freddy îl cuprinse strîns în brațe și-l sărută zgomotos pe ambii obraji.

– N-o să-ți pară rău, îți promit. Oh, Swede, o să-ți placă, ai să vezi. O să ai parte numai de activitate. Luă un carton pe care scria "Mă întorc în cinci minute" și-l clătină gînditoare.

– Haide, Swede, trebuie să plecăm repede de aici. Am parcat jos unde nu trebuie și nu vreau să fiu amendată. Atîrnă biletul ăsta de ușă. Și trebuie să transport o încărcătură de piersici, peste o oră, la New York. Cînd mă întorc, te voi ajuta să-ți rezolvi treburile.

Luat prin surprindere, fostul cascador o urmă pe Freddy ieșind ca o vijelie din birou, cu Annie alergînd pe lîngă ea. De-abia cînd ajunseră la jumătatea drumului care ducea la Burbank, el realiză că Freddy n-avea cum să primească o amendă de parcare pe terenul unui studio, dar atunci era prea emoționat ca să-și mai bată capul cu așa ceva.

Lucrul cel mai rău la noua creație a casei Dior era faptul că fustele erau atît de lungi încît îți acopereau picioarele pînă la glezne, se gîndea Freddy coborînd cu grație din Buick. Pe de altă parte, îi sublinia talia îngustă și îi exagera mărimea șoldurilor și a sînilor. Dar domnul Dior ar fi trebuit să-și dea seama că picioarele femeilor erau principalul punct de atracție pentru bărbați. Și totuși, dacă te gîndeai mai bine, odată ce orice femeie se lungea pe pat, ce legătură mai aveau picioarele cu sexul? Le puteau pune în jurul unui tip, asta numai dacă nu era vreun conservator înrăit sau vreun tip cu gusturi bizare. Atunci ce rost mai avea să te gîndești la picioare?

Mergea uşor, conştientă de ţinuta ei maiestuoasă, în costumul foarte modern compus dintr-o jachetă cu nasturi din mătase naturală şi dintr-o fustă neagră imensă, tot din mătase. Mai întîi venea corsetul din tul ce servea de sutien, fără bretele, avînd un aspect deosebit de fragil şi care-i cuprindea trupul gingaş în faldurile de tul de la piept pînă mai jos de şolduri. Apoi venea "crinolina" care-i păstra fusta înfoiată; era, de fapt, un jupon care cuprindea mai multe straturi de materiale: unul din tul, altul din organdi delicat şi ultimul din mătase, ca să nu-i agaţe ciorapii. Se întreba dacă bunica ei purtase vreodată o toaletă mai incomodă şi mai strînsă decît aceasta. Freddy se gîndi că dacă ar îndrăzni să respire din tot sufletul, mai mult ca sigur că i-ar sări jumătate din nasturi. Iar în ce priveşte ideea de a ridica braţele deasupra capului, nici nu se punea problema. Trebuia să fie recunoscătoare că încă mai putea îndoi mîna de la cot. Nu, în costumul ăsta trebuia să se balanseze şi să adopte un mers afectat, nu să ţopăie şi să dănţuie pe stradă.

Un asemenea preţ trebuia să plătească modei din anul 1949 şi Freddy înţelegea acum de ce Dior însuşi, la prima vizită în Statele Unite ale Americii, fusese întîmpinat în toate oraşele de femei furioase ce purtau pancarte pe care scria "Du-te acasă Christian Dior" şi chiar "Ardeţi-l pe domnul Dior". Cînd descoperise că toată lumea adoptase moda Dior şi nu avea altă alternativă, o acceptase şi ea, fără prea multă tragere de inimă, dar nu cedase ideii de a purta pălărie. Nu mai purtase pălărie de cînd ieşise din serviciul militar şi nu avea de gînd să poarte acum. Părul îi fusese tuns şi

aranjat cu grijă de un stilist foarte scump, dar acum, după o zi, nu mai sta nicicum, alegîndu-şi o formă proprie, un fel de combinaţie de bucle şi şuviţe în dezordine, care, de fapt, era caracteristică pieptănăturii sale de zi cu zi. Îşi clătină capul dezaprobator la vederea părului care refuza s-o asculte, părînd o imensă dalie roşcată strălucind în soare.

– Doamnă Longbridge? Uşa de la intrare este pe aici, doamnă Longbridge, spuse Hal Lane, agentul imobiliar, încercînd s-o urnească din loc. Asta era a doua zi pe care o petrecea cu doamna Longbridge şi încă nu-i venea să creadă că, spre deosebire de ceilalţi clienţi ai lui, ea părea să pună pe ultimul loc cumpărarea unei case. Oricum, lucrul cel mai important în cazul doamnei Antony Longbridge era faptul că simţea nevoia să se mişte întruna; nu era doar o tipă căreia îi plăcea să privească, cum se întîmpla cu celelalte cliente cu care avusese de-a face. Trebuia neapărat să se mute din casa veche pe care ea şi soţul ei o închiriaseră cu trei ani în urmă. Pur şi simplu nu mergea ca doi dintre cei mai importanţi parteneri de la o asemenea companie de transport aeriană, una dintre cele mai mari din ţară, să locuiască într-un cartier prăpădit ca acela. Lăsînd la o parte confortul, în cartierul respectiv n-aveau nici o posibilitate de distracţie. Cum puteau să invite nişte oaspeţi într-un asemenea loc, care nu era nici pe departe plăcut. După părerea sa, familia Longbridge îşi permitea să cumpere o casă care să reflecte poziţia lor socială. Nici nu pricepea de ce aşteptaseră aşa de mult timp.

– Aceasta este probabil una din cele mai frumoase construcţii din Hancock Park, o anunţă Hal

Lane cînd se apropiau de uşa de la intrare. Este o clădire veche, cu totul specială.

Freddy îşi mută privirea încruntată de la tivul pe care-l contempla şi şi-o fixă asupra pietrelor de pavaj.

– Domnule Lane, v-am spus de ieri că nu am prea mult timp la dispoziţie, numai două zile pentru căutarea unei case şi v-am avertizat că nu mă interesează casele în stil englezesc. De ce mă faceţi să-mi pierd vremea?

– Dar... dar... această casă nu este doar o imitaţie a stilului englezesc, doamnă Longbridge, este autentică... oh... Regina Elisabeta. Aşteptaţi să vedeţi interiorul. Este extraordinar. Are o baie splendidă.

– Deja am văzut cîteva grinzi care n-au nici un rost, zidul este dintr-o cărămidă roşie nesuferită, ferestrele sînt mici şi nu lasă lumina să intre cum trebuie. Îmi pare rău, dar n-are nici un rost să mai intrăm, domnule Lane.

Se uită la ceas.

– Mai avem şase ore.

"Ei bine, mai vedem noi!" îi spuse el, conducînd-o spre Buick. Poate că era de preferat să am de-a face cu una din femeile acelea gură-cască decît cu această doamnă pretenţioasă. De ce se grăbea aşa de tare? Studie lista cu locurile însemnate, de pe care ştersese deja jumătate. Se gîndi că doamna Longbridge nu era destul de sofisticată pentru mediul din Los Angeles, unde o casă englezească, mai ales stilul Tudor, era foarte căutat de lumea bună şi conferea respect şi o anume demnitate. Porni maşina cea nouă.

Freddy stătea în spate şi nu dădea nici o atenţie

străzilor străjuite de copaci şi împodobite cu flori strălucitoare de iarnă, din loc în loc cu pajişti udate de mai multe stropitori. Era o zi de noiembrie. Se simţea confuză în legătură cu această mutare din micuţa casă de lîngă Burbank, în care se întîmplase atîtea. Ea nu va uita niciodată zilele alea nebuneşti, pline de elan, cînd Swede Castelli preluase conducerea companiei, cînd angajaseră încă cincisprezece piloţi, în perioada celei mai cumplite crize postbelice. Între două zboruri, piloţii îşi căutau cîte o rulotă sau vreo cameră de motel în care să se mute împreună cu familiile lor, între timp dormind pe podeaua din sufrageria ei – cu excepţia celor norocoşi, care împărţeau patul cu Helga – iar Freddy le gătea în fiecare noapte, cînd nu zbura, fripturi imense. Annie avea în grijă laptele, prăjiturile şi şerveţelele de masă, Tony se ocupa de bar, iar Jock conducea jocul de pocher.

Acelea erau zilele cînd ei alergau să prindă o încărcătură de înapoiere; atunci se întîmplase tragedia cu cele trei avioane ce se prăbuşiseră din cauza unei încărcături de homari vii, sau cel puţin aşa bănuiseră ei, în timpul unei furtuni; vremurile palpitante cînd transportaseră cantităţi imense de rochii şi bluze, care se vindeau imediat şi pe care le luau direct de la fabricile din Seventh Avenue şi le livrau la destinaţie, fără să le şifoneze nici un pic, căci atîrnau în avion pe umeraşe agăţate de suporturile special făcute; tot atunci transportaseră săptămînal multe numere din revistele "Life" şi "Time", la care adăugaseră treptat şi alte reviste importante; zilele în care zburaseră şi cu sicriele "celor îndrăgiţi", cum îi numeau piloţii, transportîndu-i spre locurile natale pentru a fi îngropaţi cu multă cinste; îşi

aduse aminte şi de caii de curse pe care îi transportaseră şi care-şi reveneau mult mai bine după o călătorie cu avionul decît după una cu trenul, şi cu care ei îşi cheltuiseră toţi banii la pariuri; dar cele mai importante fuseseră zborurile destinate transporturilor de călători.

Freddy ştia că, fără oamenii aceia care le închiriaseră avioanele pentru a se deplasa dintr-un loc într-altul, n-ar fi reuşit niciodată. Fusese un transport masiv de călători care le permisese să treacă de hopul greu de la început; echipe de fotbal, membrii diferitelor convenţii, corul bisericii care mergea la diverse competiţii; lucrători care plecau, grupuri de studenţi, oameni de la circuri, cu animalele şi celelalte lucruri; formaţii de muzică; călugări şi călugăriţe, nici unul dintre aceştia neavînd timp să aştepte să se rezolve problema transportului de după război. Ei zburaseră cînd cu un DC-3, cînd cu un DC-4, descoperind care erau locurile cele mai bune din avion, unde aveau la dispoziţie cele mai bune sandvişuri şi plăteau bucuroşi nouăzeci şi nouă de dolari de persoană pentru a ajunge unde vroiau cît mai repede şi mai în siguranţă.

Hal Lane se opri în faţa unei case albe cu coloane.

– Doamnă Longbridge, sînt de părere că această reşedinţă minunată merită toată atenţia dumneavoastră.

– Doamne ajută-mă, spuse Freddy. M-am întors acasă la Tara.

– Tara a fost copiată după această vilă.

– O să arunc o privire, spuse ea foarte bine dispusă, avînd în vedere că această casă se afla pe teritoriul pe care ea îl marcase pe hartă, pentru ca Lane

să ştie cam pe unde să-i caute o casă. Pe cînd vizita camerele mari din casa goală, oprindu-l automat pe Lane de la orice fel de comentariu, Freddy se gîndea cam cît timp i-ar trebui să se obişnuiască cu spaţiul imens de aici. Ea plecase din dormitorul ei micuţ din casa lui Mac, de acolo nimerise în camera îngustă pe care o împărţise cu Jane, pentru ca apoi să locuiască împreună cu Tony în apartamentul confortabil de la Longbridge Grange; în sfîrşit, ajunsese în căsuţa de la Burbank. Se va putea simţi vreodată aici la fel de confortabil cum se simţise în ultimii douăzeci şi nouă de ani?

Oare Jane avusese probleme de genul acesta cînd se măritase cu marchizul ei, adorabilul Humphrey, şi se mutase în edificiul în stil Tudor din Norfolk, care degaja un aer feudal? Imposibil, cel puţin nu în cazul lui Jane. Probabil că transformase jumătate din camerele castelului în dulapuri imense şi acum, că dăruise ducatului un moştenitor, spre admiraţia întregii Anglii, şi cînd era din nou gravidă, mai mult ca sigur că rechiziţionase o aripă a castelului numai pentru ea, unde amenajase camerele copiilor şi pe cele ale dădacelor şi locul unde-şi ţinea lucrurile cele mai de preţ, Jane fusese născută pentru a locui într-un castel. Grange fusese doar un popas spre un loc mai impozant.

– Doamnă Longbridge, daţi-mi voie să vă atrag atenţia asupra acestei toalete pentru femei. Ornamentele sînt splendide, nu-i aşa? După cum sînt sigură că ştiţi, o gazdă este judecată după felul cum arată camera de toaletă şi lista invitaţilor.

– Ce-ar fi să ne uităm puţin în subsol? sugeră Freddy. Fără prea mult chef, el o conduse în jos, de-a

lungul unor trepte amăgitoare şi o privi cum ocoleşte cu atenţie soba, lovind-o de mai multe ori, în locuri bine-alese, înainte de a-şi descheia jacheta şi de a studia grijulie burlanul care ducea în sus.

– Sistemul de încălzire este învechit, spuse Freddy. Mi-e teamă că nu-mi place nici această casă. Îmi pare rău, domnule Lane. Care este următoarea pe listă?

– Am o casă în stil clasic contemporan. Ceva îmi spune c-o să vă placă.

Casa în stil modern era friguroasă şi avea un aer instituţional, în ciuda razelor de soare care o lumina intens. Freddy rămase pe gînduri în camera cea mai confortabilă din casă, o cameră de trecere, un fel de birou cu pereţii lambrisaţi în lemn de cedru şi hotărî că nu-i place. Dar avea foarte mult spaţiu verde. Poate că asta îl nemulţumea pe Tony... faptul că acum nu avea suficient spaţiu verde? Ăsta să fi fost unul din motivele pentru care devenise atît de... absent, distant? Cînd oare începuse el să se înstrăineze. Să fi fost cei doi ani teribili cînd se luptaseră cu Liniile Aeriene Americane? Dar nu-şi putea da seama. Fuseseră cu toţii atît de preocupaţi să menţină compania pe linia de plutire, încît nu mai avusese timp să-şi facă probleme în legătură cu relaţiile lor intime. Avuseseră prea puţin timp pentru viaţa de familie. În fiecare vineri îi aştepta monstrul achitării taxelor.

Swede îşi pusese toată puterea de muncă în conducerea companiei "Vulturii", dar motivul principal din cauza căruia reuşiseră să treacă de primii doi ani fusese un contract providenţial încheiat cu o companie pentru care transportau personal militar din California în

Hawaii, Guam şi Honolulu. Cînd Consiliul Aeronautic Civil, după discuţii duse cu o încetineală criminală, încheiase în sfîrşit cu ei războiul ratelor, în aprilie 1948, "Vulturii" era una din puţinele companii independente, încă viabile, din cele mai mult de două mii care fuseseră înfiinţate de veterani după război.

Freddy clipi, se plimbă prin cameră şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

– Înainte, domnule Lane, tot înainte, spuse ea răbdătoare, păşind de-a lungul coridorului lung şi întunecat, în armura ei de fuste şi crinoline. Următoarea casă era plăcută, cu un aspect colonial şi blînd. Încercă să-i acorde cît mai multă atenţie, dar o frămînta problema momentului exact în care-şi dăduse seama că Tony nu numai că "se ocupa" de bar cînd era împreună cu piloţii, dar era prezent acolo în fiecare seară, chiar şi atunci cînd nu aveau musafiri, şi de multe ori bea pînă ajungea sub masă.

În perioada anilor 1946-49 avusese loc o luptă cunoscută sub denumirea "Cazul transportului aerian", de-a lungul căreia compania "Vulturii" încercase să obţină un certificat CAB pentru rutele proprii. Această ultimă şi cea mai importantă bătălie nu se terminase decît cu trei luni în urmă, în august 1949, şi din cele treisprezece companii care se luptaseră pentru certificat, numai patru, pe lîngă "Vulturii", reuşiseră să nu dea faliment pînă-n ziua victoriei.

Dar cînd oare, se întreba Freddy, cînd exact, în toţi aceşti ani lungi, tensionaţi, în care nu obţinuseră nici un profit după o muncă grea, nici măcar un bănuţ de cheltuială, în ciuda milioanelor înscrise în contracte, în

ce moment din acești ani, în care toți încercaseră să facă imposibilul, adesea muncind ei înșiși pentru a stabili noi rute, cînd începuse Tony să bea serios? Mult mai serios decît își închipuise ea?

Pînă acum trei luni fuseseră cu toții la capătul puterilor. Nu-și putea aduce aminte de prima dată cînd observase că Tony nu rezista presiunii decît consumînd mult prea multă băutură. Cînd fusese prima oară cînd rămăsese acasă, incapabil să zboare sau să se ducă la birou? Acum un an?Acum doi ani?

Nimic nu-i putea clătina decența lui înnăscută, dar în ochii lui citea ceva ca o acuzație obosită, atît în timpul zilei, cît și seara, care-i împăienjenea privirea și-i ascundea natura lui bună, simțul umorului și galanteria lui de gentleman. Dar ce era mai rău era faptul că acum, cînd fructele luptei lor fuseseră culese, acum cînd clienți anonimi îi transformaseră în milionari, Tony încă mai bea la fel de mult ca înainte, sau poate că acum bea și mai mult? Și de cîte ori încercase să discute acest subiect cu el, îi spunea să-l lase în pace, iar în ochii lui încețoșați, din care părea să fi dispărut orice amintire, ea zărea ceva necunoscut care o determina să tacă.

– Ei bine, doamnă Longbridge, ce părere aveți? o întrebă Hal Lane. Freddy își scoase jacheta și și-o puse pe braț, își lărgi bluza în talie, deschise una din ferestre, își ridică fusta pînă la genunchi și, cățărîndu-se pe un calorifer, se aplecă să privească pe fereastră. Cîteva secunde mai tîrziu coborî pe podea, fluturînd o bucată groasă din jgheabul de pe acoperiș care se rupsese în mîna ei.

– Acoperișul este în întregime putred, spuse ea.

Şi nu văd cine s-ar apuca să repare acest acoperiş. Hai să mergem, domnule Lane.

Îşi îmbrăcă din nou jacheta şi ieşi din casă, întorcîndu-se la maşină şi încercînd să-şi bage cît mai bine bluza în fustă.

După un drum scurt, Buick-ul se opri.

– O proprietate îngrădită, doamnă Longbridge, recent renovată de jos pînă sus. Un loc de vis.

– Sper, îşi trase Freddy răsuflarea, înaintînd nerăbdătoare. Nu era în stil englezesc, dar aici stilul franţuzesc era mult prea predominant. Trebuie să recunoască că nu-l avertizase pe agentul imobiliar că nu vrea să-i arate nimic în stil franţuzesc. Intră în casă. Nu avea obiecţie împotriva stilului franţuzesc, oricum, nu în măsura în care Tony detesta copiile după stilul englezesc.

– Priviţi ce bijuterie de scară, spuse Lane. Aveţi o fată, nu-i aşa, doamnă Longbridge? Imaginaţi-vă fiica coborînd pe această scară, îmbrăcată mireasă. Această reşedinţă excepţională parcă ar fi fost proiectată pentru nunţi.

– Annie are de-abia şapte ani, spuse Freddy.

– Oh, în acest caz vreţi să vedeţi camera de zi şi barul?

– Un bar într-o casă în stil franţuzesc? Ce mai urmează, domnule Lane?

– La urma urmei, sîntem în California, doamnă Longbridge – baruri, camere de zi, toalete pentru femei, dulapuri speciale pentru costumele unui bărbat, o baie specială pentru femei şi una pentru bărbaţi – nu asta dorim cu toţii?

– Dacă spui dumneata, domnule Lane. Unde este bucătăria?

Freddy îşi vîrî capul în cuptor, inspectă frigiderul şi urmări şuvoiul de apă de la chiuveta din bucătărie.

– Mă duc să văd toaleta. Nu te obosi să vii cu mine.

Se întoarse peste trei minute.

– Instalaţia sanitară trebuie înlocuită în întregime, domnule Lane. Mi-aş fi dorit să facă acest lucru înainte de a picta pereţii cu desenele acelea. Mi-e teamă că nu ne-a mai rămas prea mult timp la dispoziţie.

– Vreţi să vizităm locuinţele noi, doamnă Longbridge? rosti el nemulţumit. Cel puţin la acestea nu veţi mai găsi atîtea defecte de construcţie.

– Mă îndoiesc. Clădirile construite după război nu sînt la fel de bune ca cele construite înainte. Acum fac totul cît mai repede posibil.

Se plimbară apoi printr-o casă în stilul celor bavareze de vînătoare, o vilă de Palladi şi o alta într-un stil maur fantezist. Controla metodic fiecare sistem de funcţionare din casă, în timp ce Hal Lane îi ducea în linişte jacheta abandonată. Freddy se ridica şi apleca cercetînd diferite locuri pe care puţine femei le-ar fi cercetat, ţinîndu-şi neceremonios fusta largă cu o mînă, ciocănea, pocnea, ridica, sucea şi răsucea lucrurile şi se gîndea că nu-şi imaginează deloc traiul cu Tony, Annie şi Helga într-o casă imensă ca aceasta, înconjurată de mai mulţi servitori.

Şi totuşi îşi aduse aminte că astăzi trebuia să se hotărască asupra unei case. Restul săptămînii va fi ocupată cu reporterii de la "Life", care veneau direct de

la New York ca să scrie un reportaj despre compania "Vulturii". În perioada lor grea se făcuse mare vîlvă în jurul lor şi această publicitate era bună, fiindu-le de folos în afaceri. Reporterii erau însă interesaţi mai mult de Freddy, pentru că era femeie într-o lume a bărbaţilor, pentru trofeele cucerite în concursurile aviatice, pentru activitatea ei de cascadoare la Hollywood şi, nu în ultimul rînd, din cauza descendenţei sale nobile – familia Lancel. Ar putea fi Tony supărat din cauza popularităţii pe care şi-o cîştigase? Dar alungă imediat acest gînd. O asemenea meschinărie nu i se potrivea. Îl tulbura oare faptul că acum cîştiga milioane, dar că la început nu fusese capabil să investească, personal, nici un ban? Oare îl deranja aspectul tehnic al afacerii? Mîndria lui nu-i îngăduise niciodată să se împace pe deplin cu situaţia creată, dar ea nu era convinsă că acesta era motivul pentru care căzuse în darul beţiei.

Cînd primiseră vestea cea bună, despre victoria lor, Jock plecase şi jucase zece mii de dolari la pocher, într-un singur joc – probabil se străduise să piardă, Swede zburase la Tijuana şi nu-l mai văzuse nimeni timp de o săptămînă; ea colindase prin magazinele Bullock's şi-şi comandase o duzină de rochii noi şi douăzeci de perechi de pantofi... Dar Tony nu făcuse nimic special pentru a sărbători victoria, cu excepţia faptului că se retrăsese în grădina din spate şi golise cît de multe sticle de whisky putuse, atît de preocupat de "activitatea" lui, încît nici măcar micuţa Annie nu reuşise să-i atragă atenţia.

Freddy ieşise atunci în grădină, îşi turnase un pahar de whisky şi se aşezase pe un scaun lîngă el. Din

cînd în cînd îi arunca cîte o privire, dar el nu o lua în seamă, cuprins de o tristeţe copleşitoare în vreme ce privea apusul de soare din ziua aceea de august. Chipul lui alungit, rasat, era la fel de nobil ca-ntotdeauna şi aerul lui britanic nu fusese îmblînzit de viaţa din California. Şi totuşi ceva se schimbase în adîncul fiinţei lui. Cînd Freddy îl cunoscuse pe Tony, el arăta hotărît ca un stăpîn al lumii. Dacă n-ar fi fost cei de la RAF şi piloţii de seama lui Tony, fără îndoială că, acum, Hitler ar fi fost stăpînul lumii. Dar atunci nici unul dintre ei nu gîndise în perspectivă istorică, fiind mult prea ocupaţi să supravieţuiască, şi totuşi Tony fusese conştient de ceea ce făcea, el reprezentase esenţa curajului, bucuria luptătorului şi puterea de a stăpîni cerul, abnegaţia totală pentru o cauză măreaţă şi periculoasă.

Dar acum? O anumită trăsătură vitală a caracterului său dispăruse şi nu-şi găsea un sens în viaţă. Nu ştia cu ce să-şi mai umple existenţa. Acum era un luptător fără adversar, un gladiator fără arme, un comandant fără trupe. Oare era ea prea romantică sau el tînjea după vremea cînd era comandantul regimentului de aviaţie? În toţi anii ăştia, mai trăise vreodată cu intensitatea acelor vremuri pierdute? Niciodată nu vorbea despre epoca aceea eroică, nici măcar cu Jock, spre deosebire de majoritatea celor care luptaseră în războaie şi care povesteau cu plăcere despre vremurile trecute, mai ales cînd erau în compania unui veteran de război.

Sau poate că-i era dor de familia pe care o lăsase în Kent? Nici chiar în 1949 Anglia nu-şi revenise îndeajuns pentru ca populaţia să poată voiaja în

străinătate, cu excepţia călătoriilor de afaceri, iar Tony nu-şi mai văzuse părinţii, fraţii şi surorile de trei ani de zile. Ori poate era necăjit pentru că nu mai aveau şi alţi copii? Freddy nu îşi găsea locul privindu-şi bărbatul cu chipul golit de orice expresie şi cu privirea pierdută. N-avea idee la ce putea să se gîndească şi oricum era dificil de aflat, avînd în vedere cît de mult băuse.

Ea nu avea încă treizeci de ani şi acum, în sfîrşit, siguri de viitorul companiei "Vulturii", îşi puteau întemeia acea familie pe care el şi-o dorise dintotdeauna. Acum îşi puteau permite să mai aibă încă un copil – chiar mai mulţi. Pentru prima oară de cînd se hotărîse să păstreze şcoala de zbor a lui Mac şi s-o conducă pînă la întoarcerea lui, nu mai avea nevoie să muncească. Acum putea deveni o femeie care să se bucure în linişte de toate plăcerile vieţii deşi o asemenea ipostază îi era foarte străină. Delphine şi Armand aveau doi gemeni şi un al treilea băiat şi cu toate acestea Delphine rămăsese cea mai mare stea a cinematografiei franceze. A avea copii nu înseamnă să-ţi închei definitiv cariera aleasă.

Dar ca să rămîi gravidă trebuia să faci dragoste. Iar ea şi cu Tony nu mai făcuseră dragoste de luni de zile. De prea mult timp. Atît de multe luni, încît nici nu mai îndrăznea să le mai numere. Se vor schimba toate astea mutîndu-se într-o casă nouă? Ori poate că excesiva familiaritate, înghesuiala din micul lor dormitor explica faptul că el adormea atît de repede în fiecare noapte şi nici măcar nu-i mai spunea un noapte bună, care i-ar fi apropiat cît de cît? Sau era de vină numai băutura? Sau poate că întîlnise o altă femeie, în timpul vreunui zbor, cînd ea sau el fuseseră plecaţi?

Şi totuşi, parcă nu ăsta era răspunsul. Tony era absent, dar într-un fel aparte, care nu o putea face să creadă că se gîndeşte la cineva anume. Să fi fost ea cam naivă? Sau poate că fără să-şi dea seama, devenise neatrăgătoare pentru el, de o manieră iremediabilă? Tony observase rochiile noi pe care şi le cumpărase, atît de feminine şi romantice prin croiala lor elaborată şi o comentase pe fiecare în parte, cu o admiraţie amabilă, vagă, care o făcea aproape să plîngă sau să-l lovească. Pentru că în comportamentul lui se simţea apropierea sfîrşitului vieţii loc conjugale. Nu putea da vina pe fustele ei în formă de clopot, lungi pînă la glezne, că el nu mai avea chef să facă dragoste. Problema dura dinainte de ziua în care ea îi permisese să cumpere aceste veşminte noi. Dacă exista o cît de mică şansă ca o casă nouă să-i apropie din nou, ea trebuia să profite de asta imediat.

– Opreşte aici! îi spuse Freddy emoţionată agentului imobiliar. La semnul acela "de vînzare".

– Casa aceasta nu este pe lista mea, protestă el. Mi-e teamă că nu putem intra acolo. Este doar o... casă, doamnă Longbridge, nu o proprietate importantă sau o reşedinţă impunătoare, doar o simplă... ei bine, casă... mare, vă asigur, dar nu excepţională. Are într-adevăr o grădină frumoasă, dar, vedeţi, a fost neglijată. În ceea ce mă priveşte, nu vă recomand această zonă. Nu e bine să investiţi banii în această casă. Este încă bună, dar nu este situată destul de la vest. Sînt sigur că vă pot găsi ceva mult mai convenabil, o clădire mult mai reprezentativă pentru situaţia dumneavoastră socială. Această... această casă a fost construită cu mult timp în urmă şi probabil că

nu are nici măcar un bar.

Freddy rămase nemişcată şi privi casa cîteva minute, fără să pornească spre ea pentru a verifica în ce stare se află.

– O cumpăr, spuse ea. Sună-mă mîine să-mi spui preţul. Îţi voi face şi eu o propunere, bineînţeles, dar intenţionez s-o cumpăr.

– Doamnă Longbridge, nici măcar n-aţi văzut cum arată în interior.

– Ştiu cum arată, replică Freddy, am copilărit în ea.

CAPITOLUL 21

– Fă-mi legătura cu biroul de plasare, domnişoară Kelly, îi spuse Bruno secretarei în timp ce intra în biroul impozant de la Beecham Mercantile Trust, o puternică bancă privată de investiţii care se stabilise în New York cu mai bine de o sută de ani în urmă.

– Da, domnule. Aveţi pe birou mesajele şi corespondenţa.

Bruno îi dădu paltonul ca să i-l pună pe umeraş. Bătea vîntul şi era frig în Manhattan în ziua aceea de început de decembrie a anului 1949, dar obişnuia să meargă de acasă, din Sutton Place, la birou pe jos, indiferent de vreme, mai puţin cînd ploua torenţial. Avea treizeci şi patru de ani, iar poziţia importantă pe care o ocupa la bancă îl obliga frecvent să-şi anuleze partida zilnică de "squash" în favoarea unei mese în interes de afaceri. Cel puţin plimbarea de pe Strada 57 şi East River pînă pe Wall Street îi asigura un minimum de exerciţiu fizic.

– Aveţi legătura cu doamna McIver.

– Bună dimineaţa, domnul viconte de Lancel. Cu ce vă pot fi de folos? întrebă proprietara celei mai scumpe agenţii de plasare din Manhattan, pe un ton bine dispus.

– Doamnă McIver, trimiteţi-mi mai mulţi oameni

pentru interviul de angajare. Majordomi, bucătari-şef şi valeţi.

– Domnule, cu numai două săptămîni în urmă, v-am trimis cei mai buni oameni pe care i-am putut găsi. Nu v-a convenit nici unul dintre ei?

– Nici unul dintre ei n-ar putea obţine o slujbă la Paris. Va trebui să vă străduiţi mai mult, doamnă McIver.

– Domnule viconte de Lancel, vă asigur că eu personal i-am plasat pe fiecare din aceşti oameni în posturi în care au rămas ani de zile. Nu există nici unul de care n-aş fi bucuroasă să-l am la lucru în propria mea casă.

– În ceea ce mă priveşte, nu sînt destul de buni. Mai încercaţi.

– Pentru dumneavoastră voi face tot ce-mi stă în putinţă. După cum ştiţi nu e deloc uşor. Voi continua căutările şi o voi suna pe domnişoara Kelly să aranjeze interviurile.

– Aşa să faceţi. Bruno închise brusc.

La celălalt capăt al firului, Nancy McIver zîmbi drăgăstos către telefon. Dacă toţi clienţii săi ar fi fost aşa de greu de mulţumit ca acest francez, biroul ei, care reprezenta o mină de aur, ar fi produs numai platină pură. De fiecare dată cînd Lancel avea probleme cu vreun membru al personalului de serviciu, ea îi oprea un comision pentru înlocuire şi nici unul nu rezistase la el mai mult de două luni în cei trei ani de cînd făcea afaceri cu el. Totuşi el nu se putea adresa nicăieri altundeva decît agenţiei ei, pentru că nimeni altcineva în New York nu lucra cu un personal atît de bun, crema

domeniului, întruchipînd perfecțiunea în orice fel de activitate casnică, de la spălătorese care cu greu ar fi acceptat să spele altceva decît lenjerie cu monogramă, la majordomi care n-ar lua în seamă o slujbă la o familie care n-ar avea cel puțin trei reședințe. Numele persoanelor pe care le plasa și numele familiilor unde aceste persoane erau plasate formau în sine un principat care se muta regulat din blocurile din Manhattan în Sea Island, la Palm Beach, la Saratoga sau Southampton, în funcție de anotimpul anului.

– Lancel este iarăși pus pe scandal, Genny, spuse veselă asistentei sale.

– Ce-i cu el? E cel mai dificil om din oraș. Nu există nici măcar o singură văduvă țicnită în registrele noastre care să ne dea atîta bătaie de cap ca acest burlac.

– Cine știe! Amintește-ți, Genny, dacă n-ar exista fluctuația asta de personal, n-am avea din ce face bani. Dă-mi lista, te rog.

– Dar a avut deja toate persoanele disponibile de pe lista noastră. Tot rîcîim pe fundul butoiului pentru el, protestă Genny în timp ce scotea dosarul gros.

– Dacă voi fi nevoită să-i trimit oameni care au mai fost la el și pe care i-a concediat, nu va observa niciodată acest lucru. Casa lui este condusă cu exactitatea unui metrou. Cînd un client nu este satisfăcut, asta-i problema lui, nu a noastră. Asta-i regula de aur în aceste afaceri. Nu uita asta niciodată.

– Mă întreb cum o fi el cu adevărat?

– Ascultă-mă pe mine, mai bine nu ți-ai dori să afli, spuse Nancy McIver disprețuitoare. Cine se crede el? Asta-i adevărata problemă.

– Bruno de Lancel? Marjorie, e o sugestie ridicolă, spuse Cynthia Beaumont secretarei sale.

– M-am gîndit că, anulînd cina cu Larry Bell în ultimul moment, merită o încercare, răspunse Marjorie Stickley.

– Blestematul de Larry Bell! O infecție în gît nu este o scuză. E incapabil să facă un mic efort? Cum își închipuie că o să găsesc un partener într-un interval atît de scurt? Nimeni n-ar fi observat – nu aveam de gînd să-i controlez blestematu-i de gît cu un laringoscop.

– Poate-i era teamă că e contagios, încercă Marjorie, în vreme ce patroana ei, Cynthia Beaumont, se plimba furioasă de colo-colo prin salon, gîndindu-se mînioasă la planul care-i fusese dat peste cap. Făcuse pregătiri minuțioase pentru această petrecere.

– Nu el! Ar da oamenilor și lepră dacă ar ști că nu-l vor descoperi niciodată. Este îngrijorat numai pentru prețioasa lui sănătate, un egoist nenorocit! Ce-i pasă lui de petrecerea mea?

– Oh, doamnă Beaumont, știți că va fi petrecerea sezonului, spuse Marjorie, pe cît de alintător posibil. Știa, după ce fusese ani de zile secretară particulară a unora dintre cele mai importante doamne din New York, că nimic nu putea fi mai neplăcut – chiar și pentru o femeie atît de rafinată și sigură pe ea – decît un refuz de ultim moment al unui partener. Nu exista nici una care să poată înfrunta sumbra perspectivă de a așeza două femei una lîngă alta, deși, în opinia ei, bărbații adăugau puțină eleganță ori farmec unei petreceri, cînd se rezemau de spătare, sperînd să fie distrați. Era de

aşteptat ca orice invitată în plus să fie aceea care să destindă atmosfera la o astfel de cină.

– Ce-i de făcut, Marjorie? Ce-i de făcut? E o catastrofă? Şi mai avem doar cîteva ore. Crezi că Tim Block ar putea – nu, abia şi-a anunţat logodna. Taie-l de pe listă pentru totdeauna. Oricum nu mi-a plăcut niciodată. Dar despre – nu, nu contează, am jurat că n-o să-l mai rog niciodată după ce s-a îmbătat aşa de rău şi a făcut o remarcă indecentă la adresa doamnei Astor la ultima petrecere. Oh, de ce am ţinut întotdeauna să dau o petrecere în decembrie? Ar fi trebuit să ştiu pînă acum că de la Ziua Recunoştinţei pînă-n ziua Anului Nou nu există nici un posibil însoţitor prezentabil care să aibă o noapte liberă la dispoziţie.

– Dar este ziua de naştere a domnului Beaumont! protestă secretara.

Chiar şi în ocupata societate din New York, această ocazie particulară a anului era sacră.

– Prea bine, anul viitor va trebui să şi-o schimbe. Asta-i tot. Nu mai vreau să trec prin iadul ăsta din nou. Acum, Marjorie, gîndeşte-te!

– Mă duc la mine în birou şi îi sun pe toţi cei de pe lista de rezervă.

– Încearcă la toţi doctorii noştri şi de asemenea la dentist. Poate unul dintre ei este singur, ori divorţează. Îl voi suna eu pe James Junior la Princeton.

– Este la jumătatea examenelor de absolvire, doamnă Beaumont.

– Cu siguranţă că va putea face un mic sacrificiu pentru mama lui! Oh, e de-a dreptul înnebunitor să ai cinci fii şi patru dintre ei căsătoriţi imediat după

absolvirea universității. Tocmai asta-i problema! De ce m-am chinuit să dau viață tuturor acestor brute nerecunoscătoare? Închipuiește-ți numai, dacă nici unul nu s-ar fi căsătorit, aș fi avut la dispoziție patru dintre cei mai prezentabili parteneri din oraș – cinci, cînd va termina și James. Dar nu, nici măcar unuia dintre ei nu-i pasă de mine sau de problemele mele. Ingrații! Singurul lucru de care le pasă e propria lor fericire! Tinerii din ziua de azi și-au pierdut simțul datoriei, al tradiției, al familiei. Ești norocoasă că nu ai nici un copil, Marjorie. Ești salvată de o mulțime de neplăceri.

– Poate că o să am o fată, doamnă Beaumont.

– Încă o femeie? Să te ferească Dumnezeu! O să încerc să mă îmbrac pînă suni tu.

– Aș încerca totuși la Bruno de Lancel.

– Marjorie! Cum crezi că e posibil să-l chem în ultimul moment – m-am gîndit la o petrecere *numai* pentru el. Un singur lucru pot spune despre Bruno de Lancel. N-ar anula o întîlnire în ultimul moment decît dacă ar fi pe patul de moarte. E mult prea bine educat ca măcar să se gîndească la așa ceva. Și ce maniere are!

– Mi-ați spus să mă gîndesc, doamnă Beaumont.

– Să te gîndești la o modalitate rezonabilă. Nu mă aștept la lista de Crăciun. Și, oricum, s-ar simți jignit că fie invitat în aceeași seară ca să țină locul unuia care a renunțat.

– A fost pe aici atît de des încît cu siguranță că va înțelege. Orice bun prieten așa ar face. Totul va fi în regulă.

– El nu e genul acesta de prieten. Dacă ar fi american, aș spune da, dar el nu este și tu știi cît... de

rece... este el. Niciodată n-am simțit că-l cunosc mai bine decît îl cunoșteam cînd l-am întîlnit prima oară, deși l-am așezat la masă în dreapta mea de nenumărate ori. Manierele lui extraordinare nu includ discuții despre propria-i persoană. Oricum, nimeni n-ar putea nega faptul că arată absolut divin, este foarte, foarte bogat și necăsătorit – plus titlul nobiliar, desigur – așa încît, în ceea ce mă privește, poate fi la fel de necomunicativ ca Sfinxul, la fel de inaccesibil ca Papa, la fel de formal ca Regina Angliei... stai așa... Papa... poate cardinalul Spellman? Ce crezi, Marjorie?

– Ca partener de ultim moment – nu, oricum nu m-aș fi gîndit la așa ceva, doamnă Beaumont.

– Oh, cred că ai dreptate. Cynthia Beaumont oftă vexată.

Tocmai la aceste mici nuanțe se pricepea Marjorie cel mai bine. Merita să ai cea mai bună secretară din oraș, chiar dacă era plătită dublu față de oricare alta. Marjorie Stickley era cea mai bună secretară particulară din oraș. Chiar dacă însuși cardinalul ar fi fost liber, și ea putea pune pariu că nu era, n-ar fi fost omul potrivit.

Cînd Cynthia Beaumont ieși din baie și începu să se machieze puțin pentru a se întîlni cu floristul care venise să-i decoreze casa, Marjorie se întoarse cu o expresie de triumf pe față.

– Bruno de Lancel a acceptat. A spus c-ar fi încîntat să vină.

– Fantastic! Ce comoară ești! Mi-ai salvat petrecerea. Ce i-ai spus? Cum ai făcut?

– Ah, acesta-i micul meu secret, doamnă

Beaumont. Acum trebuie să merg să-i spun floristului că-l primiți în cîteva minute, altfel s-ar putea să-l apuce o criză de nervi.

Mergînd pe coridor spre sufragerie, secretara reflecta la propria-i regulă de aur: lucrul cel mai neplăcut pe care cineva ți-l poate spune este "Nu, mulțumesc". Realizase o carieră lungă, mulțumitoare și o grămadă de bani, dînd telefoane în numele patroanelor care erau mult prea timide pentru a o face ele însele. "Femei de societate" – uneori îi era aproape milă de ele. Dar nu prea des. Cît despre Bruno de Lancel, datorită reputației sale de om încrezut și rece, erau atît de multe doamne îngrozite de persoana lui încît puteai să fii sigur că în seara aceea va fi liber. Avea tot dreptul să fie un snob, societatea înțelege acest lucru, dar nu cu oamenii care nu erau cu nimic mai prejos decît el. Cine se crede el? se întrebă ea disprețuitoare.

Vineri după-amiaza, Bruno plecă de la bancă devreme și se duse direct la J.M. Kidder Inc. pentru cea de-a patra probă a unei noi jachete de călărie pe care o comandase cu luni în urmă.

– Așadar, veți merge pe Main Line la vînătoare, domnule de Lancel? întrebă curtenitor Allensby, bătrînul croitor.

Bruno mormăi evaziv. Nu putea înțelege de ce un croitor își închipuia că plimbările și plecările lui ar avea ceva de-a face cu el, cu croitorul.

– Noi ne ocupăm de o mulțime de domni din Main Line. Dintotdeauna. Se vînează bine acolo, toți mi-au spus așa.

Bruno pufni a dispreţ. Dacă a vîna bine înseamnă să ieşi cu o grămadă de prostănaci, agenţi de bursă fuduli, avocaţi, afacerişti proveniţi dintr-un mediu inferior, care nu ştiau nimic despre sportul nobil; oameni care nu şi-au petrecut niciodată o zi întreagă vînînd pe propriul lor domeniu, ceea ce considera el că se putea numi o partidă bună de vînătoare. Pînă una-alta, Main Line era cel mai bun teren de vînătoare posibil, la numai cîteva ore de New York – cel mai bun însemnînd satisfăcător – pentru că viaţa fără vînătoare era de neînchipuit.

– Allensby, gulerul tot nu e croit cum trebuie.

– Imediat se rezolvă, domnule. L-am recroit din nou după ultima dumneavoastră probă. Asta este o piesă complet nouă. Priviţi cît de bine vă vine în jurul gîtului.

Bruno îşi mişcă gîtul în spate şi-n faţă, apoi îşi răsuci capul dintr-o parte în alta, reuşind să facă gulerului, de altfel frumos croit, o ruptură de doi-trei centimetri în timp ce încerca să-l lărgească.

– Nu, nu-mi vine. Pur şi simplu nu-mi vine bine deloc. Rupe-l şi ia totul de la capăt. Îşi dezbrăcă jacheta şi o aruncă pe un scaun. Sun-o pe secretara mea cînd eşti gata pentru o altă probă.

– Da, domnule, spuse Allensby amabil.

În timp ce lua haina, se gîndi la propria-i regulă de aur: Numai un anume tip de om îşi varsă nervii pe croitor şi pentru acest tip de om nu trebuie să-ţi faci griji. Francezul, al cărui titlu nu avea nici o importanţă aici, putea face cîte probe dorea; toate aceste întîmplări neprevăzute intrau în plata jachetei de la bun început. Bătrîna firmă supravieţuise generaţiilor de clienţi dificili,

deşi nu întîlnise nici unul cu un tors atît de bine făcut. Ar fi o plăcere să-i ajusteze jacheta, se gîndi Allensby disprețuitor, dacă el n-ar fi atît de nesuferit. Cine se crede, buricul pămîntului?

După ce ieşi de la croitor, Bruno îşi privi ceasul. Mai avea aproape două ore pînă cînd trebuia să înceapă să se îmbrace pentru petrecere. La mică distanță, îl aştepta o femeie lascivă, torcînd cu grația unei pisici rare, valoroase, în fața unui şemineu aprins. Muzica va susura încet şi pe chipul ei, cu buze senzuale şi țuguiate, ce făceau ca ochii să-i pară un ornament primitiv, va apărea o expresie de nerăbdare. Era de o moliciune ademenitoare, cu un trup bogat în forme opulente, cu sfîrcuri maronii cît o monedă, cu o gură făcută parcă pentru a suge, nu pentru a vorbi, şi cu un fund plin care te îmbia să-l împungi, operație delicioasă la care Bruno era expert. Avea mîini rapide, capricioase, inventive. Această femeie era una dintre cele mai importante doamne din oraş, extrem de bogată şi avînd aproape patruzeci de ani. Era a lui de trei luni de zile.

Bruno se gîndea la faptul că în chiar acel moment femeia era gata pregătită pentru el, gata să-i permită să-i facă orice l-ar fi mulțumit, pentru că mai devreme, în aceeaşi zi, îi telefonase şi îi explicase detaliat cum dorea el ca ea să se mîngîie înainte de sosirea lui. Îşi închipuia felul în care ea trebuia să-şi îndepărteze coapsele astfel încît să poată ajunge mai uşor în locul unde, cu degete umede şi cunoscătoare, se mîngîia. Ştia că s-ar dilata agitată, muşcîndu-şi buzele să nu atingă un orgasm prematur.

Dacă ar intra în cameră şi s-ar trînti pe canapea spunîndu-i că e obosit şi că nu doreşte nimic mai mult de la ea decît să-şi aplece capul deasupra lui şi să-l aducă la orgasm încet, numai cu gura ei largă şi serviabilă, ea aşa ar fi făcut. Dacă s-ar fi întins pe canapea fără să o atingă măcar, dacă doar ar fi aşteptat pînă cînd ea l-ar fi excitat la maximum cu mîinile ei îndemînatice, apoi i-ar fi spus să-l încalece şi să se pătrundă singură cu sexul lui şi dacă i-ar fi ordonat aspru să se mişte în sus şi-n jos pînă cînd ar obţine eliberarea pentru care venise la ea, ea s-ar fi supus fără să scoată un cuvînt. Dacă i-ar spune să se întindă pe covor şi i-ar trage fusta în sus şi ar pune-o să stea în genunchi, depărtîndu-i picioarele, apoi ar intra în ea şi ar poseda-o repede şi egoist ca un şcolar, ea i-ar fi recunoscătoare. Dacă i-ar spune să stea pe scaunul ei, iar el ar sta în faţa ei şi s-ar deschide la pantaloni şi ar intra în gura ei, ea i-ar da plăcerea căutată fără să protesteze vreodată. Dacă el s-ar aşeza doar pe marginea unui scaun, ca un spectator, şi i-ar spune să se excite singură pînă cînd s-ar crispa, provocîndu-şi singură orgasmul, ea ar consimţi.

Ăsta era genul de femeie. Ea avea vîrsta pe care el o preferase întotdeauna. Ştia ce vrea, iar ceea ce-şi dorea era să fie tratată ca o tîrfă. Nici un bărbat din New York nu îndrăznise vreodată să o trateze în felul în care o trata Bruno. Mai mult, începuse să-i facă toate lucrurile umilitoare pe care ştia că şi le doreşte cu ardoare. Ea era creaţia lui.

Cu siguranţă că asta este problema, se gîndi Bruno, întorcîndu-se cu gîndul de la camera parfumată, unde femeia îl aştepta şi, îndreptîndu-se spre propria-i

casă. Îi putea prevedea toate reacțiile intime. Nu era nimic nou pentru el. Se apropia și el de vîrsta acelor femei experimentate pe care le preferase întotdeauna și, cu trecerea fiecărui an devenea din ce în ce mai dificil să găsească o femeie ale cărei fantezii – cele mai intime și neîngăduite – să nu fie nimic altceva decît povești de mîna a doua. Acum rareori îl excita vreo femeie, în special vreuna din societatea new-yorkeză, ale căror atitudini privind sexul erau cel mai adesea banale, fără rafinament, lipsite de scenariile întunecate și nepermise care puteau fi descoperite numai printre femeile Parisului.

Da, le blamă el, americance strălucind de bogăție, cu o imaginație insipidă, dezamăgitor de igienică în lipsa ei de dorință. Nu simțea nici un imbold la gîndul femeii care-l aștepta, chiar în acel moment, fierbinte, avidă și udă. Îi invidia dorința. Cel puțin diseară, cînd își va da seama că el nu va veni la întîlnire, va găsi ea o cale pentru a se ușura de dorința care se aprinsese în ea de dimineață, de cînd o sunase. Era norocoasă. Ea se bucurase de ore întregi de excitație arzătoare, ore care, pentru el, fuseseră la fel de lipsite de interes ca întreaga lui zi, la fel ca petrecerea previzibilă care-l aștepta.

Ce era de așteptat cu atîta nerăbdare în acest oraș? se întreba el în timp ce mergea nevăzut pe străzile agitate ale New York-ului, în ajunul Crăciunului, unde, pentru oricine altcineva, o duzină de promisiuni pluteau în aerul rece; unde, pentru oricare altul, ferestrele strălucitor luminate se luau la întrecere pentru a atrage atenția; unde, pentru oricine altcineva, un val de energie

se revărsa la intersecția fiecărei străzi.

New York. Un oraş urît, foarte urît, fără eleganță, fără intimitate, fără istorie. Clădirile erau ori prea înalte ori prea scunde şi în tot cazul mult prea noi. Disproporționate, neinteresante, grosolane. Străzile erau prea drepte, prea înguste, prea regulate, un păienjeniş de urîțenie. Nu exista nici un copac – pînă şi aşa-zisele parcuri erau închise într-un dreptunghi severe – nu existau curți ascunse, nici vreo fundătură neaşteptată, nici un loc unde după ce ai dat colțul să fii obligat să-ți opreşti maşina datorită vreunei privelişti deosebite. Nu exista nici o atît de necesară şerpuire a unui mal de rîu, fără de care un teren urban era numai pe jumătate viu. Oamenii aceia care se considerau eleganți erau mulțumiți să trăiască în blocuri de apartamente pe o stradă întunecoasă, prea largă, numită Park Avenue, unde orice curios putea căsca gura la ferestre, pentru că nu exista nici un fel de zid care să-ți protejeze intimitatea.

Societatea New York-ului. O copie perfectă a oraşului: prea gălăgioasă, prea țipătoare şi nestatornică, fără eleganță sau istorie, deschisă oricui îşi permitea să plătească intrarea. O societate care niciodată nu înțelegea şi nu acorda atenția necesară drepturilor familiei la moştenire. O societate care nu avea nimic de-a face cu înțelesul cuvîntului aristocrație. Un joc complicat cu aparență de seriozitate. Se întreba dacă vreuna din mult prea nerăbdătoarele doamne avea cea mai mică idee despre ce gîndea el în legătură cu ele. Probabil că nu – erau mult prea stupide pentru a-l crede în stare de un asemenea dispreț, iar manierele sale nu

lăsau să se întrevadă acest lucru. Cu atît mai bine, pentru că ele erau singurele persoane disponibile. Colonia franceză era compusă numai din frizeri şi ospătari.

Singurul lucru bun la New York era faptul că nu era un oraş european. N-ar fi putut suporta să trăiască la Roma sau la Madrid, care pentru el erau nişte oraşe inferioare, neinteresante şi cu aspect provincial, în vreme ce Parisul ar fi fost la numai cîteva ore de el, dar interzis lui. Cel puţin aici, în acest exil anost, principalul interes al oraşului îl constituiau banii, iar banii, spre deosebire de sex, nu încetaseră niciodată să-l intereseze, nici nu deveniseră previzibili şi banali; nu puteau deveni niciodată lipsiţi de interes. Chiar pe măsură ce acumula tot mai mulţi, nu se întreba niciodată în ce scop. Cînd cu ei nu puteai cumpăra nici măcar un valet bun, banii deveneau un bun în sine.

În timp ce se apropia de casă, unde niciodată nu invitase pe nimeni – casă pe care o decorase în exact aceeaşi manieră cu cea din Rue de Lille – se întreba dacă va găsi vreo scrisoare de la Jeanne.

Îngrijitoarea de la castelul Valmont îi rămăsese loială. Ea îi scria regulat de la propria reşedinţă din Epernay, transmiţîndu-i veşti despre familie, iar el îi răspundea cu fidelitate, deoarece ea constituia singurul lui mijloc de a afla ce se întîmplă în Champagne. Paul de Lancel avea numai şaizeci şi patru de ani, iar familia Lancel era o familie longevivă. Bunicii lui din familia Lancel împliniseră amîndoi optzeci de ani înainte să moară. Totuşi accidente mortale sufereau şi oamenii cu calităţi genetice bune: accidente de maşină, de călărie, infecţii neglijate, chiar o cădere în baie. Bolile, de

asemenea, puteau lovi fără avertisment. Unchiul lui Guillaume, murise relativ tînăr.

Da, ştia că în curînd – dacă nu azi, foarte curînd, pentru că simţea că înnebuneşte dacă n-ar fi aşa – avea să sosească o scrisoare cu un anunţ mortuar de la Jeanne, care i-ar fi redat viaţa.

Într-o vineri după-amiază din martie 1950, Freddy se cocoţă pe biroul lui Tony, privindu-l plină de speranţă.

– Tony, hai să facem o plimbare. Jock şi Swede sînt bătuţi în cuie la birou, dar asta nu înseamnă că trebuie să fim cu toţi la fel. Este o zi aşa de frumoasă!

Tony îşi ridică privirea de pe registrul gol pe care-l studia încruntat cînd ea intrase în birou.

– Să facem o plimbare? Unde? Ce imagine te mai inspiră şi te mai ispiteşte? Priveliştea uimitoare a Hollywood-ului? Întinderea aurie a nisipurilor din Santa Monica? Nu cumva vrei să spui că ţi-ar place să sari în noul tău Bonanza? Nu cumva te referi la un zbor şi nu la o plimbare?

– Nu, vreau să zic o plimbare cu maşina, răspunse Freddy calmă.

Era urîcios. Băuse prea mult whisky la prînz sau era vorba doar de o simplă indispoziţie? Îi era imposibil să-şi dea seama atît de devreme.

– Haide, putem lua maşina mea. Mor dacă nu plec din locul ăsta. Nu mai este nimic amuzant cînd totul merge fără probleme, iar afacerile sînt aşa de bune. Haide odată, iubitule.

Tony oftă cu părere de rău, dar se ridică şi o urmă

afară, la parcarea de lîngă noua clădire principală din Burbank/Airport. Stătu liniştit în timp ce ea conducea înapoi de la San Fernando Valley, peste dealuri, spre Los Feliz.

Freddy o luă drept pe o stradă pe care se părea că o alesese la întîmplare şi parcă în faţa unei case de pe un vîrf de deal. Casa era o versiune tipic californiană a unei hacienda spaniole, tipul vechi de casă cu multe coridoare, balcoane, şi două curţi interioare pe care şi-o cumpărase în noiembrie, cu nici cinci luni în urmă. Insistase să facă un mic angajament scris, iar a doua zi după ce angajamentul fusese încheiat, luase un antreprenor cu două echipe de muncitori care lucraseră şi peste program pentru a pune casa din nou în ordine, în timp ce un decorator era ocupat cu mobila. Portocalii bătrîni de pe aleea ce mărginea şoseaua erau în plină perioadă de înflorire. Un arhitect peisagist curăţase fiecare copac şi refăcuse grădina pe care Freddy şi-o amintea aşa de bine, săpase şi fertilizase solul care fusese neglijat şi plantase suprafeţe largi de ciuboţica-cucului şi violete. Peste tot erau pansele, albul, galbenul şi rubiniul contrastînd cu albastrul buchetelor mai înalte de nu-mă-uita. Luna următoare, buchetele de trandafiri, pe care apăruseră deja primii boboci, vor înflori pentru prima dată. Peluzele cu gazonul prospăt plantat înverziseră. Casa fusese complet rezugrăvită, iar ţiglele roşii ale acoperişului erau în perfectă stare.

Opri motorul.

– Am crezut că vrei să faci o plimbare, spuse Tony. Nu sîntem pe drum decît de cincisprezece minute.

– Îţi place casa asta? întrebă ea.

– Bineînțeles că da. Acesta este singurul fel de casă care arată cum trebuie în California. Întotdeauna am spus asta, după cum bine știi.

– Avem nevoie de o casă nouă, nu-i așa?

– Desigur, nu pot avea altă părere.

– Una cam ca aceasta, de exemplu? întrebă nerăbdătoare.

– Să înțeleg că ai cumpărat-o deja?

Tony îi aruncă o scurtă privire. Își ținea privirea plecată pentru a nu se trăda, dar din îmbujorarea feței și din expresia calmă de pe fața ei mereu mobilă, ușor de anticipat, ghici răspunsul.

– Arată într-adevăr foarte drăguț și îmi pot imagina că e într-o stare bună, continuă el fără să-i mai aștepte răspunsul. Aranjată de la cap la coadă. Totul funcționînd perfect și gata de a fi locuită.

– Nu ești surprins. Freddy simți cum își pierde tot entuziasmul. În fiecare zi cît antreprenorul cu muncitorii lucraseră la casă, reușise să se furișeze de la birou și să treacă pe acolo pentru a supraveghea lucrările, intimidînd și amăgind, amenințînd și ademenind fără rușine, pînă cînd totul fusese făcut în respectul tuturor indicațiilor ei și în mai puțin timp decît ar fi putut anticipa cineva. Cu decoratorul vorbea la telefon de zeci de ori în fiecare zi, se întîlnea cu el la fiecare sfîrșit de săptămînă pentru a face alegerile finale, fără ca cineva de la "Vulturii" să bănuiască ce clocește ea. Fusese complet absorbită de secretul ei minunat.

– Bine, de fapt, cum aș putea fi? întrebă Tony. Acum că sîntem indecent de bogați, o casă nouă era numai o problemă de timp. Îți place să te gîndești la

toate, nu-i aşa, Freddy?

Vorbise pe un ton politicos, care îi sunase la fel de neplăcut ca o notă falsă într-o melodie îndrăgită. Nu era politeţea cu care se obişnuise la acest om eminamente politicos. Era ceva nou acum, ceva forţat, ca şi cum politeţea acoperea un alt sentiment pe care ea nu-l putea identifica.

– Chiar dacă nu eşti surprins, spuse ea ascunzîndu-şi dezamăgirea copilărească cînd îi observă nepăsarea cu care îi privea realizarea, nu eşti nerăbdător să vezi cum arată înăuntru?

– Sînt convins că e absolut încîntător. Şi ştiu că trebuie să fac turul de onoare, aşa că, hai, spuse Tony coborînd din maşină şi îndreptîndu-se spre intrare.

De fiecare dată cînd Freddy jucase în imaginaţie această scenă, încercînd să-şi închipuie reacţia lui Tony în faţa noii case, anticipînd încîntarea lui în faţa noii perspective pe care le-o oferea viaţa, a noilor posibilităţi care li se deschideau acum, niciodată nu se gîndise la un ton aşa de solemn, aproape o reacţie de resemnare, ca şi cum i s-ar fi oferit o masă pe care trebuia s-o accepte din politeţe, chiar dacă nu-i era foame. Poate că e indispus, se gîndi urmîndu-l şi căutînd cheia de la intrare. Poate că e atît de drăguţ cît poate fi cu o durere de cap teribilă şi cu gîtul uscat. E imposibil ca acesta să fie Tony. Depăşea orice măsură cu băutura. Se amăgea bînd. Uneori, abia după ce-şi revenea îşi dădea seama şi ea cît de beat fusese.

Freddy îl conduse prin toate camerele casei. Peste tot existau coşuri cu frunze de palmier şi flori. Pardoseala era acoperită cu plăci mari de teracotă

mexicană, peste care fuseseră puse covoare în nuanțe calde. Mobila, frumos lucrată, dar cu modele simple, ilustra cel mai bine ce înseamnă cuvîntul confort, fiind tapițată cu pînză de olandă și bumbac cu modele nepretențioase, desenate de mînă. Erau așa de multe ferestre, încît în fiecare cameră puteai să-ți petreci timpul liniștit urmărind schimbarea luminii de-afară. Era, în mod deliberat, o casă fără grandoare, în ciuda camerelor foarte mari, cu plafoane înalte. Doar atît de deliberat cît putea o casă în care un bărbat s-ar fi simțit la fel de mult acasă ca și o femeie.

În timp ce treceau dintr-o cameră într-alta, Tony se oprea în dreptul fiecărei uși și murmura: "Încîntător, de-a drepul încîntător", pînă cînd ei îi veni aproape să-l lovească. Vorbea ca un vizitator binecrescut, ca un bărbat care vedea pentru prima oară casa în care avea să locuiască. Nu privise în nici un dulap, nu deschisese nici un sertar, nici nu-și manifestase curiozitatea pentru vreun detaliu oarecare, măcar așa cum ar face orice om cînd intră pentru prima oară într-un hotel, în momentul cînd este condus în cameră. "Încîntător". Dar ea nu cumpărase casa și o aranjase pentru a-l încînta pe el. O făcuse pentru a-l face fericit. Ori cel puțin – mai fericit.

– Unde-i barul? întrebă Tony cînd în cele din urmă se așeză în camera de zi, unde șase uși în formă de arcadă, înalte din podea pînă-n tavan, se deschideau în trei părți diferite ale camerei, spre grădină.

– Acolo, spuse Freddy arătînd o masă lungă pe care erau așezate pahare de cristal de toate formele și mărimile și un aranjament vesel compus din sticle de whisky, de băuturi răcoritoare și un vas de argint cu

lămîi, nuci şi măsline.

– Şi dacă vreau şi gheaţă? întrebă Tony, turnîndu-şi whisky în pahar.

– Te duci şi-ţi iei de la bucătărie, răspunse Freddy cu un zîmbet forţat. Era prima întrebare pe care i-o adresase. Dar tu nu obişnuieşti să bei cu gheaţă, nu-i aşa, iubitule? Aşa că vom aduce gheaţă numai cînd vom avea musafiri, adăugă ea, simţindu-se ca o vînzătoare ce încearcă să-şi vîndă produsul unui client dificil.

Tony dădu paharul peste cap şi-şi mai turnă încă unul.

– Vrei şi tu unul? întrebă el.

– Te rog. Ca la tine. Noroc, zise ea cînd el îi întinse paharul şi se aşeză de cealaltă parte a mesei. Niciodată, se gîndi ea, nu rostise acest cuvînt într-o atmosferă atît de ciudată. Era atît de... improvizată... deşi el ştia că această casă era definitiv a lor, chiar dacă îi lipsea entuziasmul la care se aşteptase ea.

El îşi ridică puţin paharul, într-un gest vag de salut, dar nu spuse nimic înainte să bea jumătate din el.

Se lăsă tăcerea. Freddy privi conţinutul paharului greu de cristal de parcă ar fi avut acolo resturile unui ceai. Îşi goli nervoasă paharul. Poate nu s-a obişnuit cu casa, îşi spuse ea, încearcă să se acomodeze cu noua situaţie. Probabil că este mult mai surprins decît pare şi pur şi simplu nu ştie ce să spună.

– Tony, nu ţi se pare prea mare, nu-i aşa? rupse Freddy tăcerea. Pentru că atunci cînd vom avea mai mulţi copii, cînd vom primi vizite şi vom avea oaspeţi şi mai tîrziu, cînd copiii îşi vor aduce prietenii acasă, nu va mai părea aşa de mare ca acum, cînd sîntem numai noi

doi aici.

– Aşadar, tu ai planificat deja totul, nu-i aşa? Eşti de-a dreptul uimitoare, Freddy, zău aşa. N-ar fi trebuit să te subestimez niciodată. Ştiu că nu ai conceput încă un copil, dar poţi trimite de pe-acum invitaţiile pentru petrecere, nu-i aşa?

Freddy simţi că-şi pierde firea. Ce se-ntîmpla cu el? De ce o dezaproba? Pentru ce o blama?

– Desigur că n-am trimis invitaţiile, spuse ea cît de calm reuşi, ignorîndu-i tonul. Casa a fost gata abia ieri. Vopseaua abia s-a uscat. Oricum, ce e aşa de rău în visurile mele despre viitor? Ce-ai zice să mai bem un pic?

– Nu, mulţumesc.

– Ce? spuse ea tresărind.

– Trebuie să fiu treaz pentru aşa ceva, spuse Tony, iar Freddy simţi că-i îngheaţă sîngele în vine. Acum vocea îi suna cu adevărat rece, ca şi cum s-ar fi abţinut cu greu să-şi ascundă furia.

– Treaz? întrebă ea.

– Treaz şi limpede ca apa de izvor. Deseori nu sînt, după cum ai putut observa. Am sperat că aş putea face asta beat, dar, după cum îmi dau seama, nu mă mai poate ajuta cu nimic. În special nu pentru aşa ceva.

– "Aşa ceva"? Nu-ţi place casa? Tu vrei să-mi spui că nu vrei să locuieşti aici?

– Este o casă foarte drăguţă. Dar s-a întîmplat de asemenea să fie genul de lucruri pe care le faci tu şi pe care eu nu le pot suporta. "Aici este o casă pentru tine Tony, totul e pregătit să te primească. Aici este un viitor pentru tine Tony, petreceri, oaspeţi, o familie

numeroasă, oh, dar ce-o să te mai distrezi! Aici este o afacere pentru tine, Tony, poți să te autopropui vicepreşedinte, aici sînt milioane de dolari, Tony, aici este aranjată toată viața ta, Tony, așezată pe un platou de argint! Freddy ți-o va înmîna!" Își luă paharul și-l izbi de piatra şemineului. Doamne Sfinte, Freddy, visele tale devin fapte a doua zi! Cînd vrei tu ceva, nimic nu-ți poate sta în cale pînă cînd nu obții ce dorești. Totul îți aparține. Eu sînt ceva accidental, sînt doar partenerul tău sexual! Nu ne potrivim, Freddy. Asta este ce trebuia să-ți spun de mult, mult timp! Trebuia să fiu treaz pentru a-ți arăta acest adevăr simplu. Sîntem al dracului de nepotriviți! Vreau să ne despărțim. Nu mai pot suporta această căsnicie a noastră.

Brutalitatea vocii lui o ului tot atît de mult ca și cuvintele. Arăta ca un animal ciudat, dar hotărît să-și rupă laba pentru a scăpa din cursă.

– Ești nebun! Ești beat! Nu-mi pasă dacă spui că nu ești. Probabil că bei de cînd te-ai sculat, nesuferitule!

Deși sărise în picioare și țipa la el, nu-și putea recunoaște vocea.

– Dacă te-ai putea auzi, ți-ar fi rușine.

– Îmi este rușine. Îmi e rușine de ani de zile. Aproape m-am obișnuit, dar nu de tot, mulțumesc lui Dumnezeu. Uite ce e, Freddy, ascultă-mă, ascultă-mă bine, pînă la capăt. Nu contează dacă mă crezi beat sau treaz. Nu asta-i important. Problema este că tu ai luat în mînă destinele amîndurora chiar de cînd ne-am mutat aici, acum cinci ani. Al naibii de repede ai devenit pionul principal. Erai invincibilă, de neînfrînt. Dacă n-ai fi fost tu, ne-am fi dus de rîpă și ne-am fi întors în

Anglia în cîteva luni. Tu ai pus "Vulturii" pe picioare. Eu şi Jock n-am fi putut-o face fără tine. Tu ai avut nevoie de Swede, dar nimeni n-a avut nevoie de mine. Cu excepţia faptului că am pilotat un cargo – pe care orice pilot s-ar fi descurcat – n-am contribuit cu nimic altceva. Am fost o povară în plus chiar de la început, pe cînd tu...

– Tony, opreşte-te! Cum poţi fi atît de incorect? N-aş fi putut face nimic în toţii anii ăştia fără tine, n-aş fi avut tăria necesară, n-aş fi reuşit să rezist în momentele deosebit de grele.

– Prostii! Ai putut foarte bine şi ai reuşit. N-ai fi cedat niciodată, ai fi găsit o cale de ieşire. M-am tot mînţit singur cînd mi-ai spus că ai nevoie de mine. Că Annie are nevoie de mine. Era singura modalitate ca să evit să înfrunt adevărul... asta şi băutura. Acum că totul a trecut, nu mi-a mai rămas nici o scuză, nici o modalitate de a mă păcăli. Marea bătălie s-a terminat. Dar nu încerca să mă convingi că ai de gînd să te opreşti să conduci totul. Nu este felul tău de a fi. Nu te pot concura, dar nici nu pot trăi aşa. Mă omoară, Freddy. Nu mai am pic de respect pentru mine însumi. Înţelegi tu ce-nseamnă asta?

– Tony, uite, mă întorc în Anglia cu tine, încetez să mai muncesc, ne putem întoarce la ce-a fost înainte, numai că acum vom avea destui bani – aminteşte-ţi, a fost numai un experiment, încă de-atunci ne-am gîndit la întoarcerea acasă, nimeni n-a spus că este pentru totdeauna, vorbi Freddy, încercînd să fie cît mai calmă.

Nu era posibil ca el să vorbească serios. Dacă stătea calmă, dacă nu se enerva, dacă se înţelegea cu el...

– Săraca de tine. Tu chiar crezi că poţi aranja

orice, nu-i aşa? Chiar să-ţi schimbi caracterul? Tu crezi sincer că ai putea juca iar rolul de amfitrioană? Erai atît de jalnică atunci – deşi te-ai descurcat al naibii de bine cînd noi n-aveam nici o altă alternativă, încît n-am bănuit ce era cu adevărat în sufletul tău. Dar acum – ar fi o paradă ridicolă, ai fi ca un mare cal de curse în cea mai bună formă pretinzînd că preferă să tragă în ham pe o uliţă de ţară. Nu ţi-ai dat seama de adevărul spus de tine adineauri: că te-ai gîndit să te întorci acasă, că era vorba de un experiment – dar casa ta este aici, în California, la fel cum Longbridge Grange este casa mea. Îmi lipseşte al naibii de mult, Freddy! Ploaia şi toate celelalte. Noi – tu şi eu – nu sîntem de vină. Nici unul dintre noi nu suportă să fie un expatriat. Tu eşti prea americană, eu prea englez. Dacă nu ne-am fi mutat în California, n-ai fi fost în stare să trăieşti în Anglia fără să calci în picioare toate acele lucruri care fac parte din fiinţa ta, din identitatea ta... ele făceau ca tu să fii fata de care mă îndrăgostisem.

– Dar... dar... unde-i nepotrivirea? întrebă Freddy.

Ea realiză îndurerată că Tony era treaz, dar cu toată durerea nu putea nega faptul că percepuse toţi anii petrecuţi în postura de nobilă de ţară ca pe o glumă proastă. Dar trebuia să existe o explicaţie. Trebuia să găsească cuvintele potrivite care să oprească coşmarul acesta, să-l schimbe, să-l facă neadevărat. Ei trebuiau să ia totul de la început.

– Spune-mi, te rog, oh, explică-mi, Tony.

– Cînd ne-am căsătorit, cunoşteam doar o părticică din fiecare, spuse Tony. Nu-ţi aminteşti că tot

ce discutam împreună, cînd nu făceam dragoste, se referea la zbor şi la război? Eram de aceeaşi parte a baricadei, tu şi eu aveam aceleaşi pasiuni. Am iubit luptătorul din tine, dar cum puteam bănui că şi cînd se va termina războiul tu vei continua să te lupţi? Să conduci lumea? Niciodată n-am înţeles ce fel de femeie eşti cu adevărat pînă cînd nu am început să clădim "Vulturii". Te admir, Freddy, întotdeauna am făcut-o, dar tu nu eşti femeia pe care mi-o doresc ca soţie. Noi nu avem cu adevărat nimic în comun, cu excepţia lui Annie şi gloria zilelor de demult. Nu e de-ajuns. Îmi pare rău, dar pur şi simplu nu e de-ajuns.

Freddy îl privi insistent. Tony părea cu zece ani mai tînăr decît atunci cînd intraseră în casă, iar expresia de uşurare de pe chipul lui era mult prea grăitoare pentru a se îndoi de adevărul spuselor lui.

– Ai o amantă, nu-i aşa, Tony? spuse ea, fiind aproape sigură.

– Da. Am crezut că-ţi vei da singură seama. Ce ţi-ai imaginat cînd ai văzut că nu te mai ating de atîta timp?

– Nu ştiu. Nu asta. Cine este?

– Doar o femeie. Liniştită, supusă, amabilă, relaxantă, genul de femeie pe care bănuieşti c-aş fi ales-o.

– Vrei să te căsătoreşti cu ea?

– Doamne fereşte! Nu. Nu vreau să mă căsătoresc cu nimeni acum. Vreau doar să fiu liber, Freddy. Liber. Vreau să mă întorc acasă.

Delphine citi scrisoarea lui Freddy, apoi i-o înmînă peste masă lui Armand. Acesta începu s-o

citească grăbit, apoi mult mai atent, sfîrşind prin a o studia amănunţit, în timp ce Delphine îi urmărea expresia feţei. După ce o puse jos, ea îl întrebă nerăbdătoare:

– Eşti surprins?

– Sînt uluit. Cine s-ar fi aşteptat la un divorţ? Opt ani de mariaj fără probleme, cel puţin nici una despre care să ştim noi şi apoi acest divorţ, căzut ca din cer – s-a terminat totul şi ea spune că nu e vina nimănui? Cînd două persoane decente stau căsătorite opt ani de zile, cînd au un copil împreună, o viaţă comună, cum e posibil să divorţeze fără nici un motiv, fără să fie vina nimănui? Este cumva vreo nouă, strălucită găselniţă americană?

– Nu, asta-i stenograma lui Freddy prin care ne informează că niciodată în viitor nu va mai vorbi despre acest lucru şi că nici nu doreşte să fie întrebată. Este mîndria ei, scumpul meu. Este îngrozitor de orgolioasă cu propriile sentimente. Nu este vanitoasă, nu asta vreau să spun, este ceva diferit – un anume simţ al intimităţii care este aproape sălbatic. Îţi aminteşti cînd ne-au vizitat pentru prima oară, cînd încă mai locuiau în Anglia? Niciodată nu mi-a dat de înţeles cît de nefericită era, de fapt a încercat să mă convingă că viaţa ei era un vis frumos. Dar dacă ea nu i-a putut spune nici surorii ei ce probleme avea, cui altcuiva i-ar fi spus? N-a învăţat niciodată cum să-i lase pe oameni s-o ajute. E rigidă şi încăpăţînată.

– Şi cum de tu eşti aşa de diferită, draga mea?

– Nu, şi eu sînt o persoană dificilă – mai puţin în ceea ce te priveşte pe tine, răspunse încet Delphine.

La treizeci şi doi de ani îi mai rămăseseră încă

trei ani înainte ca numeroşii săi admiratori francezi să considere că a ajuns într-adevăr la o vîrstă interesantă, dar ea se bucura din plin de tinereţea ei.

– De aceea o înţeleg pe Freddy. Tu m-ai ghicit din chiar primul minut al întîlnirii noastre. Niciodată n-am fost capabilă să-ţi ascund ceva, nici măcar o secundă. Nici nu ştiu dacă mai are sens să încerc. Tony niciodată n-a ghicit-o pe Freddy. Înţelegi ce vreau să spun?

– Noul meu ex-cumnat a fost întotdeauna un mister pentru mine... este un ceva anume, cînd faci parte dintr-o familie veche de cincisprezece generaţii a aristocraţiei britanice, pe care niciodată nu-l voi putea înţelege, la fel de complex ca şi natura umană. Acesta este unul din motivele pentru care n-am încercat să regizez un film despre jocurile sau dragostea anglo-saxonilor – nu le înţeleg jocurile şi regulile.

– Nu ştiu de ce, dar asta mă face să mă gîndesc la o iubire a lui Freddy de cînd era o fetişcană.

– Despre ce vorbeşti tu?

– Vara trecută, cînd eram la Valmont cu copiii, am avut cu mama o discuţie ca între mamă şi fiică şi ea mi-a spus că Freddy, cînd avea şaisprezece ani, se îndrăgostise nebuneşte de instructorul ei de zbor şi că, de fapt, plecase de acasă şi a trăit cu el cîţiva ani. Nimeni nu bănuia nimic, dar s-a întîmplat ca mama să-i vadă împreună şi şi-a dat seama. Mi-a spus că a fost o pasiune nebună, adevărată, pentru amîndoi... dar, după război, cînd mama a întrebat-o ce se întîmplase cu el, ea i-a spus că nu mai erau în relaţii de cîţiva ani şi a schimbat subiectul. Niciodată n-aş fi putut crede aşa ceva dacă mama n-ar fi fost atît de sigură.

– Deci aşa ceva discută mamele şi fiicele cînd rămîn singure?

– Natural. Asta numai cînd nu ne plîngem de soţii noştri. Tu mai ai încă multe de învăţat despre femei, Sadowski. Mai cercetează. Micuţa inocentă, băieţoiul Freddy trăind în păcat cu un bărbat de patruzeci de ani... şi eu care credeam că eu sînt oaia neagră a familiei. Bine, pentru mine este clar ce s-a întîmplat. S-a plictisit de Tony şi de toate constrîngerile britanice. Pînă peste cap. În cele din urmă şi-a dat seama de lucrul acesta şi s-a debarasat de el. Fac pariu pe orice că Freddy şi-a găsit deja un alt bărbat şi vom afla cine este cînd va fi pregătită să ne spună. Acesta-i subînţelesul scrisorii ei. Totuşi, îmi pare rău pentru ea... toţi aceşti opt ani n-au fost deloc uşori. Îmi pare rău şi pentru Annie. De fapt, îmi pare rău şi pentru Tony, bietul de el. Este destul de neplăcut să treci printr-un divorţ fără să ai sentimentul că eşti aruncat. Ca o măsea stricată...

La Valmont, corespondenţa a ajuns după prînz. Eve puse scrisoarea deoparte ca s-o citească în tihnă mai tîrziu, pentru că era mult prea ocupată să pregătească prînzul pentru un grup de cumpărători cărora le acorda o atenţie deosebită. Înconjură masa lungă, ovală, cu lemnul lăcuit, cu şervete dantelate în dreptul fiecărui scaun, aşezînd cîte un cartonaş cu numele invitaţilor. De acest lucru se ocupa personal, neavînd încredere în nimeni altcineva. Aici îl va aşeza pe proprietarul unei reţele prospere de hoteluri din Anglia; acolo, se decise Eve, era locul cumpărătorului de la Waldorf Astoria din New York şi a soţiei lui; şi

chiar aici, în dreapta ei, în locul de onoare, îl va aşeza pe cumpărătorul de la Ritz, din Paris. Soţia acestuia va sta la stînga lui Paul. Cît despre cuplul din micuţa Belgie, unde se consuma mai multă şampanie pe cap de locuitor decît în orice altă ţară a lumii, el va sta în stînga ei, iar ea în dreapta lui Paul, lîngă pivnicerul-şef, care li se alătura mereu. Mulţumesc lui Dumnezeu, reflectă Eve, că am fost soţie de diplomat atîţia ani, astfel că aceste decizii delicate pot fi luate automat. O săptămînă, pentru ea, includea cel puţin patru astfel de prînzuri şi aproape tot atîtea mese de seară.

Ospitalitatea, care făcuse întotdeauna parte din viaţa de la Champagne, era mai mult decît o tradiţie, era cel mai important mijloc de a stimula vînzările, iar Eve era cel mai bun practicant al acestei arte. În 1949, producătorii de la Champagne vînduseră într-un singur an cît vînduseră în primul deceniu al secolului, care fusese cea mai bună perioadă din istoria lor, iar acum, în 1950, erau mai mult ca sigur pe punctul de a doborî recordul.

– Fetelor, acum intraţi, vă rog, strigă Eve. Două tinere studente de la o universitate engleză apărură din spatele uşii unde aşteptaseră ca ea să termine aranjarea locurilor oaspeţilor. Amîndouă locuiau la castel pe perioada unui întreg sezon pentru a învăţa cîte ceva din arta culturii viţei de vie şi o ajutau la fel de bine şi la grădina de flori a castelului. Ca întotdeauna cînd ea termina de aranjat locurile oaspeţilor, ele îi aduceau tăvile pline cu vase mici umplute cu flori cu tulpinile tăiate cît mai scurt posibil, pe care ea le învăţase cum să le aranjeze. Eve nu putea nicicum înţelege de ce

majoritatea amfitrioanelor obişnuiau să pună flori înalte în mijlocul mesei, împiedicîndu-i pe cei de la masă să se vadă bine unul pe altul şi îngreunînd fluxul conversaţiei. Ea aranja în centrul mesei buchete mici, care alcătuiau un pat de flori, în jurul căruia apăreau impozante paharele înalte, cîte patru pentru fiecare loc.

În mai puţin de o oră, un grup de străini se vor reuni la masa ei, avînd ca unic punct de interes şampania şi între ei se va derula o discuţie amicală, ca şi cum lista oaspeţilor ar fi fost planificată de săptămîni. Probabil plimbarea de dinainte de prînz era cea care îi aducea într-o stare de asemenea bună dispoziţie; mai întîi obişnuita călătorie la biserica de la Hautvillers, unde era înmormîntat Dom Perignon, apoi, după ce se întorceau la Valmont, un tur al cramei şi o scurtă vizită a pivniţei, în vreme ce Paul le răspundea la toate întrebările. În anticamera pivniţei le desfăcea o sticlă şi le umplea personal paharele pentru a degusta preţiosul lichid. Apoi se întorceau la castel pe cărarea cu boltă de viţă de vie, care acum în mai, era plină de mugurii ciorchinilor ce creşteau tot mai mari în fiecare zi.

Masa fiind gata, Eve se întoarse în camera ei ca să se schimbe pentru prînz. Îşi refăcea cu mişcări experte machiajul, aşezată în faţa mesei de toaletă, fără să se gîndească la ceva anume, pînă cînd ceva, nişte miresme vagi din aerul de primăvară, o făcu să se oprească şi să se privească în oglindă. Devenise ea cu adevărat vicontesa de Lancel, castelana Valmontului? îşi întreba propria imagine în oglindă, înălţîndu-şi bărbia astfel încît să-i dispară ridurile vagi de pe gît. Îşi aminti o seară dintr-un alt mai, din 1917, cînd avea doar

douăzeci şi unu de ani, nu cincizeci şi patru cîţi avea acum. Îşi refăcea machiajul la o altă masă de toaletă, cea a Cazinoului din Paris, cînd un ofiţer galant îi ceruse o întîlnire acelei fete cu păr blond, cu cărare pe mijloc şi dat pe după urechi, o fată impetuoasă şi îndrăzneaţă care-şi spunea Maddy şi care avea multe secrete, dintre care nici unul nu se referea la ştiinţa aranjării locurilor la masă ori a felului în care poţi face ca o mînă de străini să se simtă ca nişte prieteni. Sau cum trebuie să conduci un castel cu doisprezece servitori şi cu multe camere de oaspeţi care timp de şapte luni din an adăposteau oameni de afaceri din toate colţurile lumii.

Oftă cu un aer filozofic, amintindu-şi panica mătuşii ei, Marie-France, de altfel bine intenţionată, care fusese convinsă că Eve nu va putea face o căsătorie onorabilă pentru că apăruse pe scena unui music-hall. Era mult mai mult decît respectabilă acum: "distinsă", după cum o numeau cei care-şi descriau vizita la castelul Valmont. Sprîncenele încă-şi mai păstrau linia fermă, puţin oblică, cum fuseseră dintotdeauna, ochii aveau aceeaşi culoare şi descopereai aceeaşi flacără în priviri. Încă mai fredona bucăţi din melodiile pe care le auzea cînd se plimba în jurul castelului, încă mai făcea haz de convenţiile vieţii sociale cînd acestea îi limitau impulsurile – dar trebuia să admită că figura pe care o vedea în oglindă era mult mai potrivită unui castel decît unei scene. Dar dacă ar fi ales altfel? Nu, niciodată. În treizeci şi trei de ani de căsnicie, nu regretase niciodată alegerea făcută, cu excepţia acelor perioade normale care survin în orice căsnicie şi prin care orice femeie trebuie să treacă, avînd în vedere natura bărbaţilor.

Își începuse viața la Dijon, de acolo la Paris, apoi Canberra, Cape Town, Los Angeles, Londra și acum Epernay. Călătorise într-un cerc aproape perfect. Neascultătoarea fiică fugară a doctorului Coudert se oprise la mai puțin de o sută de mile de locul ei natal. Așa cum remarca Vivianne de Biron – acum în vîrstă de aproape optzeci de ani, dar la fel de caustică cum fusese întotdeauna – cînd le făcuse o vizită cu un an înainte, fusese un mare noroc că Madeleine nu se măritase cu vreun bogătaș oarecare din Dijon, deși ea încă mai dezaproba felul în care protejata ei renunțase la șansa unei mari cariere.

Eve își puse unul din costumele Balanciaga, dintr-o stofă de lînă subțire, cea mai fină țesătură spaniolă, de un negru închis și de două ori mai elegant decît orice piesă a colecției Dior. Le considera costume de efect, cam ca vestimentația marilor toreadori. Dacă tot o considerau distinsă în loc de fermecătoare, îi va face să nu regrete vizita.

Cu cinci minute înainte ca oaspeții să se întoarcă, privea pe fereastră la via ce promitea o recoltă bună, mulțumind cerului pentru uimitoarea refacere a Casei de Lancel. Cînd Paul îi spusese că în Trezorerie n-a mai rămas nimic, că Bruno vînduse totul la bursa neagră și că tot ce le rămăsese în pivniță era vinul din anii războiului, care era încă în procesul de învechire, inima i se rupsese de durere pentru umilința și ruşinea lui.

Supraviețuirea părea imposibilă, nu numai la Valmont, ci în întreg ținutul Champagne. Dar ea nu cunoscuse devotamentul oamenilor din Champagne, nici nu-și dăduse seama că producția din timpul războiului,

deşi într-o cantitate mică, era, parcă pentru a compensa acest lucru, de o calitate extraordinară. Prin 1945, toţi prizonierii de război se întorseseră acasă şi muncitorii de pe podgorii, dintre care mulţi aveau propriile lor vii, se raliaseră noului proprietar şi îi vînduseră tot ce le mai rămăsese din micile lor rezerve de vin multe din ele excelent preparate după anevoioasa metodă Champenois, în timpul ocupaţiei.

Cu toate acestea, anii care trecuseră constituiseră o perioadă de luptă încrîncenată pentru a depăşi greutăţile, în care fiecare bănuţ cîştigat fusese reinvestit pentru replantarea vechii vii, pentru restaurări şi reconstruiri. Pînă anul trecut nu-şi permisese nici o haină nouă, nici un drum la Alexandre, la Paris, să-şi aranjeze părul. De fapt, la castel nici măcar o singură cratiţă uzată nu fusese schimbată, dar ea reuşise să se achite de sarcinile de gazdă imediat ce cumpărătorii se întorseseră. Erau încă mult îndatoraţi la Banca de la Reims – probabil niciodată nu vor scăpa de datorii dar, Casa de Lancel, ca orice altă mare marcă – triumfase.

Anii de după război aduseseră cu ei impozite grele. Paul arăta mult mai îmbătrînit decît s-ar fi aşteptat ea vreodată, la cei şaizeci şi unu de ani împliniţi. Muncea într-un ritm dement şi cînd se aşeza pentru cîteva minute de odihnă, după ce-şi petrecuse ore întregi făcînd calcule, îi privea deseori chipul răvăşit de amărăciune şi tristeţe, deşi nu mai pomenise niciodată de Bruno.

Eve îşi privi ceasul. Era timpul să coboare. Lăsă scrisoarea lui Freddy – una dezamăgitor de subţire – pe masa de toaletă, considerînd că n-are timp s-o deschidă

pînă după cină, cînd ea şi Paul vor putea în sfîrşit să ureze noapte bună oaspeţilor şi să se retragă în propria aripă din castel.

Paul îşi îmbrăca pijamaua în camera lui de toaletă cînd ea apăru în uşă, ţinînd foaia de hîrtie în mînă.

– Freddy şi Tony divorţează, spuse ea cu neîncredere şi cu lacrimi în ochi.

– Lasă-mă să văd, spuse Paul luîndu-i scrisoarea. O citi, i-o dădu înapoi, apoi o luă în braţe şi o sărută pe păr.

– Nu plînge, iubito. Ştiu cum te simţi, dar nu acesta este lucrul cel mai rău care se putea întîmpla.

– Dar pur şi simplu nu înţeleg! Ce vrea să spună – că nu e vina nimănui? E ridicol! Tu ştii că aşa ceva nu poate fi adevărat.

– Bineînţeles că nu este. Dar eu înţeleg, adăugă Paul cu voce scăzută.

– Ce vrei să spui?

– Iarna trecută, cînd am fost în California să ne întîlnim cu cumpărătorii noştri, mi-am petrecut foarte mult timp cu Tony. Era mai mult decît un băutor înrăit, era un alcoolic. Semnele erau clare pentru mine, deşi el le ascundea bine. Îmi imaginez că asta a început în timpul războiului, britanicii au fost întotdeauna în stare să consume cantităţi uimitoare de whisky şi totuşi a doua zi să lupte ca nişte apucaţi. Spre deosebire de noi, ei trebuie să posede un ficat de oţel inoxidabil. Nu ţi-am spus nimic, pentru că tu nu sesizaseşi acest lucru, iar Freddy era foarte grijulie ca eu să nu observ. M-am rugat ca el să poată scăpa de acest obicei, dar, cinstit să fiu, nu

mi-am făcut prea multe iluzii. E clar că alcoolismul lui a determinat-o să ia o asemenea decizie. Nu mă aştept ca vreodată ea să ne mai vorbească despre acest lucru, dar pentru mine e clar că ea a trebuit să se despartă de el, pentru binele lui Annie, la fel de mult ca şi pentru al ei.

– Scumpa mea Freddy, murmură Eve, mai mult pentru sine.

– Da, dar este mai bine că a ieşit dintr-o situaţie imposibilă decît să lase lucrurile să continue să se înrăutăţească. Va depăşi momentul acesta, iubito, îţi promit. Freddy e atît de tare! Îmi pare rău pentru Tony. Să lupte ca un erou, să supravieţuiască... şi acum, să încheie ca un soţ de nimic.

CAPITOLUL 22

– Swede, aşa, ca între noi doi, tu nu crezi că am reuşit să aflăm aproape tot ce naiba se poate afla despre femei? întrebă Jock Hampton. Cei doi bărbaţi luau prînzul împreună într-o zi din februarie 1951. Aî avea curajul să faci pariu că, dacă ne punem mintea la contribuţie, venim de hac oricărei femei?

– Aminteşte-mi că niciodată să nu plec la drum cu tine, mormăi Swede.

– Cîte fete ai avut pînă acum? Zeci? Sute?

– Prea multe ca să-mi amintesc cîte.

– Şi eu la fel. Dar tu eşti mai în vîrstă, mai cu experienţă şi o ştii de mai mult timp. Aşa că spune-mi şi mie, ce dracu se întîmplă cu Freddy?

– Credeam că vorbeşti despre femei în general. Despre femei în general ştiu un lucru sau două. Pe Freddy nu m-aş încumeta s-o descriu.

– Uite, ştiu că ea e deosebită, nu sînt chiar aşa necioplit, fii convins că pot să fac diferenţa dintre o femeiuşcă şi Freddy. Dar şi ea este totuşi o femeie, o femelă, o fată. Aşa că ar trebui să fie mai curînd asemănătoare celorlalte femei decît diferită de ele. Aşa-i?

– Poate. Poate că nu.

– Ştii tu, Castelli, sînt de-a dreptul bucuros că am adus vorba. Eşti al dracului de săritor. Pentru numele lui

Dumnezeu, nu e Duhul Sfînt, e carne şi sînge, şi-mi lipseşte! O vreau pe Freddy înapoi, aşa cum obişnuia ea să fie înainte de divorţ. Îţi aminteşti?

– Mai bine m-ai crede pe mine.

– Nu scotea întotdeauna sufletul din noi, am dreptate? La dracu, Swede, nu ne distram cînd ne tot împingea de la spate, ne strunea, ne surprindea, arăta ce poate, mereu în fruntea tuturor, obligîndu-ne să ţinem pasul cu ea? Şi rîzînd de noi în timp ce noi ne chinuiam? Ea făcea ca fiecare zi să pară un fel de 4 Iulie. Un joc frumos de artificii, urmat imediat de altul. Dumnezeule, dar îmi place o drăcoaică ca ea. Toate marile femei pe care le-am cunoscut au fost nişte drăcoaice, iar Freddy făcea ca toate celelalte să pară nişte sfinte. Ce s-a întîmplat cu ea, Swede?

– A devenit... casnică. Ăsta-i cuvîntul cel mai bun care-mi vine.

– Cunosc o mulţime de femei divorţate, dar să devină aşa de rezervată nu e normal. De obicei se pun pe distracţii, încep să-şi dea întîlniri, îşi cumpără toalete noi, sexy, fac cunoştinţă cu alţi tipi – poate nu imediat, dar în cele din urmă da. Freddy şi Tony s-au despărţit acum un an, divorţul a luat practic sfîrşit şi ea stă încă în casa aia mare în fiecare seară şi ia cina cu Annie. Cel mai important lucru din viaţa lui Freddy e să ajute un copil de opt ani să-şi facă temele. Din întîmplare ştiu, pentru că am trecut pe acolo din cînd în cînd, doar ca să-mi văd fina, şi întotdeauna e aşa. Nu-mi spune mie că ăsta-i un lucru normal.

– Jock, ăsta-i felul în care vrea ea să-şi organizeze viaţa particulară. N-are de-a face în nici un

fel cu noi.

– De acord. N-am nimic de zis. Dar se-ntîmplă ca ea să fie şi partenerul nostru. Sîntem pe punctul de a pierde o groază de bani dacă Freddy nu se pune cu burta pe treabă cît de curînd. Cît timp a trecut de cînd, agitîndu-se şi ţipînd, nu prea tare, dar fără ca ceva să-i reziste, n-am mai obţinut un profit gras? Nici tu, nici eu nu ne pricepem prea bine să înmuiem inima cuiva şi acum sîntem pe punctul de a pierde afacerea cu "Tigrii zburători" pentru că ea a devenit atît de casnică încît nu mai mişcă nici măcar un deget. Nici măcar nu mai merge ca pînă acum! Cînd a avut ultima dată unul din accesele ei de furie, cînd ne îndemna, ne convingea să facem un lucru pe care n-aveam nici cea mai mică intenţie să-l facem şi sfîrşeam prin a cîştiga o groază de bani din chestia respectivă? Sigur, se arată la birou, stă acolo toată ziua, lucrează o zi întreagă, dar nu pune nici un pic de suflet. Nici măcar nu mai zboară, cum sentîmpla cînd îi veneau cele mai bune idei. Este ca şi cum ai cumpăra o frumuseţe de trenuleţ, strălucitor, fantastic, care, cînd ajungi acasă, se transformă într-o căruţă. Nu e cinstit şi cred că tu ar trebui să stai foarte serios de vorbă cu ea.

– Şi cum am fost ales tocmai eu?

– Pentru că tu o cunoşti de cînd era copil. Te ascultă. Mie mi-ar spune s-o las baltă.

– Nu, mulţumesc. Dacă vrei să scoţi castanele din foc, scoate-le singur, Jock.

– Ţi-e frică?

– Ai ghicit.

– Bine, mie nu-mi e. Mă gîndeam că ar fi fost

mult mai bine să vină de la tine, Swede, dar dacă tu eşti aşa gingaş, o s-o atac eu însumi. Care-i cel mai rău lucru care mi se poate întîmpla? Că o să-mi spună să o las în pace? Cel puţin o voi face să se gîndească la calea cea bună. Nimeni nu trebuie să poarte doliu după un divorţ.

– Ai de gînd să i-o spui aşa?

– Nu, o să procedez cu mult tact. În primul rînd trebuie s-o scot din casă şi s-o îndepărtez de birou.

– Du-te cu ea cînd îşi coafează părul. Este singura posibilitate ca să nu fie nici într-un loc, nici în celălalt, rînji Swede Castelli. El nu va uita niciodată ziua în care încercase să-şi vîre nasul în viaţa personală a lui Freddy. O cunoştea prea bine. Cine altcineva cunoştea mai bine ghinionul pe care-l avusese ea cu cei doi bărbaţi care însemnaseră totul pentru ea? Dacă vroia să se ascundă de lume, cine o putea blama? Oricum, Jock Hampton era tot numai pară şi foc. În ceea ce-l privea, şi el ştia mai bine decît oricine, afacerile lor mergeau foarte bine.

– Am de gînd s-o invit la reuniunea escadronului "Vulturul". Mda, asta e. Nu poate refuza. Ea va fi singura femeie care va cunoaşte despre ce e vorba, singura femeie care merită să fie acolo.

– Crezi că o să vină?

– Dacă nu vine de bunăvoie, o leg şi o arunc în portbagajul maşinii. O răpesc.

– Eşti sigur că n-o să regreţi ce vrei să faci?

– Eşti un pervers, Swede. Un ticălos bătrîn. Te fac eu să mi-o plăteşti.

Freddy se privi dezaprobator, iritată peste măsură

pentru că fusese nevoită să meargă la petrecerea din seara aceea. Din momentul în care Jock pomenise de reuniunea escadronului "Vulturul", ştiuse că dacă exista un eveni-ment la care nu trebuia să ia parte, acesta era.

Din toate ideile lui Jock, aceasta era cea mai proastă. Era atît de complet insensibil, atît de lipsit de tact, încît nici nu-i venise să creadă cînd îi propusese să meargă cu el. Cum de îndrăznise să-i propună? N-avea nici măcar atîta intuiţie încît să-şi dea seama că oamenii din escadron or să-i amintească inevitabil de tot ce-i fusese atît de apropiat sufleteşte, iar acum era pierdut? Zilele de glorie pe care Tony le pomenise în ultimul şi teribilul discurs din care ea nu uitase nici un cuvînt. Zilele în care era îndrăgostită de meseria ei şi de Tony într-atît încît cele două iubiri se contopiseră într-una singură. Era pătrunsă de un simţ al misiunii care o ridica la înălţimi pe care acum putea doar să şi le amintească cu o invidie profundă faţă de persoana care fusese. Jock îi ceruse să-l însoţească cu o atît de completă lipsă de înţelegere a motivului pentru care ea nu putea să intre într-o încăpere plină de oamenii care erau o parte a fericirii ei pierdute, încît o lăsase fără grai, cu gura căscată, în timp ce el îşi spunea istorioara patetică.

– N-am nici o scăpare dacă tu nu vii cu mine, spusese el cu o nesimţire uluitoare. Fiecare dintre băieţii aceia are o soţie şi cîte doi copii, iar la ultima reuniune – nici n-ai să crezi cum şi-au bătut joc de mine – sărmane, bătrîne Jock, de vreme ce nu ţi-ai găsit nici măcar o singură femeie cu care să te poţi înţelege, trebuie că e ceva necurat cu tine, poate că eşti prea ataşat de mămica, fac pariu că niciodată n-o să te însori, o să sfîrşeşti ca un

burlac bătrîn, încercînd să-ţi umpli viaţa fără sens. Şi ce-i mai rău e că în cele din urmă îmi spun mereu că mi-au găsit o fată! Fiecare dintre ei încearcă să mă însoare cu propria soră. Eu îi iubesc pe băieţii ăştia Freddy, dar nu mă voi duce iarăşi la reuniuni fără să fiu însoţit de cineva. Dar nu pot lua nici una din fetele pe care le cunosc, pentru că ar fi tare nepotrivite şi nu s-ar distra deloc. Ce poate fi mai rău dacă îţi petreci o seară cu mine ajutîndu-mă să ies din încurcătură? Trebuie doar să stai lîngă mine, protejîndu-mă, să fii braţul meu protector. Şi cînd vor începe să mă atace – în special nevestele – schimbă subiectul conversaţiei, nu-i lăsa să-mi sară-n cap. Pare a fi o crimă la adresa stilului de viaţă american să fii necăsătorit la treizeci şi unul de ani. Am să fac şi eu acelaşi lucru pentru tine. Oricînd vei avea nevoie de un însoţitor, ştii că poţi conta pe mine. Şi continuase tot aşa, pur şi simplu smiorcăindu-se.

A trebuit să renunţe la orice scuză imediat, pentru că singurul lucru care i-ar fi închis gura era unul la care ea n-ar fi recurs niciodată: faptul că de cînd plecase Tony, singura lui scăpare fiind despărţirea de ea cît mai repede posibil, rămăsese într-o teribilă stare de război cu ea însăşi, incapabilă să ia o hotărîre definitivă. Pe de o parte, îi era ruşine de cuvintele lui Tony, umilită pentru totdeauna de acuzaţiile lui, pe care le acceptase ca pe o descriere corectă a felului în care se purtase cu el. O chinuiau remuşcările. Pe de altă parte, era mult mai furioasă decît fusese vreodată în viaţa ei. Care bărbat cu caracter ar pune vina declinului propriu numai în seama soţiei? Totuşi, nici furia care o cuprindea n-o mai ajuta, pentru că-şi amintea că el avea dreptate, că în Anglia va

fi mulțumit, că nu începuse să decadă pînă cînd nu se mutaseră în California.

Noapte de noapte rămînea acasă și, după ce Annie se ducea la culcare, își începea obsedată propriul proces, jucînd atît rolul acuzatorului, cît și pe cel al acuzatului, al judecătorului și al juriului, acuzîndu-se și apărîndu-se singură, mergînd înapoi și înainte de-a lungul ultimilor cincisprezece ani din viață. Mac n-ar fi fugit niciodată de ea dacă n-ar fi fost atît de încăpățînată și lipsită de tact. Dacă ar fi fost convins că în cele din urmă va asculta de rațiune, niciodată n-ar fi plecat în Canada și n-ar mai fi murit acolo. Cît despre Tony, de ce nu fusese mulțumită să trăiască la Longbridge Grange? Era o viață după care multe femei erau înnebunite. De ce nu putea fi mai maleabilă? Mai feminină? Mai ca Penelope, Jane, Delphine sau mama ei? Ele își puneau soții pe primul plan, copiii lor nu fuseseră atinși de divorț, iar ele aveau o viață bună, plină de satisfacții și împliniri.

Dar, fir-ar să fie, n-avea și ea propriile drepturi? Visurile și pasiunile ei nu erau îndreptățite? Ce era greșit în a dori anumite lucruri, dacă erai dispus să muncești pentru ele? Numai între pereții casei sale putea ajunge, din cînd în cînd, la un fel de armistițiu cu sine însăși, în care rușinea și furia dispăreau pentru un timp. Cel puțin nici unul dintre cunoscuții lor nu bănuia motivele divorțului. Adevărul rușinos despre felul cum Tony o aruncase deoparte și își luase o amantă cînd ea nici măcar nu bănuia așa ceva... își pierduse toată încrederea în sine. Oricum, înțelese Freddy, nici unul din aceste lucruri nu putea constitui o scuză pentru a refuza

invitația la petrecere.

Și apoi mai fusese și Annie. Jock, ca un ticălos prefăcut, spusese de fapt:

– Annie, nu ți-ar plăcea s-o vezi pe mami că iese din casă și merge să se distreze? N-ar fi bine pentru mami să se îmbrace frumos și să iasă cu minte într-o seară? Cum făcuse el un copil de opt ani să arate la fel de plin de speranță, gînditor și flămînd ca Oliver Twist? Parcă o învățase să spună:

– Oh, trebuie să te duci, mami! Pot să-mi fac temele și singură și îmi place mult să mănînc în bucătărie cu Helga. De atît de mult timp nu te-ai mai distrat deloc. Avea un ton care a făcut-o pe Freddy să-și dea seama că nu-i un lucru tocmai bun ca Annie să-și considere mama demnă de milă.

Poftim! își spuse Freddy încruntată, fusese forțată să accepte. Jock Hampton fusese de vină. Se privi în oglindă. Totul părea să fie în ordine. Rochia încîntătoare din mătase neagră, pe gît, cu mînecă lungă îi era largă, așa cum îi veneau toate celelalte haine. Își pierduse pofta de mîncare după ce Tony o părăsise. Se căznea să mănînce decent o cină, spunîndu-și că trebuie să-i dea lui Annie un exemplu bun.

Își puse o curea neagră, latră care să-i țină strîns rochia la mijloc. Era cea mai potrivită: discretă, în orice caz nu agresivă, genul de rochie care nu te scoate în evidență într-o mulțime de femei. Numai prețul ei, pe care nimeni nu l-ar bănui, făcea din ea o rochie deosebită de cele purtate de alte femei. Își făcuse părul în după-amiaza aceea, așa că arăta bine. Măcar acum, slavă Domnului, era hotărîtă să rămînă așa. Se rujă

puțin, dar fără nici un pic de rimel sau fard. Mai mult ca sigur că nevestele foștilor piloți constituiau un grup de femei fericite, ocupate, care-și consumau întreaga energie să facă copii sănătoși și să-și transforme căminele în locuri agreabile pentru soții lor fericiți – mai mult decît atît, ele n-ar fi folosit farduri chiar dacă revistele americane de modă începuseră să le prezinte și pentru femeile obișnuite. Dar, cu singurantă, nici ea nu-și dorea să arate ca o actriță de la Hollywood. O pereche de cercei mici și pantofii potriviți încheiau toaleta.

Cînd sosi Jock, Freddy era gata de o jumătate de oră. Dar nu părea încă în stare să se hotărască să părăsească încăperea. Se învîrtea de colo-colo, aranjîndu-și lucrurile, verificîndu-și pentru a cincea oară poșeta. Jock și Annie conversau aprins. Îi putea auzi de la etaj. De ce n-o invitase el pe Annie la reuniunea lui stupidă? Acum era prea tîrziu să-i sugereze acest lucru. În cele din urmă se hotărî să coboare, ascultîndu-i cum rîd împreună.

Cînd intră în camera de zi, vocile li se curmară brusc.

– Mami! gemu Annie.

– Freddy, nu mergem la înmormîntare! spuse Jock. Cu ce naiba te-ai îmbrăcat? Schimbă-te imediat, ia-ți altceva. Oricum o să întîrziem, așa că nu mai contează cîteva minute în plus.

– Vai, mami, arăți groaznic! se plînse Annie.

– Negrul este întotdeauna potrivit, întotdeauna elegant – ce știți voi despre modă? Întîmplător asta este o rochie Jacques Fath.

– Nu-mi pasă ce dracu este, îmbracă ceva drăguț

– şi în nici un caz negru, ţipă Jock.

– Parcă ai fi o văduvă! adăugă Annie cu chipu-i drăgălaş, îndurerată.

– Bine, bine. Freddy îi aruncă lui Jock o privire furioasă. Cu toate Brendele lui, îşi putea imagina cu ce gen de rochie, ţipătoare, de prost gust, chipurile sexy, era el obişnuit. Şi înfumuratul, nici măcar nu-i spusese că o să-şi pună uniforma. Eul masculin! Dădu buzna în dormitor şi începu să caute cu furie printre rochii, împingînd umeraşele de colo-colo.

"Ceva drăguţ" – cap pătrat ce e! Drăguţ! Tocmai asta dovedea cam cum îşi închipuie el că trebuie să arate o femeie. Drăguţ! Un cuvînt pe care-l urîse dintotdeauna. Un cuvînt fals, efeminat, un cuvînt enervant şi stupid, un cuvînt ca o jucărie neînsemnată, ca un fleac de bibelou. Singurul cuvînt mai neplăcut ca acesta era adorabil. Cel puţin nimeni nu-i spusese vreodată că e adorabilă!

Smulse un umeraş din dulap şi se uită să vadă cum îi vine rochia. Îi era cam strîmtă cînd o cumpărase, cu puţin înainte ca Tony să o părăsească. O rochie pe care intenţionase s-o îmbrace la inaugurarea noii case, sărbătoare care nu mai avusese loc. Nu se mai obosise s-o dea înapoi pentru a fi ajustată. Dar era singurul lucru din dulapul ei care nu era în culori închise şi se potrivea cu ocazia asta. Îşi scoase rochia de mătase neagră şi şi-o puse pe cealaltă. Îi venea perfect. Dar trebuia să-şi schimbe pantofii cu unii care să se asorteze cu rochia, să-şi ia o altă geantă şi nişte cercei mai mari şi mai strălucitori. Trebuia să-şi pună şi ceva mai mult fard, în ton cu coloritul rochiei. În sfîrşit, trebuia să facă ceva şi

cu părul, pentru că arăta prea strîns, prea şcolăresc şi nu mergea cu rochia. Rahat pe băţ!

În cea mai mare viteză, atacă fardul cu o îndemînare de care nu se mai credea în stare. Apoi se întoarse la păr. Îl pieptănă cu o perie în şuviţe mari pînă cînd strică toată coafura, făcîndu-l să atîrne în aceeaşi manieră dezordonată, îndrăzneaţă, de nestăpînit, ca înainte de a-l coafa. Rochia de un roşu strălucitor, fără curea, strînsă pe corp, aproape fără corsaj, dar cu poalele uimitor de largi, era o ţinută potrivită să dansezi toată noaptea, să seduci luna şi să vrăjeşti stelele de pe cer.

Se opri, complet schimbată în faţa oglinzii. Nu putea spune că e drăguţă. Arăta... bine... sau "mai bine" era poate expresia cea mai potrivită. Dar ceva lipsea totuşi, Se duse la cutia cu bijuterii, deschise unul din sertarele acesteia şi scoase insigna TATA. Dacă Jock îşi îmbrăcase uniforma, nimic altceva decît uniforma de gală cu gradele de colonel, cu fiecare decoraţie pe care o primise, bănuia că şi ea trebuia să poarte această insignă. Din fericire, pieptul rochiei era aşa de bine cusut la răscroială, încît insigna putea fi prinsă fără să tragă rochia în jos, dezvelindu-i pieptul. Da, acest strop de negru şi auriu, cele două aripi largi, de aur, încadrate în negru, cu ovalul din centru purtînd însemnul TATA, dădeau rochiei ultimul retuş cerut de ţinuta de seară.

Freddy coborî scările atît de indignată cît putea fi orice femeie într-o pereche de sandale cu toc înalt.

– Sper că sînteţi satisfăcuţi, spuse ea ameninţătoare. Jock şi Annie săriră de pe scaune şi rămaseră cu gurile căscate. Asta-i tot ce am putut face, se răsti Freddy.

– Oh, Iisuse, Freddy!

– Dar eşti, oh, vai... aşa de frumoasă, scăpă Annie.

– Mulţumesc, Annie scumpo. Mă întorc devreme, dar promite-mi că te duci la culcare la timp. O să-ţi povestesc totul mîine dimineaţă.

– Oh, vai, mami, oh, cum arăţi! Cît de mare trebuie să fiu ca să port şi eu o rochie ca asta?

– Mare, foarte, foarte mare, Annie, spuse Freddy.

– Treizeci şi unu, Annie, ca mămica ta, spuse Jock. Foarte, foarte tînără. Haide, splendoare. Să nu fim chiar ultimii acolo.

– Jock, nu! Şi vorbesc serios, te avertizez, nu-mi mai spune "splendoare" pe tonul ăsta încrezut ori nu mai fac nici un pas afară din casă. Eu nu sînt drăguţa ta, sînt protectoarea ta, altfel n-aş fi aici.

– Da, să trăiţi! Îi aruncă un salut scurt. N-am nici o scuză, să trăiţi. Sînt profund ruşinat.

– Aşa mai merge, replică Freddy morocănoasă.

Jock îi puse pe umeri blana nouă de vizon şi îi oferi braţul. Ea ridică din sprîncene, exasperată de gestul inutil.

– Mulţumesc, cred că mă pot descurca şi singură, îi aruncă în timp ce se îndreptă repede spre uşă, păşind mai arogant ca niciodată.

Freddy se opri transfigurată, incapabilă să mai facă un singur pas cînd se aflară la uşa încăperii de unde putea auzi melodia "Falezele albe din Dover".

– Jock, spuse ea implorator, muzica asta... Jock, teribil de plin de sine, n-o auzi. El însuşi organizase

întreaga reuniune, audiase orchestra, le dăduse lista cu muzica pe care o alesese, închiriase mica sală de bal de la Beverly Wilshire, alcătuise meniul şi adunase toţi piloţii din escadronul "Vulturul". Toţi cei care nu locuiau lîngă Los Angeles fuseseră aduşi cu avionul, împreună cu soţiile, iar fiecare cuplu fusese cazat la Beverly Wilshire. De toate aceste servicii avusese grijă compania "Vulturii". Tot Jock fusese cel care decisese că trebuie să poarte uniformele. Se gîndise că înştiinţarea pe care le-o făcuse băieţilor cu şase săptămîni în urmă era un avertisment clar că trebuie să se pună la regim pentru a da jos kilogramele pe care le puseseră probabil de la sfîrşitul războiului încoace... El, personal, nu pusese nici un gram în plus.

Dacă mai era ceva care ar fi putut să o determine pe Freddy să-i refuze invitaţia, el se felicită că anticipase acel lucru. Dar ce era mai caraghios era faptul că, oricît se străduise, nu fusese capabil să găsească o modalitate mai bună de a o invita. Într-un fel, el şi cu Freddy, cu toate că se cunoşteau de atîţia ani, nu păreau să aibă acel gen de relaţie care i-ar fi permis lui să o invite la cină fără un motiv special. Exista o reţinere păcătoasă pe care n-o putea înţelege şi care-i împiedica să se simtă în largul lor unul cu altul. Dacă n-ar fi fost Annie, n-ar fi îndrăznit niciodată s-o viziteze acasă şi întotdeauna avea grijă să telefoneze înainte. Dacă n-ar fi ştiut despre ce e vorba, mai că s-ar fi suspectat că devine puţin timid în preajma lui Freddy. Oare era posibil să cunoşti pe cineva atît de bine încît să te inhibe?

– Muzica asta, repetă Freddy, este aşa de...

– Minunată, nu-i aşa? exultă Jock.

– Îngrozitoare! exclamă Freddy. Urăsc să plutesc în această atmosferă de nostalgie simulată.

– Ce vină am eu dacă băieții cer aceste melodii? întrebă Jock apucînd-o de braț și conducînd-o înainte fără s-o ia în seamă.

– Bathos! Maudlin!

– Ai dreptate. E cam aiurea. Dar nu putem rămîne aici. Ești o adevărată prietenă, Freddy, apreciez acest lucru. Adu-ți aminte, cînd or să înceapă să vorbească despre surorile lor, tu spui "Jock are o prietenă foarte apropiată și foarte drăguță, dar nu l-a putut însoți în seara asta".

– Îmi va fi imposibil să spun așa ceva pe un ton serios.

– Atunci rîzi, laudă-mă, nu contează, cu condiția să spui aceste cuvinte – accentuează pe "apropiată".

Începuse melodia "Valsul Matildei", prea săltărea-ță ca să fie sentimentală, și în aceste acorduri vesele Freddy se lăsă împinsă în sala de bal. Imediat au fost înconjurați de bărbați în uniformă care îl băteau pe Jock prietenește pe umăr și o îmbrățișau pe Freddy, ca apoi s-o bată prietenește pe umăr pe Freddy și să-l îmbrățișeze pe Jock.

Freddy se gîndi că, după cum arătau, trebuie să fi început petrecerea cu o zi înainte. Era o atmosferă zgomotoasă, confuză, veselă, sala fiind plină. Toate femeile erau îmbrăcate la fel ca ea. Nu putea fi așa de rău cum își închipuise. În clipa în care Jock o apucă și o trase pe ringul de dans în timp ce orchestra cînta "Tare demult și tare departe", se înveselise destul de mult ca să nu-și mai aducă aminte de ultima dată cînd dansase cu

Tony pe această melodie sau pe următoarea. Primăvara va veni puțin mai tîrziu anul acesta. Își dădu seama că uitase ce dansator bune e Jock. Aproape că se simțea bine. Începu melodia "Va fi așa de bine să te întorci acasă".

– Vrei să nu-mi mai cînți în ureche? îi șopti ea.

– Știu toate cuvintele, protestă el.

– Asta nu e o scuză. Nu ești Bing Crosby.

Din fericire, vechii prieteni îi despărțiră, iar timp de o oră Freddy zbură din brațele unuia în brațele altuia, Jock nereușind să o mai prindă decît pentru cîțiva pași. Poate că nu acesta era locul cel mai potrivit pentru o discuție privind atitudinea ei detestabilă, își dădu el seama, și se simți mai puțin curajos. Era frumoasa balului ăsta blestemat, un adevărat diavol zburător, țopăind veselă în rochia ei criminală cu care n-ar fi trebuit să o lase să iasă din casă. Făcea ravagii și nu lipsea mult să provoace adevărate scandaluri între soți și soții la sfîrșitul petrecerii.

Și cine-i dăduse voie să-și pună insigna? Le făcea pe celelalte femei să pară atît de... inferioare.

Petrecerea continuă într-un iureș de toasturi, glume, țopăieli, povești despre trecutele fapte eroice, pentru ca apoi să reînceapă dansul. Freddy asculta muzica aceea de cîteva ore, astfel încît amintirile dureroase se estompaseră și nu mai rămăsese decît muzica. Pînă și melodia. Cînd luminile se vor aprinde din nou, își pierduse puterea de a o arunca înapoi în trecut. Se simțea de parcă ar fi fost la o petrecere foarte plăcută și totuși, în același timp, mult mai veselă decît își închipuise vreodată. Iar vinul pe care chelnerii îl turnau

întruna îşi făcuse efectul.

Şeful orchestrei se apropie de Jock şi îi şopti ceva. Jock ezită, apoi încuviinţă printr-o mişcare a capului. Se urcă pe podium şi, după ce orchestra se opri, anunţă:

– Băieţi, vă aduceţi aminte cum obişnuiam să ne luăm zborul şi cum săream cu paraşuta şi după aceea ne întîlneam cu toţii la "Lebăda Albastră", unde beam bere caldă şi cîntam pînă cădeam morţi de oboseală, pentru a prinde curaj pentru a doua zi? Vă aduceţi aminte că era neori acolo o fată şi ne cînta cîntece din timpul Primului Război Mondial, învăţîndu-ne şi pe noi cuvintele? Haideţi să ne strîngem cu toţii şi să o ascultăm cîntînd din nou. Freddy, unde eşti? Vino aici, ofiţer superior de Lancel.

Se stîrni o mare agitaţie şi Freddy îi auzi pe toţi bărbaţii aceea strigînd-o şi-şi dădu seama că fusese prinsă-n cursă. Nimeni nu spusese nici o vorbă pînă acum cum că ar vrea să-i facă cunoştinţă lui Jock cu sora unuia dintre ei, iar Jock n-o avertizase că o va pune să cînte. Îl fixă cu privirea ei cea mai criminală, dar el continua să-i facă semne spre podiumul unde orchestra atacase deja melodia "Alo, centrala! Dă-mi hotarul nimănui", un cîntec pe care nu şi-l amintea să-l fi avut în repertoriul lor obişnuit.

Fă-o cu graţie, îşi spuse Freddy, şi îşi regăsi complet stăpînirea de sine. Se simţi trecută din mînă în mînă spre orchestră, unde Jock o ajută să urce.

– Adorabil, îi spuse ea.

– Ştiam că ai să vrei s-o faci pentru băieţi.

Ea se întoarse către şeful orchestrei.

– Avem toate partiturile de la domnul Hampton. Exersăm de zile întregi, o asigură el. Dumneavoastră cîntaţi şi noi vă acompaniem.

Freddy dădu din cap aprobator. N-avea încotro. Jock îi pusese chiar şi un scăun pe scenă. Se aşeză pe scaun şi cînd se uită împrejur la camera plină de oameni care aşteptau, îşi simţi inima cuprinsă de nostalgie. Apoi se lansă în interpretarea cîntecului "Tipperary". Vocea suna puţin răguşită înainte ca ea şi orchestra să-şi găsească ritmul. Imediat, Freddy simţi un val de emoţie printre oamenii din încăpere, diferită de cea provocată de cîntecele ultimului război. Aceste cîntece vechi erau cîntece soldăţeşti, nu balade romantice pline de dor, cîntate de îndrăgostiţii despărţiţi, pe melodiile cărora dansaseră cu toţii în anii patruzeci, ci cîntece care îţi dădeau fiori şi pe care bravii bărbaţi şi le cîntaseră singuri în tranşee cu douăzeci de ani în urmă. Piloţii escadronului "Vulturul" care acum fredonau împreună cu ea se alăturau prin muzică unei alte generaţii de luptători, camarazi ai generaţiei trecute. Se legăna uşor pe melodia cîntecului "Tipperary", apoi trecu la cîntecul "Adună-ţi toate necazu-rile în vechea ta desagă".

Vocea înaltă a lui Freddy, deşi neexersată, semăna aşa de mult cu a lui Eve, formidabilă, irezistibilă, cu o dulceaţă nemaipomenită în atingerea tonurilor înalte, cu o notă de imperfecţiune în registrul vocal mediu, chiar puţin provocatoare în octavele joase. Se lăsă furată de muzică, simţindu-se din ce în ce mai puternică cu fiecare vers. Trecu de la "Ţine focu' aprins în sobă", la "Orizontul albastru al valsului". Se lăsă purtată pe aripile cîntecului "La revedere, Broadway,

Bine te-am găsit, Franța", spre atmosfera zburdalnică din "Întotdeauna urmăresc curcubeul". Cu capul dat pe spate, își împrăștia vraja melodiilor ca pe niște scrisori de dragoste spre bărbații care o ascultau. Devenise Maddy, într-o altă rochie roșie, cîntînd în lumina lunii soldaților francezi răniți și unui ofițer, într-o noapte care-i marcase destinul. Apoi era chiar ea însăși cu zece ani în urmă, cîntînd unui grup de bărbați pe care-i cunoștea – încercînd să uite faptul că unii dintre ei aveau să moară a doua zi și încercînd să se gîndească la dorințele lor din seara aceea. Freddy strălucea. Nu mai era nevoie să fie luminată de reflectoare, lumina izvora din ființa ei. Era o fată care cînta cîntecele învățate de la Eve pe cînd era copil, cîntece la fel de proaspete în memoria ei de parcă atunci le-ar fi inventat.

Își încheie repertoriul cîntecelor vechi, deși publicul era legat printr-un extaz comun, astfel că ar fi putut să le mai cînte ore în șor. Coborî de pe scaun și îi făcu semn șefului de orchestră să cînte altceva în timp ce ea căuta o cale să coboare de pe scenă. Dar Jock, care rămăsese în apropiere, începu să cînte melodia pe care ea nu vroia s-o audă, care însemna prea mult pentru ea. Toți bărbații se alăturară vocii lui Jock. Freddy nu putea nici măcar să-și miște buzele, lăsîndu-se cuprinsă de melodia simplă și de neuitat.

"Zîmbești un timp, mă săruți la despărțire,
Cînd norii se vor aduna, voi reveni la tine.
Atunci cerul va părea mai albastru,
Jos, pe cîmpia îndrăgostiților, draga mea."

– Hai, Freddy, cîntă, o rugă Jock. Niciodată nu te opreai înainte de a ne cînta această melodie.

Unii dintre bărbaţii din escadronul "Vulturul" se urcaseră pe scenă şi ea se simţi cuprinsă de mijloc în timp ce ei se legănau dintr-o parte în alta, fredonînd melodia:

"Clopotele de nuntă vor răsuna aşa de vesele,
Fiecare lacrimă va rămîne în amintire,
Aşa că aşteaptă-mă şi roagă-te pentru mine în fiecare noapte,
Pînă ne vom revedea."

Reluară cîntecul de la început şi Freddy, fără să se poată stăpîni, îşi simţi lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. Oh, nu! Nu mai pot suporta, se gîndi şi se desprinse agilă din braţele lor, sări de pe scenă, îşi făcu rapid drum printre piloţii care cîntau împreună cu nevestele lor şi ieşi din sala de bal. Ajunse în holul larg, tapetat în roşu şi auriu, şi se îndreptă spre bulevardul Wilshire ca să ia un taxi.

– Aşteaptă! Ţi-ai uitat haina! Jock se opri brusc la un pas în spatele ei şi îi puse blana pe umeri.

Îşi scoase batista şi încercă stîngaci să-i şteargă lacrimile.

– Hristoase, îmi pare rău că eşti supărată... N-am vrut să se întîmple aşa.

– Ei bine, dar la toate celelalte detalii, bineînţeles că te-ai gîndit, îl acuză ea. Cîntecele acelea vechi... de unde le-ai scos?

– Haide, Freddy, ai fost de-a dreptul sublimă! Nu eşti bucuroasă că te-am făcut să cînţi?

– Trebuie să recunosc... că n-a fost chiar aşa de groaznic... cum m-am aşteptat. Nici măcar nu credeam c-o să-mi mai amintesc cuvintele, spuse ea, iertîndu-l din

priviri.

Portarul îi aduse lui Jock Cadillac-ul decapotabil şi el o conduse acasă în tăcere. Atmosfera din maşină era încărcată de ecourile cîntecelor nemuritoare, astfel că nu-şi mai aveau rostul cuvintele. Era atît de tîrziu, încît traficul era aproape inexistent. El conducea bazîndu-se mai mult pe instinctele sale înnăscute, întocmai ca un pilot care respectă regulile de zbor, în ciuda faptului că băuse mult. Parcă în faţa casei lui Freddy, scîrţîind puternic pe aleea de pietriş.

– Deci reuniunea s-a terminat. Şi cînd te gîndeşti că nu o vom repeta decît peste zece ani, mormăi Jock.

Ea se gîndi că lui îi pare mult prea rău pentru cît ar fi meritat această ocazie.

– Poate că n-ar mai trebui organizată niciodată, sugeră Freddy. Poate că ar fi mai bine să existe numai această noapte şi apoi... nimic...

– Dar atunci nu te-aş mai fi auzit cîntînd niciodată... şi mi-ar fi părut al dracului de rău, Freddy, deoarece ai fost la fel ca înainte...

– Nimic nu rămîne neschimbat, Jock. Totul se schimbă şi nu întotdeauna în bine, spuse Freddy sobru, luîndu-şi poşeta şi mănuşile şi pregătindu-se să coboare din maşină.

– Nu. Stai. Mai stai un minut. Nu se poate să mai vorbim puţin? Niciodată n-am stat pur şi simplu de vorbă, cu excepţia discuţiilor de afaceri...

– Doar să vorbim? Freddy era nedumerită.

– Da, despre – oh, orice – o discuţie ca între doi oameni care se cunosc de zece ani, dar de fapt nu prea se cunosc bine şi – poate ar trebui.

– Este cazul nostru? Acum era sincer amuzată. În toți anii aceia de cînd îl cunoștea pe Jock, nu-l văzuse niciodată amețit din cauza băuturii și mai mult ca sigur că între ei nu avusese loc vreodată o discuție mai fără sens ca asta.

– Nu cumva ai băut cam mult, comandant de escadron?

– Exact așa este. Sînt topit. "In vino veritas" – ce dracu o mai fi însemnînd și asta.

– Nu crezi c-ar fi mai bine să te duci acasă și să te culci? Putem discuta altă dată, spuse ea, stăpînindu-și rîsul. El părea așa de serios, de parcă nici nu era Jock.

– Dumnezeule, Freddy, țipă el indignat, nu cunoști nici cel mai elementar lucru despre mine, nu-i așa? Dar nici măcar nu vrei să-l știi.

– Jock, îl dojeni ea, la fel de amuzată de parcă avea de-a face cu un copil de vîrsta lui Annie și el făcuse o declarație la fel de exagerată ca a lui Annie. Tu erai cel mai bun prieten al lui Tony, familia Longbridge te consideră un membru al ei, noi am fost parteneri în afaceri timp de cinci ani, ești nașul lui Annie, ai fost chiar cavalerul meu de onoare la nuntă, pentru Dumnezeu! – normal că te cunosc.

– Pe naiba mă cunoști! Pentru tine eu am fost întotdeauna un membru al grupului – tocmai mi-ai întărit această convingere. Nu crezi că am și eu o viață proprie, o existență a mea – o adevărată viață plină de speranțe și sentimente care n-au nici o legătură cu familia Longbridge sau cu "Vulturii"?

Freddy se gîndi că, indiferent dacă era băut sau nu, în vocea lui exista o notă de reproș care o puse pe

gînduri. Şi era adevărat ce spunea el. Jock se întoarse spre ea şi dintr-o dată trăsăturile feţei şi linia umerilor i se părură necunoscute.

– Jock... Ea întinse mîna într-un gest care sugera că vroia să-i atingă braţul, într-o încercare de a se scuza. El îi observă mişcarea şi, cu un suspin adînc, o apucă şi o trase spre el.

– Fir-ar să fie, Freddy, ţi-a trecut vreodată prin cap că sînt atît de îndrăgostit de tine încît nu mai pot suporta?

– Jock! Uimită, nevenindu-i să creadă, rîzînd de absurditatea spuselor lui, ea îl împinse înapoi. Hai, Jock, fii serios! În tine vorbeşte băutura – la care se mai adaugă emoţiile acestei seri, vechii prieteni, muzica, amintirile şi... zilele glorioase... nu e vorba de dragoste. Gîndeşte-te la toate femeile din viaţa ta.

Gîndindu-se la ele, Freddy era şi mai amuzată.

– Cum poţi fi sigur că ai fost vreodată îndrăgostit de mine cu adevărat?

– La dracu, vrei să mă asculţi? Şi nu mai rîde în felul acesta respingător de superior. Am avut ghinionul să mă îndrăgostesc o singură dată în viaţa mea – într-o biserică din Anglia, la cinci secunde după ce tu te-ai măritat, cînd ţi-ai dat jos voalul de pe cap şi ţi-am văzut chipul. Tîmpitul de mine, m-am îndrăgostit nebuneşte şi pentru totdeauna şi m-am străduit ani de zile să scap de această obsesie – încercînd s-o fac să dispară, să se schimbe, să pălească – dar, asta mi-a fost soarta! N-am reuşit! Nu vreau să fiu îndrăgostit de tine! Crezi că este amuzant să fii îndrăgostit de cineva care se uită la tine ca prin zid – cineva care se gîndeşte la tine ca la un lucru

care se asortează cu cadourile de nuntă?

– Dar... dar... Freddy se încurcă. Niciodată nu-l auzise pe Jock vorbind atît de bîlbîit şi repezit, toată atitudinea lui de tip rece, calculat, dispăruse.

– Nu-mi spune mie "dar", cunosc replicile tale pe dinafară. Am ajuns în viaţa ta prea tîrziu, mi-ai fost luată de altcineva, dragostea ta era dăruită, eu sînt doar un amic, fac parte din istoria familiei şi nimeni nu poate rescrie istoria, e prea tîrziu să mă priveşti altfel – scuteşte-mă de toate explicaţiile tale – nu există nici un singur "dar" la care să nu mă fi gîndit de o mie de ori. Dar ascultă, Freddy, ascultă-mă bine, ştiu că trecutul nu se poate schimba, dar noi putem scrie viitorul. Ai idee de cîte ori am rescris trecutul gîndindu-mă ce s-ar fi întîmplat dacă ne-am fi întîlnit cu adevărat atunci cînd trebuia? Nu, nu încerca să mă opreşti. Desigur, sînt un pic afumat – numai aşa am putut să-mi adun curajul necesar ca să-ţi spun tot ce am pe suflet, aşa că trebuie să mă asculţi! Oh, Freddy, ce-ar fi fost dacă am fi mers împreună la liceu sau la colegiu? Ar fi putut foarte simplu să fie aşa, am copilărit la numai cîteva mile distanţă, ne-am născut în acelaşi an, în aceeaşi lună, pentru numele lui Dumnezeu! Ţi-aş fi aruncat o privire şi te-aş fi invitat să mergi cu mine la balul şcolii şi n-am fi vorbit despre avioane şi am fi uitat să mai dansăm, şi cînd te-aş fi dus acasă, tu ţi-ai fi dat seama că eram bărbatul pe care-l aşteptai. Poate că m-ai fi lăsat chiar să te sărut la despărţire. Nu ne-am mai fi uitat la nimeni altcineva pentru tot restul vieţii. Ne-am pierdut unul pe altul la o aruncătură de băţ, Freddy! Fir-ar să fie, nu poţi măcar să-ţi imaginezi cît de fericiţi am fi fost?

– Bănuiesc... că n-ar fi fost... absolut imposibil... dacă am crede într-o călătorie în timp, admise ea, incapabilă să-l aducă la realitate. Mintea ei nu mai funcționa la fel de logic ca de obicei.

– Tocmai eram pe punctul de a-ți pune o întrebare cît se poate de stupidă, spuse Jock, simțindu-și inima palpitînd de emoție la auzul vocii lui neobișnuite.

– Să mă întrebi ce?

– Numai un prost ar cere permisiunea unei fete, spuse el. Nu-ți aduci aminte de acest lucru din școală? Alunecă spre ea, o luă în brațe și, înainte ca ea să aibă timp să protesteze, o sărută pe buze respectuos, tandru, dulce, dar cu demnitatea de neconfundat a unui bărbat care știe că sărutul lui nu va fi refuzat pe deplin.

– Oprește-te! spuse Freddy surprinsă. Trecuse așa de mult timp de cînd nu mai fusese sărutată, încît intră în panică.

– Pune-ți brațele în jurul meu, Freddy, spuse el. Haide, încearcă măcar. Dacă nu-ți place, mă opresc.

– Ce dracu ai de gînd să faci, Jock Hampton?

– Să te sărut. Asta-i tot, doar să te sărut, spuse el și o sărută din nou.

– Ai spus că vrei să vorbim, protestă ea vehement, pur și simplu speriată de căldura și perfecțiunea buzelor sale și de plăcerea delicioasă pe care o simțea în îmbrățișarea brațelor lui puternice. Era așa de mare, mirosea așa de bine, ca niște castane prăjite, iar brațele lui erau atît de protectoare! Cine ar fi putut ghici că are asemenea buze dulci?

– Mai tîrziu. Sărută-mă și tu, Freddy, scumpa mea Freddy, te rog, încearcă să mă săruți cînd te sărut și

eu. Da, aşa e mai bine, mult mai bine. Nu te ruşina, eşti atît de frumoasă, te iubesc, dintotdeauna te-am iubit, nu trebuie să mă iubeşti şi tu imediat, dar te rog lasă-mă să încerc să te fac să mă iubeşti, promite-mi că aşa vei face, a trecut aşa de mult timp şi eu am fost atît de singur aşteptîndu-te pe tine – toată viaţa m-am simţit singur – mereu m-am întrebat cum o fi să te sărut, dar niciodată nu mi-am închipuit că va fi aşa de bine.

Îşi îngropă faţa în părul ei şi amîndoi îşi simţeau inimile tulburate, încercînd să-şi găsească un punct de sprijin într-o lume care le scăpa brusc printre degete, singura realitate fiind buzele lor unite într-un lung sărut.

Jock îi apucă uşor capul între mîini şi o sărută încet, simţindu-i fiecare părticică a feţei, mergînd cu sărutările de-a lungul liniei părului, în jos spre obrazul fierbinte pînă la colţul urechii, apoi, ridicîndu-i capul, începu să-i sărute pielea delicată a gîtului, împingînd gulerul de blană care încă îi înconjura strîns gîtul. Freddy se strădui să se retragă, deşi tremura de plăcere la atingerea delicată şi uşoară a gurii lui curioase şi deşi ar fi vrut să se piardă în îmbrăţişarea minunat de ocrotitoare a braţelor lui. Încercă în zadar să-l privească în ochi în întunericul din maşină.

– Jock, aşteaptă! M-ai luat prea repede, încă nici nu-mi dau seama ce simt, dă-mi răgaz să mă lămuresc, imaginează-ţi că sîntem după balul de la şcoală, ia-o mai încet, Jock.

Încrederea în ea însăşi, care-i fusese zdruncinată, rănită, o avertiza pe Freddy de faptul că era mult prea vulnerabilă, mult prea dornică de iubire şi că trebuia să se agaţe de orice amănunt real la care se gîndise în

nopțile lungi de insomnie. Să nu se lase în voia sentimentelor confuze, stîrnite de cuvintele și sărutările lui neașteptate.

El îi dădu drumul și îi puse capul pe pieptul lui, peste uniformă. Cu o mînă o ținea ușor, iar cu cealaltă îi mîngîie părul ca unui copil.

– Ne aflăm după balul de la școală, Freddy, și tot ce vreau este să te țin în brațe, aici lîngă mine, pentru mult, mult timp. Nu pot să-mi cred norocul! Nu pot să cred că am găsit o fată frumoasă, cu păr roșcat și ochi albaștri căreia îi place la fel de mult ca și mie să zboare. Mă întreb dacă avem vreo șansă ca într-o zi să zburăm împreună. Doar la asta mă duce mintea acum, deoarece n-am decît șaisprezece ani. Rîse plin de voioșie. Sînt mult prea tînăr ca să mă gîndesc că aș putea face altceva cu o fată perfectă ca tine.

Freddy se sprijini relaxată de el, simțindu-se dornică de-a asculta la infinit, de parcă fiecare cuvînt era o mică asigurare că înaintea ei mai avea o întreagă viață nepătată de trăit, de parcă cuvintele lui s-ar fi transformat în realitate. Se gîndea visătoare că Jock era neașteptat de dulce, frumos, încîntător de stîngaci și direct în vorbire, ca un băiețel. Cînd îl văzuse pentru prima oară, se gîndise că arată ca un viking temerar... poate că nu se înșelase. Vocea lui trăda o dorință curată – acum, cînd aflase că o iubea de atîta timp, înțelegea de ce i se păruse mereu puțin furios pe ea – furia asta îl ajutase să-și ascundă dragostea. *Dacă o iubea.* Brusc, orice îndoială dispăru. Recunoscuse vocea dragostei după atîția ani în care n-o mai auzise. Freddy se îndreptă și își puse brațele în jurul gîtului puternic al lui Jock,

ridicîndu-se puțin pentru a-l putea săruta pe buze, dîndu-i primul sărut adevărat, un sărut din toată inima, plin de pasiune, în care, pentru prima oară, nu mai avea nici o reținere.

– Iisuse! exclamă Jock. Cum poate fi un bărbat îndeajuns de nebun ca să te părăsească? I-am spus lui Tony că și-a pierdut mințile! De cîte ori îl vedeam cu fata aceea, îl avertizam că e nebun – slavă Domnului că nu m-a ascultat!

.. Freddy se simți de parcă îi aruncase cineva în ochi un pumn de ace cu gămălie.

– Tu... l-ai văzut pe Tony cu ea – tu i-ai spus! Brațele îi căzură rigide pe lîngă corp.

– Ei bine, știi cum e... între bărbați, prieteni, normal ei... oh, mai vorbesc.

– Dumnezeule, voi doi ați stat și ați discutat despre mine! Freddy se simți cuprinsă de groază. Ai conspirat cu el – ai ieșit împreună cu el și cu amanta lui și cînd aveați micile voastre discuții ca-ntre bărbați, fără îndoială că el îți făcea confidențe, nu-i așa? Despre toate amănuntele triste, urîte ale vieții noastre intime – tu ai știut tot ce se întîmpla și eu nici măcar nu visam – nici nu m-am gîndit la așa ceva... Deschise furioasă ușa mașinii. Înainte ca Jock să poată face vreo mișcare, sări de pe scaunul din față, alergă pe alee, deschise ușa de la intrare și dispăru înăuntru trîntind ușa în urma ei, cu un gest a cărui finalitate nu era interpretabilă.

În orele care mai rămăseseră din noapte, Freddy stătu prăbușită pe un scaun din dormitorul ei, furioasă și plină de ură. La un moment se calmă suficient pentru a

fi în stare să-şi scoată rochia şi să-şi pună un halat călduros şi nişte ciorapi. Dar în rest nu se mişcă de pe scaun decît ca să se ducă la baie ca să vomite, operaţiune pe care o repetă de mai multe ori, pînă cînd nu-i mai rămase în stomac nici fierea.

Repeta obsesiv toată conversaţia avută cu Jock în maşină. Îşi spunea întruna că el profitase pur şi simplu de situaţia creată în viaţa ei. Ea era ca un avion avariat, fără muniţie, despărţit de restul escadronului, rămas în urmă pentru a se lupta singur pe teritoriul duşmanului, în timp ce pilotul se ruga să nu fie depistat şi doborît înainte de a se întoarce acasă – era o ţintă perfectă, lipsită de apărare, patetică, genul de ocazie cu care nici cel mai experimentat pilot nu s-ar fi lăudat, o ţintă pe care ar fi doborît-o şi un băiat cu o puşcă. Nimic mai mult. Nimic mai bun. Şi nimic mai uşor.

Cum de se lăsase păcălită de el, chiar şi numai pentru cîteva minute? Freddy era atît de furioasă pe ea însăşi şi se simţea atît de umilită încît senzaţia de vomă era ca o uşurare pentru ea. Nici măcar nu se putea amăgi. Într-adevăr îl crezuse. Îl crezuse cînd îi spusese povestea cu dragostea lui pentru ea şi se purtase, oh, Doamne, cum de fusese aşa de credulă, îngrozitor de proastă. Oh, da, îi plăcuse aşa de mult, încît nu va înceta niciodată să se urască pentru clipele acelea. Şi totuşi îl cunoştea pe Jock Hampton, pe acest afurisit lăudăros, cunoştea genul de fete cu care umbla, văzuse destul de multe, chiar din primele zile ale căsătoriei cu Tony. Toate Brendele englezoaice şi americance erau la fel şi cu toate acestea se lăsase păcălită de cîteva minute de conversaţie dulce – îndulcită de băutură – şi fusese pe

punctul de a-i cădea în plasă.

Probabil că disperarea îi era înscrisă pe frunte. "Te rog, domnule, fă dragoste cu mine" – probabil că așa înțelegea orice bărbat cînd se uita la ea. Pînă și o îmbrățișare era suficient pentru a o face să se topească toată. O simplă îmbrățișare nenorocită. El era singura persoană din lume, cu excepția lui Tony, care știa că ea nu mai făcuse dragoste de mai bine de un an. Știa cît de vulnerabilă era și cu prima ocazie favorabilă profitase de ea.

Sau – stai puțin – oare numai Jock știa acest lucru? Oare îi spusese Tony și lui Swede? Sau altcuiva? Poate că spusese la toată lumea! Poate că ea ajunsese subiect de bîrfă. Probabil că toți știau de Tony Longbridge și de amanta lui, de faptul că Tony o abandonase și nici măcar nu mai vrusese s-o atingă cu un deget pe sărmana Freddy.

Nimeni nu pomenise de Tony noaptea trecută. Deci așa! Ea se îmbrăcase ca o idioată și nici mai mult nici mai puțin făcuse parada modei cu emblema aviației. Și miracolul miracolelor, toată lumea fusese plină de mult tact și n-o privise deloc curios sau stînjenitor. Dar, desigur, toți știau despre divorț; ea nu-și făcea iluzii că într-o lume restrînsă ca aceea din care făceau parte membrii escadronului "Vulturul" asemenea vești puteau trece neobservate, mai ales cînd ei toți erau figuri atît de populare. Era clar că toată lumea – absolut toți – trebuie să-și fi dat seama că ea era adevărata prietenă a lui Jock. Altfel ar fi trebuit să depisteze un semn de recunoaștere – un gest, un cuvînt de simpatie – ceva. Tony se întorsese în Anglia imediat ce semnaseră actele de

divorț... ar fi fost normal ca măcar unul dintre ei să fi spus ceva, dar nu se întîmplase așa. Prietena lui Jock, auzi! Oh, Doamne, ei toți credeau că ea s-a aruncat direct în patul lui Jock... un pat probabil cald încă de la ultima fată cu care se culcase. Fete ușor de agățat!

Nu se mai lumina odată?! Cînd avea de gînd să se lumineze? Chiar și-n California, iarna se lumina mai tîrziu. Înainte de a răsări soarele, Freddy era deja îmbrăcată în hainele ei lejere de zbor. Lăsă un bilet în bucătărie pentru Helga și Annie și cînd soarele răsărea ea era la Burbank, scoțîndu-și avionul Bonanza din hangar. Zburase foarte rar cu el, din ziua în care îi arătase lui Tony casa. Acest avion punea capac la toate. Reprezenta avionul cu care se gîndise ea că vor zbura cu toții, ea, Annie și Tony... genul de avion familial, dar care nu purtase niciodată o familie în cazul ei.

Pe parcursul ultimului an, Freddy făcuse mai multe încercări de a-și îndulci supărarea provocată de divorț, luîndu-și zborul cu Bonanza în cîte-o săptămînă după-amiază, dar, din nefericire, nu reușise să mai înregistreze acea stare de beatitudine care o făcea să se simtă atît de bine. Din ce în ce mai des își găsea temporar uitarea îngropîndu-se în munca de la biroul companiei "Vulturii", unde singurătatea ei era acompaniată de colegi și de un flux constant de probleme care trebuiau rezolvate. Simțea nevoia să audă vocile oamenilor în jurul ei, să fie în permanent contact cu secretarele, contabilii și directorii de marketing și cu toți cei cu care avea de-a face în timpul zilei, pentru a compensa trista singurătate a serilor ei, după ce Annie se ducea la culcare.

Dar în dimineaţa asta de iarnă nici nu se punea problema să se ducă la birou, unde risca să se întîlnească cu Jock şi Swede. Jock îi furase şi compania şi se apucă să verifice avionul. Îşi va vinde acţiunile şi se va retrage din afacerile transportului aerian. Nu putea să mai rămînă parteneră cu el. Era de neconceput. Se gîndi la mai multe modalităţi de a renunţa la "Vulturii", acum cînd se va întoarce din zbor. Dar astăzi, de cînd venise ea din Anglia în California, era una din cele mai bune zile de zbor. Era momentul potrivit pentru a-şi găsi mîngîierea în înaltul cerului.

Freddy privi în sus. Nu era nici un pic de vizibilitate. Era vremea sezonului ploios în California. Norii joşi se răreau spre capătul pistei, dar la nivelul pămîntului formau o atmosferă întunecată, umedă şi mizerabilă. Pentru cineva care nu era pilot, părea o zi nu prea tentantă pentru zbor. Dar ea se gîndi că odată ce va ajunge sus, odată ce va sparge bariera norilor şi va da de soare, i se va părea o zi la fel de bună ca oricare alta, cu excepţia faptului că nu va putea vedea pămîntul. Freddy înconjură cu grijă Beechcraft-ul şi-şi spuse în sinea ei că va fi cu atît mai bine. Cu cît va zbura mai sus, cu atît îşi va aminti mai puţin de omenirea care se tîra pe pămînt. Va fi doar cerul. Numai orizontul. Şi, mai important, vor fi norii cu care se va juca. Îşi dorea acest lucru cu înflăcărare.

Avionul Bonanza era întreţinut de unul dintre cei mai buni mecanici de la "Vulturii", dar Freddy îl controlă acum încă o dată, atît la exterior, cît şi în interior, avînd în vedere că nu-l mai verificase personal de cîteva luni. Se străduí să fie cît mai meticuloasă

pentru că era prea nerăbdătoare să-şi ia zborul. Aeroportul era gol la ora aceea matinală şi din cauza vremii nu ateriza şi decola nici un pilot. Se îndreptă spre capătul pistei de zbor cu inima bătîndu-i puternic, dornică să se simtă liberă. Efectuă un ultim control eficient, dar rapid al panoului de comandă, observă că nici unul din indicatoare nu semnalizează ceva în neregulă şi se lăsă în voia uitării în cele din urmă, renunţînd la orice disciplină, ţintind spre cerul care o ademenea plin de promisiuni.

De îndată ce ajunse deasupra norilor, ziua se dovedi copleşitor de frumoasă. Masa norilor era atît de densă, încît forma un adevărat capac deasupra unui vas imens. Norii atrăgători pe care Freddy sperase să-i găsească lipseau cu desăvîrşire. Nu exista nici o spărtură în masa compactă, totul fusese comprimat în acel capac, deasupra căruia domnea albastrul clar al unei dimineţi senine, un albastru simplu şi constant. Se gîndi că e chiar un albastru plictisitor. Era profund dezamăgită. Era genul de cer albastru care n-o putea ajuta să-şi limpezească gîndurile şi să-şi diminueze furia, acel albastru prin care un pilot se grăbeşte să ajungă într-un loc oarecare.

Se îndreptă spre nord, sperînd să găsească un grup de nori care s-ar fi putut desprinde din masa de sub ea, chiar şi un norişor, suficient de mare pentru a se juca cu el, pentru a dansa cu el. Măcar dacă ar fi nimerit şi ea în mijlocul unei furtuni. O furtună obişnuită, prin care trecuse orice pilot, plină de ameninţări, permiţînd să fie de o impetuozitate nebănuită şi de o strălucire orbitoare, o furtună care s-o zguduie în cabină şi s-o oblige să-şi

folosească la maximum abilitatea şi experienţa. Dar se gîndi dezgustată că nu va fi nici măcar o ploicică, de aici şi pînă la Chicago. Vizibilitatea era zero şi nu se întrevedea nici o mişcare.

Freddy se uită în jur, la cabina spaţioasă şi confortabilă şi hotărî brusc că nu o poate suferi. Ce avion fără personalitate! Pielea din interior era imaculată, panoul de comandă strălucea de nou, metalul pedalei părea că nu suportă atingerea nici unui picior, era atît de nou şi fără nici o pată încît o apăsă furioasă. Pilotase mii de avioane noi înainte, direct din fabrică spre aerodromuri, căci în asta constase munca ei de la TATA, dar nici unul n-o iritase vreodată ca acest Bonanza.

Avionul acesta nu numai că era foarte nou, dar era şi nemaipomenit de neinteresant, se decise Freddy mohorîtă, întrebîndu-se de ce fusese aşa de dornică să-l cumpere. Fusese lansat pe piaţă numai de cîţiva ani, fiind primul model cu un singur motor capabil să transporte patru persoane cu viteza de croazieră de o sută şaptezeci şi cinci de mile pe oră, un avion foarte sigur şi construit cu multă atenţie pentru fiecare detaliu, un avion pe care toată lumea îl considera incomparabil. Dar ea îl socotea o vacă zburătoare care îi putea căra pe mama, tata, doi copii, un coş cu provizii pentru picnic, saci de dormit şi o pereche de cîini băloşi – de ce nu şi un scăunel, dacă tot veni vorba? Era furioasă.

Se avîntă cu Bonanza pe cerul liber, încercînd nişte acrobaţii minunate şi observînd, fără să se lase impresionată, că "vaca" rezista la presiune. Şi de ce nu? se gîndi Freddy mulţumită. Plătise destul de mulţi bani

pentru această limuzină zburătoare. Se simți copleşită de dorința de a pilota unul din onorabilele ei avioane vechi care purtau istoria faptelor înscrisă în tabla aripilor, avioane cu o individualitate proprie şi cu o valoare ascunsă gravată în fiecare dintre instrumente. Îndrăgise multe avioane cît timp zburase şi nici unul nu o trădase vreodată, nici unul nu i se împotrivise şi nici n-o făcuse de rîs, avioane ce nu profitau de slăbiciunea unei femei şi nu încercau s-o păcălească, tratînd-o ca pe o victimă, uşor de manevrat şi de dus de nas – uşor, uşor de agățat.

În dreapta ei era o spărtură în nori şi ea zbura într-acolo, pătrunzînd prin ea ca să vadă unde duce. Observă că nu prea ştie unde se află şi ceasul ei îi indica cum că trecuseră două ore de cînd părăsise Burbank-ul. Era deasupra unui ocean gri, iar orizontul se vedea ca o umbră ştearsă. O ceață deasă se îndrepta înspre Santa Monica. Toate aeroporturile din împrejurimi erau probabil închise.

S-ar putea să fie în Lapland, se gîndi Freddy scuturînd capul cu amărăciune, aducîndu-şi aminte de ziua în care zburase pentru prima oară deasupra oceanului, cînd cerul era aşa de vesel încît ar fi urmărit bărcile pînă la marginea orizontului dacă n-ar fi oprit-o Mac. Era aşa de tînără atunci, aşa de liberă... aşa de fericită. Fusese în ziua în care executase primul ei solo. 9 ianuarie 1936 – în cîteva zile se vor împlini şaisprezece ani de atunci. Jumătate din viața ei.

Freddy îşi făcu curaj să nu privească înapoi. Apoi îşi dădu seama că-i e foame. Nu-şi luase micul dejun, peste cină sărise, aşa că, chiar dacă nu ar fi simțit senzația de foame, tot avea nevoie să se hrănească.

Locul cel mai apropiat unde putea găsi ceva de mîncare era pe aeroportul de la Catalina. Mai fusese acolo de multe ori. Era o fîşie de pămînt neîngrijită, fără turn de control, dar reprezenta singurul loc din vecinătate unde putea ateriza, cu precizarea că era la o înălţime de o mie cinci sute de picioare, în vîrful unei insule pustii şi stîncoase. Avea un nume romantic şi un port prin apropiere care în anii treizeci fusese raiul jocurilor de noroc. Acolo exista o cafenea deschisă în permanenţă, căci Catalina, pe vreme bună, era un loc populat şi atrăgător. Se gîndi că astăzi îl va stăpîni numai ea. Se îndreptă spre fîşia de pămînt familiară din mijlocul oceanului şi cu un platou în vîrf.

Într-o zi senină ai fi putut vedea Catalina. Dar nu astăzi, observă ea, pierzîndu-se în ceaţă. Se uită la busolă, îi corectă cursul şi orientă Bonanza direct spre insulă.

Pe cînd se apropia de Catalina, o lovi pe neaşteptate peste parbriz o ceaţă deasă, amăgitoare, care se mişca mult mai repede decît s-ar fi aşteptat ea. Botul şi aripile avionului dispăruseră în ceaţă. Părea că zboară cu o cabină magică. Şi ce dacă, se gîndi Freddy furioasă, şi ce dacă! O ceaţă în California nu înseamnă nimic. Ea ar fi putut să se ridice mai sus, pînă dădea de razele soarelui, dar, fir-ar să fie, ea vroia să-şi bea cafeaua. Teritoriul ăsta îi aparţinea, era cerul ei personal pe care şi-l cîştigase cînd era o puştoaică, cîştigat şi recîştigat de mai multe ori şi s-o ia naiba dacă va ceda în faţa unei ceţi afurisite. Era singură pe cer şi cunoştea atît de bine împrejurimile din Catalina încît ar fi putut zbura şi cu ochii închişi. Verifică altimetrul. Se afla destul de sus şi

acesta era singurul lucru care trebuia să o îngrijoreze. Începu să-şi pregătească aterizarea.

Mişcîndu-se cu dexteritate, mînuind avionul cu o supremă stăpînire de sine, coordonarea mişcărilor ei nefiind afectată nici de emoţii, nici de ceaţă, Freddy zbură deasupra dreptunghiului invizibil, după care ar fi trebuit să ajungă imediat la fîşia de pămînt din vîrful stîncos, lipsit de copaci. Bonanza fu redus la viteza minimă de aterizare, cu trenul de aterizare pregătit şi cu eleroanele coborîte.

"Prea jos" a fost singurul lucru la care Freddy mai avu timp să se gîndească. Catalina apăru din ceaţă cu iuţeala unui tunet silenţios, un perete de stîncă, de neevitat. Mai avu timp să ridice botul avionului, astfel încît atunci cînd se ciocni era înclinat pe o parte a muntelui. Sfărîmatul Bonanza mai urcă pe panta muntelui cîţiva metri buni pînă cînd se săltă şi alunecă într-o rîpă, unde se făcu ţăndări. Apoi se făcu linişte.

CAPITOLUL 23

Bruno se gîndi că, după felul cum arăta, Maria de La Rochefoucauld ar putea fi luată drept o tînără prințesă țarină sau infanta Spaniei. Şi totuşi, avea un aer pur franțuzesc. Nu-şi imaginase vreodată că în acest înapoiat şi barbar Manhattan va găsi într-o zi o persoană cu un aer franțuzesc atît de pronunțat, care se degaja din întreaga ei înfățişare şi din felul de a vorbi. Era o purtare caracteristică unei persoane cu o bună educație în stil francez şi îi simțeai prezența ca pe un parfum fin ce o învăluia. Purta cu ea amprenta atmosferei din Franța – vechea Franță – peste tot pe unde mergea, cînd intra atît de rezervată şi uşoară într-o încăpere încît de-abia se făcea simțită. Şi totuşi, ținuta ei plină de demnitate şi blîndețe nu trecea deloc neobservată. De îndată ce apărea undeva, toate capetele se întorceau, oamenii se priveau întrebători, deja invidioşi, deja dornici să o cunoască mai bine. Erau nerăbdători să afle cine este, acești oameni necioplți, dintr-un oraş înapoiat, pentru că ea reprezenta tot ceea ce ei nici nu visau să atingă vreodată. Numai faptul că se interesau de persoana ei le conferea o anumită distincție.

Bruno fusese printre primii din New York care o cunoscuseră pe Marie de La Rochefoucauld, una dintre multele fete ale celei mai prolifice familii nobile din istoria Franței, o familie ai cărei membri, sub denumirea de Casa

de La Rochefoucauld, ocupau mai mult de o pagină în cartea marii aristocrații; o familie strîns legată, ce se mîndrea cu trei duci; o familie atît de numeroasă, încît mulți dintre bărbații La Rochefoucauld se însuraseră cu moștenitoarele din aceeași familie, de-a lungul secolelor; o familie aliată cu toate numele de vază din Franța; o familie ale cărei origini se pierdeau în negura vremurilor, după cum se exprima din cînd în cînd un ziarist linguşitor în legătură cu vreun duce englez. Bruno îl cunoscuse pe unul dintre frații ei la şcoală şi, prin el, făcuse cunoştință cu Marie la scurt timp după ce ea sosise ca să-şi dea examenul de diplomă în Artă Orientală, la Universitatea din Columbia. De ce alesese ea tocmai acest subiect era unul din misterele minunate ale personalității sale independente.

Cum de-şi închipuise el că nu se va îndrăgosti niciodată? De ce fusese el aşa de sigur că este diferit de ceilalți bărbați, se gîndea Bruno, întrebîndu-se în acelaşi timp cum de reuşise să reziste atîția ani fără Marie? În această primăvară a anului 1951, îşi simțea tot corpul cuprins de o senzație uimitoare şi-şi închipuia propriul sistem circulator, cu fiecare arteră, venă, vinişoară, plină de şuvoiul rapid al sîngelui ce-i clocotea din cauza primei lui iubiri. Era cu atît mai dureros cu cît el avea treizeci şi şase de ani şi Marie numai douăzeci şi doi.

Cu toate acestea, Marie nu-l trata ca pe un bărbat în vîrstă, reflectă Bruno, stînd în biroul de la Bancă încremenit de intensitatea sentimentelor. Bineînțeles că ea nu-i cunoştea încă sentimentele. Dar trebuia să admită că se purta cu el la fel de prietenos, şi totuşi cu o oarecare rezervă, față de cum se purta cu toată lumea.

Marie locuia în imensa casă a lui John Allen. De

mulți ani, familia Allen era prietenă cu părinții lui Marie, cele două cupluri fiind apropiate de pasiunea comună pentru ceramica chinezească pe care o colecționau. Dar în afară de această pasiune, mai era și simpla plăcere de a-și petrece timpul împreună. Familia Allen o invitase pe Marie să stea la ei pe parcursul celor doi ani de studii și îi puseseră la dispoziție mai multe camere. Avea o sufragerie a ei unde, din cînd în cînd, își trata noii prieteni americani cu cîte un ceai sau un sherry, deși ea nu dispunea de prea mult timp pentru așa ceva, pentru că avea mult de învățat la Universitatea Columbia.

Marie era micuță, subțire și strălucitoare ca o coroană împodobită cu pietre prețioase. Părul drept, negru și lucios, lung pînă în talie, îl purta legat la spate cu o fundă din mătase. Ochii cenușii sub sprîncenele subțiri, negre, erau frumoși de parcă fuseseră desenați de Leonardo, iar nasul era deosebit de delicat. Buzele aveau o formă splendidă ce-ți dădea impresia de moliciune și erau neatinse de ruj. Fața era de o paloare excepțională. Fascinația supremă consta în contrastul dintre părul negru și albeața tenului delicat și ochii cenușii, nemaipomenit de luminoși. Marie obișnuia să se îmbrace aproape copilărește, cu pulovere simple, bluze și fuste la fel de simple, la care adăuga cîte o eșarfă din dantelă sau o vestă din catifea, ori o jachetă brodată, care o făcea să arate încîntător de demodată, într-un oraș în care erau la modă taioarele. Bruno se gîndea că probabil își găsise aceste lucruri în podul vreunuia din castelele familiei. Tînjea după plăcerea de a-i cumpăra haine somptuoase și bijuterii scumpe. De ziua ei se dusese la cel mai bun negustor de antichități orientale din oraș și îi cumpărase un vas din porțelan fin

Ching-te-chen, din timpul dinastiei Sung, de neegalat prin forma lui simplă şi strălucirea smalţului. Ea îi aruncase o privire vrăjită, dar refuzase să-l accepte, cunoscînd prea bine valoarea acestui obiect de artă, vechi de şapte sute de ani. A accepta vasul, ar fi fost ca şi cînd ar fi primit de la el o blană de samur. Acum obiectul de ceramică respins era aşezat pe poliţa din dormitorul lui pentru a-i aduce aminte să nu se mai poarte cu Marie de La Rochefoucauld precum un nătîng proaspăt îmbogăţit.

Era de o puritate care-l înnebunea. Marie nu-i spusese niciodată, dar Bruno, care devenise un mic detectiv, cum se întîmplă de obicei cu toţi îndrăgostiţii, descoperise că se ducea în fiecare dimineaţă la liturghie. Într-o zi cînd sosise cu cîteva minute mai devreme la ceai şi se găsea singur în sufrageria ei, se uită spre o uşă parţial deschisă şi zări un colţ din dormitorul ei, unde era atîrnat un crucifix. Nu îndrăznise să deschidă mai mult uşa şi gîndul la patul ei care nu se vedea devenise un mister pentru el, un mister despre care ştia că n-are dreptul să facă nici o speculaţie.

Cînd se trezea în mijlocul nopţii, ceea ce se întîmpla din ce în ce mai des, Bruno se întreba cum de se îndrăgostise atît de intens şi pe neaşteptate, de o fată fără experienţă, intelectuală, credincioasă şi virtuoasă, a cărei viaţă se desfăşurase liniştit pînă acum, timpul ei fiind împărţit între biserică, orele de clasă şi muzee; o fată căreia nu-i păsa de intrigile din societate, de poziţia socială sau de avere; şi a cărei dorinţă era, dacă el dedusese bine, să-şi petreacă restul vieţii învăţînd, doar din simpla plăcere pe care i-o procura învăţătura; o fată care din punct de vedere al senzualităţii era ca o pagină nescrisă, aşteptîndu-şi cu

răbdare împlinirea destinului care avea sau nu să-i aducă un soț și copii.

Oare tocmai virginitatea ei îl atrăgea așa de mult, după ce-și petrecuse mulți ani în relații amoroase pline de fantezie, ruşinoase chiar, cu femei mature? Oare era o aberație a comportamentului lui, născută dintr-o saturație sexuală? Oare sentimentele lui se datorau faptului că ea era franțuzoaică și dorul intens de casă îl făcea să creadă că Marie, și numai Marie, l-ar putea salva de la o viață anostă?

Nici una din aceste explicații raționale nu dura mai mult decît îi lua lui Bruno să le formuleze. Dispăreau imediat ce se gîndea la Marie, aducîndu-și aminte de felul în care-și întorcea capul, de rîsul ei la glumele lui sau de timpul petrecut cu ea la cină, cînd accepta să iasă cu el în oraș sau la vreun film, fiindcă adora filmele americane, cu cît mai stupide cu atît mai bine. Ei îi plăcea grozav New York-ul și, în plimbările lor, îl făcea să ia metroul sau autobuzul de pe Fifth Avenue pînă în Washington Square Park. Acolo stăteau și priveau șahiștii din parc, apoi se plimbau pe Bleecker Street pînă găseau o cafenea studențească ieftină, unde ei îi plăcea să stea și să privească viața boemă din jur. El avea această ocazie fericită numai la sfîrșit de săptămînă, căci în restul zilelor, Marie lua masa cu familia Allen și studia pînă se ducea la culcare.

Erau și alți bărbați care se învîrteau în jurul ei. Familia Allen îi făcuse cunoștință cu cei mai de seamă burlaci din New York, dar, după cum observase Bruno, cu un ochi expert, cuprins de gelozie, ea nu arăta o anumită preferință pentru nici unul. Și, lucrul cel mai important, nici unul nu era francez, iar el era foarte sigur că Marie n-

avea de gînd să-şi petreacă restul vieţii în Statele Unite. Oricît de mult îi plăcea New York-ul, oricît de mult se simţea atrasă de studiile ei, ea recunoscuse faţă de Bruno că îi lipsea foarte mult marea ei familie. Bruno o cunoştea pe Marie de La Rochefoucauld de la Crăciunul din 1950 şi acum, la sfîrşitul primăverii din anul 1951, ea se gîndea cu nerăbdare la vacanţa de vară din Franţa.

– Mă voi îmbarca pe Île de France imediat ce termin cursurile şi nu mă voi întoarce decît la începerea semestrului următor – voi avea la dispoziţie trei luni întregi – spuse ea fericită. Vii şi tu în Franţa în vacanţa de vară, nu-i aşa, Bruno? Pînă şi bancherii trebuie să-şi ia cîteva luni de vacanţă...

– Bineînţeles, răspunse el, neştiind ce explicaţie ar fi putut găsi pentru faptul că un francez nu se ducea acasă în vacanţă. Era aşa de normal să-ţi petreci vacanţa acasă, atît de tradiţional, încît să fi spus că şi-a făcut alte planuri ar fi sunat foarte ciudat. Francezii călătoreau în străinătate numai dacă era absolut necesar.

Marie îl invitaşe să vină s-o viziteze la castelul de lîngă Tours, unde îşi petrecea vara familia ei. El îi spusese că va încerca să vină, cu toate că ştia foarte bine că va fi despărţit de ea toată vara, şi cu fiecare zi care trecea era posibil ca Marie să se îndrăgostească de cineva. Iar frica cea mai mare a lui Bruno era că s-ar putea ca Marie să nu se mai întoarcă la New York pentru a-şi continua studiile la Universitatea din Columbia, pentru că lui i se părea imposibil ca ea să nu se îndrăgostească în atmosfera veselă, plăcută din timpul vacanţei de vară, petrecută în sînul familiei.

Totuşi, Bruno nu îndrăznea să se întoarcă în Franţa

nici măcar ca s-o viziteze pe Marie cîteva săptămîni. Castelul familiei La Rochefoucauld nu era în apropierea Valmontului, dar în lumea aristocrației franceze s-ar fi răspîndit imediat zvonul că Bruno de Lancel se întorsese, după o absență remarcabil de lungă. Tatăl lui ar fi aflat de întoarcerea lui și Bruno știa că interdicția și amenințările lui Paul nu aveau cum să se schimbe în șase ani. El ar fi făcut ceea ce-i promisese lui Bruno că va face. Bruno își mîngîie cu degetul cicatricea care-i rămăsese pe buza superioară.

De ce n-o ceruse în căsătorie înainte de a pleca, se întreba Bruno a mia oară și, ca de obicei, răspunsul era același. Marie nu era îndrăgostită de el și l-ar fi refuzat la fel de grațios cum refuzase vasul din porțelan Ching-te-chen. Apoi n-ar mai fi putut s-o vadă atît de des, n-ar mai fi putut să petreacă serile libere cu ea și ar fi pierdut ocazia de a o face să se îndrăgostească de el. Regulile după care-și conducea viața Marie și pe care le respecta și care făceau parte din lumea în care trăiau amîndoi nu i-ar fi permis să încurajeze speranțe deșarte. Ea ar fi devenit scrupulos de atentă să nu-și petreacă timpul liber numai cu el odată ce i-ar fi aflat sentimentele. L-ar fi îndepărtat cu mult tact și blîndețe din viața ei, căci Bruno de Lancel nu era genul de bărbat căruia să-i poți acorda simplul statut de prieten intim.

El trebuia să-și asume riscul de o pierde în timpul verii, altfel singura alternativă care-i rămînea era s-o piardă definitiv, imediat.

Încă mai primea scrisori de la Jeanne. Totul era bine în familia lui, îl asigura ea fericită. "Da, domnule Bruno, aflați cu bucurie că totul este exact cum ar trebui să fie la Valmont".

– Domnule Hampton, n-are nici un sens să mai stați aici, îi spuse doctorul David Weitz lui Jock. Jock nu părăsise culoarul din fața ușii lui Freddy de la spitalul Cedars of Lebanon, de cînd ea fusese adusă pe targă acolo, cu optsprezece ore în urmă, arătînd ca o mumie grotescă, înfășurată în alb, din care numai șuvițele rebele ale părului îți dădeau posibilitatea s-o recunoști.

– V-am promis că vă sun imediat ce intervine ceva, vreo schimbare în starea doamnei Longbridge.

– O să mă mai învîrt puțin pe-aici, spuse Jock încăpățînat, pentru a zecea oară.

– Nu am cum să știu cînd își va reveni din comă. Poate dura zile întregi. Săptămîni. Luni, domnule Hampton. Nu sînteți deloc înțelegător.

– Știu. Jock se răsuci pe călcîie, simțindu-se din nou cuprins de un sentiment puternic și ilogic de ostilitate față de David Weitz. Bărbatul ăsta e mult prea tînăr pentru a-și asuma o asemenea responsabilitate, reflectă Jock, și gîndul persista în mintea lui. Îl va suna pe Swede și-l va pune să-l verifice.

Weitz avea patruzeci și doi de ani, era o persoană deosebit de respectată și cel mai tînăr șef al Secției de Neurologie pe care acest spital grozav de bun îl avusese vreodată. La Cedars nu avea cui să se adreseze pentru a cere un medic mai în vîrstă, mai înțelept și mai cu multă experiență. Fiecare medic cu care vorbise Swede îi spusese că avuseseră noroc că tocmai Weitz se ocupa de cazul lui Freddy.

Informația aceasta îl liniștise pe Jock numai un moment. În fața lui stătea acest tip de numai patruzeci și

doi de ani, coordonînd o echipă de oameni din spital, chemîndu-i pe specialiştii de care avea nevoie, luînd mai multe decizii pe care le comunica asistentelor ce se ocupau de Freddy, decizii pe care nu avusese timp să i le explice şi lui Jock decît într-o manieră sintetică, potrivită în discuţia dintre un medic şi un om obişnuit.

Între timp, Freddy zăcea acolo fără ca Jock s-o poată vedea sau ajuta, rănită grav, fiind într-o stare pe care el nu o înţelegea şi, într-un fel, nici chiar cei de aici nu o înţelegeau, căci altfel ar fi putut fi mai expliciţi în privinţa condiţiei ei. Şi în preajma ei se învîrtea străinul acesta care devenise pe neaşteptate cea mai importantă persoană din lume, deoarece de el depindea viaţa lui Freddy; el trebuia s-o facă bine, iar el nici măcar n-o cunoştea, n-o întîlnise niciodată şi nici n-o auzise vorbind sau rîzînd, nici măcar n-o privise mergînd, n-avea de unde să ştie cît... cît de importantă... cît de dorită era Freddy.

Viaţa lui Freddy stătea în mîinile acestui om, ceea ce însemna că Jock era total dependent de el, iar pentru acest lucru îl ura. Ar fi vrut să-l ia de umeri pe acest medic tînăr şi înalt şi să-l scuture bine, pînă cînd şi-ar fi pierdut expresia aia de încredere care i se citea pe chip, pînă cînd i-ar fi căzut ochelarii şi i s-ar fi spart. Ar fi vrut să ţipe la el, spunîndu-i că trebuie s-o facă bine pe Freddy, foarte bine... ar fi vrut să-l sperie îngrozitor pe acest bastard, să-l facă să înţeleagă ce miză mare era în joc şi să-l ameninţe că dacă nu-şi va face treaba cum trebuie, îl va omorî cu mîinile lui... dar în acelaşi timp nu îndrăznea să-l supere.

Jock se plimba în sus şi-n jos, de-a lungul coridorului, gîndindu-se cu mînie la asistenta care-i spusese că e o minune că Freddy supravieţuise accidentului. Ce ştia

femeia asta? Normal că supraviețuise. Ea nu se prăbușise! Hristoase, nu știau să folosească cuvintele cum trebuie? Ea avusese o aterizare proastă, dură, atinsese pămîntul cu viteză prea mare. Oamenii nu mor dintr-o aterizare greșită. Într-adevăr, se aleg cu o zgîlțîitură bună, își rup un picior sau o claviculă, sau chiar mai multe oase, dar oasele se refac pînă la urmă, nimeni nu moare din cîteva oase rupte. Ce-a vrut să spună Weitz prin "leziune aproape de creier"? Dacă nu-și spărsese capul, care era problema?

Pe coridor erau mai multe scaune și Jock încercă să stea cîteva minute pe unul din ele. Mersese așa de mult, că-și simțea picioarele ca de plumb, dar statul pe scaun îi făcea și mai rău, deoarece atîta timp cît se mișca i se părea că înțelege cît de cît situația, nu se mai simțea neajutorat și fără speranță. Se așeză pe canapea într-o poziție aparent relaxată, la fel cum stătea lîngă avion cînd escadronul lui era pe punctul de plecare, așteptînd ordinul de decolare într-o operațiune de luptă. "Să-i ia dracu pe incompetenții, criminalii și idioții de la turnul de control din Burbank", se gîndi el. Idioții care nu închiseseră aeroportul pe o vreme ca aceea. Nimeni n-ar fi trebuit să aibă voie să decoleze ieri. Să-i ia dracu și pe idioții neîndemînatici, dar bine intenționați de la cafeneaua aeroportului Catalina, care coborîseră s-o salveze. Dumnezeu știe cît rău îi făcuseră în timp ce o cărau spre vîrful muntelui, ca pe un sac de cartofi, sau în timp ce-o transportau pe drumul șerpuit către port, zgîlțîind-o îngrozitor sau în călătoria cu vaporul, spre fișia de pămînt. Doamne, ce loc prost de aterizare își găsise, pe o ceață așa de groasă! Să înghită flăcările iadului aeroportul Catalina numai pentru că există. Așezat la o înălțime de o sută de picioare, fără turn de control, fără

radio transmițător – ar trebui șters de pe fața pămîntului, astfel încît nimeni să nu mai fie tentat vreodată să aterizeze acolo. El nici nu se gîndea că Freddy încercase să aterizeze acolo cu vizibilitate zero. Se gîndea că se pierduse pe neașteptate în ceață, căci altfel nu-și dădea seama cum de nu văzuse peretele muntelui, înșelător și criminal. Freddy era un pilot precaut. Vreme de șase ani cît zburase la TATA, ea nu îndoise niciodată nici măcar un fir de iarbă, cu atît mai puțin un avion.

Dar ce o apucase să zboare ieri în zori? Ce fel de idee nebunească pusese stăpînire pe ea, se întreba Jock disperat, gîndindu-se la toate lucrurile pe care sperase să i le spună lui Freddy, la toate cuvintele pe care le repetase în timpul nopții fără somn pe care o petrecuse după reuniunea în cinstea escadronului "Vulturul". El plănuise să se ducă la ea la ora micului dejun și s-o oblige să-l asculte, să-l înțeleagă și să-l ierte. Și ea l-ar fi iertat, el era sigur de acest lucru, fiindcă nu putea concepe că Freddy nu era pregătită să-l iubească, în sfîrșit, la fel cum el o iubise dintotdeauna. Nu poți... să pierzi... o dragoste adevărată tocmai cînd, în sfîrșit, ai găsit-o. E posibil așa ceva?

Freddy se trezi gîndindu-se că lampa din tavan are o muscă moartă în ea. Era vag conștientă că mai avusese acest gînd înainte, repetat la intervale de timp care păreau secvențe de viață ce n-aveau nici un început și nici un sfîrșit. Poate că acesta era iadul; să stai imobilizat pe spate pentru totdeauna, absolut singur, să nu poți să chemi pe nimeni și să te simți ca pe fundul unui vas alb plin pînă la margine cu o apă neagră, periculoasă, și privind umbra neagră a unei muște moarte prinsă în sticla lămpii care pare

a fi tot timpul aprinsă. Oare se uita în oglindă? Oare ea era umbra aia neagră prinsă-n sticla lămpii? Panica, aşa cum n-o mai cunoscuse niciodată, începu să-i cuprindă mintea şi ea ştia că nu va fi niciodată în stare să strige după ajutor. Deschise ochii, dar gura îi era acoperită, iar mîinile nu şi le putea mişca. Fusese îngropată de vie.

– Te-ai trezit, auzi o voce de bărbat, ce fată bună!

Simţi o mînă cuprinzîndu-i încheietura, cu degetul mare aşezat ferm pe venă pentru a-i lua pulsul. Era salvată. Nu se afla în iad. Nu murise.

– Nu încerca să pui întrebări, auzi vocea bărbătească în momentul în care se trezi din nou. Ai maxilarul spart şi acum este cusut pentru a se vindeca. De aceea nu poţi vorbi. Îţi voi spune eu tot ce vrei să ştii. Nu-ţi irosi forţele, o să ai nevoie de ele mai tîrziu. Îţi promit că ai să te faci bine cum ai fost, dar acum eşti foarte slăbită şi ştiu că ai dureri foarte mari. Noi îţi dăm cît de multe medicamente se poate pentru a-ţi calma durerea, dar nu ţi-o putem îndepărta complet. Eu sînt doctorul David Weitz. Tu eşti Freddy Longbridge. Eşti la spitalul Cedars of Lebanon. Mama ta a sosit din Franţa şi are grijă de fetiţă. Sînt amîndouă bine. Tot ce trebuie să faci este să te însănătoşeşti. Nu poţi primi nici un vizitator pentru o vreme. Trebuie să încerci să nu-ţi faci griji. Îţi garantez că viaţa îşi va urma cursul normal şi fără tine. Lasă-te pradă somnului. În timp ce dormi, te vei simţi mai bine. Cînd te vei trezi, asistenta mă va chema de oriunde am să fiu şi am să vin cît de repede. Ai asistente care se ocupă numai de tine şi nu vei fi lăsată singură nici un minut. Nu-ţi face griji, o să te faci bine. Dormi acum, doamnă Longbridge,

închide ochii şi lasă-te furată de somn. N-ai de ce să-ţi faci griji. Eu sînt aici ca să am grijă de tine.

Freddy încercă să-i mulţumească din ochi. El o privi şi îi zîmbi, lăsînd-o să vadă că a înţeles. Închise ochii şi adormi.

– Poate încerci să vorbeşti astăzi, îi sugeră David Weitz lui Freddy. Fusese hrănită intravenos timp de trei săptămîni cît durase coma şi apoi i se administrase mîncarea printr-un pai, pînă i se vindecase maxilarul. Ieri îi scoseseră firele, dar îi fusese frică să încerce să vorbească.

– Annie? întrebă ea, fără să-şi mişte buzele, cu o voce slabă ce venea din adîncul gîtului.

– Este o fată grozavă. E la şcoală acum. Mama ta o să vină aici mai tîrziu. Cum te simţi?

– Mai bine.

– Chiar eşti mai bine. Mult, mult mai bine.

– Cît... timp?

– De cît timp eşti aici? De mai mult de o lună, dar asta nu are nici o importanţă. Nu ţi se va mai părea aşa de mult acum, cînd poţi să vorbeşti.

– Cît timp... mai trebuie să stau?

– Nu pot să-ţi spun sigur. Te-ai lovit la cap cînd ai fost aruncată din avion. Asta ţi-a provocat, cum numim noi, o leziune în apropierea creierului – o leziune fără vreo fractură a craniului, dar ţi-a afectat uşor creierul – ca o zgîrietură adîncă, şi ca urmare s-a acumulat lichid în zona aceea. De aceea ai intrat în comă în momentul în care ai ajuns la pămînt. Oricum, starea de comă a durat relativ puţin. Cînd lichidul se va resorbi, te poţi aştepta la o însănătoşire perfectă cu, probabil, cîteva pierderi de

memorie. Oricum, nu ştiu cît timp va dura. Este un proces de refacere lent, pe care nu-l putem grăbi. Între timp, ai multe alte părţi ale corpului de vindecat. Ambele picioare rupte, un braţ, încheietura de la o mînă, nasul fracturat, maxilarul – noroc că nu a fost atinsă şira spinării şi bazinul. O duci foarte bine.

David Weitz se aplecă asupra ei, privind-o intens prin ochelari; ochii lui negri apăreau măriţi prin lentilele groase. Doctorul încerca să analizeze toate părţile afectate despre care tocmai vorbise.

– Să nu-ţi faci prea multe griji în privinţa fracturilor, îi spuse el ghicindu-i gîndurile. Sînt mîndru de tine – te vei vindeca foarte bine. Vreau să ştii că sînt multe lucruri de care trebuie să ne îngrijim, dar nimic atît de grav încît să nu-i putem face faţă. Eşti pregătită să-ţi primeşti mama? Da? Bine, dar am să-i spun să nu stea mai mult de cîteva minute. Mă întorc mai tîrziu.

Freddy se bucurase să-şi vadă mama, dar acum se simţea extenuată după scurta vizită şi-şi simţea din nou pleoapele grele. Nu avusese puterea să vorbească decît cu medicul. Pînă astăzi, viaţa i se limitase la întrebări şi răspunsuri, supravieţuind fiecărui minut. "Viaţa îşi va urma cursul normal", îi spusese David Weitz şi ea supravieţuise durerii, confuziei din cap, nopţilor teribile şi zilelor pline de teamă, bandajată, cu maxilarul cusut, cu membrele în ghips, numai cu un braţ sănătos, agăţîndu-se de vorbele lui ca de un colac de salvare. Îşi repetase aceste cuvinte la nesfîrşit; era ceva magic în ele, de parcă i se transferase o parte din puterea lui. Renunţase la propria ei voinţă, o dăduse deoparte, făcuse cum o îndemnase el, pentru că

avea încredere absolută în David Weitz. Devotamentul lui era neutru, în slujba vindecării. Şi totuşi, într-un fel, îl simţea personal, fiindcă era pacienta lui.

Acum, cu venirea lui Eve, lumea reală pătrunsese în camera ei de spital, o lume de care nu-i era dor. Era prea slăbită, prea zdrobită şi prea bolnavă pentru a-i face faţă din nou. Nu vroia să se gîndească la ea şi nici să aibă de-a face cu oamenii. Chiar şi încercarea de a zîmbi i se părea mult prea grea. Freddy se decise să le spună asistentelor că încă nu se simţea în stare să primească vizitatori. Se întreba cînd se va întoarce David Weitz ca s-o controleze.

– Asistentele tale mi-au spus că nu ai cerut o oglindă, îi spuse David Weitz lui Freddy.

– Nu.

– Nu arăţi chiar aşa de rău pe cum crezi. Cu ajutorul chirurgiei plastice, poţi fi sigură că vei arăta ca înainte. Din fericire, California este capitala mondială a chirurgiei plastice. O să-ţi rămînă cîteva cicatrice de la operaţia rănilor pe care le-ai avut – asta depinde de cît de repede se vindecă pielea ta – dar pe majoritatea le poţi acoperi cu părul. Oricum, în legătură cu interpretarea la violoncel...

– Cine a zis că practic violoncelul? N-am atins în viaţa mea unul.

– Oh, ce uşurare! Este una din aptitudinile pe care nu-ţi promiteam că o vei mai putea exersa.

Freddy rîse pentru prima oară de la accident.

– Este doar o glumă de medic?

– Una clasică.

– Dar dacă i-o spuneai unui violoncelist?

– Nu i-aş fi spus-o. Ca să fiu sigur, în cazul tău am întrebat-o pe Annie.

– Mulţumesc că i-ai spus cum voi arăta. Mi-era teamă că o să se sperie dacă mă vede. Mi-a spus că i-ai desenat cum aveam puse toate bandajele şi ghipsul.

– Este un copil teribil.

– Ai copii?

– Nu, nu am. Am divorţat de mult timp, înainte de a avea vreunul.

– Şi eu sînt divorţată.

– Mi-a spus Annie.

– Înseamnă că aţi avut o conversaţie serioasă. Despre ce altceva aţi mai vorbit?

– Despre tatăl ei, despre şcoală, despre planurile ei de zbor.

– Voi ieşi din spital pînă începe vacanţa de vară a lui Annie?

– Nu cred. Încă nu eşti destul de bine ca să te dai jos din pat. Şi cînd vei fi, muşchii tăi vor fi atrofiaţi din cauza poziţiei orizontale în care ai stat aşa de mult timp. Vei avea nevoie de foarte multă terapie fizică.

– Atunci o voi trimite în Anglia. Poate să-şi petreacă vacanţa de vară la Longbridge Grange, cu bunicii ei. Probabil că şi tatăl ei este acolo.

– Este. Am vorbit cu el de mai multe ori la telefon. Dar nu aşa de des cum am vorbit cu domnul Hampton.

– Te sîcîie mult?

– Nu mai mult de două ori pe zi. Uneori şi de trei ori. Refuză să creadă că nu vrei să primeşti vizitatori. Eşti sigură că nu vrei să-l vezi?

– Absolut. Dar îl voi vedea pe Swede Castelli şi voi

aranja ca Jock să nu te mai sune, spuse Freddy hotărîtă.

– Ai idee cît de mult te-ai însănătoşit, doamnă Longbridge?

– Mulţumesc, doctore Weitz.

– Prostii. Tu eşti o luptătoare. În primele săptămîni... am fost îngrijorat.

– Eu nu mi-am făcut griji. Ai spus să nu-mi fac şi nu mi-am făcut. Ai spus că eşti aici pentru mine.

– Deci îţi aminteşti de toate acestea, doamnă Longbridge?

– Freddy. Nu vrei să-mi spui Freddy?

– Desigur. Eu sînt David.

– Ştiu.

– Acum trebuie să plec. O să vin să te văd mai tîrziu, înainte de a mă duce la cabinet.

– Iisuse, Freddy, ai crezut că mai eşti cascadoare? Ce-dracu' înseamnă asta?

– Ştiu, Swede. Mi se spune că arăt mai rău decît sînt. Nu m-am obosit să-mi studiez rănile. Dar mă voi face bine... este numai o problemă de timp şi răbdare. Nu-ţi face griji. Cum merg treburile la "Vulturii"?

– Afacerile merg grozav. Toate avioanele zboară, încărcate atît la dus cît şi la întors şi îi facem pe acţionarii noştri foarte fericiţi. Dar, oricum, moralul este seăzut la birou.

– Adică?

– Ne lipseşti. Ne lipseşte chipul tău simpatic şi zgomotul paşilor tăi şi felul tău repezit de a ne pune pe treabă.

– Ar fi mai bine să vă obişnuiţi, Swede. Nu mă mai

întorc.

– Acum nu eşti în starea cea mai bună pentru a lua o decizie. Nu pot să cred aşa ceva.

– Cum vrei tu. Nu-mi pasă. Uite ce e, Swede, trebuie să-l faci pe Jock să înceteze cu datul telefoanelor la doctorul Weitz. Este un om foarte ocupat şi nu are timp de convorbiri sîcîitoare.

– Aici eşti cam răutăcioasă. Jock este într-o stare deplorabilă. Este mai rău decît tine, numai că nu are toate aceste bandaje şi ghipsuri ca tine.

– Puţin îmi pasă în ce stare este. Pur şi simplu nu vreau să-l văd. Dar nu trebuie să-l deranjeze pe doctorul Weitz. Ai tu grijă să-i intre în cap acest mesaj?

– O să încerc. Dar îl ştii pe Jock.

– Da, din nefericire îl cunosc. Şi încă mult prea bine.

– La dracu, Freddy, n-am crezut c-o să fii aşa de amară...

– Swede, este timpul să-mi port singură de grijă.

– Ce vrea să însemne asta?

– Swede, prietene, încă nu mă simt complet refăcută. Mulţumesc că ai venit. Şi o mă bazez pe tine în problema cu Jock.

– Desigur, Freddy. Ai grijă de tine. Jock nu este singurul cu moralul scăzut.

– Dă-mi un sărut, Swede.

– Degetele mari de la picioare mi se par foarte atrăgătoare.

– Ştiam eu că vei găsi un loc unde să mă pupi.

Eve o convinse pe Freddy s-o ia pe Annie mai

devreme de la şcoală, astfel încît să zboare în Europa cu nepoata ei şi s-o lase cu Tony la Londra înainte de a-şi continua drumul spre Paris. Lui Eve i se simţea teribil lipsa în Champagne, unde întreg circuitul de primire a oaspeţilor nu putea începe fără ea. Petrecuse deja prea mult timp departe de Valmont.

Jock le conduse pînă la aeroport, de unde luau avionul spre New York. Pe cînd Annie explora aeroportul, toţi aşteptînd sosirea avionului, Jock stătea posomorît cu Eve, supărat că o vede plecînd.

– Fir-ar să fie, Eve, o să-mi lipseşti teribil, spuse el, apucîndu-i mîna drăgăstos.

– Scumpul meu Jock. Toate mesele luate împreună, toate acele filme pe care le-am văzut împreună şi plimbările de la sfîrşit de săptămînă – ce ne-am fi făcut, Annie şi eu, fără tine? Nu ne-ai lăsat nici un minut să ne simţim singure. Eşti cel mai grozav prieten. Ai invitaţie permanentă de a veni în Champagne şi de a locui la noi cît de mult vrei, oricînd.

– Poate, într-o zi. Eve, ascultă, apropo de Freddy...

– Am încercat, Jock, ştii că am încercat, de mai multe ori, dar pur şi simplu nu vrea să te vadă. M-am gîndit... poate că vrea să aştepte pînă arată mai bine. Poate e vorba numai de mîndrie.

– Cît de mîndră poate fi Freddy? Haide, Eve, ştii că n-are nici o legătură cu asta. Trăsăturile neîmblînzite ale lui Jock erau însăşi imaginea disperării.

– Probabil că ai dreptate, oftă Eve. Dar nu a vrut să vorbească despre asta. N-am putut să scot nici o explicaţie plauzibilă de la ea. Freddy nu-mi spune despre o mulţime de lucruri, niciodată n-am avut acel gen de relaţii... ambele

mele fiice își păstrează o mulțime de secrete față de mine. Și eu... ei bine, am și eu secretele mele. Noi sîntem genul ăsta de familie. Acum, cu Delphine lucrurile s-au mai schimbat – vorbim mai mult amîndouă – dar Freddy... Eve ridică din umeri. Freddy, chiar și-n starea asta, cînd era rănită și slăbită, nu era genul să-i facă confidențe mamei sale.

– Sînt sigur că nenorocitul acela de Weitz încearcă să-i intre pe sub piele, spuse Jock suspicios și mohorît. Chiar și părul blond care-i căzuse pe frunte părea că se întunecase din disperare.

– Jock, zău așa! Nu crezi că dai cam mult frîu liber imaginației? Biata Freddy, în starea în care este acum nu mi se pare a fi o femeie prea de dorit.

– Tu ești mama ei, nu poți s-o înțelegi pe Freddy. E vorba de... de spiritul ei... pe el va încerca să pună stăpînire doctorul.

– Freddy este pacienta doctorului Weitz. Interesul lui este pur profesional. Vrea s-o vadă vindecată. Medicii nu "flirtează" cu fiecare pacientă pe care o au în grijă.

– Ea este diferită de restul femeilor. Întotdeauna a fost. Nici o fată nu s-a apropiat vreodată de ea.

– Nu vreau să te contrazic în chestiunea asta, Jock. Uite ce e, odată ce va ieși din spital, odată ce vei putea vorbi cu ea, lucrurile se vor schimba între voi. Dar indiferent care ar fi problema, acum nu poți face nimic. Mai lasă să treacă un timp.

– Am de ales? întrebă el, odihnindu-și fruntea în mîini și clătinînd capul.

Nu, se gîndi Eve, nu ai deloc de ales. Scumpul de Jock, atît de iubitor, de generos, tăcut și agitat, probabil că

fără să-şi dea seama o rănise adînc pe Freddy. Cînd Freddy iubeşte, se dăruieşte din tot sufletul, orbeşte, necondiţionat şi rar îşi dăruieşte dragostea. Dar odată ce te-a îndepărtat din viaţa ei, nu prea mai sînt speranţe să te reprimească. De exemplu, ce s-a întîmplat cu Tony? Nu va spune nici un cuvînt despre el. La fel ca şi cu bărbatul acela, McGuire – de parcă amîndoi ar fi încetat să mai existe... de parcă n-ar fi existat niciodată. Eve se uită la Jock cum stătea lîngă ea, cuprins de cea mai cruntă disperare, şi decise că scumpa, refractara şi îndărătnica ei fiică, Marie-Frédérique, trebuie să fie nebună de legat. Dacă un bărbat atît de bun şi decent ca Jock, atît de nemaipomenit de arătos – aproape ridicol de arătos – ar fi fost îndrăgostit de ea, de atîta vreme de cînd bănuia că Jock era îndrăgostit de Freddy, ea i-ar mai fi acordat încă o şansă, indiferent ce-ar fi făcut. O ultimă anemică şansă. De ce nu şi mai multe? Ce avea de pierdut?

Nu e nici o îndoială că acum arăt bine, admise Freddy, uitîndu-se în oglinda ei mică, într-o după-amiază de la sfîrşitul lunii august. Cu excepţia unei singure cicatrice lungi, albe şi subţiri, o cicatrice care nu va putea fi niciodată mascată cu machiaj, bronz sau vreo pieptănătură specială. Zilele ei erau ocupate aproape în întregime cu terapia fizică. Putea să meargă fără cea mai uşoară şchiopătare; muşchii îşi recăpătaseră puterea iniţială.

De ce mai stătea în spital? Nu avea dreptul să ocupe un pat, într-o rezervă, cînd e sigur că existau oameni într-adevăr bolnavi care aveau nevoie de el. Totuşi, gîndul de a se duce acasă, într-o casă mare, goală, cu excepţia lui Helga şi a îngrijitoarei, o îngrozea şi o făcea să tremure. Părinţii ei o rugaseră să vină la Valmont la vremea

culesului. Delphine o invitase la St. Tropez, unde ea şi Armand îşi cumpăraseră o vilă în care locuiau pînă în luna octombrie.

Numai cînd reflecta la aceste posibilităţi, Freddy simţea o strîngere de inimă. Ea nu se putea aventura mai departe de holul spitalului şi înapoi în cameră, necum să facă o călătorie în Europa. Poate că Annie ar putea să stea în Anglia pentru tot restul anului. Da, un an de şcoală în Anglia i-ar prinde foarte bine, mai ales că se simţea atît de bine în compania Penelopei, a lui Gerald şi a lui Tony. În felul ăsta, se gîndea Freddy, ea nu va mai fi nevoită să părăsească spitalul; nu va fi nevoită să plece din camera ei.

Aici, la Cedars, era în siguranţă. Exista aşa de îngrozitor de puţină siguranţă în lume. Oare Delphine şi mama ei nu-şi dădeau seama de lucrul ăsta? Nu erau conştiente de pericolul existent? Cum se aşteptau ele să le viziteze, de parcă ar fi locuit la colţul străzii? Nu ştiau ele, aşa cum o ştia ea, că o persoană *trebuie* să locuiască într-un mediu intim, familiar, într-un spaţiu sigur, unde nu există responsabilităţi, griji, spaime, riscuri şi surprize neplăcute? Din camera ei pînă la centrul de terapie fizică din spital parcurgea un drum lung ce i se părea o adevărată excursie şi chiar această plimbare îi era de-ajuns. Şi numai siguranţa că se va întoarce în camera ei, la patul de spital obişnuit, o determina să facă această plimbare pînă-n sala aglomerată, urcînd şi coborînd mai multe scări. Nu folosise liftul... nu vroia să-l ia... nu-l va lua niciodată, indiferent cît de tare o vor obosi scările... era un loc care nu-i plăcea... un spaţiu nesuferit şi rău.

– Cum vă simţiţi astăşi, doamnă Longbridge? o întrebă asistenta şefă intrînd în cameră. Vai, dar chiar că

arătați foarte bine!

– Mă simt groaznic, spuse Freddy. Mă doare tot corpul. Nu știu de ce mă simt așa de prost. În seara asta nu vreau cina, doamnă Hall, nu am puterea să mănînc nimic.

– Am auzit că ai avut o zi proastă, spuse David Weitz ușor. Nu vrei să iei cina?

– Mă doare peste tot, mormăi Freddy ghemuită în pat, cu cearșaful tras pînă sub bărbie.

– Absolut totul? Din cap pînă-n picioare?

– Da.

– Am de gînd să-ți dau o aspirină și să te iau la o plimbare cu mașina. Este singurul remediu cunoscut cînd te doare tot corpul.

– Nu!

– Problema este că nu vrei să părăsești spitalul. Nu-i așa, Freddy?

– Nu fi ridicol!

– Aha! Acesta-i un semn că pacientul este sănătos. Din clipa-n care-i spui doctorului că este ridicol, înseamnă că ești gata să părăsești acest loc. Niciodată medicul n-a fost ridicol în spital. Este împotriva regulamentului. Îți dau cinci minute ca să te îmbraci. Mergem la mare să vedem apusul de soare.

– Nu pot. Nu vreau. Nu pot să mă îmbrac. Mă simt mult prea rău.

– Cinci minute. Sau altfel te iau în cămașă de noapte și în halat.

– Nu ai altceva mai bun de făcut decît să mă chinui pe mine?

– Nu acum.

– Rahat!

– Nici măcar n-ai nevoie de aspirină. Am cinci minute şi am început deja să număr.

– Doamna va lua o supă de pui concentrată şi eu un Martini chiar acum, îi spuse David barmanului de la "Jack's" de pe plajă, de unde priveau apusul.

– Aduceţi două Martini, adăugă Freddy. Iar mie aduceţi-mi unul dublu.

– Mama a spus să mănînci supă de pui, protestă David.

– Fiul ei a spus că sînt destul de sănătoasă ca să părăsesc spitalul. Mama ta frecventează cursurile de medicină?

– Toate mamele evreice sînt automat calificate în practica medicală, chiar dacă fiii lor nu sînt doctori şi chiar dacă au numai fete.

– Pot să beau alcool, nu? Nu-mi face rău, nu-i aşa? Vreau opinia ta, nu a mamei.

– Bineînţeles, poţi să faci tot ce făceai înainte de accident.

– Am avut noroc, nu? spuse ea sobru.

– Şi ce noroc!

– Încă nu-mi amintesc ce s-a întîmplat.

– E normal. Pierderea memoriei în legătură cu un eveniment recent dispare adesea odată cu leziunea produsă în apropierea creierului. Se poate întoarce sau nu. Nu o poţi controla.

Freddy era tăcută, privind drept înainte prin vitrina imensă, urmărind doi oameni ocupaţi să tragă o apărătoare gri din plastic pentru a diminua lumina puternică a apusului

de soare. Aşa făceau în fiecare seară în acest restaurant cu specific marinăresc, situat pe dig. În stînga restaurantului, în depărtare, era un parc de distracţii cu o veche şină pentru trenuleţe. Ea îşi dădu seama că-i vedea clar pe oamenii din trenuleţe, cum se ţineau fiecare de bara din dreptul scaunului său. Deci vederea nu-i fusese deloc afectată. Coborî rapid privirea. Faptul că vedea atît de departe şi atît de distinct o făcea să se simtă nervoasă. Freddy se întoarse spre David Weitz şi începu să-l privească atent, la fel cum o privise el în toate aceste luni care trecuseră. Era cinstit să-l examineze şi ea. Avea părul negru, bine tuns, cu una sau două şuviţe încărunţite; dungi accentuate de o parte şi de alta a gurii; o faţă deschisă, prelungă, cu o expresie de clovn trist care dispărea complet cînd zîmbea şi o gură mare, cu buze cărnoase, plus ochelarii specifici cu ramă de baga. Nu-l văzuse niciodată fără ochelari.

– Porţi ochelarii tot timpul?

– Numai cînd vreau să văd. Dacă-mi aduc aminte, cînd fac duş îi scot de obicei, dar după ce am localizat săpunul.

– Nu ştiu nimic despre tine, cu excepţia faptului că asistentele te cred un Dumnezeu, ceea ce bănuiesc că este într-un fel adevărat.

– Au tendinţa să exagereze. Ei bine... numai un pic.

– Şi ce face Dumnezeu cînd nu lucrează?

– Sînt imprevizibil, complex, foarte disciplinat şi plin de contradicţii şi mistere. De fapt, sînt o persoană fascinantă. Sînt un fost jucător de fotbal – era considerat foarte bun ca atacant în liga Ivy. Sînt de asemenea un maestru în şah. Hobby-ul meu este jocul de polo şi poneii

mei care stau toată vara în Argentina. Îmi comand costumele la Savile Row şi am o colecţie impresionantă de vinuri de Burgundia, de primă calitate, în pivniţa mea cu aer condiţionat. Le fac cîte o vizită din cînd în cînd ca să nu se simtă neglijate. Întotdeauna citesc trei pagini din Sartre, în franceză, înainte de a mă duce la culcare şi pot recita din memorie operele complete ale lui Tolstoi, *Kama Sutra*, Jane Austen şi Henry Miller.

– Hmm.

– De fapt, am fost jucător de şah... în liceu. Oricum, aveam faima unui jucător cinstit de ping-pong.

– Ce-ai făcut în timpul războiului?

– Asistenţă medicală. N-am fost niciodată peste ocean.

– Ce faci în timpul liber?

– Am o casă în Brentwood şi de obicei stau acolo cînd am ocazia. Citesc un pic, ascult puţină muzică şi uneori, la sfîrşit de săptămînă, vin cu maşina pînă aici şi mă plimb pe plajă. Mă văd cu cîţiva prieteni, am cîteva cunoştinţe cu care îmi dau întîlnire – mă duc în restaurante, la filme – în general, însă, muncesc.

– Dacă ai vrut să pari anost, n-ai reuşit.

– În comparaţie cu ceea ce am auzit despre tine, pare foarte neinteresant şi plicticos – oricum, medicina nu este niciodată plictisitoare şi eu cu asta mă ocup.

– Să salvezi cîte un pacient în fiecare zi?

– Nu chiar, dar există şi asemenea momente. Ce-aş putea să-ţi mai spun?

– Mi-ai spus destule. Mor de foame. Freddy se dichisise un pic, ştiind că în fusta de culoarea levănticăi, cu talie înaltă, şi în bluza albă cu decolteu, cu motive populare

pe care Eve i-o lăsase agățată pe umeraș înainte să plece, arăta mai bine decît arătase vreodată în lunile acelea.

– Specialitatea casei este peștele pompano copt în hîrtie impregnată cu ulei, dar eu am chef de niște homari fierți. Să-i cer barmanului lista cu felurile de mîncare pentru tine?

– Nu, o să iau și eu homar, te rog, spuse Freddy, simțindu-se încîntată de sine. Doctorii știu întotdeauna totul despre tine și tu nu știi niciodată nimic despre ei, așa că tu rămîi mereu în dezavantaj. Dar acum ea avea cîteva detalii despre viața lui David Weitz. Știa deja multe lucruri importante: despre bunătatea lui, răbdarea și sensibilitatea care uneori, în contact cu pacienții, ajungea pînă la gradul de percepție extrasenzorială; și despre pasiunea lui în muncă știa cîte ceva. Acum și-l putea imagina în casa umbrită de copaci de la Brentwood, citind o carte, sau îl putea vedea plimbîndu-se prin nisip, la marginea mării, cu picioarele goale și cu pantalonii suflecați. Dar cu ochelarii pe nas, bineînțeles, ca să nu se piardă sau să cadă peste o stea de mare.

Cînd homarii lor au fost gata, s-au așezat la o masă și au acceptat să li se pună șervetul mare pe care îl primea orice client care mînca homări, indiferent dacă-l ceruse sau nu. Enormii homari Maine, cu cîte doi clești – homari, se gîndi Freddy fără un interes special și fără a face vreo analogie cu transporturile de la "Vulturii" – le acapară toată atenția.

Nu e posibil să mănînci homari în prezența unei persoane cu care nu te simți la largul tău, doar dacă ești dispus să te limitezi, nepăsător și risipitor la bucata de carne din corpul homarului, ușor de extras, și să renunți la

cleşti, picioare şi celelalte locşoare ascunse care sînt părţile cele mai gustoase. Acesta era primul homar pe care îl mînca Freddy după aproape un an de zile şi se apucă de el profund concentrată, folosind spărgătorul de scoici, furculiţa lungă şi ascuţită şi, cînd nu avea încotro, degetele şi dinţii. De două ori mai ceruse unt topit, dar în rest vorbise foarte puţin, din cînd în cînd rugîndu-l să-i dea lămîia.

După ce terminară de mîncat, Freddy suspină mulţumită şi începu să se cureţe cu ajutorul şerveţelelor curate, muindu-şi degetele în vasul cu apă caldă şi felii de lămîie care fusese aşezat dinaintea fiecăruia. Cînd fu satisfăcută de felul cum îşi curăţase faţa şi mîinile, îşi scoase şervetul mare de la gît. Obrajii îi străluceau ca ai unui bebeluş care tocmai făcuse baie.

– Mîncăm o prăjitură cu brînză sau îngheţată? întrebă ea cu voce tare.

– Amîndouă, spuse David şi se aplecă, sărutînd-o pe buze. Freddy tresări surprinsă. Îmi plac fetele care ştiu să mănînce ce-i mai bun dintr-un homar, explică el.

– Atît de mult încît le săruţi?

– Cu uşurinţă. O mai sărută o dată, lovindu-se cu ochelarii de nasul ei. Îmi pare rău pentru accident, îi spuse el.

– Dă-ţi jos ochelarii, îi sugeră ea.

– Atunci n-am să te mai văd.

– Ştii foarte bine cum arăt.

– Nu ca acum cînd eşti fericită. Eşti fericită, nu-i aşa, Freddy?

– Da, spuse ea încet, da, sînt.

– Dar nu pe deplin?

– Nu... nu pe deplin... răspunse Freddy, luptîndu-se să fie absolut sinceră în legătură cu emoţiile pe care nu le înţelegea şi pe care nu putea şi nu voia să se osteneascâ să le analizeze. Nu mă poate ajuta nimeni... cred că sînt... cam deprimată în adîncul sufletului... o mulţime de motive... este complicat... sper că se va rezolva de la sine. Probabil că este o chestiune de timp. David, lucrul important este că sînt fericită în acest moment deosebit, de fapt am fost fericită de cînd am venit aici şi n-am mai simţit atîta fericire de nu ştiu cînd, de foarte, foarte mult timp. Cealaltă stare... nefericirea, nu este problema ta.

– Dar este.

– De ce ar fi? Ai spus că sînt pregătită să mă întorc acasă. M-ai împins afară din cuib. După felul cum am atacat homarul, nu mai e nici o îndoială că sînt sănătoasă. Mai am cumva nevoie de îngrijirea unui doctor?

– Din punct de vedere medical, nu. Dar eu vreau să am în continuare grijă de tine.

– Cum? întrebă Freddy nedumerită.

– Vreau... vreau să te măriţi cu mine. Nu spune nu! Nu spune nimic! Nu-mi spune că nu ştiu despre ce vorbesc, Freddy. Nu-mi explica cum că nu poţi cere în căsătorie o fată după o singură întîlnire şi două săruturi. Se poate – tocmai am făcut acest lucru şi n-am făcut în viaţa mea un lucru mai necugetat decît acesta. Te cunosc mai bine decît îţi poţi tu închipui. De asemenea, ştiu că este prea devreme şi n-ar fi trebuit să spun nimic, dar n-am putut să mă abţin. Vreau să-mi cunoşti sentimentele pe care le nutresc în legătură cu tine – ele vor

rămîne în continuare la fel şi îţi voi lăsa timp de gîndire şi timp să mă cunoşti mai bine... pînă te vei decide. Asta este tot, nici un cuvînt în plus.

– Dumnezeule, spuse Freddy cu o voce slabă. Despre ce vom vorbi la următoarea întîlnire?

CAPITOLUL 24

New-york-ezii se lăudau mereu cu zilele glorioase ale oraşului lor şi Bruno de Lancel era dispus să le dea dreptate în toate privinţele. Era Manhattan-ul mult mai cultivat şi mai intelectual decît Londra? Mai bogat şi mai impunător decît Roma? Mai dramatic şi chiar şi mai romantic decît Parisul? Da, era de acord cu toate acestea şi cu multe altele. Indiferent ce calităţi găseau oraşului lor, era de acord, chiar pe jumătate sincer. Şoferul de taxi care îl ducea spre casa familiei John Allen, la o petrecere din acel octombrie 1951, îl plictisea tocmai cu aceste lăudăroşenii.

Marie de La Rochefoucauld se întorsese din vacanţa de vară petrecută pe valea Loirei, la fel de liberă, neangajată în nici o legătură, cum fusese cînd o condusese la Île de France, în iunie. De cînd se întorsese, Bruno reuşise să petreacă cu ea aproape toate sfîrşiturile de săptămînă, deşi ea încă refuza alt gen de întîlniri decît plimbările de după-amiază şi serile liniştite petrecute în mici restaurante. Îi spusese că familia ei fusese foarte dezamăgită cînd auzise că anumite afaceri ivite pe neaşteptate îl împiedicaseră să călătorească în Franţa, pe parcursul întregii veri.

– Mama mi-a spus că i-ar fi plăcut foarte mult să te cunoască după tot ce i-am povestit despre tine şi fraţii mei

contau pe tine pentru partidele de tenis... Pe scurt, ți-am simțit toți lipsa, Bruno. Nu trebuie să ne dezamăgești din nou, spuse Marie cu o privire blîndă, glumeață, sfioasă și-n același timp foarte deschisă. Bruno care-i cunoștea deja toate nuanțele de expresie ale chipului, își dădu seama că era privirea cea mai afectuoasă pe care i-o acordase vreodată.

Petrecerea din seara aceea de la familia Allen era dată în cinstea zilei de naștere a Mariei și Bruno căutase o săptămînă întreagă să găsească un cadou nu prea important încît să-l refuze, dar totuși un cadou vrednic de regina inimii lui. În cele din urmă se hotărîse asupra primei ediții din "Alice în Țara Minunilor", o carte pe care ea o îndrăgea foarte mult din motive pe care el nu reușea să le înțeleagă, deși citise cartea cu atenția omului îndrăgostit, de parcă ar fi conținut anumite indicii în privința caracterului ei. Îl costase o sumă impresionant de mare, dar era sigur că ea n-avea cum să afle acest lucru și, reflecta el, o carte era întotdeauna un cadou potrivit.

Ședea acum în salonul familiei Allen, într-o stare de agitație bine ascunsă, simțindu-se anticipat gelos pe musafirii de la petrecere, deoarece știa că lista invitaților fusese alcătuită de Marie și nu de doamna Allen. Cînd ajunsese la petrecere, Sarah Allen îl primise și îi explicase că Marie nu era gata îmbrăcată.

– A rămas blocată în metroul ăla îngrozitor, cînd se întorcea de la Universitate, tocmai în seara asta... și, în plus, eu am pregătit o cină fastuoasă și ea nu m-a lăsat să invit decît doisprezece prieteni, în afară de tine, se plînse ea. Tare mult aș fi vrut ca Marie să fie de acord să dau un bal... și-a făcut așa de mulți prieteni... dar ea nu vrea prea

multă agitație și gălăgie.

Deci vor mai fi încă doisprezece invitați pe lîngă el, reflectă Bruno, în timp ce musafirii începuseră să sosească. Patru dintre ei erau profesorii preferați ai lui Marie, împreună cu soțiile; un cuplu format din fiica familiei Allen, Joan, cu logodnicul ei; încă două perechi căsătorite, prieteni de la facultate. Mai era un bărbat necăsătorit, în afară de Bruno, dar venise cu o fată, o prietenă bună de-a Mariei, cu care se vedea clar că era încurcat. Bruno îi cunoștea pe toți dinainte. El înregistră uimit că numai el era singur. Ea îl alesese pe el... sau îi dăduse posibilitatea de a o alege pe ea? Sau – și, cunoscînd-o pe Marie, era foarte probabil – pur și simplu alesese persoanele cu care se simțea cel mai bine la New York? Oare invitația lui nu însemna decît că era și el considerat un bun prieten, la fel ca și ceilalți? N-avea de unde să știe. Nu va putea ști niciodată.

Bruno stătea încruntat într-un colț, sprîncenele lui negre dînd o expresie necruțătoare chipului său, cu nasul ridicat și distins, cu gura mică și cu buzele strînse de mînie din cauză că se afla într-o situație confuză. Marie intră în cameră purtînd o rochie subțire din mătase albă, lungă pînă-n pămînt și fără cordon. Părul ei lung și negru fusese împletit sub forma unei coroniță în jurul capului frumos, accentuîndu-i forma grațioasă și mîndră a gîtului. La urechi îi atîrnau niște cercei lungi și grei, împodobiți cu diamante șlefuite în fațete triunghiulare, așezate în jurul unui hexagon central și cu niște rubine frumos rotunjite, fixate în centru, iar în piept își prinsese o broșă mare, chiar în locul unde pielea sa albă apărea de sub rochie.

Bijuteriile Mariei erau atît de minunate, încît numai prin moștenire de familie era posibil ca o fată tînără ca ea

să se poată găti cu aşa ceva. Totuşi, ea le purta cu aceeaşi dezinvoltură cu care purta cerceii discreţi din aur, lanţul de aur şi ceasul, acestea fiind singurele bijuterii pe care le văzuse Bruno la ea pînă atunci. Îşi muşcă buza de emoţie. Cu toată dragostea pe care i-o purta, turbă de mînie la apariţia Mariei în ţinuta aceea necunoscută lui, cu bijuteriile de familie care n-aveau nici o legătură cu el. Se gîndi furios că ea n-avea dreptul să poarte nimic, nici măcar o pereche de pantofi care nu proveneau de la el; nu avea voie să-l surprindă cu asemenea ipostaze neaşteptate, care-l depăşeau, indiferent cît de frumoasă ar fi fost. Oh, dacă i-ar fi aparţinut, i-ar fi arătat el!

Cina a fost o lungă şi elaborată tortură pentru Bruno, care se afla la capătul celălalt al mesei, opus Mariei. Ea stătea între John Allen şi unul din profesorii ei şi părea mai veselă decît o văzuse vreodată. Cu cei şaisprezece comeseni în jurul mesei ovale, o discuţie generală era imposibilă şi Bruno era obligat să întreţină o conversaţie cu vecinele lui de masă, în timp ce se străduia s-o urmărească pe Marie fără să se comporte grosolan cu doamnele din dreapta şi din stînga lui. Nu-l aşezase lîngă ea. Sigur că ea se ocupase de plasarea invitaţilor la masă, la fel cum se ocupase şi de alcătuirea listei musafirilor. Se gîndea mohorît că nici măcar nu încercase să-i surprindă privirea şi acum ajunseseră deja la tort. Pînă şi cea mai cochetă fată din lume n-ar fi reuşit să se poarte cu mai multă dibăcie decît aparent inocenta Marie de La Rochefoucauld. Oh, dacă ar fi fost stăpînul ei, ar fi învăţat-o minte să mai încerce să-i joace asemenea feste!

După cină, în timp ce se servea cafeaua şi coniacul, Bruno încercă să se aşeze pe o canapea de două locuri,

lîngă Marie, dar găsi locul de lîngă ea ocupat ca din întîmplare, de celălalt profesor al ei, mai tînăr, cel care nu şezuse lîngă ea la masă. Bruno se gîndi că bărbatul acela nu putea avea mai mult de treizeci şi cinci de ani. El îşi ţinea în echilibru ceşcuţa de cafea neagră şi îşi studia avid eleva care-şi alesese drept pasiune a vieţii ceramica chineză. Nu avea o privire ştearsă şi preocupată, cum îşi închipuise Bruno că trebuie să arate un profesor universitar. Era vizibil că avea o educaţie aleasă şi, judecînd după eleganţa soţiei, trebuia să aibă un venit anual substanţial. Acest profesor blond o făcea pe Marie să rîdă încontinuu şi nu lua în seamă remarcile ireverenţioase în legătură cu universitatea, pînă cînd Bruno trebui să-şi întoarcă faţa pentru a-şi ascunde expresia de gelozie răzbunătoare.

Era posibil oare să se fi întors liberă din Franţa tocmai pentru bărbatul acesta? Era oare de conceput ca ea să se îndrăgostească de acest tip care-i împărtăşea cele mai profunde preocupări? Îl invitase în seara aceea cu soţia numai pentru a îndepărta suspiciunile? Bruno se gîndi la nenumăratele ocazii de a fi împreună pe care le oferea şcoala în fiecare zi. Îşi aminti cît de uşor le era amantelor lui să-şi înşele soţii. Oare cei doi se întîlneau în secret printre rafturile de cărţi ale bibliotecii sau în atelierele unde studiau fragmente de ceramică? Luau ei prînzul împreună şi după prînz... Nu!

Dacă Marie i-ar fi aparţinut lui, ea n-ar avea niciodată o asemenea libertate! El ar pune stăpînire pe fiecare minut din viaţa ei, s-ar asigura că nu are nici un prieten intim, nici o preocupare cu care el să nu fie de acord şi ar avea grijă ca el să fie prezent în toate aspectele vieţii ei. Ar cîştiga controlul asupra nopţilor şi zilelor ei,

încet, minut cu minut, cu o asemenea dexteritate, încît ea nu şi-ar da seama cum de a fost astfel condusă pînă cînd va fi prea tîrziu pentru ea ca să mai încerce să se opună. Vicontesa Bruno de Saint-Fraycourt de Lancel nu va avea niciodată libertatea de a sta într-un salon şi de a chicoti ca o şcolăriţă. Ea va învăţa să se poarte după dorinţa lui şi nu va risca să facă ceva cu care el să nu fie de acord.

– Mai vrei cafea, Bruno? îl întrebă Marie de La Rochefoucauld, făcîndu-l să tresară. Fusese aşa de pierdut în gînduri, încît nu observase cînd ea se ridicase şi venise spre el. Lumina dezvălui petele verzui din ochii lui căprui în vreme ce o privea.

– Nu, mulţumesc, Marie. Îmi place cum îţi stă cu părul împletit în jurul capului. Te face să pari de cincisprezece ani.

– Mie mi se pare că arăt cam sobru. Nu încerca să mă necăjeşti, spuse ea pe un ton autoritar, calm, sigur şi totuşi atît de fermecător, încît el îşi simţi inima palpitînd, privind-o, dar puterea lui de stăpînire şi manierele dobîndite îl ajutară să nu se trădeze.

– Mulţumesc pentru Alice, continuă ea, este cel mai frumos cadou pe care l-am primit... cum de-ai reuşit s-o găseşti?

– Este secretul meu.

– Te rog, Bruno, spune-mi. Nu este genul de carte pe care s-o găseşti în orice librărie. Şi nu pot să sufăr secretele. Tu nu?

– Se pare că tu şi acest profesor al tău aveţi anumite secrete, ştiute numai de voi doi, spuse Bruno calm şi făcu un gest vag în direcţia blondului academic.

– Joe? Nu e amuzant? Îl ador. De fapt, toată lumea

îl adoră. Iar soția lui, Ellen este ființa cea mai încîntătoare pe care am întîlnit-o pînă acum – ai avut ocazia să vorbești cu ea? Nu? Ce păcat! – sînt căsătoriți numai de un an de zile – ea tocmai mi-a spus că așteaptă un copil – e minunat să vezi doi oameni așa de fericiți. Poate...

– Poate ce?

– Joe și Ellen dau o petrecere pentru un grup de studenți, săptămîna viitoare. Ți-ar plăcea să vii cu mine? Te previn că toți ceilalți invitați sînt de la Secția de Artă Orientală, dar cred că o să-ți placă și... sînt sigură că și ei te vor place pe tine.

– Ce te face să crezi? întrebă Bruno. Eu nu le împărtășesc interesele profesionale.

– Bruno, uneori ești așa de... de mărginit! Te vor place pentru felul tău de a fi și... Ea ezită și lui Bruno i se păru că vorbele care-i veniseră în minte i se păruseră potrivite pentru a fi rostite.

– Și, încercă el, și ce?

– Pentru Dumnezeu, Bruno, ei... au auzit de tine, spuse Marie înroșindu-se. Bănuiesc că sînt curioși. Unii dintre ei nici nu mă cred că exiști, au impresia că ești invenția mea.

– Deci vorbești despre mine cu colegii tăi?

Marie își ridică încet capul pentru a-i întîlni privirea, cu ochi sinceri, direcți, din care expresia de încredere în sine fusese spulberată de sinceritate. Îi răspunse serios și cu mult patos, într-un fel cum n-o mai văzuse niciodată:

– Nu mă pot abține, Bruno. Cum aș putea să te țin numai pentru mine și să nu povestesc despre tine?

– Eşti şoferul cel mai uimitor de corect pe care l-am întîlnit vreodată, îi spuse Freddy lui David, care conducea Cadillac-ul albastru de-a lungul bulevardului Sunset aproape pustiu, unde liniile desenate păreau a fi special trasate spre a tenta şoferii să danseze în jurul lor. Ai depăşit vreodată limita de viteză?

– Probabil că atunci cînd eram la colegiu. Dar nu în mod intenţionat, draga mea. Cînd vezi atîţia accidentaţi în camera de urgenţă, îţi pierzi interesul pentru depăşirile de viteză sau nerespectarea regulilor de circulaţie.

– Sînt sigură de asta, aprobă Freddy. Cînd mersese pentru prima oară în maşină cu David, la restaurantul lui Jack de pe plajă, cu două luni în urmă, ea îşi imaginase că este atît de precaut în conducere din cauza fricii ei de a ieşi în lume. Bănuise că el avea o grijă deosebită pentru ea, ştiind că se simţea ameninţată şi speriată de contactul brusc cu lumea din afară după ce stătuse atîtea luni între zidurile protectoare. Se gîndise că el se străduieşte să nu depăşească limita de viteză cu maşina aceea puternică, pe care nici un alt cunoscut de al ei din California nu ar fi ţinut-o în frîu. Acum, după două luni în timpul cărora ea se văzuse cu David cel puţin de trei ori pe săptămînă, ea înţelese că grija cu care conducea maşina era o altă faţetă reprezentativă a caracterului său.

Freddy zîmbi cu indulgenţă. Ce bărbat nemaipomenit de organizat era! Oare îşi închipuise vreodată o femeie că un medic care lucra cu o asemenea îndrăzneală cu sistemul nervos al omului era genul bucătarului gurmand care respecta cele mai complicate reţete, literă cu literă, neabătîndu-se niciodată de la ele, nici cu cea mai mică măsură? Care din pacienţii lui, se întreba

ea, şi-ar fi închipuit că acest medic, care-i vindeca după propria lui metodă, inovatoare şi ingenioasă, îşi aranja acasă cărţile în bibliotecă nu numai după autori, dar şi după titluri, în ordine alfabetică, ca-ntr-un dicţionar, şi niciodată, dar niciodată nu lăsa o carte deschisă cu faţa în jos pentru că "se strica cotorul"? Dacă auzea pe cineva într-o librărie cum deschide o carte nouă pînă îi pîrîie cotorul, David trebuia oprit să-şi exprime protestele cu voce tare. Era adorabil şi aducea cu un băieţel cînd se enerva!

Iar în ceea ce priveşte discurile lui... El o învăţase pe Freddy cum să le ţină întotdeauna numai de margine, cu palma, astfel încît să nu rămînă nici o amprentă pe suprafaţa neagră şi crestată; îi explicase de ce trebuia să le repună în hîrtia protectoare înainte de a le introduce în coperta albumului, după ce fuseseră în prealabil bine şterse cu o cîrpă specială care îndepărta şi cel mai fin fir de praf. Singura lor problemă unde nu cădeau de acord era dacă un disc trebuia lăsat să meargă pînă se termină sau nu. Uneori Freddy voia să oprească muzica la mijlocul discului, dintr-un motiv sau altul, dar David insista să aştepte pînă cînd braţul pick-up-ului său Magnavox se ridica automat.

– Este absolut imposibil să-ţi dai seama dacă ai zgîriat sau nu discul ridicînd braţul pick-up-ului cu mîna, îi explica el şi ea recunoscuse că are absolută dreptate. Se înspăimînta la amintirea zilelor în care ea şi Jane obişnuiau să schimbe repede discurile, în mijlocul melodiei, la micul lor pick-up mecanic, umblînd cu discurile de parcă erau nişte jucării.

David o învăţase multe lucruri, se gîndea Freddy. Opri Cadillac-ul cu mult înainte de a ajunge la stopul roşu, atît de uşor că aproape nici nu simţi. Ea avusese

dintotdeauna un colţ de dezordine în dormitorul ei, numit "cuibul şobolanilor" unde arunca reviste, pulovere, scrisori, articole din ziar pe care le rupsese, note de plată pe care nu era pregătită să le onoreze, pantofi cu tocuri stricate şi fotografii pe care avea de gînd să le pună în album într-o zi, toate amestecate într-o harababură îngrozitoare, dar care în mod surprinzător era deosebit de eficientă şi informativă cînd era cazul. De cîte ori Freddy nu găsea ceva la locul lui, se uita în "cuibul şobolanilor" şi acolo era. Dar cînd începuse se petreacă mai mult timp departe de "cuibul şobolanilor", în dormitorul lui David, el fusese foarte ferm.

– Este un obicei prost, destul de minor, îi spusese el. Îţi va fi foarte uşor să pui lucrurile la locul lor sau să le agăţi pe umeraş, imediat ce nu mai ai nevoie de ele. Ştiu că este plictisitor. Ştiu că sînt un monstru în privinţa curăţeniei şi ordinii – într-o cameră chirurgicală trebuie să ştii exact unde este fiecare lucru în fiecare secundă. Ea îi dădea perfectă dreptate şi, în plus, se dovedise că nu era chiar aşa de complicat să-şi ţină lucrurile în ordine, odată ce-şi reamintea de această obligaţie. Acasă tot mai avea "cuibul şobolanilor", dar se simţea vinovată de cîte ori scotocea prin el. Se decise să elimine cît mai curînd acest obicei prost.

De fapt, dacă aveau de gînd să se căsătorească, se gîndi ea, încreţindu-şi nasul a uimire, ar fi fost mai bine să înceapă imediat să o educe şi pe Annie, care moştenise de la ea obiceiul de a-şi ţine un "cuib al şobolanilor" Să fi fost o trăsătură genetică?

Imediat ce ieşise din spital, Freddy înţelese că nici nu se punea problema ca Annie să urmeze un an de şcoală

în Anglia. Îi simțea prea mult lipsa. Fata ei se întorsese acasă înainte de începerea anului școlar, deși nu era prea ușor să întreții o relație amoroasă sub observația strictă a unei fete de nouă ani care se aștepta să ia micul dejun cu ea în fiecare dimineață. Ea și David nu-și petreceau toată noaptea împreună; nu li se întîmplase să se trezească în același pat de cînd se întîlneau, deoarece el trebuia s-o conducă acasă la o oră rezonabilă seara, mai ales că trebuia să fie la Cedars foarte devreme dimineața.

Era cel mai curtenitor amant pe care și-l putea dori orice femeie, se gîndi ea fericită, privindu-i profilul concentrat asupra drumului. Era tandru, afectuos, blînd, atent să satisfacă plăcerea ei, ca și pe a lui... sau poate că era și mai atent cu ea? Ea nu mai avusese decît doi iubiți cu care-l putea compara pe David, dar nu-și amintea dacă Tony sau Mac au fost la fel de atenți cu ea, cum era el în privința asta. Oare David avea o sensibilitate unică în privința femeilor sau era din cauza cunoștințelor lui medicale? Nu cumva era dezgustător din partea ei să gîndească așa, cînd întotdeauna se simțea atît de satisfăcută după ce făceau dragoste?

Oare David nu va trage niciodată de ea ca să-i rupă hainele, într-o stare de excitație nebună, fără să aștepte momentul potrivit și consumînd rapid actul sexual, genul de amor care își dezvăluie toate secretele în prima noapte ori așa ceva nu semăna cu el? Probabil că se va purta așa odată ce perioada de curtare va lua sfîrșit, dacă se vor căsători – sau era numai o chestiune de timp?

David se ținuse de cuvînt. Nu mai rostise nici măcar un cuvînt despre căsătorie. Nu făcuse absolut deloc presiuni asupra ei pentru a o determina să ia o decizie.

Atunci de ce se simțea de parcă existau niște forțe invizibile care îi dădeau ghes să spună da acestui bărbat atît de potrivit pentru ea, care o îngrijea minunat și care-și dovedea dragostea într-o mulțime de feluri? Freddy se gîndi că probabil era prea evident că el reprezenta genul de bărbat cu care orice femeie ar fi fost nebună să nu se mărite.

Numai cina din seara asta era cauza nervozității ei. Cina cu mama lui David. Era o invitație pe care reușise s-o refuze deja de două ori, pînă cînd fusese obligată s-o accepte. Dar Freddy se liniști spunîndu-și că o cină luată cu mama iubitului nu înseamnă un anunț oficial de căsătorie. Trebuia să ia ca pe un compliment această invitație. Nimic mai mult. Nu însemna nici o obligație. La urma urmei, el nu o invitase să-i cunoască surorile, deși își imagina că din pricină că avea surori era așa de bun cu Annie.

El o asigurase că în acea seară va fi o cină simplă, nimic ieșit din comun, pur și simplu obișnuita cină pe care o lua în fiecare săptămînă cu mama lui, de ani de zile.

– Eu sînt acel tip demodat de fiu bun, îi spuse David, luîndu-se singur peste picior. Nu e vina mea că ea este o mamă bună, nu-i așa?

Freddy își reaminti că și ea avea o mamă bună, după cum bine știa și el, și dacă Eve n-ar fi locuit la șase mii de mile depărtare, ea și mama ei ar fi fost la fel de apropiate cum era acum Delphine cu Eve.

Susan Grunwald Weitz, văduvă de trei ani, locuia pe una din străzile liniștite și pline de verdeață din selectul cartier Bel Air, care nu se afla foarte departe de casa din Brentwood. Dădu colțul bulevardului Sunset și în curînd se

găsiră la reşedinţa frumos proporţionată, albă, în stilul elegant din Virginia, şi bine ascunsă în spatele porţilor înalte.

– Hmm, observă Freddy impresionată şi mai degrabă surprinsă. Casa lui David era corespunzătoare statutului său de burlac. Credeam că tatăl tău a fost şi el medic.

– Îi plăcea foarte mult să se ocupe cu investiţiile – în petrol şi proprietăţi imobiliare. A reuşit să-şi combine toate interesele.

– Ce grădini frumoase, spuse Freddy, rămînînd puţin în urmă, simţindu-se cam neliniştită de întîlnirea cu mama lui David, indiferent cît de bună era.

– Este ocupaţia preferată a mamei. Haide, draga mea, îţi promit că n-o să te mănînce. O salută pe fata care le deschise şi care-i conduse în sufragerie. Freddy observă în grabă mulţimea tablourilor şi sculpturilor, a vaselor cu flori aşezate peste tot. Dar cînd ajunseră în sufragerie, se trezi în faţa mai multor persoane, nu doar a bunei mame pentru care se pregătise.

Susan Weitz care era aproape la fel de înaltă ca şi fiul ei, se ridică s-o salute calmă şi prietenoasă. Nu avea nici măcar o şuviţă de păr cărunt în părul moale de un blond cenuşiu, perlele ei erau cele mai frumoase din cîte văzuse Freddy pînă atunci, iar rochia albastră – mai simplă şi mai scumpă decît orice rochie pe care Freddy, acum, cînd se pricepea să facă distincţia dintr-o privire, o văzuse la vreo altă femeie din Los Angeles. Primul ei gînd a fost că rochia era probabil croită la Paris. Iar al doilea, că Susan Weitz trebuie să fi fost a doua soţie a doctorului, pentru că sigur nu arăta suficient de în vîrstă pentru a fi mama lui

David.

Oricum, pe cînd făcea cunoştinţă cu celelalte persoane din încăpere, Freddy trebui să admită că cele trei surori măritate ale lui David, în jur de treizeci de ani fiecare, purtau trăsături caracteristice familiei, ca şi Susan Weitz şi David. Cu cei trei soţi, alcătuiau cu toţii un grup de oameni foarte înalţi, drepţi, atractivi şi cordiali, totuşi fără a depăşi măsura cordialităţii. Nu păreau s-o privească pe Freddy în vreun fel ascuns sau cu o anumită semnificaţie. Ea încerca să zîmbească, gîndindu-se că el îi spusese că va fi "doar o masă liniştită în familie". Pentru Dumnezeu, se simţea dominată de absolut fiecare persoană de-acolo.

– Mamă, nu mi-ai spus că vin şi fetele, protestă David surprins.

– Ei bine, dragul meu, surorile tale erau libere şi voiau neapărat să vină – ştii că nu le pot rezista.

– Ţi-am povestit despre surioarele mele, nu? murmură către Freddy. Îmi pare rău pentru asta.

– Se pare că au mai crescut de cînd mi-ai povestit despre ele.

– Ei bine, eu sînt cel mai mare din familie. Mama m-a avut la optsprezece ani. Pentru mine, ele vor rămîne mereu nişte fetiţe, spuse el întinzîndu-i un pahar cu băutură.

Familia Weitz, cum îi numea Freddy în gînd, întrucît nu reţinuse numele de familie al nici uneia dintre surori, purta o conversaţie uşoară în care o incluseseră în chip firesc şi pe Freddy, aşa că în curînd se simţi şi ea mai în apele ei. Oricum, atunci cînd stăteau jos păreau mai scunzi.

După cina veselă şi animată, se întoarseră toţi în living, unde Freddy fu abordată de Barbara, cea mai mică din familie.

– Ai numai o soră, nu-i aşa? o întrebă Barbara cu un zîmbet cald.

– Da, şi locuieşte foarte departe, spuse Freddy cu regret. Tabloul acestei familii numeroase şi unite o făcu să se simtă singură.

– Am văzut multe din filmele ei. Este de-a dreptul divină. David mi-a spus că fiica ta Annie seamănă destul de bine cu ea.

– Da, este surprinzător acest lucru. Dar se deosebesc în multe privinţe. Nu cred că Annie se va face vreodată actriţă.

– David zice că Annie încă mai vrea să devină pilot. Eşti bucuroasă de acest lucru? Dacă aş fi mama ei, n-aş fi prea încîntată de idee, mai ales acum, cînd tu te-ai retras definitiv. Pare o viaţă foarte dificilă pentru o fetiţă, nu prea... ei bine, feminină, dacă înţelegi la ce mă refer. Dar bănuiesc că o poţi face să se răzgîndească. David speră că vei reuşi, dar probabil că ţi-a spus nu-i aşa? Îndreapt-o spre altceva, de exemplu – spre golf. Sau tenis. Acestea sînt nişte sporturi foarte utile. Nu ceva ce eşti nevoit să faci singur, aşa, ca zborul. Eu însămi sînt o jucătoare pasionată de golf. Tu joci golf, Freddy? Nu? Ce păcat! Ei bine, dacă te hotărăşti să înveţi, te pot duce la cel mai bun antrenor de golf din oraş. Cu coordonarea de care dispui, sau cum se numeşte acest lucru la un pilot, vei avea o ţinută absolut naturală! Am o idee – ce-ar fi să luăm prînzul la club şi apoi să-ţi fac cunoştinţă cu el? Poate o să vrei să-ţi fixezi nişte lecţii. Oricum, te sun peste cîteva zile.

– Ar fi minunat, spuse Freddy, schițînd un zîmbet.

Ea nu zbura *deocamdată* din motive pe care nu le analizase prea serios, dar asta nu însemna că a renunțat definitiv. Și ce-o făcea pe Barbara să creadă că poți convinge pe cineva să renunțe la zbor dacă el vroia cu tot dinadinsul să zboare? În cazul ei, au avut vreodată vreun efect argumentele convingătoare, logice, spuse pe un ton blînd sau autoritar? Cînd simți chemarea de a zbura în înaltul cerului și de a stăpîni orizontul, o mamă nu poate face nimic. Și nici nu trebuie. Dar Barbara era inimoasă și avea intenții bune.

– Dă-te mai încolo, Barbara, spuse Dianne, o altă soră, care, fără prea multă ceremonie, îi luă locul Barbarei.

– Ți-a povestit despre antrenorul ei de golf? Nu-i da nici o atenție. Exagerează. De trei ani este campioana clubului, draga mea. Cred că sînt îngrozitor de plictisitoare toate acele discuții despre golf. Dar eu oricum n-am timp de golf, cu cinci copii și altul pe drum. Oh, știu că nu se vede încă, dar de-abia din lunea a șasea devine vizibil... În privința asta sînt norocoasă. Am înțeles că ai numai un copil, nu? Păcat. Mare păcat.

– Annie s-a născut în timpul războiului. Eu aveam o slujbă pe atunci... își auzi Freddy vocea, încercînd să explice.

– Ghinion! Dar ești tînără. Ai numai treizeci și unu de ani, după cum ne-a spus David. Ai timp să mai faci o mulțime de copii dacă vrei. Nu-i așa? Cerule, sună a muncă serioasă, nu? Ar trebui să te uiți în oglindă! Ce naiba, Freddy, pur și simplu am glumit. Dar bineînțeles că și David este mort după copii. Prima lui căsătorie – ei bine, n-au stat suficient timp împreună pentru a avea copii – sînt

sigură că ţi-a povestit. Şi am auzit că nu mai lucrezi. Am nişte prietene cu copii care continuă să se agaţe de carierele lor, dar le plîng de milă... sînt permanent hărţuite în toate direcţiile, niciodată nu pot acorda suficient timp carierei sau copiilor, indiferent cît de mult s-ar strădui. Bineînţeles, majoritatea oamenilor vor să lucreze, le respect dorinţa, dar nu pot să nu mă gîndesc că au luat o decizie greşită pe care o vor regreta mai tîrziu. Care-i părerea ta?

– Nu m-am gîndit prea mult la acest lucru, răspunse Freddy. Annie a fost crescută de o mamă care a avut o slujbă şi nu văd să fi suferit din cauza asta. Cel puţin nu pînă acum.

– Oh, nu, desigur că nu! ţipă Dianne. În fond, era în vremea războiului şi aşa mai departe. Apoi te-ai apucat de propriile tale afaceri. N-ai putut să te abţii. Dar acum trebuie să fii foarte încîntată că ai rămas acasă cu ea. Iar cînd va ajunge la vîrsta adolescenţei, va avea cu adevărat nevoie de suportul tău. De fapt, copiii au întotdeauna nevoie de mama lor, indiferent cît sînt de mari. Nu-i aşa că e minunat să fii gravidă? Eu sînt întotdeauna fericită – de ce oare? Probabil că este vreo reminiscenţă primitivă, atavică? Acum că nu mai lucrezi, sper că eşti liberă să luăm prînzul împreună. Te voi suna săptămîna viitoare şi vom fixa o întîlnire. Mi-ar face o mare plăcere să vii la prînz la mine acasă şi să-mi vezi copiii.

Cine dracu îi băgase în cap Diannei că ea nu mai are de gînd să se întoarcă la lucru?! se mira Freddy, încercînd să-i întoarcă privirea caldă şi prietenoasă. Nu luase o hotărîre definitivă în legătură cu compania "Vulturii". Într-un moment de slăbiciune, îi spusese lui

Swede că nu se mai întoarce la birou şi pînă acum se ţinuse de cuvînt, dar încă nu se hotărîse de-a binelea. "Vulturii" era totuşi... creaţia ei. Oh, ce naiba, Dianne era pur şi simplu o exaltată. Trebuie să fie o mamă minunată. Şi are intenţii bune.

– Am venit să te salvez, îi spuse Bob, unul din cumnaţii Diannei. O ridică pe Dianne în picioare şi se aşeză el în locul ei. A început cumva să-ţi povestească despre fericirea pe care o simţi în timpul travaliului de la naştere sau despre extazul din timpul contracţiilor? Nu? Eşti norocoasă. O plesni uşor cu palma pe Dianne şi o trimise la plimbare. Se întoarse spre Freddy.

– Eu sînt soţul lui Elaine – sora mijlocie – şi ea m-a trimis la tine cînd te-a văzut prinsă în pînza maternă a Diannei. Ştiu că şi tu ai impresia că familia asta te copleşeşte – am avut şi eu aceeaşi senzaţie cînd am fost prezentat pentru prima oară familiei Weitz. Nu puteam să-i deosebesc... şi felul cum îl idolatrizează pe David! Să nu mă înţelegi greşit! Şi eu îl consider un tip nemaipomenit, dar nu este Atotputernicul. Te rog să nu le spui asta surorilor sau mamei lui! Şi, în plus, e bine să ştii că nu trebuie să-ţi baţi capul cu opiniile sau preocupările fetelor dacă tu nu vrei. Ia-ne pe noi de exemplu – Elaine şi cu mine nu avem decît doi copii şi nu intenţionăm să mai facem, nu jucăm golf sau tenis – practicăm doar puţin înotul, ca să ne menţinem în formă. Sîntem cei mai moderaţi din această familie. Ne place muzica de cameră, dar nu încercăm s-o băgăm oamenilor pe gît. Dacă ţie îţi place opera, cu atît mai bine, spunem noi. Dacă îţi plac concertele, înseamnă că preferi simfoniile. Dacă te pasionează baletul, foarte bine, şi dacă urăşti baletul, există

multe asemenea alte domenii în care să-ți folosești priceperea – muzeele, UCLA, spitalele – indiferent ce te pasionează. Principalul este să participi la un proiect în beneficiul comunității, nu crezi la fel, Freddy? Partea bună a faptului că ai destul timp liber la dispoziție și destui bani este că te poți implica în acțiunile comunității. Să dai, nu numai să iei.

– Sînt de acord, spuse Freddy, clipind rapid în fața acestui bărbat dinamic. Ai absolută dreptate.

– Elaine și cu mine avem sentimentul că așa vei face, spuse Bob cu satisfacție. Sperăm că tu și David să puteți veni la cină la noi săptămîna viitoare. O să avem un grup de invitați foarte interesanți – unii sînt pasionați de muzică, alții de artă – cu toții așteaptă cu nerăbdare să te cunoască. Elaine îți va telefona mîine și-ți va explica mai detaliat. Vei fi atrasă în ceva fascinant, înainte de a-ți da seama. Și adu-ți aminte ce ți-am spus despre familia Weitz. Chiar dacă luați la un loc semănăm foarte bine, sîntem oameni diferiți.

Oh, nu! se gîndi Freddy cînd locul lui Bob fu luat de Jimmy, un alt cumnat. Ea se gîndi că se asemănau toți foarte bine; erau buni, inimoși, devotați unul altuia, fericiți, productivi, ospitalieri, siguri pe ei și pe ce vor de la viață. Erau de invidiat, o familie ca o fortăreață.

– Jimmy, toată lumea a avut ocazia să stea de vorbă cu Freddy, cu excepția mea, spuse mama lui David și el se ridică la apropierea ei. Și nu a venit să vă viziteze pe voi, ci pe mine, n-ar fi trebuit să vă las să vă autoinvitați la cina de astă-seară.

Jimmy se retrase și Susan Weitz se întoarse și o privi deschis, admirativ pe Freddy, cu ochii ei de culoarea

alunei.

– Se poartă toți ca niște copii în fața unei noi jucării, spuse ea. Sînt surprinsă că încă nu au sărit toți pe tine, să te pisălogească cu vrute și nevrute și să te lingă ca niște cățeluși pe obrazul tău frumos. Dar sînt așa de încîntați că îl văd pe David fericit, încît nu-i poți acuza de intenții rele.

– Se pare că în ochii surorilor lui David, soarele răsare și apune o dată cu el, se aventură Freddy.

– Pînă la un punct, pe care chiar și eu l-am observat, aprobă mama lui David rîzînd. Soțul meu obișnuia să-mi spună că sînt o ofensă la adresa fetelor. Dar cînd ai numai un băiat și trei fete, este cam greu să fii imparțial. Mai ales cînd ai un băiat ca David.

– Da, o aprobă Freddy. Mai ales în cazul lui David.

– De ani de zile mă tot întrebam cînd se va îndrăgosti din nou. Obișnuia să spună că este mult prea ocupat – ce prostie! Știam că atunci cînd va apărea fata potrivită, își va face timp pentru ea. Niciodată nu am crezut că va rămîne un burlac convins. Ei bine! Nu vreau să te fac să roșești mai mult decît ai roșit deja. Dar vei veni din nou săptămîna viitoare, nu-i așa, Freddy? Îți promit că fetele nu vor mai fi aici. Vom fi numai noi trei, așa că vom avea ocazia să ne cunoaștem mai bine. Promite-mi că ai să vii!

– Voi încerca, răspunse Freddy. Aveți niște tablouri minunate, doamnă Weitz, spuse ea, uitîndu-se în jurul camerei.

– Mulțumesc, Freddy. Eu și cu soțul meu am început să colecționăm obiecte de artă mai demult. După ce a murit el, eu am continuat să colecționez – așa că am tot timpul o ocupație.

Freddy ridică vasul de argint de pe micuța masă de lîngă ea și-l duse la nas, mirosindu-l.

– Dumneavoastră ați preparat-o? întrebă ea.

– De ce, Freddy! exclamă Susan Weitz plină de încîntare. Cum de ai știut? Am rețeta mea proprie, foarte, foarte specială pentru amestecul de aromate. De fapt, este rețeta secretă pe care am moștenit-o de la mama. Dar majoritatea oamenilor nu-și dau seama. Ei cred că am cumpărat-o. Și nici una din fete nu are răbdarea s-o prepare. Dacă îți place, voi fi încîntată să-ți arăt cum se face. Durează mult timp, dar merită.

– Oh, da, spuse Freddy. Îmi dau seama.

Via din care se face șampania dormea în timpul iernii și nu se trezește decît tîrziu în februarie, cînd începe să-i curgă sevă de culoare albă din vechile răni, rănile cauzate de tăierea din martie precedent. Lacrimile viei sînt ca un semnal de trompetă pentru locuitorii din Champagne, căci ele vestesc începutul perioadei de creștere. Ridicarea irezistibilă a sevei pure și subțiri determină răspîndirea mugurilor pe ramurile golașe ale viei. Pe la sfîrșitul lui martie, toți mugurii care se vor transforma în ciorchini de struguri sînt deschiși. În perioada dintre înmugurire și coacere, care durează cam șase, șapte luni, nici unul dintre cultivatorii de viță de vie, de la țăranul care are cîteva hectare pînă la proprietarii suprafețelor întinse cu viță nobilă de mare marcă, cum era Paul de Lancel, nu poate sta liniștit, fiind tot timpul terorizat de amenințarea diverselor dezastre naturale care îi pot distruge recolta.

Pe la sfîrșitul lui octombrie 1951, Paul și Eve de

Lancel putuseră în sfîrşit să se liniştească. Paul îşi petrecuse vara supraveghind cu multă grijă domeniile Lancel, iar Eve condusese treburile castelului, ocupîndu-se de musafirii care soseau şi plecau, la fel de regulat şi neobosit ca fluxul şi refluxul.

Perioada recoltei se terminase peste tot în Champagne; armata celor zece mii de culegători de struguri, sezonierii, majoritatea mineri şi muncitori din fabrici din alte părţi ale Franţei, unii dintre ei ţigani sau agricultori ocazionali, plecaseră în sfîrşit, extenuaţi şi satisfăcuţi după zece zile de muncă, în timpul cărora dormiseră în căminele pe care marii proprietari de viţă de vie le construiseră acolo. Ei mîncaseră cele cinci mese copioase pregătite special pentru ei în fiecare zi şi băuseră vinul roşu care stătea la dispoziţia lor oricînd li se făcea sete. Cîntaseră şi dansaseră în fiecare seară şi se duseseră la multe tîrguri atrăgătoare din împrejurimi. Cînd nu mîncau, dormeau, beau sau se distrau, robuştii culegători, cu spinări puternice, munceau fără întrerupere din zori pînă la asfinţitul soarelui, aplecaţi în poziţii incomode, dureroase, îngenuncheaţi, ghemuiţi la pămînt, uneori chiar întinşi pe pămînt pentru a culege ciorchinii delicaţi din rîndul cel mai de jos, fiind tot timpul foarte atenţi să nu rupă coaja nici unui mic strugure, ceea ce ar fi provocat o fermentaţie prematură.

– Mă simt ca o şcolăriţă care şi-a terminat toate examenele şi nu mai are nici o grijă pentru aproximativ cinci luni, îi spuse Eve lui Paul la micul dejun. Este foarte ciudat... mă gîndesc că aş fi îngrozită dacă ar trebui să mă mai îngrijesc o săptămînă de meniu.

– Chiar arăți ca o școlăriță, dar una mai degrabă obosită. Ar trebui să dormi mai mult dimineața.Vreau să începi să te răsfeți un pic. Se întinse peste farfuria lui, îi apucă mîna și i-o sărută. Îi plăcea s-o privească pe Eve dimineața, înainte de a se machia și de a-și aranja părul. Lui Paul i se părea că la cincizeci și cinci de ani arăta cu cincisprezece ani mai tînără cînd nu era machiată și aranjată, gata să-și primească oaspeții.

– Problema este că, sculîndu-mă atît de devreme timp de atîtea luni, m-am obișnuit așa – nici măcar nu mai am nevoie de un ceas deșteptător. Iar în ceea ce privește răsfățul meu, să nu-ți faci griji, dragul meu. Am planuri pentru amîndoi. După ce vom petrece Ziua Recunoștinței cu Freddy în California și Crăciunul și Anul Nou cu Delphine și Armand în Barbados, ne vom întoarce la Paris ca să-mi pot comanda o nouă garderobă – am rezervat un apartament mare și scump la Ritz, pe partea pieței Vendôme, bineînțeles... teatre, muzee, restaurante... am de gînd să cheltuiesc tot profitul de pe anul acesta. Atîta timp cît n-o să-mi ceri să mai beau șampanie pînă-n primăvara viitoare, voi fi absolut fericită.

– Oamenii care apreciază într-adevăr șampania spun că momentul cel mai potrivit pentru a o bea este înainte de prînz – de preferat, la micul dejun cu ouă ochiuri.

– Sună ca un tratament după beție. Eve se înfioră cu delicatețe și-și turnă încă o ceașcă de ceai.

– Chiar așa și este, dar trebuie să-i adaugi niște bere neagră tare, amîndouă în cantități egale... sau cu o treime din cantitate suc de portocale, o treime coniac și două picături de Cointreau și lichior de rodii – sau cel puțin așa

am auzit eu.

– Hai să nu ne mai batem capul cu asta, sugeră Eve.

– De acord. Paul arăta ca un om perfect fericit. Stătea şi se uita spre orizontul îndepărtat, peste viile familiei Lancel.

– Nu este minunat că avem Valmontul? spuse Eve. Cînd scriitorul acela englez, ultimul musafir, a plecat ieri, îmi venea să-l sărut, atît eram de fericită că pleacă. Am aranjat ca toate camerele de oaspeţi să fie zugrăvite cît timp sîntem noi plecaţi şi am ales deja materialele pentru noile învelitori de pat şi pentru perdele. Păturile mai rezistă încă un an.

– Nu vrei să vii cu mine să călărim în dimineaţa asta? Este o vreme splendidă, spuse Paul.

– Nu, trebuie să mă duc în grădină să acopăr trandafirii cu gunoi. Am amînat prea mult timp.

– De ce nu poate să facă treaba asta unul din grădinari?

– Oricine poate s-o facă, chiar şi un copil. Dar prefer s-o fac eu însămi. De ce să le las grădinarilor toată plăcerea? întrebă Eve.

– Şi mama făcea întotdeauna ea acest lucru, îşi aminti Paul. Obişnuia să spună că dacă îşi acoperă tufele de trandafiri cum trebuie, astfel încît să fie bine hrăniţi, nu mai are de ce să-şi facă griji în privinţa lor, indiferent cît de grea ar fi iarna. Şi nu avea încredere în nimeni să-i lase pe mînă operaţiunea asta.

– Şi avea dreptate, ca întotdeauna – sau aproape întotdeauna. Mă duc să-mi pun hainele de grădinărit. Gata cu Balenciaga! Ura! Eve îl sărută pe creştet, unde părul lui

des încă era mai mult blond decît argintiu. Plimbare plăcută. Ne vedem la prînz, dragule.

Trei ore şi jumătate mai tîrziu, cînd o bună parte din trandafirii ei erau bine acoperiţi, Eve era în baie, încercînd să-şi curețe unghiile înainte de prînz. Brusc, îngrijitoarea casei bătu la uşă. Părea urgent.

– Doamnă! Doamnă! Veniţi repede la grajduri!

– Lucie? Ce s-a întîmplat? o întrebă Eve coborînd scările.

– Nu ştiu, doamnă. Băiatul de la grajduri mi-a spus să vă chem de urgenţă.

Eve alergă spre grajduri cît putu de repede. Se gîndi că probabil căzuse de pe cal. Chiar şi un călăreţ atît de bun cum era Paul o mai păţeşte din cînd în cînd.

În faţa uşilor deschise de la grajd, Paul stătea lungit cu capul sprijinit pe pătura de la cal, cu cinci sau şase oameni în jurul lui, toţi uitîndu-se cu priviri vinovate spre ea, de parcă n-ar fi îndrăznit să-l mute înainte de sosirea ei.

– Aţi telefonat după doctor?! ţipă ea, înainte de a fi suficient de aproape pentru a-şi da seama ce se întîmplase.

Bărbaţii, cu şepcile în mînă, stăteau nemişcaţi, cu privirile împietrite. Nici unul din ei nu-i răspunse la întrebare.

– Nu aveţi minte deloc! Fugiţi repede în casă! Daţi telefon!

Nu-i răspunse nimeni. Nu se mişcă nimeni.

– Paul? Paul? Eve îi luă capul în mîini. Se uită la cel mai bătrîn dintre grăjdari. Emile, pentru Dumnezeu, cum a căzut?

– Domnul Paul, doamnă... ei bine... a călărit, apoi s-a oprit şi mi-a spus că are o durere de cap. Mi-a spus că a

început să-l doară capul imediat ce a ieşit din pădure. Şi-a dus mîna la ceafă. I-a alunecat piciorul din scară, a rămas agăţat de frîiele calului, apoi, înainte de a-l putea eu ajuta... el... el a căzut de pe cal direct pe pămînt... aşa, înţelegeţi, aşa. L-am pus pe pătură.

– Oh, Dumnezeule, de ce l-ai mişcat? L-ai rănit!

– Nu, doamnă, nu l-aş fi mutat niciodată dacă n-aş fi ştiut... că era deja...

– Deja? Deja cum! Eşti nebun, Emile! Cheamă doctorul!

– L-aş fi chemat, doamnă, l-aş fi chemat, dar doctorul nu-l mai poate ajuta... a murit, doamnă.

– A murit?

– Da, scumpă doamnă. Ne-a părăsit.

Singura decizie pe care a fost Eve în stare s-o ia în orele de confuzie ce au urmat morţii lui Paul, ore în care era atît de uimită încît nici nu putea să-l plîngă, a fost ca înmormîntarea să nu aibă loc pînă nu vin toţi copiii ei la Valmont.

Delphine a venit repede cu maşina de la Paris, ajungînd în cîteva ore. A luat asupra sa sarcina de a le telefona lui Bruno şi Freddy. Eve era şocată, umbla fără ţintă, cu ochii uscaţi şi tăcută, dintr-o cameră în alta a castelului, studiind priveliştea de la fiecare fereastră, de parcă acum o vedea pentru prima oară, mîngîind lemnul sculptat cu degetele reci, examinînd modelele brodate pe perne, de parcă ar fi dezlegat un cod misterios şi ar fi găsit un indiciu care să-i explice ce se întîmplase cu ea.

Călătoria lui Freddy avea să fie lungă. Trebuia să zboare pe ruta TWA pentru New York, de la Los Angeles.

La New York putea să ia un avion Air France spre Paris, în direcția diametral opusă, care făcea escală la Gander și Shannon. La Paris o va aștepta Armand, care o va conduce pînă-n Champagne.

Swede Castelli o însoți pe Freddy pînă la aeroport. Cînd auzise vestea, Freddy își dăduse seama că în marea ei durere nu avea decît un singur prieten intim de familie la Los Angeles, și acesta era Swede... singurul constant într-o lume care se schimbase atît de repede în cei cincisprezece ani de cînd se cunoșteau.

– Ascultă, Freddy, încearcă să dormi puțin în avion. Pari frîntă, îi spuse el pe cînd se apropiau de poarta de la intrare.

Freddy se uită prin geam la avionul mare cu un motor în patru timpi. Lockheed Constellation, care aștepta pe pista de aterizare. Un cărucior cu bagaje fusese golit și bagajele introduse în cala avionului.

– Swede, este vreun bar pe aici? întrebă ea pe neașteptate.

– Întotdeauna se află un bar într-un aeroport. Vrei să mergem să-l găsim?

– Te rog.

Freddy și Swede băură cîte un scotch în liniște.

– Încă unul? întrebă Swede. Freddy dădu din cap în semn că da.

– De ce sînt băuturile de la bar așa de slabe? Probabil că pun apă în ele, se plînse ea, terminînd al doilea scotch.

– Cred că de la început sînt combinate cu apă și apoi le mai pun și cuburile de gheață. Lasă-mă să-ți mai comand unul. Apoi poți fi sigură că vei dormi în avion.

– Bine gîndit.

Swede n-o văzuse niciodată pe Freddy bînd trei pahare unul după altul, chiar şi într-un bar, şi niciodată înainte de ora unsprezece dimineaţa, cum făcea acum, dar presupuse că aşa putea face faţă emoţiilor.

Freddy bea tăcută şi sobră. Se gîndea că va fi o călătorie lungă şi epuizantă şi odată ce va ajunge la bordul avionului, avea de gînd să comande mai multă băutură şi mîncare decît avea nevoie, dar acum simţea o nevoie neobişnuită de whisky. Măcar dacă n-ar fi călătorit singură.

Dacă David ar fi fost în stare să-şi părăsească pacienţii, ar fi fost un companion de nădejde, dar ea îşi pierduse dreptul asupra lui din momentul în care-i spusese că nu se va mărita cu el, indiferent cît de mult timp de gîndire i-ar da. El presupuse că fusese influenţată în luarea acestei decizii de familia lui, care se aştepta ca cei doi să se integreze perfect în atmosfera vieţii lor organizate.

– Nu ştii că poţi face tot ce vrei? Nu ştii că întotdeauna i-am împiedicat cînd au vrut să te implice în felul lor de viaţă? o întrebase el îndurerat.

Dar Freddy trebuise să-i explice că nu aceasta era cauza. Ea ar fi putut face faţă membrilor familiei Weitz, chiar mai mulţi să fi fost, după experienţa pe care o avusese ca a şaisprezecea baroneasă Longbridge. Cînd înţelesese însă că viitorul ei era considerat ca un plan gata stabilit, ea realizase că nu-l iubeşte pe David cum ar trebui. *Aimer d'amour* "a iubi din dragoste", această expresie franţuzească nu se aplica în cazul ei. Şi totuşi Freddy îl iubea pe David şi îl va iubi întotdeauna. Îl iubea pentru că era un om bun, un medic grozav, un prieten afectuos – dar nu era o iubire romantică. El ar fi fost un soţ minunat – ştia

acest lucru – însă Freddy își spunea că nu e de-ajuns. Oricum, și-ar fi dorit să fie cu ea. Poate că el ar fi putut s-o facă să înțeleagă de ce tatăl ei, în perfectă sănătate, a murit de ceva numit anevrism cerebral, o boală pe care doctorul din Franța o explicase ca pe o pată pe creier care se putea declanșa oricînd, fără nici un simptom prealabil.

– Ar fi bine să ne întoarcem, spuse Swede. A început probabil să urce la bord.

Freddy se uită la ceas.

– De ce să ne grăbim? Mai avem zece minute, răspunse ea țîfnoasă. Ce-or să facă, pleacă fără mine?

– Cît timp a trecut de cînd n-ai mai zburat cu un avion de pasageri? întrebă el blînd.

– Ani de zile. Nici măcar nu-mi aduc aminte.

– Dacă au plănuit să-și respecte orarul, s-ar putea să te lase aici. Hai, micuță doamnă, este timpul să plecăm.

– Micuță doamnă?

– Pur și simplu mi-a scăpat, doamnă. Nu se va mai întîmpla.

– E în regulă. Nu mă supăr. Luă o alună de pe farfuria din fața ei și începu s-o mestece gînditoare.

– Freddy, te scoli odată? Hai, mișcă-te!

– Toate la vremea lor. Freddy își adună cu grijă haina și poșeta, verifică să vadă dacă are biletul de avion, de parcă nu mai verificase cu cinci minute înainte, și în sfîrșit îl urmă cu pași înceți. Swede se gîndi că arată ca un copil care merge la școală pentru prima oară.

Ei bine, n-o învinovățea. Chiar dacă ar fi zburat de plăcere și tot ar fi fost stresant, dar să te duci la înmormîntarea tatălui. Era o situație destul de dură. O îmbrățișă strîns în brațe la poartă și fu surprins cît de tare se

agăță de el. Swede îi dădu geanta de voiaj pe care i-o ținuse și o împinse mai departe de controlorul de bilete, spre pistă. Se îndreptă spre Lockheed. Arăta ca o biată creatură singură, părăsită, în bătaia vîntului, mișcîndu-se încet de parcă avea tot timpul din lume, cu toate că era ultimul pasager care urca la bord.

Freddy se așeză rigidă pe un loc de la geam, spre botul avionului, refuzînd să-i dea haina stewardesei. O pătrunsese un frig pînă la oase. De fapt, tremura deși își dădea seama că nu avea cum să fie așa de frig în avion. În jurul ei îi vedea pe ceilalți pasageri, majoritatea bărbați, cum își descheiau hainele, își lărgesc cravatele la gît și se așezau comod pe spate, așteptînd să pornească. Freddy descoperi că stătea pe două locuri. Căută în geantă după cartea pe care și-o luase de citit pe drumul ăsta fără sfîrșit. Își strînse mai tare centura de siguranță, deschise cartea la prima pagină și citi cîteva rînduri. N-aveau nici un sens. Le reciti din nou cu multă atenție. Nu era nimic în neregulă cu propozițiile sau cuvintele alea. Mintea ei nu le putea asimila și traduce într-un început de poveste.

Freddy închise ochii și ascultă cu atenție zgomotul produs de motoare. Se liniști spunîndu-și că nu părea să fie ceva în neregulă cu sunetul lor. Se întoarse și-și întinse gîtul, uitîndu-se pe fereastră. Aripa era mult prea în spatele ei pentru a putea vedea elicea. Încercă să se asigure că totul este în bună ordine, că mecanicii de întreținere lucraseră cu precizie și grijă și fără grabă, că nu neglijaseră anumite detalii, așa-numite nesemnificative. Trebuia să se convingă că pilotul și copilotul și inginerul de zbor erau toți oameni cu experiență, competenți, care-și cunoșteau meseria și și-o îndeplineau cum trebuie, oameni conștienți

că siguranța lor și a pasagerilor este în mîinile lor.

Freddy se gîndea că știa prea multe. Fără să-și dea seama, cartea îi căzu jos. Dacă n-ar fi fost conștientă de toate defecțiunile care pot surveni la un avion, nu și-ar fi făcut atîtea probleme. De aceea medicii nu trebuiau să-și opereze membrii din propria familie. De aceea avocații nu se reprezentau singuri la curtea de apel. Dumnezeule, avea nevoie să bea.

Deschise ochii și văzu că stewardesele erau la locurile lor. Avionul încă nu decolase, era la capătul pistei, în timp ce, în cabina pilotului, echipajul făcea ultimele verificări înainte de decolare. Îi urmărea cu gîndul pas cu pas. Cînd avionul începu să cîștige viteză pentru decolare, ea se gîndi că este prea devreme, mult prea devreme. Era sigură că verificarea nu durase cît trebuie, dar nu avea cui să spună acest lucru. Ar fi vrut să țipe în gura mare, să urle la uitucii de ofițeri de serviciu, la pasagerii care nu știau în ce pericol se află, să țipe pînă avea să oprească decolarea și să se ia de la capăt verificarea. Prea curînd! Dar ei decolaseră deja. Sub ei, pămîntul rămînea ușor în urmă. Călătoria începuse. Dar pentru ea unghiul de întoarcere era mult prea abrupt. Mult, mult prea abrupt și periculos. În acel unghi puteau să piardă din viteză în orice moment. Cowboy-ul ăla care conducea avionul știa oare acest lucru? Avionul se îndreptă și începu să urce. Cuprinsă de panică, se gîndi că se ridica mult prea repede, mult, mult prea repede. Ce dracu, nu-și dădeau seama că unghiul de atac era prea ridicat? Unde se grăbeau așa? Ce fel de oameni au pus ei la conducerea avionului? Probabil că erau niște puști, niște puști năbădăioși — auzise ea undeva că toți piloții mai

în vîrstă se retrăseseră — vreun puşti care nu fusese în război şi care nu luase destule ore de zbor ca să ştie ce face. Apăsă pe butonul de la scaunul ei, chemînd o stewardesă.

— Vrei să-mi aduci un scotch dublu, fără gheaţă, te rog?

— Bineînţeles, doamnă Longbridge. Pot să vă mai ofer şi altceva, reviste, ziare? Este o onoare pentru noi să vă avem la bord. În curînd vom servi prînzul. Vă voi aduce şi meniul odată cu băutura.

— Nu, mulţumesc, numai băutura. La dracu! Femeia asta ştie cine sînt, se gîndi Freddy, încercînd să-şi des- cleşteze degetele de pe braţele fotoliului. Pe sub bluză îşi simţea dîrele de transpiraţie, iar părul îi era ud la rădăcină. Dar tot simţea acea senzaţie de frig cînd se gîndea să-şi scoată haina. Inima îi bătea cu putere, nu putea să inspire adînc şi pentru prima oară în viaţă simţea că se sufocă. Se gîndi că nu avea aer deloc acolo. Asta era problema, nu putea respira. Avionul era complet izolat de lumea dinafară, cu excepţia curenţilor firavi de aer condiţionat pe care-i simţea de deasupra. Fir-ar să fie, nu era aer deloc! Nu era de mirare că nu putea să respire. Cum se aşteptau ei ca oamenii să reziste atîtea ore fără aer proaspăt? Doamne, cît ar fi vrut să dea un pumn în hublou şi să lase aerul curat să intre în avionul strîmt, hidos, mult prea mare pentru a fi pilotat şi mult prea mic pentru atîţia pasageri.

Avionul se mişca greoi pe cer, cele patru motoare ale sale făcînd un zgomot care ei i se părea foarte ciudat. Ceva se blocase undeva, într-unul din multiplele puncte vitale pe care le ştia şi le putea numi pe dinafară, pe fiecare

în parte. Se prinsese ceva undeva şi dacă nu era deblocat, ei erau pierduți.

Freddy sună din nou după stewardesă.

— Da, doamnă Longbridge?

— Trebuie să vorbesc cu căpitanul! Este urgent! Foarte urgent!

— Nu ştiu dacă poate veni chiar acum să vorbească cu dumneavoastră, dar mă duc să-l întreb.

Lui Freddy i se păru că trecuseră ani de cînd vorbise cu stewardesa. Stătea cu ochii închişi şi asculta motoarele. Era ceva acolo — un zgomot, ca un gîfîit pe care orice pilot l-ar fi depistat, cu excepția unuia care nu ştia să asculte.

— Doamnă Longbridge?

Freddy se uită în jos la perechea de pantofi negri bine lustruiți şi la pantalonii albaştri de uniformă.

— Dumneavoastră sînteți căpitanul?

— Da, doamnă. Care pare a fi problema?

— Ceva nu este în regulă la unul din motoare. Nu auziți?

— Nu, doamnă Longbridge. Toate funcționează perfect. Tocmai am verificat.

Uitîndu-se la el, Freddy se întreba furioasă dacă era surd sau prost. Era un pilot de vîrstă mijlocie, fără îndoială foarte competent, un as al cerului. Nu avea nevoie de mai mult de o privire ca să-şi dea seama de acest lucru. Ar fi recunoscut un om ca el oriunde.

— Mă scuzați, căpitane, cred că am început să aud lucruri ciudate. Se căzni să zîmbească. El nu trebuia să ghicească. Nu. Era mult prea ruşinos.

— Nici o problemă, doamnă Longbridge. Vom fi încîntați dacă ne veți vizita în cabină, după ce veți lua prînzul, bineînțeles. Dacă vă place, desigur.

— Mulțumesc, căpitane. Probabil că voi adormi.

— Oricînd. Invitația rămîne valabilă. Anunțați-o pe stewardesă dacă vă răzgîndiți.

Cînd termină de mîncat, Freddy dădu la o parte tava cu mîncare și ceru o pătură, o pernă și încă un pahar de băutură. Se autosugestionă, spunîndu-și că trebuie să se relaxeze, să-și gonească spaima din suflet, să se îndepărteze de coșmarul provocat de panică. Dar își dădu seama că e mai rău cînd închidea ochii. Cînd stătea cu ochii deschiși, îi putea vedea pe oamenii din jur cum mănîncă cu multă poftă și atîta timp cît ei mîncau nu era posibil ca avionul să se prăbușească.

Freddy respiră greu, terorizată. Avionul intră pe neașteptate într-un nor. "Pericol! Aici erau în pericol!"

Brusc, pe cînd avionul se scufunda și mai mult în masa albă, amintirea celor întîmplate înainte de accidentul ei îi reveni în minte. Ea își verificase altimetrul și-și dăduse seama că are suficientă înălțime pentru a ateriza pe Catalina. Dar nu comunicase cu turnul de control din apropiere, să verifice dacă presiunea barometrică se schimbase de cînd plecase ea din Burbank. Orice pilot, și un novice ar fi făcut această verificare, lăsînd un interval de timp necesar schimbărilor de altitudine produse în timpul zborului. Orice pilot, absolut orice pilot din lume, cu excepția unuia atît de furios, nervos, sătul de lume și atît de sigur pe el încît uitase să-și ia cea mai elementară măsură de precauție. Dacă ea putuse să uite un asemenea lucru, la fel se putea întîmpla și

cu acest căpitan cu care tocmai vorbise şi cu orice pilot cu experienţă din lume, într-o zi nefastă şi aflîndu-se într-o stare de dispoziţie proastă. Nicăieri nu exista siguranţă! Nu trebuia să ţipe!

CAPITOLUL 25

După înmormîntarea lui Paul de Lancel, sutele de oameni care urmaseră pe jos coşciugul pînă la biserica din sat s-au întors la Valmont ca să-şi prezinte condoleanţele văduvei şi copiilor lui. Pe la mijlocul după-amiezei, ultimii oameni plecară în sfîrşit, şi Eve împreună cu fetele ei, extenuate de obligaţia de a răspunde la atîtea cuvinte triste şi feţe îndurerate, simţeau nevoia să fie împreună.

Bruno fusese alături de ele de-a lungul întregii zile grele, cu privirea coborîtă şi cu o expresie serioasă şi de nepătruns pe chipul autoritar şi prelung. Era imaginea unui bărbat îndurerat, care strîngea mîinile şi răspundea la condoleanţe cu o solemnitate măsurată, exact atît cît trebuia să arate prietenilor şi vecinilor lui Paul de Lancel. Delphine şi el se salutaseră rapid, dar absenţi, de parcă erau nişte rude îndepărtate. Ultima lor convorbire, în noaptea petrecerii de la generalul von Stern, era vie în minţile lor, dar Delphine era o actriţă desăvîrşită, iar Bruno atît de stăpîn pe sine, încît amîndoi încercaseră să-şi imagineze că totul fusese uitat, deşi unele lucruri nu se uită niciodată, după cum îşi dădeau şi ei seama. Lucruri care nu se uită niciodată, nu se iartă niciodată şi despre care nu se discută.

Pentru Eve, Bruno nici nu exista. Nici nu dăduse mîna cu el cînd sosise şi nici măcar nu-i aruncase o privire. Ea nu-l ignora, căci a-l ignora însemna a-i admite prezenţa.

Ea pur şi simplu nu dădea nici un semn cum că el ar fi prezent la adunare şi se descurca atît de bine încît nu observă nimeni comportamentul ei, cu excepţia lui Bruno.

Acum că formalităţile luaseră sfîrşit, Bruno se retrase din castel pentru a face o plimbare prin pădurea din apropiere. Armand Sadowski se dusese să-i conducă pe Tony Longbridge şi părinţii lui, Penelope şi Gerald, la Reims, de unde puteau prinde trenul spre Paris. Jane, care rămăsese peste noapte, se dusese în camera ei să tragă un pui de somn.

— Te-ai gîndit... deja... ce ai de gînd să faci? îndrăzni Delphine în cele din urmă s-o întrebe pe Eve. Pînă cînd mama sa nu se hotăra ce va face în viitor, nu putea s-o lase singură aici, deşi într-o săptămînă trebuia să înceapă filmările la o nouă producţie a lui Armand.

— Da, m-am gîndit, răspunse Eve cu o voce deosebit de hotărîtă. Freddy şi Delphine schimbară priviri uimite. Pînă atunci, Eve fusese copleşită de durerea ei, de parcă se înfăşurase într-o mantie izolatoare. Ea nu cedase nervos şi nu plînsese, cum se aşteptau jumătate din cei prezenţi, dar refuzase compania lor, petrecînd mult timp singură în grădină, continuînd operaţiunea de acoperire a trandafirilor pe care o începuse înaintea morţii lui Paul.

— Am de gînd să urmez planurile pe care tatăl vostru şi cu mine le făcusem pentru iarna asta, spuse Eve liniştită. Dacă eu aş fi murit, la fel aş fi vrut să facă el. Voi zbura înapoi cu tine în California, Freddy, şi voi sta, după cum am plănuit, pînă cînd mă voi alătura lui Delphine şi Armand în Barbados. După vacanţa de Crăciun mă voi întoarce la Paris şi voi face exact ce plănuisem noi doi. Singura schimbare va fi în legătură cu hotelul — voi lua un

apartament mai mic. La începutul primăverii următoare mă voi întoarce, bineînțeles, aici, unde este nevoie de mine. Cît timp viile dorm, pot să călătoresc; cînd se trezesc, va trebui să fiu acasă.

— Dar... poți să conduci singură afacerile? o întrebă Delphine.

— Nu voi fi singură, draga mea. Mulți dintre oamenii pe care i-am găsit aici cînd ne-am întors din război sînt încă sănătoși și mai pot munci. Unii dintre ei, care au fost trimiși în Germania, nu s-au mai întors; alții, ca cei trei pivniceri, verii Martin, au fost executați de Gestapo, dar au fost înlocuiți de alți membri ai familiei lor. Nici un singur om din Casa de Lancel nu este indispensabil, nici chiar șeful pivniței. Dar împreună, ei sînt cheia succesului casei noastre. Va trebui să angajez pe cineva care să organizeze, să supravegheze și să conducă Casa de Lancel, cum făcea tatăl vostru. Voi găsi cel mai bun om din Champagne, chiar dacă va trebui să-l fur competitorilor. Nu uitați că am învățat ceva despre viticultură în acești șase ani — a fost o cursă dură pentru mine, și pentru tatăl vostru. Dacă toate casele producătoare de vinuri de calitate *Grande Marque*, ar fi depins numai de anumiți oameni, cîți ani crezi că ar fi rezistat ele? În Champagne există văduve puternice, Delphine.

— Mamă, cum poți vorbi așa?

— Fiindcă este adevărat. Citește istoria producătorilor de vinuri și vei înțelege. Te învață să fii realist. Și vara viitoare sper că veți veni cu toții să mă vizitați și să aduceți și copiii — la urma urmei, Valmontul vă aparține și vouă acum, nu numai mie.

Vocea lui Eve, deşi răguşită de plîns, era puternică şi hotărîtă. Viile goale de acum, din jurul Valmontului, vor fi pline de ciorchini de struguri la primăvară, exact cum se întîmplă de atîtea secole. Acest proces perpetuu, elementar, îi dăduse curaj să privească înainte, imaginîndu-şi un viitor fără Paul. Fără aceste vii ar fi fost pierdută — dar niciodată nu va rămîne fără ele.

— În ce mă priveşte, spuse Freddy, Valmontul nu-mi aparţine deloc. Nu mă văd stăpînindu-l.

— Dar aşa este. Şi după tine îi va aparţine lui Annie. Cînd notarul va veni mîine să citească testamentul, nu va trebui să fiţi surprinse. O treime îmi va reveni mie, celelalte două treimi, după lege, trebuie împărţite între tine, Delphine... şi Bruno. Cînd eu voi muri, Casa de Lancel vă va aparţine vouă, în mod egal, tuturor copiilor voştri, pe mai departe. Dacă nici unul dintre voi sau dintre ei nu vrea să se implice în conducerea lui, sau dacă nu vă înţelegeţi asupra modului cum trebuie condus, aduceţi-vă aminte că poate fi vîndut oricînd. Pămîntul din Champagne nu va duce niciodată lipsă de cumpărători.

— Nu fi prăpăstioasă, mamă! protestă Delphine.

— Nu înseamnă că eşti prăpăstios dacă vorbeşti despre moarte, draga mea. Este neplăcut, pentru că îţi aminteşte că nu trăieşti o veşnicie, dar cînd este vorba de pămînt, nu este niciodată semnificativ. În orice caz, întotdeauna va exista şampanie Lancel produsă de pămînturile noastre, indiferent cine le va stăpîni. Numele va dăinui veşnic atîta timp cît strugurii vor continua să crească.

Eve zîmbi blînd fetelor sale. Îi trebuiră multe ore de singurătate în grădină ca să poată face faţă acestei vieţi noi, fără Paul, dar ea ştia că, indiferent cît de detaliate erau

planurile ei de viitor, ele nu o vor putea proteja împotriva acestei pierderi imense. Dar acesta era prețul unei iubiri fără margini. Altfel nu se putea.

Bruno stătea pe trunchiul unui copac dintr-un luminiș, un loc unde razele de lumină cădeau pieziș, fiind conștient că se afla într-o situație cu totul nouă, că era un moment din viața lui cînd putea spune "este mai bine decît mă așteptam". Viitorul i se prezenta plin de evenimente mărețe, pe care le vedea clar în fața ochilor, de parcă această pădure ar fi fost vrăjită, dar el nu se grăbea să le numere, nu simțea nevoia să se concentreze asupra minunatelor posibilități pe care moartea tatălui său i le pusese la dispoziție. Acum era de-ajuns să se gîndească la Marie de La Rochefoucauld. Cu mai bine de trei săptămîni în urmă, de ziua ei de naștere, mărturisirea ei că vorbește cu prietenii despre el îl convinsese că îl iubește. O fată ca Marie nu și-ar fi deschis inima mai sincer decît o făcuse ea în noaptea aceea.

În zilele ce urmaseră după petrecere, ei se întîlniseră destul de des și, cunoscîndu-i noile sentimente, el știa că în felul său modest, regesc și de modă veche, aștepta cu nerăbdare ca el să-i răspundă la sentimente. Își ascundea foarte bine nerăbdarea, așa încît, dacă nu s-ar fi trădat deja, el ar fi fost încă în acea stare de incertitudine și îngrijorare în care se aflase de cînd o cunoscuse.

Marie de La Rochefoucauld aștepta ca el s-o ceară de nevastă, se gîndi Bruno, întinzîndu-și mîinile și picioarele, plin de o nespusă veselie. Din momentul în care ea îi spusese că nu-l poate ține ascuns numai pentru ea, el începuse s-o modeleze după propriile lui dorințe, așa cum

îşi promisese în sinea sa. O lăsă să spere, să aştepte, să se ţină după el, înconjurînd-o în incertitudine, în timp ce făcea uz de tot farmecul lui pentru a o face să se îndrăgostească şi mai mult de el. În ultima săptămînă, privirile ei începuseră să-i trădeze starea emoţională. În momentele în care Marie avea impresia că el n-o priveşte, Bruno îi surprindea o privire plină de teamă şi incertitudine în ochii cenuşii luminoşi. De cîte ori Bruno îi surprindea această privire, devenea rece şi politicos cu ea timp de o jumătate de oră, destul de mult pentru a o zăpăci şi a o îngrijora, dar atît cît să-i dea ocazia să-l întrebe ce se întîmplă cu el. Chiar înainte de a afla vestea morţii lui Paul, universul Mariei începuse să fie condus după bunul plac al lui Bruno. El avea tot timpul din lume, se gîndea el triumfător, ca s-o aducă într-o stare de disperare, dacă aşa vroia, dar acum, cînd se convinsese că era posibil, nu era necesar să-şi testeze puterea asupra ei.

Va aranja logodna lor, decise Bruno, imediat ce se va întoarce la New York, din moment ce acum nu-l mai reţinea nimic să se întoarcă în Franţa. Vor zbura împreună la Paris, peste cîteva săptămîni, ca să-i cunoască pe părinţii lui Marie. Mama ei va dori să înceapă pregătirile de nuntă, la care se vor aduna toţi nobilii clanului din care făceau parte pentru a-i vedea uniţi. Îşi imagina că ceremonia va avea loc în primăvară — destul de curînd, avînd în vedere că era inevitabil ca Marie să devină neasemuita vicontesă Bruno de Saint-Fraycourt de Lancel. Ea va exista ca să-i facă lui plăcere; împreună vor fonda o dinastie.

Dar nu aici, în Champagne. Nu vroia să mai vadă niciodată Valmontul. Numai această înmormîntare, atît de mult întîrziată, atît de mult dorită şi pentru care se rugase

îndelung, l-a putut aduce pentru încă o zi aici. Îl va lăsa pe cel care se va hotărî să locuiască aici, să se omoare cu grijile şi necazurile unui ţăran. Nu-i păsa cine va prelua Valmontul atîta timp cît el îşi va primi partea cuvenită din Casa de Lancel.

Bruno se gîndi că poate era timpul să se întoarcă la castel, cu toate că nu-i plăcea să-şi întrerupă starea de perfectă fericire în care se găsea. Nu-i plăcea să-şi abandoneze gîndurile frumoase, cînd tot ce visase el se împlinise întocmai, dar în pădure se făcuse cam frig. "Nici nu se putea mai bine", îşi repetă el, ştiind că aceste cuvinte se vor întoarce mereu de-a lungul vieţii lui. Brusc, se porni un vînt puternic care învîrteji frunzele ruginite în jurul lui.

Simţi o mînă mare, aspră, pe gură, care îl trăgea de cap înapoi. Un braţ musculos îl strînse brutal de gît. Alte mîini îi apucară braţele şi îi duseră mîinile la spate, legîndu-i-le strîns la un loc. Îl ridicară în picioare şi-l împinseră cu forţa înainte. Bruno fu nevoit să meargă ca să nu cadă. Răpitorii lui mergeau în spatele lui, atît de aproape încît le simţea răsuflarea în ceafă.

— N-ar fi trebuit să te mai întorci niciodată, murmură o voce de bărbat pe care Bruno n-o recunoscu. Niciodată să nu te întorci la locul crimei. Nu ştiai acest lucru?

— Îţi aduci aminte de cei trei Martin? Îţi aduci aminte de oamenii pe care i-ai denunţat Gestapoului? Noi sîntem fraţii lor mai tineri, şopti o a doua voce, de-abia auzită din cauza foşnetului produs de frunzele pe care călcau.

Apoi vorbi un al treilea bărbat, la fel de uşor:

— Am venit după tine în ziua în care tatăl tău s-a întors din război, dar dispăruseşi.

— Avem de gînd să-ţi dăm o lecţie, mormăi bărbatul care vorbise primul. Mişcă!

Cuprins de teamă, Bruno reuşi doar să-şi dea seama că îl duceau pe cărarea ce ducea spre pivniţă. Nu se mai vedea nici un om primprejur şi începuse să se întunece. Mîna mare care îi astupa gura îl obligă să tacă, strivindu-i dureros buzele de dinţi.

— Ai crezut că am uitat, nu-i aşa? Credeai că i-ai distrus pe singurii oameni care ştiau de "Trezorerie".

Înnebunit, Bruno încercă să dea din cap.

— Nu încerca să negi. Noi ştim că aşa a fost, îi şopti la ureche a treia voce, tonul nemilos fiind îmblînzit doar de o oarecare blîndeţe caracteristică vocii.

— Mai exista o cheie, spuse a doua voce, cu un şuierat îngrozitor. Cheia era la fratele meu, Jacques, cel mai în vîrstă dintre cei trei Martin. Bunicul tău avea încredere în el, cum avea şi-n ceilalţi. Cu excepţia tatălui tău, numai tu mai aveai cheia. Niciodată n-au fost mai mult de trei chei la "Trezorerie", în toată istoria Valmontului.

— Jacques a văzut un convoi nemţesc într-o noapte, lîngă pivniţă. I-a urmărit, s-a ascuns şi a văzut cum soldaţii cărau sticlele de şampanie în camioane. Ziua următoare s-a dus la "Trezorerie" şi a descoperit că este goală. I-a fost frică să nu-l învinovăţească cineva, pe el sau pe fraţii săi, pînă cînd a înţeles că numai tu puteai să fi vîndut nemţilor secretul de la Valmont. Ne-a povestit totul şi ne-a dat cheia s-o păstrăm.

— Cînd Gestapoul a venit după fraţii noştri, continuă vocea de lup, am înţeles că tu ai aranjat să fie

uciși. N-am putut să acționăm atunci pentru că te protejau prietenii tăi naziști. După război, tatăl tău n-a vorbit cu nimeni despre "Trezorerie". Știa cine fusese adevăratul hoț. Noi i-am respectat rușinea și durerea. Știam că te vei întoarce într-o zi. Și el știa că te vei întoarce.

Pătrunseră în pivnița imensă, plină și pustie, unde nu se mai afla nici un muncitor, îndreptîndu-se grăbiți spre peretele din fund, către intrarea ascunsă de la "Trezorerie". Bruno se lupta din răsputeri să scape, dar era prins ca o bucată de carne în mîinile nemiloase ale unui măcelar. Unul dintre ei apăsă pe o suprafață de perete calcaros și zidul se dădu la o parte, încuietoarea de la ușa secretă strălucind la fel de frumos ca-n ziua în care bunicul lui Bruno îi dezvăluise secretul de la Valmont. Cineva introduse cheia în broască și ușa de la "Trezorerie" se deschise larg.

Unul dintre frați aprinse lumina și împinse în urma lor ușa groasă, dintr-un bloc de calcar, care amortiza orice zgomot.

Cei trei bărbați îl tîrîră pe Bruno prin pivnița imensă, goală. Picioarele lui lăsau dîre pe pămînt. Deși începuse să înțeleagă ce-l așteaptă, își ținea totuși ochii larg deschiși, încă prevăzător, pe cînd îl propteau de peretele din fundul pivniței. Se îndepărtară rapid de el în lumina lanternelor. Verii își luară puștile care le atîrnau de umăr, le ridicară și țintiră.

Se auziră trei împușcături. Cei trei Martin se duseră încet spre trupul de pe podeaua de ciment. Unul dintre ei îl întoarse pe Bruno cu piciorul, uitîndu-se la ochii goliți de expresie și la gura care rămăsese deschisă în încercarea de a țipa. Murise înainte de a atinge podeaua. Altul luă o bucată

de hîrtie pe care scrise rapid cuvintele *Réglement de comptes* — "Plata unei datorii".

— I-am plătit cu vîrf şi îndesat, spuse încet şi puse hîrtia pe pieptul lui Bruno. Se întoarseră să plece, atîrnîndu-şi din nou puştile pe umăr.

Cînd închideau uşa "Trezoreriei", unul dintre ei le spuse celorlalţi.

— Mîine trebuie să trimitem cheia şi să anunţăm poliţia unde este. Nu va avea loc nici o investigaţie... nu după ce vor citi biletul de pe pieptul lui. Altfel n-ar fi cinstit faţă de doamna de Lancel. Ar avea loc cercetări îndelungate şi el nu ar fi găsit niciodată.

— Oasele lui n-ar trebui îngropate la Valmont. Ar profana acest pămînt, spuse altul.

— Sînt de acord, spuse al treilea Martin. Şi nici n-ar fi bine ca oamenii să creadă că nu există o judecată finală Omul acesta a trăit prea mult.

Delphine şi Armand o convinseră pe Eve să se odihnească înainte de cină şi se duseră cu ea sus, în timp ce Freddy rămase în salonul mic de jos, cu Jane, care-şi terminase somnul. Încercau să înnoade firul vieţii lor comune care se rupsese cînd Freddy şi Tony plecaseră în Los Angeles, acum cinci ani.

— Mi-a fost foarte greu cînd voi doi aţi plecat, se văită Jane. Ce folos că-mi erai cumnată, cînd locuiaţi atît de departe?

— Ei bine, acum îl ai din nou pe Tony aproape, spuse Freddy, şi crede-mă că arată mult mai bine acum decît ultima oară cînd l-am văzut. Faptul că este proprietar de pămînt l-a schimbat foarte mult. Şi fata aceea drăguţă cu

care zicea că se însoară... şi faptul că s-a lăsat de băutură. Sînt fericită pentru el.

— Dacă aş fi avut de ales, mai degrabă te-aş fi păstrat pe tine. Mai am o grămadă de fraţi. Oh, Doamne, cum aţi ratat voi! Ce încurcătură nenorocită! Căsătoriile din timpul războiului — mă întreb dacă a reuşit vreuna? Sînt aşa de fericită că a trebuit să aştept.

Jane o privi pe Freddy cu multă mulţumire de sine, ca o femeie care reuşise de minune în viaţă.

— Închipuieşte-ţi, Freddy, altfel nu l-aş fi întîlnit niciodată pe scumpul de Humphrey şi nu i-aş fi avut niciodată pe drăgălaşii mei de copii, n-aş mai fi fost niciodată marchiză, ceea ce este o poziţie de invidiat, deşi n-ai să găseşti niciodată pe cineva s-o recunoască. Bine este să nu-ţi faci prea multe griji în legătură cu acele îndatoriri obositoare. La urma urmei, totul merge de la sine şi a ieşit cît se poate de bine. Da, a fost un lucru bun că nu am devenit şi eu o mireasă din timpul războiului.

— După cîte îmi amintesc eu, Jane, niciodată nu ai fost pe punctul de a deveni o mireasă de război, protestă Freddy, aşa că mă întreb cum poţi să fii atît de mulţumită că ai scăpat de o soartă care nu te-a ameninţat niciodată?

— Dacă Jock m-ar fi cerut de soţie, l-aş fi luat imediat şi m-aş fi lăsat tîrîtă în deşerturile sălbatice ale Californiei, exact ca săracul Tony.

— Haide, Jane, termină! Între tine şi Jock nu a fost nimic!

— Nu mai insista atît, spuse Jane pe un ton uşor caustic. O nuanţă de demnitate îndulcea privirea neastîmpărată a ochilor ei căprui, dar altfel era neschimbată de nobila căsătorie pe care o încheiase.

– Ce vrei să spui? întrebă Freddy nedumerită. Nu era genul lui Jane să fantazeze în jurul unui lucru concret.

– N-ai ghicit niciodată? Nu, văd că aşa este. Dar atunci aşa am vrut eu şi nu vroiam să afle nici altcineva. Era oribil de ridicol să fiu îndrăgostită de cineva care nici nu-şi dădea seama că exist. Aşa că nu vroiam să mai ajung şi de compătimit.

– Erai îndrăgostită de Jock Hampton?

– Ani de zile am fost. Şi nu trebuie să pari aşa de neîncrezătoare... asta este o reflecţie pe gustul meu şi gustul meu este excelent, dacă nu te superi, doamnă Longbridge! Am fost îndrăgostită de acel om drăguţ mai mult decît aş fi vrut. N-am putut să scap de-a binelea de Jock decît atunci cînd l-am întîlnit pe Humphrey. Cred că întotdeauna voi fi puţin îndrăgostită de frumosul Tarzan blond.

– De criminalul ăla? De cowboy-ul cît un munte? De fundaşul ratat, gogomanul marginalizat? întrebă Freddy uimită şi oarecum furioasă. Nu, Jane, spune-mi că nu-i adevărat.

– Ah, dar chiar aşa a fost. Şi ce-a mai fost! Mă îndoiesc că te-ai uitat vreodată cum trebuie la Jock. Nu contează – este o chestiune de gust. Dar, Freddy, nu eşti de acord că odată ce ai fost cu adevărat îndrăgostită, chiar atunci cînd te îndrăgosteşti de cine nu trebuie, prima dragoste rămîne mereu vie în sufletul tău? o întrebă Jane.

– Nu te contrazic în privinţa asta, răspunse Freddy pe un ton melancolic, amintindu-şi de orele dulci-amare din trecut care nu se mai întorceau niciodată. Dar de ce nu i-ai dat de înţeles lui Jock... nici măcar n-ai flirtat vreodată cu el... tu, cea mai fără ruşine, infamă cochetă din Imperiul

Britanic? Ce te-a oprit?

– Tu, spuse Jane.

– Eu? protestă Freddy, ultragiată. Asta este acuzația cea mai necinstită care mi s-a adus vreodată. Cum era posibil să te fi oprit eu?... De ce te-aș fi oprit, pentru Dumnezeu?

– Nu tu însăți, prostuțo – vreau să spun că Jock era atît de total, pînă peste cap și fără speranță îndrăgostit de tine, încît eu nici nu reușeam să-i atrag atenția, cu atît mai puțin să flirtez cu el. Obișnuia să stea tot timpul în jurul tău, uitîndu-se la tine – sau, și mai rău, încercînd să nu se uite la tine – într-un fel care-mi spunea tot ce vroiam să știu. Doamne, era dureros să-l privești! Evident, trebuia să-mi păstrez măcar mîndria, din moment ce era singurul lucru care-mi rămăsese. M-am găsit în postura oribilă de a mă ține de capul lui, în timp ce el se ținea după urma ta – și în acest timp, Freddy și Tony, cuplul fericit, absorbiți de dragostea lor, nici măcar nu observau ce se întîmplă în jurul lor. Ah, dragostea! Dar, după cum îți spuneam, tot răul a fost spre bine – cel puțin pentru mine. Și știi cît de rău mi-a părut – și încă îmi pare – că nu a reușit căsătoria ta cu Tony! În ce-l privește pe Jock – ce mai face el, oricum?

– Jock?... Oh, știi cum e el, este... bine... din ce în ce mai puternic.

– Săracul Jock, încă îți mai duce torța... semănînd un pic cu Statuia Libertății, nu-i așa? Tony mi-a spus că l-a suspectat de foarte mulți ani. Dar... cînd cineva nu este pe gustul altcuiva, nu-l poți obliga, nu-i așa?

– Cum?

– Am spus... nu, nu contează. Bineînțeles că te

gîndeşti la alte lucruri. Să-ţi pregătesc o băutură, scumpo?

– Cine?

– O băutură? Vrei? Freddy! Cîte degete am ridicat?

– Ce?

– Mă duc să văd de băuturi. Tu stai aici liniştită, ai avut o zi grea. Sînt bucuroasă că am mai rămas... ai nevoie de cineva să-ţi poarte de grijă.

În după-amiaza care a urmat după înmormîntarea lui Paul de Lancel, patru ofiţeri de poliţie de la Cartierul General din Epernay sosiră la Valmont. I-au spus menajerei să-i transmită doamnei de Lancel că nu vroiau să-i tulbure doliul, dar trebuiau să investigheze o scrisoare anonimă pe care o primiseră şi care se referea la una din pivniţele ei.

– Duceţi-vă, făceţi-vă datoria, le spuse Lucie autoritară. Doamna de Lancel v-ar răspunde la fel, dar nu vreau s-o tulbur acum cu asemenea fleacuri. Poliţiştii se îndreptară spre pivniţe, înarmaţi cu cheia şi harta, care le indica cum să găsească uşa secretă de la "Trezorerie" şi care fusese lăsată la Cartierul General de un anonim, în aceeaşi dimineaţă, devreme. Cincisprezece minute mai tîrziu, priveau uimiţi şi cu respect uşa de la "Trezorerie" pe care o deschiseseră, dezvăluind un întuneric de nepătruns. Unul dintre ei bîjbîi şi găsi comutatorul. Lumina puternică dezvălui o încăpere imensă, goală, cu excepţia cadavrului care zăcea lîngă peretele opus. Se apropiară repede de el. În acelaşi timp, trei din cei patru oameni, care stătuseră la Epernay tot timpul cît durase războiul, îl recunoscură pe Bruno. Doi dintre ei înjurară încetişor, dar nu prea surprinşi. Pe cînd priveau toţi cadavrul, ezitînd, unul dintre

ei, ofițerul mai în vîrstă, se aplecă și luă bucata de hîrtie care fusese lăsată pe pieptul lui Bruno. O citi și o trecu și celorlalți. Citiră toți biletul în liniște, și cei trei care îl cunoscuseră pe Bruno se priviră cu înțeles.

– Ce facem acum, căpitane? întrebă cel mai tînăr dintre ei.

– Ducem cadavrul la castel și raportăm accidentul Cartierului General, băiete.

– Accidentul, căpitane?

– Tu nu ai fost aici în timpul războiului, Henri. Mulți oameni ar fi vrut să-l vadă mort pe acest om. Cine poate afla acum cine a fost cu adevărat? Sau cîți au fost? Și cine se va strădui să afle? Nu se poate face, Henri. Nu trebuie. Crede-mă pe cuvînt, Henri, dacă vrei să înveți ceva folositor. Acesta a fost un accident inevitabil. Așa i-a fost scris.

– Dacă spuneți dumneavoastră, căpitane.

– Da, Henri. Așa spunem cu toții.

– Nu pot să înțeleg de ce poliția a raportat moartea lui Bruno ca pe un accident de vînătoare, spuse Freddy. Mă simt încă șocată. Nu și-au dat seama că e vorba de o crimă – găsindu-l după ce au fost anunțați de un anonim – ce altceva ar fi putut fi? Și ei nici măcar nu au de gînd să investigheze. Nu prea îl plîng eu pe Bruno, dar ce se întîmplă aici? Numai eu sînt de părere că este de necrezut?

Freddy, Eve, Delphine și Armand tocmai se întorseseră de la întocmirea formalităților rapide în legătură cu moartea lui Bruno și stăteau pe terasa de la Valmont, unde vechile dale de piatră încă mai păstrau căldura verii.

– N-a fost nici accident, nici crimă, spuse Eve,

luînd-o pe Freddy după umeri. A fost o execuție.

– Ce?! O execuție? Ce înseamnă asta? Și de cînd, în Franța, sînt legale execuțiile particulare? De ce nu sînteți nici unul... nu știu exact cum să spun... mai surprinși? Da, asta este! Cînd au adus cadavrul lui Bruno în casă, numai eu am fost șocată. Voi toți ați acceptat totul în tăcere – într-un fel de parcă v-ați... fi așteptat la așa ceva. Dar nu e posibil! Ce motiv ar fi avut cineva să-și imagineze că Bruno va muri imediat după ce a plecat să se plimbe prin pădure?

– Draga mea, ai văzut monumentul din centrul Epernay-ului? o întrebă Eve.

– Da, dar ce legătură are cu asta?

– Nu este un monument închinat soldaților morți, Freddy; pe el sînt gravate numele a două sute opt bărbați și femei, din această mică regiune, care au murit luptînd în Rezistență, alții uciși de Gestapo și mulți alții în lagăre de concentrare. Mulți dintre ei au lucrat la Valmont. Poliția a înțeles că moartea lui Bruno este în legătură cu acești morți. A fost un colaboraționist.

– Ai știut? se întoarse Delphine uimită, acoperindu-și gura cu palma.

– Tatăl tău mi-a spus, dar numai mie. N-a vrut să mai știe și altcineva – să fie dezonorat numele familiei lui de către propriul fiu – trebuia să ascundă acest lucru chiar și de voi. Oricum, amîndoi erau conștienți că nu cunoșteam decît o parte din adevăr. Cine putea să știe ce rău făcuse Bruno aici în timpul ocupației? A fost singur la Valmont după ce bunicul vostru a murit, timp de trei ani tenebroși. Mulți oameni aveau motive întemeiate să-l aducă în fața justiției.

– Dar războiul s-a terminat de şase ani, protestă Freddy.

– Pentru tine este mai uşor Freddy. Tu n-ai trăit niciodată într-o ţară sub ocupaţie. Şase ani nu înseamnă nimic. Dacă Bruno s-ar fi întors peste zece ani, executorii lui Bruno – indiferent cine au fost ei – tot l-ar fi aşteptat pentru răzbunare. Poate că a fost chiar poliţia implicată sau oameni pe care îi cunosc, rude, prieteni. Poliţia are motivele ei să nu vrea să investigheze cazul.

– Ai suspectat ceva, Delphine? o întrebă Freddy. Tu ai fost mai mult sau mai puţin în legătură cu Bruno în timpul războiului – ai vreo idee despre ce a fost vorba?

– Nu, deloc. Bruno a fost întotdeauna... corect... cu mine, răspunse Delphine senină, luîndu-l pe Armand de mînă. Unele lucruri erau de foarte mult timp îngropate. Cina de la generalul von Stern nu avusese loc niciodată. Niciodată nu-l implorase pe Bruno s-o ajute. Nu fusese niciodată de acord să se împodobească cu diamantele şi să se ducă să-i ceară o favoare generalului von Stern, în casa de pe Rue de Lille. Indiferent de ce fusese Bruno ucis, ea era convinsă că-şi merita soarta.

Nici unul, nici Freddy, sau mama sa, nici măcar Armand n-aveau de unde să ştie cum fusese sub ocupaţie. Dacă fuseseşi destul de norocos ca să scapi, era mai înţelept să nu-ţi mai aduci aminte. Slavă Domnului pentru spiritul pragmatic al poliţiei franceze.

– Acum, de-abia aştept să plec, strigă Eve, o zi mai tîrziu, după plecarea notarului, deschizîndu-şi larg braţele. Aştept cu nerăbdare să revăd soarele din California după

atîtea treburi legale.

– Mă gîndeam, mamă, că ar fi mult mai amuzant să ne întoarcem cu vaporul? sugeră Freddy. N-am mai călătorit pe mare de cînd eram o puştoaică şi vremea este tocmai bună. Ce zici?

– Asta este cea mai rea idee pe care am auzit-o! În primul rînd ai stat despărţită de Annie mai multe săptămîni – mult prea mult – şi eu ard de nerăbdare să strîng în braţe acel copil. Şi în al doilea rînd, nu-mi pot închipui ceva mai depresiv decît să privesc oceanul zile întregi, înconjurată de nişte străini. Vom înnebuni în ritmul ăla lînced, Freddy şi ăsta este ultimul lucru pe care mi-l doresc.

– Am crezut că ar fi mai... oh, ştii şi tu... mai relaxant, mai calm, liniştit, luxos. Un fel de cură de sănătate.

– Este plictisitor, durează prea mult şi toată lumea mănîncă prea mult. Este drăguţ din partea ta că te-ai gîndit la sănătatea mea, scumpo, dar nici nu mă gîndesc să nu mergem cu avionul. Singura problemă este cît de curînd putem pleca. Eu aproape am terminat cu împachetatul, i-am dat ultimele dispoziţii menajerei, grădinarilor, responsabililor cu vînzarea şi pivnicerului şef. Aş putea pleca astăzi,cel tîrziu mîine.

– Am să sun la Paris să vă rezerv biletele, se oferi Armand, şi se îndreptă spre telefon.

– Grozav, murmură Freddy. Întotdeauna este atît de săritor, Delphine?

– Noi trebuie să ne întoarcem neapărat la Paris. Probabil că asta este explicaţia. Indiferent cît este de dificil să-ţi faci rezervaţii în ultima clipă, sînt sigură că va reuşi să vă găsească bilete pentru mîine.

– De-abia aştept, mormăi Freddy.

Poate, dacă Eve va sta pe locul de la geam şi dacă se vor ţine de mînă cît mai mult, poate că nu va fi chiar aşa de rău. Dar nu se pot ţine de mînă pînă la Los Angeles. Îşi va putea pune capul în poala mamei ei, să stea culcată cu ochii închişi. Dar nu pînă la Los Angeles. Ar putea spune că se sufocă, dar nu tot drumul pînă-n Los Angeles. Nu va putea sta nemişcată cu mama ei lîngă ea. Auzise ea de un nou medicament, care vindeca orice fel de nelinişte. Ce-ar fi dacă...

– Delphine ai auzit vreodată de ceva numit Miltown? întrebă Freddy.

– Miltown? Nu, niciodată.

– Ce e Miltown, Freddy? întrebă Eve.

– O inovaţie americană. Nimic... important.

– Nu vă aşteptam decît mult mai tîrziu! exclamă Helga cînd Freddy şi Eve coborau din taxiul care le aducea de la aeroport.

– Am avut vînt prielnic, Helga, spuse Freddy. Avionul a ajuns mai devreme.

– Staţi puţin, doamnă de Lancel, lăsaţi-mă să vă ajut la bagaje, spuse Helga, repezindu-se cam nedumerită.

– Ce bine e să fiu din nou aici, spuse Eve, dar sînt moartă de oboseală, Freddy, mă duc direct sus, să mă odihnesc puţin. Nici măcar nu ştiu ce zi este astăzi, cu atît mai puţin ce oră este.

– Cînd te trezeşti, vino jos, mamă, indiferent ce oră este. O să fiu aici. Oricum, cred că nu voi dormi.

– Cred şi eu, după ce tot drumul ţi-ai băgat capul sub pătură. N-am mai văzut pe nimeni să doarmă cît ai

dormit tu. Ne vedem mai tîrziu, draga mea.

– Helga, unde este Annie? întrebă Freddy de îndată ce Eve urcă sus.

– Tocmai a plecat, doamnă Longbridge. A ieşit puţin.

– A ieşit? Unde s-a dus? Cînd se întoarce? întrebă Freddy, nerăbdătoare.

– Sînt sigură că se întoarce pînă se întunecă. Nu stă mai mult de cîteva ore, spuse Helga, strecurîndu-se spre bucătărie.

– Helga! Annie a ieşit singură? o întrebă Freddy sever. Ce vrei să spui prin "se întoarce pînă se întunecă", ştii că nu-i dau voie să hoinărească singură, numai dacă ştiu cu cine se duce.

– Nu este singură, doamnă Longbridge, răspunse Helga repede. Este cu domnul Hampton.

– Au spus unde se duc?

– Nu chiar.

– Helga! De ce ai un aer aşa de vinovat? Ce dracu s-a întîmplat?

– Oh, se văită Helga, trebuia să fie o surpriză. M-au pus să promit că nu vă spun. Annie mi-a spus că veţi fi aşa de mîndră de ea cînd vă veţi întoarce acasă şi voia aşa de mult s-o facă şi domnul Hampton mi-a spus că Annie este destul de înaltă şi deşteaptă, oh, doamnă Longbridge, ei m-au băgat în chestia asta, ei doi, eu n-am putut să-i refuz, nu cînd au sărit amîndoi pe mine. Domnul Hampton... el... îi dă ei lecţii de zbor... a ieşit cu ea aproape în fiecare după-amiază de cînd aţi plecat... am crezut sincer că n-o să vă supăraţi, am auzit toate poveştile pe care i le-aţi spus lui Annie despre cît de tînără eraţi cînd aţi luat prima lecţie de

zbor... ar fi trebuit să-i opresc, cred, dar domnul Hampton este aşa de experimentat – la urma urmei, el este naşul ei – şi Annie era aşa de supărată că a rămas singură, cu dumneavoastră plecată şi cu săracul ei bunic mort, aşa, brusc – oh, doamnă Longbridge...

– Pentru Dumnezeu, e în regulă, bine, bine, Helga, încetează cu toate aceste explicaţii, înţeleg ce s-a întîmplat... nu mai plînge şi încearcă să judeci logic. Unde s-au dus?

– Într-un loc numit Santa Paula. Domnul Hampton spune că este un loc bun pentru zbor, nu prea aglomerat şi nu prea mare.

– Bine. Freddy se repezi în camera ei, sărind cîte două trepte deodată şi se dezbrăcă de hainele cu care călătorise. În cîteva minute, încă udă după un duş rapid şi cu părul şiroind de apă, dar curat, după voiajul lung în aer închis, îşi îmbrăcă iute o pereche de jeanşi, o cămaşă veche şi decolorată şi nişte tenişi. Porni cu maşina de-a lungul ţinutului din San Fernando Valley spre Santa Paula. Se gîndea că fusese de-ajuns ca ea să lipsească puţin şi nenorocitul ăla se grăbise să-i corupă copilul. Ea aşteptase pînă la vîrsta de cincisprezece ani, pentru Dumnezeu, ca să înveţe să zboare, dar Jock Hampton dădea lecţii – Jock care nu zburase în viaţa lui cu un avion de antrenament – unui copil care nici nu împlinise zece ani! Ce dement ar fi făcut aşa ceva, indiferent cît de mult s-ar fi rugat Annie de el?

Cînd ajunse la micul aeroport familiar, se grăbi spre ghereta administratorului, aflată lîngă clădirea principală.

– Ai văzut cumva un bărbat blond, înalt, cu o fetiţă brunetă?

– Desigur. Şi-au luat zborul într-un Piper Cub. Au aterizat la un moment dat ca să mănînce, apoi şi-au luat zborul din nou.

– Nu au spus cînd se întorc?

– N-am vorbit cu ei. Încearcă la fata de la bufet. Poate ştie ea.

Freddy ieşi grăbită din birou şi intră în clădirea mai mare, din lemn.

– Vrei să spui Jock şi Annie? Au luat ca de obicei o prăjitură cu cremă de ciocolată şi lapte şi şi-au luat zborul din nou, îi spuse chelneriţa lui Freddy. Este un copil tare drăguţ, Annie. Cam mică pentru lecţii de zbor, aşa m-am gîndit eu cînd i-am văzut prima oară, dar puştii de pe-aici... fir-ar să fie, mi se pare că încep să înveţe din ce în ce mai tineri, în fiecare an. Cu ce vă pot servi?

– Cu nimic! O să-i aştept pur şi simplu.

Freddy ieşi din clădire şi începu să scruteze nerăbdătoare cerul. Dincolo de singura cale ferată era albia adîncă a unui rîu aproape secat şi de partea cealaltă a rîului se afla o pădurice, bine cunoscută, cu copăcei de un verde spre gri – eucalipţi, pini, stejari, toţi originari din California – frunzele lor foşnind melodios în bătaia vîntului, copăci care stătuseră de strajă în ziua în care ea făcuse primul zbor de-a lungul acestui ţinut, împreună cu Mac, şi văzuse pentru prima oară Pacificul. Zona în care zburase singură. Se aşeză pe iarba uscată de pe malul albiei, în mirosul de benzină, şi se pregăti să aştepte.

Stătu o jumătate de oră cu picioarele încrucişate, în soarele de noiembrie. În ciuda mîniei de care se simţea cuprinsă, observă că în curînd avea să se întunece. În mai puţin de două luni va veni ziua cea mai scurtă a anului. Pe

de altă parte, dacă voiai să privești optimist în viitor, după solstițiul de iarnă zilele vor deveni din ce în ce mai lungi, atingînd apogeul în timpul solstițiului de vară. Dar, avînd în vedere că ea își petrecuse cea mai bună parte din ultimele două zile într-un avion, ascunzîndu-se sub o pătură, singura mîngîiere fiind mama ei care erâ aproape în caz că o cuprindea teama, Freddy nu avea nici un motiv să fie optimistă. Mai ales cînd copilul ei era într-un Piper Cub cu un maniac.

Auzi zgomotul slab al unui avion mic și, uitîndu-se pe cer cu ochi vigilenți, Freddy sări avionul galben, Piper Cub, foarte, foarte departe, zburînd drept și la același nivel. Avea de gînd să zboare mai departe sau să aterizeze? Îl fixă cu privirea și văzu că se pregătea de aterizare. Clătină din cap dezaprobator. Unghiul avionului era mult prea înclinat, ceea ce nu era un lucru prea neobișnuit pe pista de aterizare, dacă priveai cu atenție avioanele, dar nu era deloc stilul lui Jock. Avionul avu o mică balansare, urmată de o corecție exagerată, apoi o nouă corecție care îndreptă avionul într-un unghi mult mai larg, în direcția opusă. Jock devenise cam nesigur. El nu fusese niciodată nesigur pe el. Niciodată.

Annie pilota! Freddy sări în picioare și rămase neputincioasă, cu privirea ațintită asupra avionului, terorizată de gîndul că fiica ei se afla la comanda aparatului. Nu avea cu ce să le facă semn, nici un semnalizator, nu avea nici o posibilitate de a-l avertiza pe Jock să oprească experimentul ăla nebunesc. Brusc, mișcarea nesigură a avionului încetă și intră pe o linie lină și precisă, pregătindu-se pentru o aterizare perfectă. Într-un minut, Piper Cub-ul pierdu din viteză și ateriză ca un

fluture mare, galben, ce se lasă pe o floare.

Freddy privi nemişcată cum avionul ajunge la locul de parcare şi motorul se opreşte. Uşa de la carlingă se deschise şi Annie coborî cu grijă, Jock ţinînd-o strîns de mînă pînă atinse pămîntul cu un picior.

– Annie, aici! ţipă Freddy, şi fetiţa înaltă se întoarse şi alergă pe iarbă, aruncîndu-se în braţele ei.

– Ai văzut, mămico? Ai văzut? Ai văzut! ţipă ea, plină de o fericire sălbatică, sărutînd-o pe Freddy peste tot, pe faţă.

– Te-am văzut foarte bine. Te-ai descurcat de minune, Annie.

– Oh, mămico! Nu este adevărat! M-am cam încurcat. Aşa mi-a zis Jock. Dar pe zi ce trece mă descurc din ce în ce mai bine. Încă nu vrea să mă lase să aterizez.

– Este... de înţeles.

– Zice că am multe de învăţat, raportă Annie cu gravitate. Eşti încîntată, mămico? Am vrut să fac ceva extraordinar pentru tine, pentru că ştiam cît de supărată eşti din cauza bunicului. A fost numai ideea mea, mămico. Annie se întoarse spre avionul care era parcat chiar lîngă marginea pistei de decolare.

– Bănuiesc că Jock crede că eşti îngrozitor de supărată pentru că l-am convins să-mi dea lecţii de zbor. Se pare că nu vrea să se dea jos din avion.

– Annie, ce-ar fi să te duci să mă aştepţi în cafenea? Mă duc să-l salut pe Jock. S-ar putea să dureze. Uite nişte bani. I-aţi ce vrei tu.

Freddy se îndreptă cu pas încet spre Piper Cub, se urcă pe scară şi-şi băgă capul înăuntru. Jock stătea în spatele volanului din dreapta, al pupitrului cu dublă

comandă, cu brațele încrucișate și cu privirea ațintită în depărtare. Avea expresia încăpățînată a unui om care știe că a greșit, dar nu vrea să admită acest lucru.

– Dă-te jos de aici! ordonă ea.

– De ce-aș face-o?

– Ca să-ți pot spune ce cred despre tine!

– Este tentant, dar nu, mulțumesc.

Întărîtată peste măsură, Freddy păși peste pragul avionului și intră cu prudență în cabina îngustă a Piper Cub-ului.

– Cum ai putut să faci așa ceva, cum ai putut să te porți atît de inconștient cu Annie? Mi-ar plăcea să te sfîșii cu propriile mele mîini, Jock.

– N-am fost inconștient. Am fost nemaipomenit de prevăzător, crede-mă. Ascultă, Freddy, știu foarte bine că ar fi trebuit să te sun în Franța ca să-ți cer permisiunea. Am venit acasă la tine ca să-i țin de urît lui Annie cît timp erai tu plecată și pe neașteptate m-am trezit că sînt de acord s-o plimb doar o dată cu avionul, apoi un lucru a dus la celălalt... este așa de naturală, Freddy, m-am lăsat convins fără voia mea.

– Un biet copil te-a convins să faci ceva ce nu voiai? Nu pot să înghit așa ceva!

– Annie poate fi mai persuasivă decît ai fost tu vreodată, dar, în adîncul sufletului meu, cred că am vrut cu adevărat s-o învăț să zboare. Jock se răsuci. Îmi pare foarte rău, Freddy. Sincer îmi pare rău că ești necăjită, dar să știi că n-aș lăsa-o să facă nimic periculos sau riscant, nu-i așa? Mă ierți?

Freddy se uită la el, reflectînd. Nu se mai uitase cum trebuie la Jock de un an de zile și uitase cît de mare

era. La statura lui, cabina Piper Cub-ului părea pitică. Se aplecase înainte, plin de speranță și căință, cerînd îndurare. Cum putea să stea supărată pe el cînd anul trecut fusese atît de bun cu mama ei și cu Annie?

– Bine, Jock. Te iert. Dar nu-i vei mai da nici o lecție pînă va mai crește puțin. Îi voi explica eu acest lucru.

– Cum spui tu. Jock respiră adînc ușurat. Auzi, de ce n-am ridica noi acest avion pe cer, Freddy? Dintotdeauna am vrut să zbor cu tine. Ești un pilot atît de frumos!

Cum putea să-i spună că faptul că se afla din nou cu ea îl făcea să se simtă ca și cum ar fi capturat cea mai grozavă insectă zburătoare de noapte, unică în lume, și dacă i-ar da drumul acum, n-ar mai găsi-o niciodată?

– Nu, ripostă Freddy la spusele lui, vrînd să pară cît mai liniștită.

– Doar cîteva minute? Uite, este cel mai bun moment al zilei. Haide să ne alăturăm apusului de soare. Se întinse peste ea și trînti ușa aparatului care rămăsese deschisă cînd se urcase Freddy.

– Nu, Jock, oprește!

– De ce nu? Annie va înțelege cînd ne va vedea sus, pe cer.

– Nu pot, spuse ea paralizată.

– Nu înțeleg, spuse el, văzînd-o cum se albește, cu o expresie de disperare, durere și frică întipărită adînc pe chipul ei.

– Eu... oh, la naiba, Jock, mi-am pierdut stăpînirea de sine, izbucni Freddy. De cînd cu accidentul, m-am ferit să mai urc într-un avion – m-am tot păcălit că nu despre asta este vorba, spunîndu-mi că încă nu sînt pregătită.

Apoi, cînd a trebuit să zbor în Franța, mi-am dat seama de adevăr. A fost un coşmar. Eram cuprinsă de panică, aproape înnebunită şi aşa m-am simțit tot drumul. Îmi aduc şi acum aminte de transpirația abundentă, de senzația de sufocare, de teama de a vedea avionul prăbuşindu-se în fiecare secundă – nu voi mai zbura niciodată, dar niciodată. Nu ştie nimeni acest lucru, în afară de tine. N-am putut să spun nimănui – nu m-ar fi înțeles. Te rog, nu spune nimic... nu vreau ca oamenii să afle.

– Nu ai voie să te laşi pradă acestei stări, Freddy. Zborul înseamnă mult prea mult pentru tine. Trebuie să zbori din nou – exact ca un călăreț care, cu toate că a fost azvîrlit de pe cal de atîtea ori, întotdeauna se urcă în şa după o căzătură. Îşi mişcă mîinile, învîrtind cheia în motor şi fără să țină seama de protestele ei.

– Jock! Stop! Opreşte motorul. Oh, Hristoase, nu decola, ticălosule! Freddy țipa, iar el întorcea repede avionul, îndreptîndu-se spre capătul liber al pistei de decolare.

– Stai acolo şi taci din gură! Am preluat eu conducerea, tu nu trebuie să faci nimic! țipă la ea, încercînd să acopere zgomotul produs de motor. Pune-ți centura de siguranță!

Freddy se supuse. Nu putea să sară dintr-un avion care-şi lua zborul şi dacă încerca să-l apuce de mîini, îndepărtîndu-l de la pupitrul de comandă, mai mult ca sigur că ar fi murit amîndoi. Pe cînd Piper-ul îşi lua zborul de pe pistă, ea închise strîns ochii, încleştă mîinile, îşi cuprinse pieptul cu brațele încrucişate, cu bărbia în piept şi cu umerii ridicați pînă-n dreptul urechilor. Părea o figură înghețată, contorsionată şi lipsită de vedere. Toți muşchii ei erau

contractați. Cînd simți că avionul s-a desprins de pămînt, se făcu și mai mică, inima bătîndu-i să-i spargă pieptul.

– Respiră! Te învinețești, țipă Jock pe cînd Piper Cub-ul cîștiga în înălțime. Freddy expiră aerul pe care îl ținuse în ea și luă repede o gură din aerul proaspăt care intrase în cabină.

– Ți-e mai bine? o întrebă el.

– Coboară imediat avionul!

– Nu, pînă nu deschizi ochii.

– Jock, te implor, nu-mi face una ca asta!

– Nu pot să te las să-ți faci rău singură. Deschide ochii odată și nu te mai purta prosteşte.

Freddy ridică pleoapele doar puțin. Dacă nu va ateriza pînă va deschide ea ochii, trebuia să facă ce-i cere. Se uită printre gene la genunchii ei, apoi mai sus, la volan și la pupitrul de comandă din spatele volanului și, în sfîrșit, aruncă o privire către mîinile lui Jock de pe celălalt volan.

– Sînt deschiși. Acum, să te ia naiba, aterizează!

– Sînt deschiși? Mie nu mi se pare. Ochii tăi vor fi deschiși cînd te vei putea uita în jurul tău, în afara avionului, la pămîntul deasupra căruia zbori ca o pasăre în înaltul cerului și cînd îți vei da seama că lumea nu s-a sfîrșit. Cînd ofițerul superior Marie- Frédérique de Lancel își va da seama că legile aerodinamicii nu s-au suspendat pentru ea, atunci voi constata cu satisfacție și voi declara oficial că ai ochii deschiși.

– Oh, îți place să mă chinuiești, nenorocitule, nu-i așa? Să mă torturezi este distracția ta preferată, pe care ai așteptat-o ani de zile. De ce ți-am spus eu totul, ție, un fudul, un ticălos, un sălbatic și un hoț împuțit? De ce te-am lăsat să ai și cel mai mic avantaj asupra mea?

– Hei, deschide ochii! Am eu o teorie care spune că este imposibil să fii furios cu ochii închiși. Nu poți vedea ce te interesează. Am dreptate, nu-i așa?

– Păstrează-ți teoriile pentru cînd ajungem pe pămînt. Mi-ai promis ceva, insistă Freddy.

– Am spus: cînd te vei uita în jurul tău și-n jos – dar pînă acum nu te-ai uitat decît la cabină. De parcă ai fi într-o mașină.

Cu dinții strînși și cu gîtul țeapăn, Freddy își roti cu grijă ochii în jurul ei. Apoi, fără să se întoarcă, își aplecă întreg torsul spre fereastră, uitîndu-se în jos. Imediat reveni la poziția dinainte și-și fixă privirea pe parbrizul avionului.

– Ai văzut ceva interesant?

– Foarte amuzant.

– Ei bine? Ce-ai văzut? insistă el.

– Rahat nenorocit ce ești, am văzut aceleași lucruri pe care le vedeam de obicei pe aici. Ce voiai să văd? Elefanți?

– Nu poți ști niciodată. Este un ținut destul de sălbatic, tocmai la marginea deșertului – ai putea să te rătăcești înainte să-ți dai seama.

– Crezi că eu nu știu asta?

– Peisajul local îți este familiar? întrebă Jock.

– Știi foarte bine că am învățat să pilotez în zona asta și că prima oară am zburat singură de la un mic aeroport din apropiere.

– N-am știut. De ce-aș fi știut? Crezi că sînt la curent cu fiecare detaliu din viața ta?

– Bineînțeles că nu. Freddy se simți ridicolă. Desigur că n-avea de unde să știe. Piloții cu experiență nu vorbeau despre cînd și unde au zburat singuri pentru prima

oară, numai dacă se lăsau copleşiţi de amintiri.

– Pun pariu că nu ştii unde mi-am executat eu primul solo, nu-i aşa? întrebă Jock.

– Nu, şi puţin îmi pasă. Vreau doar să cobor, spuse Freddy mînioasă.

– Bine. E-n regulă. Numai un minut. Lasă-mă să-ţi povestesc. Împlineam şaisprezece ani şi instructorul meu ştia, bineînţeles, că de-abia aşteptam să zbor singur. Aveam nouă ore de zbor şi mă credeam cel mai grozav. S-a întîmplat pe un mic aeroport de lîngă San Juan Capistrano şi era după orele de la şcoală şi se făcuse tîrziu şi m-am gîndit că se va întîmpla atunci sau niciodată. Ei bine, instructorul m-a lăsat să conduc avionul după bunul meu plac, în tot timpul lecţiei, fără să spună un cuvînt sau să-mi arunce vreo privire plină de subînţeles. Apoi, cînd s-a terminat lecţia şi era aproape întuneric afară, acest tip, Dumnezeule, nu-l voi uita niciodată, mi-a spus: "Jock, îndreaptă avionul spre locul de parcare" şi cînd am ajuns acolo, el s-a dat jos ca de obicei şi mi-a spus: "Ei bine, puştiule, mă duc să îmi iau o cafea, tu eşti prea tînăr să bei cafea, aşa că ridică-te cu avionul şi fă cîteva ture – ne vedem mai tîrziu" şi a plecat pur şi simplu. Nu s-a uitat nici o dată înapoi. Ei bine, la început m-am gîndit: vrea să zbor singur sau ce? Apoi mi-am dat seama şi am tras un chiot zdravăn şi mi-am luat zborul şi... ei bine, ştii cum te simţi, Freddy, este indescriptibil. Dacă n-ai făcut acest lucru, n-ai cum să-ţi dai seama ce simţi în momentele alea. Dacă ai făcut-o, ai făcut-o. Asta este toată treaba. Nu voiam să mai cobor. Aş fi zburat toată noaptea, pînă aş fi rămas fără benzină, dacă n-aş fi văzut luceafărul de seară care parcă îmi făcea semne, aducîndu-mi aminte. Brusc mi-am dat

seama că se întunecase de-a binelea, aşa că am mărit viteza, grăbindu-mă, nu cu pierderi de altitudine, doar în plină viteză.. şi totul s-a terminat. Da! Ianuarie 1936. Numai că nu s-a terminat niciodată, mulţumesc lui Dumnezeu. Uneori ai impresia că totul s-a consumat, că nu a mai rămas nimic din emoţia zborului, te gîndeşti că ţi-a intrat în obişnuinţă şi nu mai ascunde nici o minune, dar într-o zi totul revine. Întotdeauna se întoarce. La fel cum s-a întîmplat astăzi cînd am urmărit-o pe micuţa Annie cum manevra volanul – m-am gîndit la tine, mi-am dorit să fi fost şi tu de faţă, să-i vezi chipul luminat. Ei bine – asta este. Povestea vieţii mele. Destul de obişnuită, nu-i aşa? Cred că nu a mai trăit nimeni asemenea momente. O experienţă unică, nemaiîntîlnită în analele aviaţiei. Jock căscă. Ah, ce somn îmi este, mi-e aşa de somn... prea multe emoţii pentru o singură zi... cred că încep să îmbătrînesc, nu-i aşa, Freddy? Ia tu ăsta.

El se întinse cît era de mare, cu braţele lui lungi deasupra capului, cu palmele sprijinite de tavanul cabinei. Freddy preluă automat volanul, automat picioarele ei atinseră pedalele, automat controlă pupitrul de comandă şi... automat pilota avionul. Bine, Jock, se gîndi ea, bine, m-ai păcălit, m-ai băgat în chestia asta înainte să-mi dau seama ce fac. Foarte isteţ, foarte isteţ din partea ta.

Se uită spre el. Jock se prefăcea foarte bine că doarme. Ochii erau complet închişi, nu era nici o îndoială în această privinţă, iar respiraţia îi era regulată şi părea din ce în ce mai profundă. Razele soarelui care pătrundeau în cabină îi mîngîiau firele de păr blond de pe braţele dezgolite şi musculoase. Trupul lui mare stătea prăbuşit pe locul lui. Se gîndi că în curînd se va preface că doarme. Şi-l alungă din

minte.

Freddy era ocupată acum să simtă avionul la atingere, după un an întreg în care nu zburase. Făcu cîteva întoarceri prevăzătoare, cu o înclinare uşoară a avionului. Aparatul era uşor, dar avea un motor destul de puternic. Mai zburase cu el înainte şi îi cunoştea capacitatea. Era aşa de uşor de manevrat că pînă şi un copil îl putea pilota. Îşi reaminti că într-adevăr fusese pilotat de un copil.

Începu să facă nişte întoarceri mai îndrăzneţe, trecînd direct dintr-un unghi de întoarcere în altul, legînd graţios mişcările una de alta, lucru care studenţilor începători li se pare uimitor, executînd un dans ameţitor, îmbătător, pe care orice persoană cu nici un fel de simţ al echilibrului ar fi putut să-l facă cu avionul, chiar dacă nu avea idee ce îl face să zboare şi unde zboară. Freddy se uită în toate direcţiile. Nu se vedea nimeni. Se ridică cu Cub-ul şi mai mult, pînă la patru mii de picioare. Aşa mai mergea. Oh, acum se simţea bine. Se simţea minunat! O podidiseră lacrimile cînd înţelese că nu mai simţea nici un pic de teamă. Se gîndi în mod voit la detaliile zborului ei dus-întors la Paris. Acum putea să se gîndească detaşat la ele, uşurîndu-şi sufletul, şi-şi dădu seama că acum nu mai erau decît nişte amintiri. Era sigură că nu va mai trece prin aşa ceva. Într-adevăr, îşi pierduse stăpînirea de sine. Dar acum, da, acum şi-o recăpătase. Se putea întîmpla oricui.

Se uită după un nor cu care să se joace, dar era o zi fără nori. Soarele apunea la orizont şi Annie o aştepta răbdătoare, spera ea, la aeroport. Jock nici nu sforăia, dar nici nu puteai spune că nu face nici un zgomot. Se ridică cu Piper Cub mai sus cu cinci sute de picioare, se uită cu grijă, încă o dată, în toate direcţiile şi, fără să-l avertizeze

pe Jock, se avîntă intenționat într-o coborîre abruptă în picaj. Piper-ul, fără frîu, se îndrepta impetuos spre pămînt, de parcă ar fi așteptat ca ea să facă ceva interesant. Freddy privea transfigurată de emoție cum galopau acele indicatoarelor pe pupitrul de comandă, pînă cînd cîștigă suficientă viteză pentru a executa un looping. Acum începu să dea drumul ușor manetei înainte, revenindu-și din picaj, și începu să urce, intrînd în mișcarea circulară care o ducea deasupra orizontului, deasupra lumii întregi. Cînd urca, îi aruncă o privire lui Jock. Încă se prefăcea că doarme, respirînd ușor, relaxat, aproape – da – aproape zîmbind. Bastardul!

Se ridică neobosită, din ce în ce mai sus, cu întregul corp cuprins de magia aceea – cît mai sus – și deasupra! Deasupra orizontului, în sus și-n jos, rîzînd, zumzăind, liberă să zboare. Liberă, divin de liberă, stăpînă a cerului, regina orizontului, proprietara norilor, soră cu vîntul, dezlegată de umila, greoaia gravitate, cu ajutorul acestui instrument binecuvîntat care fusese dăruit omenirii.

Freddy își termină loopingurile și-și luă mîinile de pe volan.

– Ia-l înapoi, Jock, spuse ea, dacă te-ai trezit.

Jock aterizează la Santa Paula și se îndreptă încet spre marginea pistei de aterizare. Nici unul dintre ei nu se grăbi să părăsească avionul.

– Mulțumesc, Jock, spuse Freddy, ești un adevărat prieten.

- Pentru puțin.

- A însemnat totul pentru mine.

- A fost ce-a fost. Îi zîmbi încîntat, fără să mai

adauge vreun cuvînt. Era aşa de descurajant de frumoasă, fără nici un machiaj şi cu părul ei roşcat ciufulit, şi avea o privire blîndă cum nu mai văzuse de mult pe chipul ei.

– Trebuie să recunosc că m-ai vindecat, clătină Freddy din cap, admirativ. Poate – poate ai putea să faci ceva în legătură cu o altă problemă care mă supără, adăugă ea gînditoare. Este acelaşi gen de problemă – există numai în mintea mea.

– Voi încerca, spuse el dornic s-o ajute.

– Sufăr de un fel de amnezie. Doctorii mi-au spus că e un lucru normal după accident. Ei spun că s-ar putea să nu-mi mai recapăt niciodată acele amintiri – să pierd o întreagă perioadă de timp din viaţa mea pentru totdeauna! Asta mă înnebuneşte. Ultimul lucru de care îmi aduc aminte este că mă aflam într-un restaurant, alături de o orchestră şi cîntam cîntece vechi. Îmi amintesc foarte bine ultimul cîntec "Întotdeauna urmăresc curcubeul" – şi următorul lucru de care îmi aduc aminte este că m-am trezit în spital – multe săptămîni mai tîrziu, după cum s-a dovedit. Evident, am zburat cu avionul şi am intrat în stînca aceea, atîta lucru ştiu şi eu pentru că mi-au spus ei, dar nu-mi amintesc nimic după ce-am cîntat împreună cu orchestra.

– Nimic? absolut nimic?

– Nu. Nu ştiu ce-am făcut după ce am încetat să cînt. Cel puţin aşa presupun eu, că m-am oprit din cîntat, căci altfel cum aş fi putut să pilotez avionul? Uită-te şi tu ce conexiuni slabe pot face între evenimente. Este de-a dreptul patetic! Mă simt de parcă aş fi numai pe jumătate aici.

– Cuvintele "Pînă ne vom revedea" nu-ţi amintesc

nimic, nimic? riscă el întrebarea. O şuviţă de păr blond îi atîrna pe frunte şi o privea neliniştit.

– Haide, Jock, ăsta-i cîntecul de care mama mea spunea mereu că aduce noroc, deşi nu ne-a explicat de ce. Cîntam acest cîntec pentru voi toţi la "Lebăda Albastră", fiindcă simţeam că are o oarecare... magie... în el – speram să vă protejeze pe voi toţi şi să vă aducă teferi a doua zi. N-am spus că mi-am uitat toată viaţa, ci numai o parte din ea.

– Deci nu-ţi aminteşti nimic după cîntecul cu "Curcubeul" – nici măcar nu-ţi aduci aminte cum ai ajuns acasă în noaptea aceea, nu-ţi aduci aminte nimic altceva?

– De cîte ori vrei să-ţi spun că există un mare gol întunecat?

– Hmm. Ei bine, chiar că este o problemă.

– Foarte încurajator ce-mi spui. Cel puţin eşti convins că este o problemă. Facem progrese. Foarte nesemnificative, ca să fiu sinceră, dar cred că le putem numi progrese.

– Am o idee. Dacă nu mai rîzi de mine, ţi-o spun.

– Ascult. Zîmbetul ei ştrengăresc era al cuiva care asculta ecoul bravo-urilor, al unor bravo-uri bine-meritate.

– Am putea re-crea evenimentele din noaptea aceea. Nu cred că este necesar să mai organizăm încă o petrecere în cinstea escadronului "Vulturul", deoarece de asta îţi aminteşti, dar sînt alte lucruri de care ne putem ocupa. De exemplu, ai putea purta aceeaşi rochie, rochia aceea roşie atrăgătoare, dacă o mai ai, şi pantofii roşii, şi aripile tale de la TATA şi am putea merge undeva unde să fie un ring de dans şi muzică, şi să luăm cina la fel ca atunci şi să dansăm ca atunci şi eu aş putea să-i dau şefului de

orchestră un bacşiş ca să ne cînte nişte cîntece vechi şi... ei bine, ceva de genul acesta. Pînă la urmă, trebuie să se întîmple ceva care să-ţi readucă în memorie clipele respective.

– Pare o idee ingenioasă – atîta timp cît nu trebuie să cînt. Cînd o putem pune în practică?

– Cînd vrei. Eu sînt liber. Nu plec nicăieri.

– Ce zici de seara asta? Astă-seară este prea curînd? întrebă Freddy.

– Diseară ar fi grozav. Nu am altceva mai bun de făcut. Tu?

– Nu, Jock, nimic mai bun.

Freddy îi dădu repede lui Jock un sărut pe obraz şi se pregătea să coboare din avion. Dacă memoria îi era activată mai mult decît fusese pînă atunci, atîta timp cît stătea aşa de aproape de el, va cădea în braţele lui Jock şi va face ceva foarte necugetat şi nepoliticos pentru o doamnă, se va da în spectacol chiar aici, în carlinga Piper Cub-ului. El trebuia să muncească foarte mult pentru a-i readuce în minte momentele pierdute. Oh, da! Amnezia avea nevoie de foarte multă dragoste pentru a se vindeca, de o mulţime de sărutări, o furtună de îmbrăţişări şi o enciclopedie de cuvinte. Va avea nevoie de toată dragostea lui Jock, de toată dragostea pe care şi-o ascunsese atîţia ani în aşteptarea ei. Ar fi vrut să-l audă vorbind la nesfîrşit.

– Freddy ! Jock se aplecă spre ea nerăbdător, ochii lui exprimînd o asemenea emoţie, încît ea fu gata să cadă din avion. Dar dacă îi citise gîndurile? Nu, nu aşa de rapid! Amnezie, ea avea amnezie. Freddy se agăţă de acest gînd în timp ce încerca să îşi păstreze o figură inexpresivă. Clipi.

– Da? întrebă inocent.

– Te iubesc, Freddy. Fir-ar să fie, sînt aşa de îndrăgostit de tine, că nu mai pot să suport!

– Stai! Mai spune o dată! ordonă Freddy. Se trase spre el, fără a se mai simţi vulnerabilă şi gata să-şi asculte vocea inimii.

– De ce, ca să te distrezi pe seama mea, ca de obicei? Rînji din nou, dintr-o dată sigur pe el. Îl auzise prima oară.

– Nu – este vorba de ceea ce tocmai ai spus – cred – cred că pare că ceva din amintirile acelea îmi revin în minte – ceva despre... s-ar putea să fie... ceva despre o plimbare în timpul şcolii? În legătură cu un zbor de-al nostru împreună? Nuu... nu ţi se pare că tocmai am zburat împreună?

– Termină cu şicanele. Tachinează-mă tot restul vieţii tale, dar acum, te rog, lasă-mă să te sărut.

– Nu vrei prea mult, nu-i aşa, comandant de escadron?

– Oh, draga mea, vreau totul. Totul. Începînd cu un sărut. Te rog, Freddy.

– Îmi amintesc de cineva care spunea... da... îmi amintesc perfect... "Numai un prost cere permisiunea fetei", spuse Freddy, mirată, întorcîndu-se spre Jock, ridicîndu-şi şi deschizîndu-şi braţele într-un gest pe jumătate de renunţare şi pe de-a-ntregul promiţător.

CĂRŢI PUBLICATE ÎN EDITURA ORIZONTURI:

- **Franco Zeffirelli** - *Iisus - Povestea unei capodopere*
- **A. D` Ennery** - *Două orfeline*
- **Paul Ştefănescu** - *Îngerii morţii*
- **W.S. Maugham** - *Fumul amăgirilor*
- **James Clavell** - *Shôgun*
- **James Clavell** - *Tai-Pan*
- **H. de Balzac** - *Verişoara Bette*
- **D.H. Lawrence** - *Curcubeul*
- **W. Collins** - *Femeia în alb*
- **John Steinbeck** - *Iarna vrajbei noastre*
- **Irving Stone** - *Agonie şi extaz*
- **Daphné du Maurier** - *Rebecca*
- **Sanda Marin** - *Carte de bucate*
- **Mihai Miroiu** - *Ghid de conversaţie român-englez*
- **Colectiv** - *Dicţionar român-francez şi francez-român*
- **Georgeta Nichifor** - *Dicţionar român-englez şi englez-român*
- **Colectiv**- *Ghid de conversaţie în 8 limbi*
- **Ion Gabriel Lăzărescu** - *Dicţionar român-german şi german-român*
- **Voichiţa Ionescu** - *Dicţionar român-latin*
- **Laurenţiu Zoicaş** - *Ghid de conversaţie român-francez*
- **Colectiv** - *Decizii ale Curţii Supreme de Justiţie pe anul 1992*
- **Robert Ludlum** - *Cercul Matarese*
- **Rick Sky** - *Spectacolul trebuie să continue*
- **Ely Star** - *Misterele horoscopului egiptean*
- **Sidney Sheldon** - *Furia îngerilor*
- **Barbara Taylor Bradford** - *Păstrează visul*
- **Barbara Taylor Bradford** - *Să fii cel mai bun*
- **Barbara Taylor Bradford** - *Un act de voinţă*
- **Colleen McCullough** - *Obsesie indecentă*
- **Colleen McCullough** - *Doamnele din Missalonghi*
- **Nicholas Davies** - *Diana-o prinţesă şi nefericita ei căsnicie*
- **James Clavell** - *Vîrtejul*
- **Barbara Taylor Bradford** - *Glasul inimii*
- **Judith Krantz** - *Fiica lui Mistral*

CĂRŢI ÎN PREGĂTIRE

- **Thomas Keneally** - *Lista lui Schindler*
- **Danielle Ştèel** - *Amăgirile iubirii*
- **Justin Scott** - *Pe urmele adevărului*
- **Colleen McCullough** - *Crez pentru mileniul trei*
- **Philippe V. Rjndt** - *Samaritean*
- **J. Heydecker, J. Leeb** - *Procesul de la Nürnberg*
- **David Burner** - *John Kennedy şi noua generaţie*
- **Winston Graham** - *Poldark*
- **Judith Krantz** - *Prinţesa Daisy*
- **Danielle Steel** - *Nu e dragoste mai mare*
- **Judith Krantz** - *Flash*

CĂRŢI CU POSIBILITATE DE VÎNZARE IMEDIATĂ

Cercul Matarese *de Robert Ludlum*
(528 pagini, 1500 lei)

Spectacolul trebuie să continue *de Rick Sky*
(236 pagini, 900 lei)

Misterele horoscopului egiptean *de Ely Star*
(240 pagini, 900 lei)

Diana - o prinţesă şi nefericita ei căsnicie *de Nicholas Davies*
(458 pagini, 2200 lei)

Obsesie indecentă *de Colleen McCullough*
(424 pagini, 2300 lei)

Ghid de conversaţie român-francez *de Laurenţiu Zoicaş*
(250 pagini, 750 lei)

Doamnele din Missalonghi *de Colleen McCullough*
(208 pagini, 1200 lei)

Iarna vrajbei noastre *de John Steinbeck*
(320 pagini, 600 lei)

Un act de voinţă *de Barbara Taylor Bradford*
(592 pagini, 3000 lei)

Glasul inimii *de Barbara Taylor Bradford*
(1116 pagini, 6600 lei)

Fiica lui Mistral *de Judith Krantz*
(832 pagini, 5900 lei)

ÎN CURÎND:

LISTA LUI SCHINDLER de Thomas Keneally,
cartea care a stat la baza filmului cu acelaşi nume,
distins cu **7 premii OSCAR**

EDITURA ORIZONTURI - BUCUREŞTI organizează

UN CONCURS

DOTAT CU PREMII DEOSEBITE:

Premiul I - un autoturism Dacia 1310
Premiul II - un televizor color
Premiul III - un frigider

Tematica concursului impune lecturarea romanelor de mai jos, pe baza cărora se vor formula întrebările legate de întîmplări şi personaje din cuprinsul acestora:

Cercul Matarese *de Robert Ludlum,* **Spectacolul trebuie să continue** *de Rick Sky,* **Misterele horoscopului egiptean** *de Ely Star,* **Diana - o prinţesă şi nefericita ei căsnicie** *de Nicholas Davies,* **Obsesie indecentă** *de Colleen McCullough,* **Doamnele din Missalonghi** *de Colleen McCullough,* **Iarna vrajbei noastre** *de John Steinbeck,* **Să fii cel mai bun** *de Barbara Taylor Bradford,* **Un act de voinţă** *de Barbara Taylor Bradford,* **Glasul inimii** *de Barbara Taylor Bradford,* **Furia îngerilor** *de Sidney Sheldon,* **Fiica lui Mistral** *de Judith Krantz,* **Pînă ne vom revedea** *de Judith Krantz* şi **Schimbări** *de Danielle Steel*

Lista întrebărilor va fi publicată la sfîrşitul romanului *SCHIMBĂRI* de Danielle Steel.

Răspunsurile se primesc pînă la 1 decembrie 1994, iar premiile vor fi atribuite, în caz de egalitate, prin tragere la sorţi în ziua de 20 decembrie 1994.

URĂM FIECĂRUI CITITOR MULT SUCCES ŞI NOROC ÎN CÎŞTIGAREA PREMIILOR OFERITE DE EDITURA ORIZONTURI!

CĂRŢI AFLATE SUB TIPAR:

Schimbări *de Danielle Steel*

Danielle Steel, o scriitoare ale cărei cărţi au fost publicate în sute de milioane de exemplare în întreaga lume, excelează prin ritmul vioi al naraţiunii care înaintează ameţitor, oglindind agitaţia destinelor descrise în această carte: bărbaţi şi femei surprinşi într-o neaşteptată schimbare, căutînd soluţii la probleme cu care nu s-au mai confruntat niciodată. O lectură plăcută care vă face să uitaţi de timp şi să întoarceţi mereu paginile. Filmul cu acelaşi titlu, transmis de televiziunea română, s-a bucurat de un imens succes. (Traducere: Gicuţa Nistor Cobuz)

Voi cuceri Manhattanul *de Judith Krantz*

Admirabila, înflăcărata Maxi Amberville are douăzeci şi nouă de ani şi a avut deja trei soţi pe două continente. Mama sa, rămasă văduvă, se căsătoreşte cu un bărbat care vrea să distrugă imperiul revistelor ilustrate întemeiat de tatăl ei,iar Maxi îşi transformă incredibila ei poftă de viaţă într-o cursă pasionată pentru putere. Preia conducerea revistei *Butoni şi Brelocuri*. Adună în jurul ei pe fostul său soţ cu sînge fierbinte, apoi riscînd totul, creează revista *B & B*, cea mai strălucitoare, cea mai reuşită şi mai căutată revistă de modă din ţară. Este o poveste dramatică de dragoste, de ură şi curaj, povestea unei femei ambiţioase şi incomparabile care dăruieşte dragostei şi vieţii tot ce are. (Traducere: Anca Irina Ionescu)

Cei nouă dragoni *de Justin Scott*

O continuare a celebrului roman *Nobila Casă* de James Clavell.

Hong Kong, 1997. Atît pentru Tai-Pan-i cît şi pentru gangsteri, ziua scadenţei se apropie vertiginos; atunci cînd această bijuterie a capitalismului occidental va cădea pe mîini comuniste, nimic nu va mai fi la fel. Pentru Duncan MacIntosh, ultimul descendent al Casei Nobile, Tai-Pan al ultimei mari companii independente de comerţ Britanice, ca şi pentru fiica sa Victoria, este momentul unor decizii nesăbuite - şi a unui mare pericol. Dar Duncan, profund implicat în afaceri necurate dispare, iar Victoria, trezindu-se în rolul de Tai-Pan, va afla că i-a moştenit compania - şi secretele care l-au ucis. Acum, Fiica Dragon trebuie să lupte pentru supravieţuire într-o lume a înşelăciunilor şi a deceptiilor, unde preţul eşecului este mai presus de cel al companiei sale... este însăşi viaţa ei. (Traducere: Maria Komarnitsky)

Tim *de Colleen McCullough*

Cunoscută acum în lumea întreagă ca autoarea celebrelor romane *Pasărea spin, Obsesie indecentă* şi *Crez pentru mileniul trei*, Colleen McCullough ne oferă din nou ocazia să citim o carte frumoasă. Inspirată, mişcătoare şi foarte reală, este o poveste de dragoste neobişnuită.

Povestea unui tînăr frumos de douăzeci şi cinci de ani cu trupul unui zeu grec, dar cu mintea unui copil şi a unei femei trecută de patruzeci de ani, sensibilă, delicată, cultă şi care trăia singură. S-au întîlnit din întîmplare pe o stradă din Sydney şi din acel moment au fost puternic atraşi unul către celălalt. Mai întîi ca prieteni. Apoi ca mult, mult mai mult... (Traducere: Carmen Ardelean)

Să fii cel mai bun *de Barbara Taylor Bradford* (continuare de tiraj)

Romanul reprezintă ultima parte a trilogiei din care mai fac parte lucrările **Preţul succesului** şi **Păstrează visul** .

Furia îngerilor *de Sidney Sheldon* (continuare de tiraj)

Cel mai bun roman al celebrului scriitor, deosebit de bine receptat în ţara noastră, ca şi în numeroase alte ţări ale lumii.

IMPORTANT!

Editura ORIZONTURI, cu sediul în **Bucureşti**, B-dul Libertăţii nr.4, bl.117, ap.7, sector 4, livrează cititorilor din toate localităţile cărţi din producţia proprie, pe baza unei comenzi scrise, **la un preţ cu 10% mai mic decît cel imprimat pe copertă** (comenzi în valoare de minimum 5000 lei).

Cărţile solicitate se expediază imediat prin poştă, cu ramburs.

Se pot face şi înscrieri anticipate, cei interesaţi asigurîndu-şi astfel primirea cărţilor solicitate chiar în momentul apariţiei lor.

NU UITAŢI!

Puteţi primi la domiciliu, în cel mai scurt timp, la un preţ cu 10% mai mic decît cel al pieţii, titluri de cărţi de mare succes ale unor autori celebri contemporani şi alte lucrări de interes deosebit.

Relaţii suplimentare la telefon: ***631.01.09***; fax:***330.05.27***.

Aşteptăm, de asemenea, aprecieri şi sugestii din partea cititorilor privitoare la cărţile publicate de Editura Orizonturi, precum şi la titlurile pe care ar dori să le editäm.

Notă: Pentru cititorii din Bucureşti, cărţile se livrează de la depozitul Editurii - Calea Şerban Vodă nr.133 (staţia de metrou Tineretului), sectorul de expediţie a cărţii: Combinatul Poligrafic Coresi sau Tipografia "Romcart" - strada Grigore Alexandrescu nr.89.

DIRECTOR,
Dr. IOAN ENESCU

Tiparul executat sub comanda nr. 40 445
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" Bucureşti
România

Vol. I-

EDITURA ORIZONTURI